

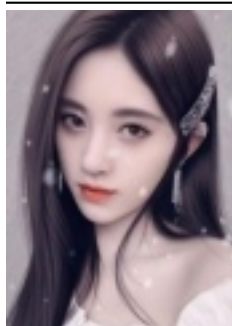
Anh Bỏ Em Đi

Contents

Anh Bỏ Em Đi	2
1. Chương 1: 1d	2
2. Chương 2: 35d	6
3. Chương 3-1: 56d - Phần 1	8
4. Chương 3-2: 56d - Phần 2	17
5. Chương 4: 57d	20
6. Chương 5: D85	29
7. Chương 6: 96d	30
8. Chương 7: D92	35
9. Chương 8: 99d	36
10. Chương 9: 110d	41
11. Chương 10: 112d	47
12. Chương 11: 113d	54
13. Chương 12: 134d	64
14. Chương 13: 142d	68
15. Chương 14: D98	74
16. Chương 15: 163d	78
17. Chương 16: 166d	82
18. Chương 17: 170d	88
19. Chương 18: D121	92
20. Chương 19: 180d	95
21. Chương 20: 185d	105
22. Chương 21: 211d	111
23. Chương 22: 217d	119
24. Chương 23: 238d	125
25. Chương 24: 271d	129
26. Chương 25: 305d	138
27. Chương 26: 304d	142
28. Chương 27: 329d	151
29. Chương 28: 353d	158
30. Chương 29: 354d	164
31. Chương 30: 388d	168
32. Chương 31: 426d	175
33. Chương 32: 432d	184
34. Chương 33: D150	186
35. Chương 34: 449d	189
36. Chương 35: 477d	191
37. Chương 36: D155	198
38. Chương 37: 501d	204
39. Chương 38: D173	208
40. Chương 39: 550d	210
41. Chương 40: 551d	219

42. Chương 41: 559d	222
43. Chương 42: 574d	227
44. Chương 43: 607d	234
45. Chương 44: D188	236
46. Chương 45: Dd	238
47. Chương 46: D1	241
48. Chương 47: D24	246
49. Chương 48-1: Ed - Phần 1	247
50. Chương 48-2: Ed - Phần 2	253
51. Chương 49: Fd	259
52. Chương 50: Pd	261
53. Chương 51: Ngoại Truyện - Hết	262

Anh Bỏ Em Đi

Giới thiệu

Liệu trong cuộc sống hiện đại còn tồn tại hũ chữ môn đăng hộ đối hay không? Tình yêu giữa một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-bo-em-di>

1. Chương 1: 1d

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Ngọc Hân bật dậy vì bị đánh thức. Cầm điện thoại đưa lên nhìn, thấy chữ Quỳnh Hương đang gọi, Ngọc Hân bắt máy và bảo rằng sắp tới. Sửa soạn xong, Ngọc Hân mặc một chiếc áo thun cổ trụ màu trắng, cùng với chiếc quần giả váy màu đen, cô lật đật chạy xuống nhà với lớp trang điểm nhẹ trên mặt.

“Chào tiểu thư.” Chị giúp việc chào Ngọc Hân

“Chào cô chủ buổi sáng.” Một cô khác lên tiếng.

Một buổi sáng như mọi ngày, Ngọc Hân bước xuống nhà với hàng loạt tiếng chào cất lên. Cô chỉ khẽ cười đáp lại rồi nhanh chóng bước ra sân. Cô chả biết cái lễ tiết ấy có từ bao giờ, cô chỉ cảm thấy mắc mết. Ngọc Hân đánh chiếc xe hiệu Maserati chạy đi đón các bạn mình.

Vẫn như hôm nào, Ngọc Hân chạy thẳng tới quán cà phê R, một quán cà phê nằm giữa trung tâm thành phố, nơi cô thường hay lui tới suốt bao năm nay. Nhiều người thắc mắc tại sao Ngọc Hân cứ uống suốt quán này, cô chỉ khẽ cười đáp lại mà không nói.

Xuống xe, Ngọc Hân cùng ba người bạn của mình đi vào bên trong. Vẫn vị trí cũ bên khung cửa sổ, nơi quán dành riêng cho cô mỗi bữa sáng. Đang say sưa tám chuyện, Ngọc Hân bất chợt nhìn sang quầy thu ngân thì thấy một anh nhân viên đang trò chuyện cùng chị Ngân quản lý, bà chị này khá thân với cô.

Nhấp một ngụm cà phê, Ngọc Hân tiếp tục đưa mắt nhìn qua. Anh nhân viên ấy vẫn đứng đó khẽ cười. Thoạt nhìn thì chả có gì nhưng khi nhìn kỹ thì Ngọc Hân mới nhận ra rằng, anh ta là nhân viên mới và nụ cười của anh trông rất là quen, rất quen là đằng khác.

Cà phê sao hôm nay lại ngọt thế này, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Ngọc Hân quay lại bàn chuyện cùng những đứa bạn. Cậu nhân viên tên Hữu Kim bước tới châm nước cho cô. Vì tò mò nên Ngọc Hân lại mở mồm ra hỏi một câu vô duyên.

“Em ơi, nhân viên mới của em đó hả.” Ngọc Hân khẽ cười.

Hữu Kim khẽ cười. “Sếp em đó chị, mới chuyển về đây làm. Nghe đâu khó tính lắm.”

Ngọc Hân mỉm cười rồi tiếp tục nói chuyện thời trang với tụi bạn. Sau bữa đó, những buổi sáng tiếp theo thì cô rất ít thấy anh nhân viên đó làm việc. Suýt nữa thì cô quên mất ở đây làm việc theo ca xoay.

Vào một hôm khác, Ngọc Hân bất ngờ đi vào và thấy anh chàng đó đứng bên kia đang cười với khách, vẫn là nụ cười khiến cô phải thổn thức. Ngọc Hân ngồi xuống và thỉnh thoảng quay ra sau nhìn. Lúc thì cô thấy anh đứng rất nghiêm túc, mặt lạnh như tiền. Lúc thì cô thấy anh đang đùa giỡn với mấy đứa nhỏ, hình như bọn chúng rất thích anh, cứ nằng nặc đòi anh bồng cho bằng được.

“Nhìn gì vậy bà.” Hồng Loan nhìn Ngọc Hân.

“Có gì đâu.” Ngọc Hân nói cho qua chuyện.

“Bà đừng xạo với tôi. Nãy giờ bà nhìn sang đó như muốn lòi cả con mắt.” Hồng Loan bĩu môi.

Ngọc Hân ngại ngần vén tóc sang một bên. “Ồ thì thấy mấy đứa nhỏ nên thích nhìn vậy thôi.”

Quỳnh Hương như bắt được cơ hội để dìm Ngọc Hân. “Nếu thích thì để ra mà nhìn.”

“Tất nhiên rồi. Để được là vui rồi. Chỉ sợ ai đó vô sinh thôi.” Ngọc Hân khẽ cười vặn lại.

Cả bọn cười ồ lên, Quỳnh Hương thò tay bóp ngực cô một cái, xém chút nữa là cô đã hét toáng lên. Từ lúc Ngọc Hân quen Quỳnh Hương hồi còn nhỏ, thì nó đã có những trò biến thái như vậy. Ngọc Hân rất thương Quỳnh Hương, vì nhỏ đang cặp phải một thằng đào mỏ. Ai cũng nói nên chia tay đi, cô cũng

khuyên Quỳnh Hương như vậy, nhưng rốt cuộc thì vẫn chẳng xoay chuyển được gì. Quỳnh Hương chấp nhận mọi thứ, miễn sao hạnh phúc là được. Ngọc Hân nghe cái lý luận đó mà cũng phải lắc đầu cạn lời.

Quãng thời gian sau, mỗi lần Ngọc Hân đi ăn với gia đình hay với bạn bè thì nụ cười của anh chàng đó lại cứ hiện lên và tìm cô lại thốn thức muôn vàn. Có lần cô đang dùng bữa tối với em gái tại một nhà hàng sang trọng, cô vô tình nhìn sang quầy bar thì hình ảnh của anh ta lại hiện ra.

“Chị nhìn chăm chăm gì vậy.” Em gái cô hỏi.

Ngọc Hân giật mình quay sang giả ngơ. “Chị có nhìn gì đâu.”

“Chị còn chối nữa, này giờ chị nhìn sang đó mấy phút rồi.” Em gái cô bĩu môi.

Bị bắt gặp tại trận nên Ngọc Hân đành lươn lẹo lái qua chuyện khác, nào là quầy trang trí đẹp, thức ăn ngon rồi kết hợp với rượu rất hợp. Rồi Ngọc Hân giả vờ hỏi em gái mình về chuyện học hành, nhờ như vậy thì cô mới không bị chất vấn nữa. Ngược lại thì Ngọc Hân lại chất vấn mình, cô cứ suy nghĩ mãi, cô không hiểu, cũng không biết phải làm sao để hết ám ảnh về anh chàng đó, anh ta là gì chứ, cô ghét.

Về nhà trong tâm trạng bực bội, Ngọc Hân lao lên giường đánh một giấc ngon lành. Sáng hôm sau, khi Ngọc Hân cùng bạn mình bước vào quán thì cô tình cờ đi ngang qua anh ta, tìm cô tự nhiên đập mạnh liên hồi, cả người như có dòng điện nào đó chạy khắp thân.

Ngọc Hân lật đật bước tới ngồi xuống ghế, hình như động thái của cô ngồi quá nhanh, nó không giống như mọi bữa nên mọi người liền đánh ánh mắt nhìn. Cô nhanh trí tỏ vẻ bực mình, rồi bảo sao trời dạo này quá nóng thì bọn họ mới ở ở không để ý nữa.

Kể từ đó, ngoài mỗi buổi sáng tới uống cà phê, thì Ngọc Hân đều tự đoán anh chàng đó làm ngày nào vào buổi chiều để mà chạy tới. Cô cố tình kiếm đủ cớ để hẹn bạn bè tới đây nhằm gặp anh ta nhưng mọi việc đâu dễ như vậy. Ngày qua ngày, có lúc cô gặp được, lúc thì không. Nếu mà gặp thì anh ta cũng chẳng bao giờ đứng phục vụ ở chỗ cô ngồi. Ngọc Hân cũng từng nghĩ tới việc hỏi lịch làm của anh ta nhưng như thế thì chẳng khác nào cô tự vả vào mặt mình. Vả lại việc cứ âm thầm phục kích như thế này cũng tạo cho cô một cảm giác hay hay.

Kiểm soát bạn bè nhưng rồi cũng có những lúc chẳng hẹn được ai, thế là Ngọc Hân đành lôi đứa em gái của mình đi. Tối đó cô may mắn gặp được anh ta, có điều anh ta lại ở khu khác. Gặp còn đỡ hơn không, Ngọc Hân vẫn vui vẻ lén nhìn. Khổ nỗi tất cả chẳng qua được con mắt tinh ranh của nhỏ em gái cô.

“Chị thích anh ta phải không.” Em gái cô che miệng cười.

Ngọc Hân giả vờ ngơ ngác. “Thích gì chứ, em đừng có đoán bậy.”

Em gái cô hứ một tiếng rồi nói. “Chị còn giả vờ. Từ lúc vào đây thì chị cứ nhìn ra phía sau em rồi tùm tùm

cười. Chưa kể dạo này chị hay đi uống cà phê bữa tối nữa. Chị không thích người ta mới lạ.”

“Thích gì mà thích. Chẳng qua dạo này chị muốn đi cà phê cho khuây khỏa thôi, chứ đi bar hồi cũng ngán.”
Ngọc Hân chống chế phân bua.

Em gái cô chống cằm nhìn. “Chị còn chối nữa, mặt chị đỏ lên hết rồi kìa.”

Ngọc Hân đưa tay lên sờ mặt. “Đỏ gì, do nóng quá chứ bộ.”

“Vấn chối ư, vậy để em tới nói cho anh ta biết.” Em gái cô nói xong thì lao đi.

Ngọc Hân thấy ngại nên vội đưa tay chặn lại nhưng không kịp. Tưởng đâu em gái mình đùa giỡn, ai dè nó tới chỗ anh ta thật. Sau vài phút chuyện với anh ta, đột nhiên nó chỉ tay về phía cô. Đoán em mình nói những điều không hay nên cô vội cúi mặt xuống bấm điện thoại. Lát sau thì em cô đi về với một nụ cười rạng rỡ trên mặt.

“Nhỏ này, em nói bậy cái gì vậy.” Ngọc Hân ngại ngùng.

“Thấy chưa, thích người ta rõ ràng mà còn chối.” Em gái cô cười. “Có tật giật mình ha.”

Ngọc Hân ngồi thẳng dậy nhìn em mình. “Ồ, chị thích anh ta đó. Thì sao.”

“Chịu nhận rồi ư.” Em gái cô bưng ly sinh tố lên uống.

Ngọc Hân gật đầu. “Mà em nói gì với người ta vậy.”

“Có gì đâu. Em chỉ tới bảo là trông anh ta rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Rồi em bịa chuyện ra là em gặp anh ta ở rạp phim C. Anh ta bảo chưa bao giờ tới đó, chắc là em nhìn nhầm. Thế là em xin lỗi rồi em chỉ tới đây, em bảo là mình ngồi ở đó thấy nên mới tới hỏi. Vậy thôi.” Em gái cô đặt ly nước xuống bàn. “Thấy chưa, bắt chuyện với anh dễ lắm. Chị thử đi.”

Ngọc Hân lắc đầu rồi chồm người qua bấu má em mình. Thật sự thì bắt chuyện với người khác rất dễ nhưng cô không hiểu vì sao cô lại không dám mở lời trước anh ta. Mỗi lần gặp là tìm cô cứ đập nhanh liên hồi, cô chẳng tự chủ được ý thức của mình.

Có lẽ là say nắng thôi, sẽ nhanh chóng hết ấy mà, Ngọc Hân tự huyễn hoặc bản thân rồi bưng ly sinh tố uống một hơi.

2. Chương 2: 35d

Một ngày như mọi ngày, Văn Vũ phóng con xe Super Cup của mình vi vu tới cửa hàng làm việc. Đây là lần chuyển cửa hàng thứ ba, kể từ lúc anh chuyển công tác vào thành phố H gần hơn một năm nay. Nắng chiếu nhẹ khẽ qua vai xuống mặt đường, những làn gió nhẹ thổi thoang thoảng, anh có cảm giác mùa xuân năm nay sẽ rất tuyệt.

Khoảng thời gian lướt trên những con đường là khoảng thời gian vui vẻ nhất của anh trong ngày. Được ngắm nhìn quan cảnh xung quanh, những dòng người hối hả, những mùi hương khác nhau phảng phất trong gió, tất cả mang lại cho anh một cảm giác tự do, một cảm giác không tù túng như trong lúc làm việc.

Đá chân chống xe xuống, Văn Vũ nhanh chóng cởi bỏ mũ bảo hiểm rồi tiến vào cửa hàng. Đây là con xe mà anh phải dành dụm tiền lương vất vả để mua nó. Trải qua gian nan cùng anh nhiều năm tháng, đến giờ nó vẫn chạy ngon như thường, có điều ngoại trừ trời mưa. Mỗi lúc dắt bộ là anh lại muốn chửi thề.

Nơi Văn Vũ làm việc là một cửa hàng nằm trong chuỗi hệ thống cà phê nổi tiếng của cả nước, thương hiệu cà phê R. Lúc đầu khi anh vừa mới vào thành phố H thì anh làm bên quận B, sau đó chuyển qua quận K và giờ thì anh làm ở quận A, một quận trung tâm của thành phố.

Nhanh chóng chỉnh đốn lại y phục, một màu đen từ áo cho đến quần, ngay cả giày cũng đen luôn, chỉ có cái băng tên mà Văn Vũ đang đeo trước ngực là màu vàng óng ánh. Không như những người khác, anh thật sự rất thích đồng phục của mình. Tại vì da anh không được trắng, nếu không muốn nói là quá đen, nên khi mang đồng phục trên người đứng phục vụ khách, anh cảm thấy mình như được trắng hơn.

“Anh Vũ, anh tới rồi ư.” Hữu Kim đi tới cất tiếng. “Trông hôm nay anh vui vậy.”

“Kim, băng tên em mang bị lệch kia.” Văn Vũ khẽ cười rồi chỉ tay vào ngực cậu ta.

Vừa dứt lời thì Hữu Kim liền tỏ vẻ nịnh nọt, rồi bảo sao Văn Vũ lại khó tính quá. Thực chất thì Văn Vũ chỉ muốn chọc cậu ta mà thôi. Điều bộ của Hữu Kim những lúc giỡn hay vui đùa đều cảm thấy rất đáng yêu.

Hữu Kim năm nay mười chín tuổi, làm ở đây trước Văn Vũ khoảng bảy tháng. Vì rất thạo việc và cộng với tài ăn nói của mình nên Hữu Kim rất được lòng khách, đặc biệt là cậu ta ghét ai khen mình đẹp trai.

Chọc ghẹo Hữu Kim xong, Văn Vũ bước ra khỏi phòng thay đồ và bước tới vị trí của mình ở khu B. Một khu làm việc rộng lớn rất nhiều bàn so với những khu khác, khách khu B cũng đa phần khó tính hơn, vì đại đa số họ thuộc tầng lớp lớn tuổi và đã lập gia đình.

Từ khi đến đây làm việc hơn một tháng, thì Văn Vũ thường chọn vị trí khu B để làm việc, nói đúng ra thì anh cảm thấy luôn ở khu này mới đúng. Lúc đầu thì Văn Vũ nghĩ rằng khu này khó nhai, bàn nhiều nên phải di chuyển và làm việc với một tần suất cao, do vậy nên chẳng nhân viên phục vụ nào dám nhận. Đâu ngờ e dè một hôm chị quản lý bảo đồng ý cho Văn Vũ đứng khu này, là bởi vì trong cửa hàng chả có ai được sự thảo mai thuộc hàng kinh điển như anh. Nghe xong Văn Vũ chỉ biết mỉm cười mà không biết là chị ấy đang khen hay là đang chê mình.

“Anh Vũ, anh đã tới rồi ư.” Tiếng của Mỹ Lệ vang trong tai nghe.

Văn Vũ đảo mắt nhìn qua khu C. “Mỹ Lệ, còn bàn chưa dọn kìa em.” Văn Vũ đưa cổ áo lên nói khẽ.

Từ khi Văn Vũ phải mang bộ đàm này trên người, mặc dù nó tiện thật, mọi việc liên lạc nhanh hơn, trao đổi công việc từ xa dễ hơn và tế nhị nữa. Nhìn rất là phong cách và chuyên nghiệp nhưng anh lại chẳng thích, đơn giản là nó còn xịn hơn cái điện thoại cục gạch của anh đang dùng.

“Anh này.” Mỹ Lệ khẽ ngân giọng.

Mỹ Lệ là một trong những người trẻ tuổi nhất trong cửa hàng, với làn da trắng và đôi môi chúm chím, mỗi khi cô cười trong rất dễ thương. Chính vì vậy, cô rất hay được các bạn nam chọc ghẹo. Mỹ Lệ năm nay mười chín tuổi, làm việc ở đây đã gần được một năm, vì không đi học nên cô thường xuyên nhận lịch làm full cho các bạn khác. Ước mơ của cô chỉ đơn giản là kiếm một anh chàng yêu mình thật lòng.

“Trường ca Vũ, anh thật khó tính, ai mà lấy phải anh chắc sống không nổi.” Thị Hồng đứng ở khu C nói chen vào.

Văn Vũ khẽ cười rồi nhìn sang Thị Hồng nói đùa. “Hồng ơi, đàm chung nên tránh nói chuyện riêng em nha. Bàn bên trái em có ly nước cạn rồi kìa.” Anh giả vờ nói láo, chứ thật sự anh đâu biết có ly nước nào cạn hay không.

Thị Hồng năm nay hai mươi tuổi, đang học ở đại học S, cô làm ở đây cũng đã gần một năm. Giống như Văn Vũ, Thị Hồng cũng từ một tỉnh xa xôi tới đây để học và làm việc. Thị Hồng rất ít khi hay đùa giỡn trong giờ làm nhưng nếu tan ca thì chưa chắc có ai trong cửa hàng lấy bằng cô ta. Nhất là đừng để Thị Hồng uống bia rượu vào, Văn Vũ từng bị tát một bạt tai lên mặt chỉ vì không bỏ đá cho cô ta, mà thật sự lúc đó ly bia đã đầy thì làm sao mà anh bỏ được, giờ nghĩ lại tự nhiên anh thấy má mình nhói lên.

“Anh Vũ có thèm để ý đến bà đầu mà bà giả vờ đi thả thính anh.” Hữu Kim nói trong bộ đàm rồi đi tới vào phòng của Văn Vũ. “Đúng không anh.” Thấy Văn Vũ xoay qua liếc một phát nên Hữu Kim liền nhanh nhẩu. “A, có khách gọi kìa. Để em giúp anh.”

Văn Vũ thấy Hữu Kim mà phải phì cười. Mặc dù mới chuyển về đây nhưng mọi người dường như khá thân thiện với anh, không có xa lánh như cửa hàng ở quận K. Văn Vũ nghĩ có lẽ mọi người ở cửa hàng K không thích sự khó tính của mình.

Hữu Kim từng nói rằng, nếu Văn Vũ mà đứng khó tính quá thì cậu ta đã tán anh rồi. Văn Vũ nghe xong mà há mồm ngạc nhiên nhìn Hữu Kim không chớp mắt, may là anh không uống nước, chứ không thì phun ngược ra lại rồi.

Văn Vũ nghĩ rằng anh đâu có khó tính lắm đâu, chỉ là anh đùa giỡn mà họ lại tưởng thật. Chẳng lẽ mỗi lần đùa giỡn thì anh phải nói trước cho mọi người. Thế thì còn gì mà vui nữa.

“Anh Vũ, đi nhậu không anh.” Quốc Bảo nói khẽ qua đàm.

Quốc Bảo năm nay hai mươi tuổi, đang theo học đại học K, là bạn nhậu của Văn Vũ từ khi tôi chuyển về đây làm. Tính tình của Quốc Bảo khá chững chạc nhưng có điều hay bị lụy tình. Cứ khi nào buồn thì lại móc điện thoại rủ anh đi giải sầu. Mới về hơn được tháng mà Văn Vũ đã nhậu với cậu ta sáu lần. Lần nào cũng nghe cậu ta kể về chuyện tình của mình. Văn Vũ chẳng phiền, mà ngược lại anh còn thích nữa, được người ta rủ mình đi tâm sự, nó khiến anh rất vui.

Văn Vũ đưa mắt nhìn qua khu A thì thấy Quốc Bảo đang nhìn mình cười. “Bảo em, hướng hai giờ kia.”

Quốc Bảo nói vào đàm. “Bàn đó em mới rót nước xong mà anh. Đâu có gì để dọn đâu.” Quốc Bảo nhìn Văn Vũ ngơ ngác.

“Anh có nói em dọn bàn đâu. Ý anh là khách ngồi bàn đó trông xinh không em.” Văn Vũ định cười thì dừng lại được. Anh đang ngỡ ý muốn đùa mà, sao mọi người lại cứ nghĩ anh đang bắt bẻ vậy. Văn Vũ tự nhiên cảm thấy buồn.

“Cực xinh anh ơi.” Quốc Bảo nhanh nhẩu đáp. “Dễ thương lắm. Ngày nào chị ta cũng ngồi cái bàn này hết á.”

“Thích vậy thì đổi vị trí đi anh. Đứng hoài khu B không chán à.” Thị Hồng lại nói vào đàm.

Giọng nói giống như đang giận hờn mình thì phải, Văn Vũ nghĩ thầm.

“Không ngờ anh Vũ lại thích ngắm gái xinh như vậy. Thật mất hình tượng quá đi. Đàn ông bây giờ thật là không thể tin được.” Hữu Kim cầm bình nước đi châm.

Văn Vũ nhẹ nhàng chống ché. “Anh được phân khu B mà, sao đổi qua khu A được.”

Thời gian giao ca đã hết, đồng nghĩa là việc nói chuyện phiếm của mọi người cũng kết thúc theo. Văn Vũ bắt đầu bước vào giai đoạn nghiêm túc, giai đoạn chán nhất của cuộc đời người phục vụ. Nếu như vào giờ cao điểm thì công việc sẽ có rất nhiều, nhiều khi còn không có thời gian để đứng nghỉ. Tuy nhiên phải đến hai, ba tiếng nữa mới tới khung giờ đó, nên bây giờ Văn Vũ đành đứng như tượng.

3. Chương 3-1: 56d - Phần 1

Sáng chiếu nhẹ qua khung cửa, Văn Vũ bật dậy với mắt nhắm, mắt mở. Nói đúng ra thì hôm nay anh làm ca tối nhưng vì mẹ Bích Ngọc gọi điện báo có việc đột xuất, thế là anh đành phải gật đầu đồng ý đổi ca. Tối hôm qua về muộn, sáng nay phải dậy sớm đi làm, bước vào trong phòng tắm thì tự nhiên anh lại muốn chửi thề.

Hì hục đạp mãi nhưng xe không nổ máy, Văn Vũ cười khẩy vì tối qua đi về gặp trời mưa. Gắng thêm vài phát nữa thì xe cũng nổ, có điều phải trả giá bằng việc mặt thở không ra hơi. Vẫn con đường cũ, Văn Vũ vút nhanh trên đường với suy nghĩ sợ trễ giờ làm. Tới nơi thì thấy vẫn còn sớm năm phút nên anh ung dung bước vào phòng thay đồ.

“Trông anh Vũ sáng nay không vui vậy.” Quốc Bảo khoác tay lên vai Văn Vũ. “Tối nhậu anh.”

“Mấy giờ em.” Văn Vũ vừa cài băng tên vừa nói.

“Giờ cũ, chỗ cũ nha anh.” Quốc Bảo đi ra thì quay đầu lại. “À anh, sáng nay có một bất ngờ mới dành cho anh.”

Văn Vũ chưa kịp hỏi là gì thì cậu ta đã ra khỏi phòng. Lắc đầu mỉm cười nghĩ về điều gì khiến anh sẽ bất ngờ đây. Hôm nay đâu phải sinh nhật anh, càng không phải là ngày lễ lộc gì, hôm nay chỉ là một ngày bình thường như mọi ngày thôi.

Để xem là gì nào, trên anh mày, mà anh mày trên lại thì đừng hối hận, Văn Vũ thầm nghĩ rồi nở một nụ cười nham hiểm.

“Sướng ha, được trai đẹp rủ đi nhậu cái là tươi hẳn lên ha.” Hữu Kim nói giọng điệu ngoa. “Thứ mê trai.”

Văn Vũ phì cười rồi vỗ mông Hữu Kim. “Tối nhậu không em.”

“Đừng có lợi dụng người ta. Có trai đẹp rồi còn thả thính tôi nữa làm gì.” Hữu Kim giả vờ giận hờn.

Văn Vũ quay lại nghiêm mặt. “Tưởng em rãnh nên anh rủ.” Sau đó Văn Vũ quay đi và nói lớn. “Em bận rồi thì thôi vậy.”

Hữu Kim chạy theo mỉm cười. “Mấy giờ anh, chỗ nào vậy.”

“Tối có gì anh nhắn tin em.” Văn Vũ đáp lại.

Liếc nhìn đồng hồ đã đến giờ làm, Văn Vũ lặng lẽ tiếp tục tiến về khu B như hôm nào. Nhưng đột nhiên anh lại thấy Quốc Bảo đang chuẩn bị đồ trong tủ phục vụ. Sự tĩnh trong vòng năm giây, Văn Vũ nhớ lại là sáng nay mình đối ca với Bích Ngọc.

Bà mẹ, sáng nay mình đứng khu A ư, Văn Vũ giật mình trong suy nghĩ.

“Anh Vũ, bất ngờ chưa.” Quốc Bảo vừa làm, vừa nhìn lên như đoán được Văn Vũ đang nghĩ gì.

Hậm hực quay về khu A, Văn Vũ vừa sửa soạn, vừa chửi thề rằng sẽ không bao giờ đổi ca nữa, nếu mà anh lại làm cái khu đáng ghét này.

Ông trời ơi, sao ông lại đối xử với con như vậy, Văn Vũ vừa làm vừa oán trách trong đầu mình.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Văn Vũ đứng nghiêm chỉnh tại vị trí của mình, hôm nay anh chỉ phục vụ có bốn bàn mà thôi.

“Anh Vũ, khu B có đến mười hai bàn mà sao lúc nào em cũng thấy anh an nhàn vậy.” Quốc Bảo đứng khu B nói vào đàm.

“Người ta là bậc thánh thần mà anh Bảo không biết sao. Tối nhậu quán nào vậy anh đẹp trai.” Hữu Kim đứng ở khu C chọc ghẹo Quốc Bảo.

“Có cần anh mày qua giúp không.” Đức Hùng đứng khu B nói vào đàm.

Đức Hùng năm nay hai mươi một tuổi, hiện đang học đại học K. Đức Hùng là người của thành phố C, đã làm việc ở đây được gần hai năm, một trong những người làm lâu nhất ở cửa hàng. Là một tay sát gái có tiếng, với thân hình to con lực lưỡng nhờ tập gym, học vị cao và lại có gương mặt điển trai, nên không ít cô nàng vào cửa hàng phải điều đứng tán tỉnh.

“Cùng làm khu B với nhau thì qua hỗ trợ nhau đi, còn đứng đó hỏi tới hỏi lui.” Thùy Dương đứng khu C trách móc.

Thùy Dương năm nay hai mươi một tuổi, cũng học đại học K, cô nàng thâm thương trộm nhớ cậu Đức Hùng nhưng không dám nói. Cả cửa hàng ai cũng biết nên đã nhiều lần tác thành cho đôi lứa nhưng đều không thành.

“Sao em lại nỡ nói anh như vậy. Anh đâu thể tự tiện động chạm vào công việc của người ta, anh phải xin phép đảng hoàng chứ.” Đức Hùng dịu dàng nói.

“Chỗ này là chỗ làm việc nha. Không phải nơi để thả thính.” Hữu Kim lại điều ngoa.

Văn Vũ khê cười rồi lợi dụng tình hình. “Hay là mình đổi vị trí cho nhau đi.”

“Anh Vũ nói hay ghê. Mình đổi đi, trừ anh Vũ ra.” Hữu Kim cố tình chọc tức Văn Vũ.

Sau một hồi tám chuyện thì khách cũng bắt đầu bước vào, không khí im lặng trong bộ đàm lại trở dậy. Mọi người nhanh chóng bắt đầu nghiêm túc phục vụ khách. Khu C và B lần lượt gần full bàn, khu A của Văn Vũ vẫn chưa có khách nào. Đơn giản đây là khu vực dành cho khách VIP, mà có khi là VVIP thì đứng hơn. Bàn ở đây có bốn cái thì đều được đặt chỗ từ trước. Hai cái bàn ngay trực diện Văn Vũ là hai cái bàn

được đặt chỗ theo tháng, chứ không phải theo ngày hay theo tiếng như các bàn kia.

Bốn vị khách đầu tiên của khu Văn Vũ cũng đã tới, họ là một gia đình trẻ. Sáng nào họ cũng kéo cả gia đình, gồm hai vợ chồng và hai đứa con nhỏ tới đây ngồi. Nhanh chóng cúi chào, anh đưa thực đơn cho họ. Sau một lúc thì anh bắt đầu ghi order món lên giấy.

Tới đây thì Văn Vũ mới bực mình, anh nghĩ đã sắm được cái bộ đàm rồi, mà công ty lại không sắm được cái tablet như các hệ thống khác được sao. Sau khi đưa order giấy cho thu ngân, Văn Vũ tiếp tục quay về vị trí của mình.

“Anh Vũ, gái xinh tới.” Đức Hùng khẽ nói vào đàm.

“Thấy gái cái là tởm hớp. Anh Vũ không thích gái xinh đâu, anh chỉ thích trai đẹp như anh Bảo thôi.” Đức Kim lại giễu cợt..

Văn Vũ không đáp lại trong đàm, anh chỉ khẽ cười đi tới và bất ngờ thấy cô ta. Từ lúc Văn Vũ vô tình hỏi Quốc Bảo về mấy cô nàng này thì anh đã thầm để ý Ngọc Hân. Có lúc thì buổi sáng, lúc thì buổi tối, Văn Vũ thấy Ngọc Hân vẫn ngồi bàn đó ở khu A. Anh thấy Ngọc Hân rất xinh đẹp, nhất là khi cô cười hay những lúc cô vắn tóc của mình lên. Văn Vũ thấy mình thật biến thái nhưng vì Ngọc Hân đẹp quá nên anh không thể không nhìn.

Mà Văn Vũ nghĩ mình nhìn lén chứ bộ, lâu lâu anh mới đánh mắt qua nhìn thôi. Bộ anh thích đơn phương cũng không được sao, pháp luật đâu có cấm đâu. Anh chỉ nhìn và tối về mơ mộng thôi, dù sao thì anh cũng tự biết mình không có cửa rồi.

Cái chạm mặt đầu tiên, Ngọc Hân nhìn Văn Vũ như muốn toạt cả mắt. Cô bất ngờ khi thấy lần đầu tiên anh đứng phục vụ ngay khu vực của cô.

Tôi biết mình là quái thú rồi, có cần phải nhìn với ánh mắt như vậy không, Văn Vũ nghĩ thầm rồi khẽ cười. Mặc dù trong lòng anh đang muốn nhào tới móc đôi mắt kia. *Hên là tôi đang thích em đấy,* Văn Vũ lại hằn học trong đầu.

Ngọc Hân lặng lẽ bước tới chỗ ngồi quen thuộc của cô, nó rất gần chỗ anh đứng. Khoảng khắc Văn Vũ nhìn cô, tim cô như muốn văng ra ngoài, cô dường như chết lặng ngay lúc ấy.

Sau khi đưa menu, Văn Vũ đứng bên cạnh bàn để chờ mọi người gọi món. Nhóm tiểu thư này gồm bốn người, số tiền mỗi người họ bỏ ra mỗi ngày thì cũng hơn tiền công làm tám tiếng của anh. Văn Vũ cảm thấy đôi khi ông trời thật trớ trêu.

Đã nhiều phút trôi qua, ba vị tiểu thư đã chọn xong, còn một vị nữa đang nhìn chăm chú vô menu nước, đó là Ngọc Hân. Văn Vũ khẽ đưa mắt nhìn qua và anh thấy họ đúng là giàu có thật, xinh đẹp nữa, hèn gì mà mấy cha trong cửa hàng xúm lại tranh nhau đứng khu này.

Vậy tại sao sáng nay lại không dành. Mà thôi, dù sao cũng được ngắm nhìn em gần hơn kia mà, Văn Vũ lại vọng lên những suy nghĩ.

Ngọc Hân cảm thấy khó thở nơi ngực, tựa như có cái gì đó cản lại trong tim cô. Khi đám bạn đã chọn món xong, cô vẫn cầm đầu nhìn vào menu. Mặc dù sáng nào cô cũng uống cà phê sữa nhưng cô lại cứng họng không nói được.

Chọn xong chưa tiểu thư ơi, chứ đứng gần mấy chị là con lại có những suy nghĩ không hay, Văn Vũ nghĩ ngợi.

Bất ngờ Ngọc Hân nhìn thẳng vào Văn Vũ, như bảo rằng cô đang đọc được suy nghĩ của anh. Văn Vũ nhìn kỹ thì thấy đôi mắt của cô trông rất đẹp, đôi môi đỏ hồng, gương mặt thì xinh không thể nào tả được.

Gái đẹp chính là yêu quái. Không nên, không nên, Văn Vũ chợt dạn lòng rồi nói. “Mình dùng gì vậy chị.” Anh khẽ cười thảo mai đến phát sợ.

“Cho tôi... ly cà phê này.” Ngọc Hân ngập ngừng rồi chỉ tay vào menu.

Vì bị cận, mà Văn Vũ lại không thích mang kính nên anh phải cúi mặt nhìn xuống menu. Một mùi hương thoảng qua mũi, Ngọc Hân nghe rất là thơm dịu. Mặc dù nhanh thôi, nhưng chừng đó cũng đủ để Ngọc Hân nhìn rõ lỗ tai của Văn Vũ đẹp như thế nào. Văn Vũ xin phép lấy lại menu, sau đó bước đi.

Chọn này giờ, rồi cuối cùng chỉ là cà phê sữa. Có cần hành con đứng lâu như thế không vậy má, hên là má đẹp đấy, Văn Vũ nghĩ thầm điều ngoa trong từng chữ.

Ngọc Hân nảy ra ý làm sao để tiếp cận Văn Vũ nhiều hơn. Hiếm khi nào mới được anh đứng bên cạnh nên cô liền uống nhanh ly nước. Ngọc Hân ngồi chờ giây phút anh ấy đến gần mình nhưng khổ nỗi anh bước nhẹ tới nên làm cô giật mình.

“Dạ, cho em xin phép ạ.” Văn Vũ khẽ cười nhìn Ngọc Hân.

Anh rót nước vào ly cô. Thấy Ngọc Hân giật mình nhìn mình, Văn Vũ nghĩ anh vừa làm phiền và cắt ngang câu chuyện của cô.

Ngọc Hân sững người trước nụ cười của Văn Vũ, cái nụ cười làm cô mất ăn mất ngủ nhiều năm. Có điều anh kêu cô bằng chị nên cô không thích.

Bộ tôi già lắm sao, Ngọc Hân muốn hét lên trong đầu.

Ngọc Hân nốc nhanh ly nước thứ hai. Y như cô dự đoán, Văn Vũ liền tiến tới rót nước. Lúc này cô không dám ngược nhìn anh, người cô đột nhiên run lên, cô phải nắm chặt tay mình lại để cho bớt run khi anh

đang rót nước.

Văn Vũ chưa thở được thì lại thấy bàn mấy vị tiểu thư trước mặt lại hết nước. Sợ làm Ngọc Hân giật mình như lúc nãy, nên anh châm nước vào ly của tiểu thư đối diện để ngầm báo hiệu rằng chuẩn bị đến lượt cô. Vừa đưa bình nước qua rót thì Văn Vũ lại bất gặp ánh mắt ấy, hơn thế nữa, anh thấy tay cô đang nắm chặt lại.

Rót mồ hôi, Văn Vũ quay về trong sợ hãi. Chưa bao giờ anh phải phục vụ trong tình cảnh này. Trước giờ thì phong cách của hệ thống là mỗi khi nước dưới nữa ly là phải tới rót, vậy mà hôm nay là lần đầu tiên anh thấy mình như là cục đất cản trở và làm phiền họ.

“Anh Vũ, sao mặt anh lại ủ rũ thế. Anh mệt sao.” Hữu Kim lo lắng nên nói vào đám.

Văn Vũ nhìn qua khu C mỉm cười. “Không có em, chắc hồi tối anh ngủ không đủ giấc.”

“Nếu mệt thì anh cứ vô nghỉ một chút đi, em qua đứng thế cho.” Hữu Kim dặn dò.

Trở lại với Ngọc Hân, cô muốn nhìn Văn Vũ nhưng giờ phải làm sao mới nhìn chính diện được. Ngọc Hân nhìn vào ly nước rồi liền nảy ra ý tưởng. Uống nhanh ly nước thứ ba, cô quay qua nhìn anh. Nhân tiện Văn Vũ đang nhìn nơi khác nên cô không kêu mà tranh thủ ngắm.

Văn Vũ quay qua nhìn Hữu Kim gật đầu, anh sợ nói vào đám mãi thế này thì có vẻ không hay. Đúng y như vậy, vừa quay đầu lại thì anh đã thấy cô tiểu thư cà phê sữa nhìn chăm chăm vào mình. Giả vờ đảo mắt sang những bàn khác để né sự chú ý của Ngọc Hân, anh cảm thấy chả lúc nào lại cần sự thảo mai như lúc này.

“Anh ơi, cho tôi ly nước.” Ngọc Hân nói lớn.

Văn Vũ nhận ra là cô tiểu thư cà phê sữa đang kêu mình. Mỉm cười gật đầu, anh quay ra sau lấy bình nước rồi đi tới, đây là lần thứ ba anh rót nước cho cô.

“Uống gì mà uống lắm vậy bà.” Một tiểu thư trong bàn lên tiếng. “Bộ nhà bà thiếu nước à.”

“Đúng rồi, sáng giờ nó nốc phải ba, bốn ly nước.” Một cô chem vào.

Đúng rồi đó, chứ cô ta đi. Sáng giờ mới có mấy phút mà đã uống cạn ba ly rồi. Là người hay là cái máy vậy, Văn Vũ cảm thấy mình bị ối trong suy nghĩ.

“Tại sáng tao đi tập gym về khát nước chứ bộ.” Ngọc Hân chống chế. “Nước của tụi bay à.”

Đanh đá, quá là đanh đá. Đẹp vậy mà sao thấy dữ quá, Văn Vũ tiếp tục tự thưởng cho mình trong suy nghĩ.

Đang nhìn vu vơ, bỗng nhiên một cô nhóc tới giật ống quần của Văn Vũ. Nhìn xuống, anh nhận ra đó là cô bé của anh chị hay ngồi bên khu B. Văn Vũ vui vẻ quỳ xuống nựng vào má cô nhóc.

“Sao, kiếm anh có việc gì.” Văn Vũ mỉm cười.

“Chú xấu xí, sao hôm nay chú qua đứng đây vậy.” Cô nhóc kéo tay áo của Văn Vũ. “Chú qua đây chơi với con đi.”

Văn Vũ cảm thấy mình già đi sau lời của cô nhóc. Đầu đó tiếng cười vang lên, hình như trong rất là quen. Thôi hiểu rồi, là của cô tiểu thư cà phê sữa chứ gì. Văn Vũ mỉm cười bế cô nhóc lên tay rồi đi qua khu B. Tới bàn của ba mẹ cô nhóc đang ngồi, anh thả cô nhóc xuống đất rồi bước đi nhưng cô nhóc lại chạy theo. Thế là anh lại phải dắt về.

“Chú đứng đây đi, chú đừng qua đó nữa.” Cô nhóc ngược nhìn Văn Vũ.

“Anh phải đi làm việc rồi. Bữa khác anh chơi với em nha.” Văn Vũ nựng má cô nhóc.

Sau đó anh nhờ Quốc Bảo trông nom giúp, rồi anh quay lại vị trí của mình. Văn Vũ đảo mắt nhìn vào bàn các vị tiểu thư thì thấy lần này các ly nước chưa hết. Tiếp tục nhìn những bàn khác thì anh thấy mình phải đi châm.

Thời gian trôi qua, Văn Vũ đứng im và nghe những cuộc tám chuyện vô nghĩa xung quanh. Lúc đầu là chuyện về mua sắm và nhãn hiệu quốc tế gì đó, vì ngu tiếng anh nên anh không hiểu. Sau đó là về vấn đề tình yêu, Văn Vũ chẳng thích chút nào, cứ toàn là anh này, chàng nọ. Sau đó lại nghe về vấn đề phim ảnh, cái này thì anh khá thích. Những buổi tối rảnh rỗi thì anh thường lên mạng xem phim nên cũng khá am hiểu. Cuối cùng lại quay về chuyện nói xấu nhau, Văn Vũ ước gì mình có thể đóng lỗ tai của mình lại. Tiếng nói chuyện vẫn vang vào tai, mặc dù tiếng nhạc mở khá lớn. Cái Văn Vũ mong chờ nhất là tiếng nói của Ngọc Hân nhưng anh lại chẳng nghe được gì.

Tự nhiên Văn Vũ lại thấy nhớ khu B. Khách bên đó đa số đã trạc tuổi, đã có gia đình hoặc là doanh nhân. Lúc nào đứng phục vụ thì anh cũng nghe họ bàn về tình cảm gia đình, có khi nghe được các cuộc thảo luận về kinh tế, chính trị hay xã hội. Đôi lúc anh hay gặp những vị khách tới đây để học hoặc làm việc nên dường như rất yên tĩnh. Có bữa anh nghe hai anh nhân viên kinh doanh bàn luận với nhau về tiền ảo gì đó. Vì ngu tiếng anh nên Văn Vũ chẳng hiểu tên của nó là gì và đọc ra sao. Bởi vậy mới nói việc học hành quan trọng như thế nào.

Đặc biệt hơn hết là khi đứng khu B, Văn Vũ có thể nhìn lên Ngọc Hân, còn giờ đứng cạnh cô như thế này, đến thở mạnh anh cũng không dám nữa, hướng hồ là đưa mắt nhìn cô. Tự nhiên anh thấy mình nhát gái dễ sợ.

Ngọc Hân thì đang ngồi suy nghĩ, nước thì cô cũng uống rồi, giờ mà uống ly nữa thì có họa chọc người ta

chửi. Không khéo cô lại hành Văn Vũ nữa. Tự nhiên cô cảm thấy mắc tiểu, chưa bao giờ mắc tiểu mà khiến cô vui như thế này.

“Anh ơi, nhà vệ sinh ở đâu vậy.” Ngọc Hân hỏi. Thật ra thì cô biết nhà vệ sinh ở đâu rồi, chỉ là thêm một cơ hội nhìn anh mà thôi.

Đang mơ màng suy nghĩ, thì Văn Vũ giật mình tỉnh lại, anh thấy cô cà phê sữa đang nhìn mình. “Chị đi thẳng vào đó rồi rẽ trái.” Văn Vũ chỉ tay ra phía sau.

“Uống cho lắm vô rồi đi tiểu.” Một tiểu thư chọc ghẹo.

Uống nước nhiều mà đi tiểu là bình thường, uống lâu rồi mà hỏi nhà vệ sinh ở đâu mới là chuyện lạ, Văn Vũ nghĩ thầm. Nhưng mà lỡ trước giờ người ta chưa đi bao giờ thì sao, có lẽ là vậy. Sao mình nhiều chuyện vậy nhỉ.

Tiếp tục rót nước và dọn dẹp các bàn khác, Văn Vũ vừa quay lưng thì va phải Ngọc Hân đang đi tới. Cả mâm ly đổ ầm xuống đất, nước bắn lên người anh tung tóe, những mảnh vỡ văng ra khắp nơi.

“Xin lỗi anh.” Ngọc Hân đang mải mê nghe điện thoại nên không chú ý.

Văn Vũ ráng nhịn rồi khẽ nở nụ cười. “Dạ, không sao.” *Bà mẹ ơi, mất một ngày công rồi,* Văn Vũ buồn bã suy nghĩ.

Vì khu C chỉ còn vài bàn nên Hữu Kim nhanh chóng chạy qua giúp Văn Vũ. Ngọc Hân định ngồi xuống giúp nhưng Văn Vũ liền lắc đầu không chịu. Một lúc sau thì anh với Hữu Kim đã dọn dẹp xong.

Ly nước của Ngọc Hân lúc này đã gần cạn, Văn Vũ tiếp tục tới châm thêm. Khẽ đánh ánh mắt nhìn quanh, Văn Vũ lại bắt gặp ánh mắt của bà thím cà phê sữa, cô nhìn anh nhúm mày vì lo lắng. Văn Vũ thấy sợ nên vội nhìn sang nơi khác.

Chắc là anh ghét tôi lắm, Ngọc Hân buồn bã.

Cô cầm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó. Ngọc Hân nghĩ tự nhiên làm Văn Vũ không có ấn tượng tốt về mình, thì làm sao cô có thể tiến tới với anh được.

Văn Vũ thấy đứng trước Ngọc Hân khiến anh rất ngại, anh chả hiểu vì sao lại không có thần thái tự nhiên như bên khu B hay khu C. Anh thấy cô đang cúi mặt vào điện thoại, anh không biết cô đang xem gì nhưng mà nhìn rất căng thẳng và đưa tay lên cằm.

Chắc không phải là xem ấy đâu, Văn Vũ suy nghĩ biến thái.

Ly nước bên cạnh Ngọc Hân đã cạn, anh lại tiến tới rót nước. Lúc đi ra, vô tình Văn Vũ ngược nhìn vào điện thoại của Ngọc Hân. Anh không nhận được cười nên vội lui ra nhanh.

Xem danh bạ điện thoại mà căng thẳng thế sao, Văn Vũ muốn bật cười ha hả trong đầu.

Bất ngờ thấy Ngọc Hân nhìn qua, sống lưng của Văn Vũ đột nhiên lạnh toát, giống như anh vừa làm việc vùng trộm gì đó mà bị bắt gặp. Văn Vũ liền khởi động giây thần kinh nghiêm túc, nụ cười của anh ngay lập tức được thu vô.

Ngọc Hân định xin lỗi Văn Vũ nhưng vừa nhìn lên thì thấy anh đang cười. Bất gặp ánh mắt của cô, anh liền lạnh lùng trở lại. Ngọc Hân nghĩ chắc Văn Vũ cực ghét cô. Hết cách, Ngọc Hân quay qua đám bạn để nói đi về. Cô hy vọng anh sẽ quên nhanh chuyện sáng nay.

“Tính tiền anh ơi.” Ngọc Hân nói lớn.

Văn Vũ vội gạt đầu rồi tới quầy thu ngân rồi mang hóa đơn trở lại đưa cho Ngọc Hân. Không cần nhìn, cô đưa cho anh một cái thẻ.

Tiểu thư có khác, ước gì tôi là một công tử nhĩ, mua đồ khỏi phải trả giá, Văn Vũ thầm ước.

Đưa lại thẻ cho Ngọc Hân, anh mỉm cười tiễn khách rồi dọn dẹp. Trưa đó anh ăn qua loa rồi lại ra làm việc, Văn Vũ đột nhiên được yêu cầu đổi vị trí.

“Anh Vũ, cho em đổi với vị trí với anh được không.” Đức Hùng đi bên cạnh nói.

Văn Vũ liền gạt đầu không suy nghĩ. “Được em.”

Giọng Hữu Kim lại vang lên. “Sao anh Hùng không qua khu C mà lại đổi sang khu A.”

“Vậy em có muốn sang khu A không. Để anh sang khu C đứng với Dương.” Đức Hùng mỉm cười.

Hữu Kim hét lên. “Không. Mơ đi cưng.”

Sau khi về lại nhà thì Ngọc Hân vô cùng bức bối. Một nỗi buồn đột nhiên xâm chiếm toàn thân cô. Ngọc Hân không biết tại sao cô lại bức như vậy. Suy nghĩ rồi vô đầu bứt tai một hồi thì cô bất ngờ nảy ý đến gặp Văn Vũ để tạ lỗi. Cô muốn lợi dụng cơ hội này để có thể hẹn Văn Vũ đi chơi riêng. Ngọc Hân không ngờ trong cái rủi lại có cái may, cô tức tốc suy nghĩ sẽ nói gì để Văn Vũ đồng ý. Cô nghĩ với tính cách lạnh lùng như vậy thì rất dễ Văn Vũ sẽ khước từ.

4. Chương 3-2: 56d - Phần 2

Buổi chiều, Ngọc Hân nhanh chóng chạy xe tới quán, lòng cô hớn hở hẳn lên. Khi Ngọc Hân bước vào thì Văn Vũ không còn đứng khu vực đó nữa, cô thấy anh đã đổi sang khu vực khác. Ngọc Hân đành hít một hơi thật sâu rồi bước qua chỗ Văn Vũ. Tối đây thì cô mới thấy mình đại dột, cô nghĩ tại sao lại rủ mấy đứa bạn đi cùng để rồi bọn chúng chỉ đòi ngồi tại một chỗ. Nếu cô đi một mình thì có phải cô tự do lựa chọn chỗ ngồi gần anh hay không.

Sao bây giờ mình mới nghĩ ra nhỉ. Không sao, thời gian còn dài kia mà, Ngọc Hân nghĩ.

Văn Vũ đang say sưa làm việc thì lại bất gặp một ánh mắt quen thuộc. *Bà thím cà phê sữa. Sao bà thím hôm nay lại qua khu B. Mới uống đó, giờ lại tới uống nữa. Tôi thấy bà thím là tôi lại sợ, mất một ngày công rồi. Bộ bà thím muốn tôi tháng này làm không công luôn sao,* Văn Vũ đau khổ khi suy nghĩ.

Vì thấy Văn Vũ đang bận nên Quốc Bảo tới order thay. Xong việc thì Văn Vũ liền thì thầm trong đám muốn đổi vị trí với Quốc Bảo, anh muốn quầy sáu bàn bên trái, Quốc Bảo sẽ quầy sáu bàn bên phải, nơi có bà thím đang ngồi.

Văn Vũ khẽ đưa mắt nhìn qua Ngọc Hân, chiều nay cô mang một bộ quần áo mới, chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần ngắn màu nâu. Mái tóc dài xõa trên vai, nhìn rất mượt và óng ả.

Tim Ngọc Hân đập mạnh khi cô nảy ý muốn quay lại nhìn Văn Vũ. Đánh liều một phen, cô quay lại và thấy anh đang nhìn chỗ khác.

Nói về đá mắt, không ai nhanh hơn tôi đâu, Văn Vũ mừng thầm khi anh tránh được ánh mắt của Ngọc Hân.

Lúc sau, Quốc Bảo đem lên cho bà thím ly sinh tố dâu rồi khẽ cười quay về. “Khách VIP của quán đây anh.” Quốc Bảo nhìn Văn Vũ thì thầm. “Xinh cực nha.”

Xinh đấy mà dữ lắm, Văn Vũ thầm nghĩ rồi nói. “Đẹp bằng em Nhi không.” Anh lôi người yêu cũ của Quốc Bảo ra ghẹo.

Quốc Bảo nhăn mặt “Anh này, cứ chọc em hoài.”

“Anh ơi.” Ngọc Hân quay ra sau nhìn.

Khựng lại ba giây, Văn Vũ thấy Quốc Bảo đang trầm tư nên đành đi tới. Đổi vị trí rồi mà còn không yên. Giật gượng cười lên, Văn Vũ khẽ bước đến. “Dạ chị cần gì ạ.”

Bộ tôi già lắm sao, Ngọc Hân nhìn xuống ly sinh tố. “Anh cho tôi xin thêm chút đường.”

Văn Vũ vừa khê đưa tay cầm ly sinh tố thì Ngọc Hân nói nhanh. “À khoan, lúc sáng tôi lỡ đụng vai anh. Anh không sao chứ?” Ngọc Hân sợ vụt mất cơ hội.

Văn Vũ ngạc nhiên trong hai giây. “Dạ không sao thưa chị.”

“Cho tôi xin lỗi nha.” Ngọc Hân nắm chặt tay Văn Vũ khi thấy anh rút tay lại. “Hay tôi mời anh đi uống nước để tạ lỗi.” Cuối cùng thì cô cũng đã mở được lời.

Văn Vũ ngạc nhiên mở to mắt khi nghe thấy Ngọc Hân nói. “Dạ không sao chị ơi. Không có gì đâu.”

“Anh không đi tôi cảm thấy có lỗi lắm.” Ngọc Hân dùng tuyệt chiêu cuối cùng với bộ mặt năn nỉ sắp khóc. “Đi đi, anh không đi, tôi ngủ không được.”

Văn Vũ thấy lời mời chẳng ăn nhập gì với hành động. “Đau, đau chị ơi.” Văn Vũ chỉ xuống cánh tay mình đang bị bóp chặt. *Xương không chút đâu có thịt đâu mà bóp ghê vậy*, Văn Vũ cảm thấy đau nhức.

Ngọc Hân rút tay lại rồi khê cười. “Đi đi anh. Tối nay nha, tôi năn nỉ anh á.”

“Không được chị ơi.” Văn Vũ thấy ánh mắt Ngọc Hân sụp xuống buồn bã nên anh cũng chột bụng. *Người ta đã có lòng thì tại sao mình không lại có dạ. Người ta mời mình kia mà, chả phải mình cũng thích người ta hay sao*, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nói. “Tối nay em bận đi nhậu rồi. Bữa khác được không chị.” Văn Vũ nói xong thì cảm thấy mình ngu. *Vướng vào chi cho mệt vậy trời. Chắc do vẻ đẹp khó cưỡng nên mình đã bị mê hoặc. Cảm thấy sắc đẹp thật đáng sợ*, Văn Vũ lại nói thầm.

“Vậy tối mai được không.” Ngọc Hân nở nụ cười thật tươi. *Vậy là do anh bận chứ không phải là anh ghét tôi. Nhưng mà tôi ghét anh kêu tôi bằng chị.*

Đúng là sắc đẹp có thể khiến người ta trở nên ngu si mà, Văn Vũ nghĩ thầm rồi nói. “Dạ được ạ.”

Văn Vũ khê bưng ly sinh tố đi tới quầy pha chế rồi mang lại cho Ngọc Hân. Về lại chỗ, Văn Vũ đang nghĩ đến hàng trăm ngàn cảnh tượng mà anh sẽ gặp phải vào đêm mai.

“Chuyện gì mà nói lâu vậy anh.” Quốc Bảo nhìn Văn Vũ.

Giật mình khỏi suy nghĩ, Văn Vũ vội khê trả lời. “Chuyện lúc sáng ấy mà. Chị ta va phải anh nên giờ xin lỗi.”

“Sao anh không nhân tiện chuyện này mà xin số điện thoại làm quen với chị ấy.” Quốc Bảo khê cười. “Đẹp như vậy kia mà.”

“Đẹp bằng Hà của em không.” Văn Vũ lại lôi người yêu khác của Quốc Bảo ra chống chế.

“Không kể chuyện cho anh nữa.” Quốc Bảo giận hờn. “Chọc người ta hoài.”

Cuối cùng thì cũng đã thành công. Ngọc Hân vô cùng mừng rỡ, đến nỗi khi Văn Vũ bưng ly sinh tố ra lại, cô nhấp uống mà chẳng thấy vị gì. Bấm điện thoại một hồi thì cô sực nhớ, làm sao để cô hẹn anh đi chơi. Ngọc Hân chẳng có thông tin liên hệ gì về Văn Vũ cả. Cô chợt nhớ đến chị Ngân quản lý ở đây nhưng chỉ bằng cô đi hỏi anh vậy. Ngọc Hân nán lại đến khi Văn Vũ tan ca. Đợi trong xe mãi thì cô cũng thấy anh đi về. Cô vội chạy tới nhưng chỉ dám đứng đằng sau nhìn ngắm.

Một cơn gió thổi nhẹ qua, Văn Vũ bỗng ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, quen lắm, hình như là mùi hương sáng nay.

Bà mẹ, lẽ nào lại là bà thím, Văn Vũ giật mình.

Quay lại phía sau, Văn Vũ thấy Ngọc Hân đang đứng chằm chằm nhìn mình. Đúng lúc ấy, một cơn gió khác thoảng qua, mái tóc Ngọc Hân phất phất bay lên. Tự nhiên Văn Vũ lại muốn chửi thề về cái đẹp.

“Có chuyện gì không vậy chị.” Cuối cùng thì Văn Vũ cũng mở lời được sao khi đứng sững.

Lại chị, bộ tôi già lắm sao, Ngọc Hân khẽ cười. “Anh quên không đưa số điện thoại của anh cho tôi.” Ngọc Hân cúi mặt xuống rồi khẽ vuốt tóc của mình qua một bên. “Mà anh hình như cũng chưa có số điện thoại của tôi.”

“Ấy quên mất. May mà chị lại nhớ.” Văn Vũ gãi mũ bảo hiểm trên đầu. Anh tưởng mình cứ im như vậy thì bà thím sẽ quên.

Ngọc Hân đưa điện thoại cho Văn Vũ. “Anh bấm số điện thoại của anh đi.”

Má ơi, điện thoại nó đẹp làm sao. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lần đầu tiên con được chạm vào cái điện thoại như thế này. Cũng chỉ là quả táo thôi mà, sao lại đắt đến hàng chục ngàn lần quả táo của con mua thờ ông địa kia chứ, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi bấm số của mình.

Ngọc Hân nhận lại điện thoại rồi khẽ cười. “Tạm biệt anh, hẹn gặp lại.”

Sau khi Ngọc Hân lao đi, Văn Vũ vẫn đứng ngây người ra nhìn. Một hồi sau thì anh mới bình tĩnh lại và nổ máy xe chạy về phòng.

Suốt thời gian đó cho tới bữa nhậu cùng với Quốc Bảo và Hữu Kim, trong đầu Văn Vũ cứ nghĩ ngợi liên hồi về đêm mai. Nghĩ đến những cảnh bị lôi ra làm trò cười, anh giật phắt mình lên rồi nốc cạn ly bia.

“Anh, em đây đang rất buồn nhưng cũng đâu có nốc bia như hạm vậy đâu.” Quốc Bảo bù lu bù loa nhìn Văn Vũ.

Nãy giờ Quốc Bảo đang kể chuyện tình buồn của mình, đang suy nghĩ nên Văn Vũ chẳng chú ý, chỉ biết sơ sơ rằng cậu ta bị đá. “Anh buồn giúp em. Đường đường đẹp trai như vậy mà cũng bị bỏ đá.” Văn Vũ vội bao biện cho hành động của mình.

“Đẹp trai có mãi ra ăn được không.” Hữu Kim bĩu môi. “Người ta cần vật chất chứ đâu cần đẹp.”

“Ý mày nói tao nghèo chứ gì.” Quốc Bảo trợn mắt lên.

“Ba má ơi, đến giận mà cũng toát lên vẻ đẹp trai nữa.” Hữu Kim đặt hai tay dưới cằm nhìn Quốc Bảo đắm đuối.

“Hữu Kim, sao em không nói gì về chuyện tình cảm của em đi.” Văn Vũ vừa rót bia vừa nhìn cậu ta.

Hữu Kim chau mày. “Thôi, một người buồn tình được rồi, đâu cần phải đến cả hai.”

Văn Vũ khẽ cười rồi tiếp tục rót bia mời hai người họ. Tiếng tranh cãi, cười đùa lại vang lên trong đêm. Văn Vũ tiếp tục thần thờ ngồi nhìn ra đường.

5. Chương 4: 57d

Sáng hôm sau, Ngọc Hân tới quán cà phê như mọi bữa. Bước vào trong, ngồi tại vị trí cũ, cô nhanh chóng chọn món rồi đưa lại menu cho nhân viên. Ngọc Hân không cần phải đảo mắt nhìn xung quanh nữa, cô biết chắc rằng Văn Vũ đang đứng sau lưng mình.

Giả vờ nghe điện thoại, Ngọc Hân quay đầu qua phải rồi đưa mắt nhìn nhưng lạ thay, cô chẳng thấy bóng dáng của Văn Vũ. Mất vui, Ngọc Hân tự nhiên nảy ra những suy nghĩ, nào là hôm nay Văn Vũ làm chiều, có thể anh đổi ca hoặc anh xin nghỉ đột xuất. Ngọc Hân bỗng nhiên sợ Văn Vũ nói dối mình. Cà phê đem ra, cô đưa lên nhấp ngụm đầu tiên.

Sao hôm nay cà phê lại đắng vậy, Ngọc Hân nghĩ.

“Bà quý, sáng nay chưa tỉnh ngủ hả.” Thấy Ngọc Hân đưa mắt nhìn nên Thảo Vân nói tiếp. “Chưa khuấy sữa lên kia bà. Hay là thích uống cà phê đen.”

Ngọc Hân quen Thảo Vân lúc ở đại học, tuy so với Quỳnh Hương thì Thảo Vân không thân bằng, nhưng lúc nào Ngọc Hân cần thì cô ta cũng có mặt. Thảo Vân là một tín đồ mua sắm của nhóm, cứ cái nào mới ra dù đẹp hay không thì cô ta cũng mang về. Phòng ngủ của Thảo Vân chẳng khác gì cửa hàng bán quần áo

và túi xách, có khi còn nhiều hơn nữa là đằng khác.

Khẽ cười, Ngọc Hân liền lấy thìa khuấy ngay lập tức. Mọi người bắt đầu bàn chuyện về chủ đề nữ trang. Ngọc Hân thì chả còn đầu óc đâu mà nghe nữa, không biết vì cô đã có một đồng bộ sưu tập ở nhà hay là vì cô bận nghĩ đến Văn Vũ, đến cuộc hẹn tối nay.

“Sao nhìn ngơ ngác vậy bà.” Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân.

Nãy giờ không biết tại nó nói chuyện gì nên làm sao lựa lời nói dối đây, Ngọc Hân nghĩ rồi nói. “Tao đang yêu.” Không biết động lực nào khiến cô thốt ra những từ như vậy.

Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân cười. “Thiếu gia nào vậy. Quen lâu chưa.”

Ngọc Hân tự tin trả lời. “Thiếu gia nào cơ, anh ta chỉ là người bình thường thôi. Tao đang trong giai đoạn tìm hiểu.”

Thảo Vân liếc mắt. “Thật sao.” Thấy Ngọc Hân gật đầu nên Thảo Vân nói tiếp. “Bà định quen người ta trong bao lâu thì bỏ.”

Ngọc Hân không biết vì sao mình lại tức giận. “Bỏ gì bà. Tôi quen người ta nghiêm túc mà bỏ cái gì.”

Hồng Loan thở dài. “Vậy thì bà nên coi chừng. Người ta biết đâu lợi dụng để đào mỏ hoặc vì nhan sắc của bà thì sao. Thời buổi này chả có ai tốt lành gì đâu. Theo kinh nghiệm của tôi thì bà đừng nên dính líu đến mấy hạng người như vậy.”

Ngọc Hân quen Hồng Loan lúc ở đại học như Thảo Vân. Hồng Loan là bậc thầy tư vấn trong tình yêu. Cô ta luôn thao thao bất tuyệt về những tuyệt chiêu lấy lòng con trai, rồi làm chủ trong tình yêu các kiểu, nhờ việc đọc một đồng tiểu thuyết và xem phim tình cảm. Mặc dù lý thuyết đầy mình như vậy nhưng không biết vì có kén chọn hay không, vì đến giờ thì Hồng Loan vẫn đơn côi lẻ bóng.

Ngọc Hân chưa kịp nói thì Quỳnh Hương đã gân cổ lên. “Bà xía xói ai vậy. Ý bà nói bỏ tôi chứ gì.”

Hồng Loan cũng đáp trả lại không kém. “Tôi nói không đúng à. Trong đám này có ai là không khuyên bà chia tay ông ta chứ.”

Quỳnh Hương bĩu môi. “Đó là chuyện của tôi. Lo phần của bà đi. Kinh nghiệm cho lắm vào rồi tối về cũng nằm không.”

Hồng Loan liếc mắt. “Dễ gì yêu được bản cô nương.” Hồng Loan chồm tới nhìn Ngọc Hân cười. “Ê bà, có khi nào là bà đang có sở thích nuôi búp bê không.” Thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt thắc mắc nên Hồng Loan liền thở dài. “Thì tôi đọc trên mạng á, dạo này hay có xu hướng thú vui là nuôi trai như

nuôi búp bê. Xài xể, chơi chán xong thì vứt. Sau đó lại kiếm một anh chàng khác nuôi lại.”

Thảo Vân chêm vào. “Lại lòi ba cái chuyện vợ vắn trên mạng vào. Đọc cho cổ rồi ôm nó chết luôn đi cưng.” Nói xong Thảo Vân nhìn Ngọc Hân. “Mà chị thấy cưng nên từ bỏ luôn đi. Gia thế hai người đã không hợp thì yêu vào sau này chỉ có khổ mà thôi.”

Ngọc Hân đành miệng lại. “Miễn sao tôi thích là được bà.” Ngọc Hân và Quỳnh Hương đập tay như đồng tình với nhau.

Vừa quay ra sau thì đột nhiên Ngọc Hân thấy Văn Vũ bước tới. Biết anh ta làm ca sáng nên cô vui hẳn lên. Văn Vũ vẫn lẳng lặng rót nước, anh không biết Ngọc Hân đang nhìn mình.

Chiều hôm đó, Ngọc Hân rất háo hức nên lại tiếp tục mò tới quán tìm Văn Vũ. Đợi mãi cũng thấy anh tan ca, cô liền vội bước tới. Văn Vũ cảm giác nhận ra Ngọc Hân nên liền quay đầu lại.

“Dạ, sao vậy chị.” Văn Vũ nhìn Ngọc Hân.

Lại chị, lúc nào cũng là chị, Ngọc Hân dù bực nhưng vẫn khẽ cười. “Tối nay mình gặp nhau ở nhà hàng T được không.”

“Nhà hàng T.” Văn Vũ ngẫm nghĩ rồi nói. “Có phải nhà hàng T ở đằng kia không.” Thấy Ngọc Hân gật đầu nên anh vội trả lời. “Không được chị ơi.”

“Sao vậy.” Ngọc Hân hỏi nhanh.

Văn Vũ ngại nên cúi mặt xuống. “Nhà hàng đó sang trọng quá, em thấy không được tự nhiên.” Anh ngẩng mặt lên nhìn Ngọc Hân. “Kiếm quán cà phê nào ngồi cũng được chị. Dù sao thì chuyện cũng chẳng có gì, chị đâu cần phải câu nệ như vậy.”

Câu nệ, câu nệ là gì, anh nói gì tôi chả hiểu, Ngọc Hân không hiểu nhưng cũng chả quan trọng. “Thế quán cà phê C được không.”

“Cà phê C ở đâu chị.” Văn Vũ lại khẽ cười. “Ở dưới này hay ở chỗ khác.”

Chết bà, có nhiều quán cà phê C mà mình quên mất, Ngọc Hân nghĩ bụng rồi cười. “Ở dưới này đi cho tiện.” Cô ồm một tiếng. “Tôi qua đón anh nha.”

Văn Vũ lắc đầu từ chối. “Thôi để em tự đi cũng được.”

Ngọc Hân thấy Văn Vũ cứ e ngại. “Vậy nha, tối bảy giờ mình gặp nhau.” Cô chốt hạ câu cuối.

“Dạ.” Văn Vũ nhìn Ngọc Hân mỉm cười. “Nhưng nếu vậy thì chị hẳn tin cũng được. Đâu cần phải tới tận đây.”

“Đâu phải đâu, chẳng qua tôi tiện đường nên ghé qua thôi. Tôi đi đây. Chào anh.” Ngọc Hân vẫy tay chào.

Cảm giác lửng lửng khó tả khiến Ngọc Hân rất thích thú. Cô đi mua sắm với Thảo Vân một chút rồi phóng ngay về nhà. Tắm rửa xong xuôi, Ngọc Hân chạy tới bàn để trang điểm với một tâm trạng vui mừng khôn xiết.

Em gái cô bước vào phòng mỉm cười. “Chị thích anh ta thật à.”

“Thích thật chứ sao không, hỏi kỳ vậy nhóc.” Ngọc Hân liếc em mình một cái.

“Lần này thì bao lâu hả chị.” Em gái cô cười.

“Cái gì mà bao lâu, sao ai cũng nói câu này với chị hết vậy.” Ngọc Hân cảm thấy tức giận.

“Đúng thôi chứ có gì đâu mà lạ. Riêng chuyện tình sử của chị thì cũng để viết thành một cuốn tiểu thuyết.” Em gái cô thở dài. “Em chỉ thấy tội cho anh ta thôi.”

“Tội gì.” Ngọc Hân nhìn em mình qua ánh gương.

“Thì so với những người trước chị quen, anh ấy chẳng có gì hơn cả. Chẳng đẹp trai bằng, gia thế cũng nghèo nữa, địa vị danh lợi cũng chẳng có. Chẳng hiểu sao chị lại thích anh ta.” Em cô như muốn thương xót. “Một thời gian sau chị chán thì chị sẽ bỏ anh ấy. Lúc đó thì chẳng phải tội cho anh ấy là gì nữa.”

Ngọc Hân quay lại nhíu mày. “Gì mà đẹp với nghèo. Chị thích anh ta, chỉ có vậy thôi. Sao em với nhỏ Hồng Loan hay lôi những cái đấy vào nói với chị vậy. Đọc tiểu thuyết nhiều qua nên nhóc bị ảnh hưởng đúng không.”

“Đâu phải ai đọc tiểu thuyết cũng như vậy. Mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau mà.” Em gái cô ngược mặt lên. “Mà chị thấy em nói đúng không. Có gì sai sao.”

Ngọc Hân ngẫm nghĩ một lát. “Ừm, em nói không sai. Nhưng có thể đối với mọi người thì anh ấy chẳng có gì đặc biệt nhưng quan trọng là chị thích anh ta.” Ngọc Hân đi tới giường bêu má em mình. “Nhóc đừng nói nhiều nữa. Qua đây giúp chị chọn đồ đi.”

Em cô đứng dậy ngạc nhiên. “Từ bao giờ mà chị lại quan trọng chuyện ăn mặc vậy.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Không phải vậy. Đây là lần đầu tiên anh ấy và chị đi chơi. Chị không muốn mình

mắt ẩn tượng trong mắt anh ấy.” Ngọc Hân lấy một chiếc váy lên ướm thử. “Nếu mà chị mang váy hoặc áo mỏng quá, không khéo anh ấy lại tưởng chị này nọ.”

Em gái cô vừa lựa quần áo, vừa nói. “Trước giờ chị có ngoan hiền đâu.”

Ngọc Hân đá nhẹ vào hông em mình một cái, nó liền nhăn nhó giả vờ không giúp cô nữa. Thế là Ngọc Hân phải nựng lại em mình. Cuối cùng sau một hồi thì nhỏ em cũng thiết kế cho Ngọc Hân một bộ áo quần để đi chơi. Nó bắt cô mặc chiếc quần jean dài màu đen, với chiếc áo dây mỏng màu trắng bên trong, chiếc áo sơ mi màu trắng với sọc xanh nhỏ bên ngoài. Chưa hết, em cô còn buộc chiếc áo sơ mi lại thắt ngang bụng nữa. Ngọc Hân định lao đi thì bị em mình kéo lại ngồi trước gương, rồi thắt bím tóc cho cô.

Giờ nhìn vào gương, mái tóc thắt bím xõa xuống một bên vai, Ngọc Hân tưởng mình giống như đang giả dạng sinh viên. Mặc dù cô mới chỉ qua thời kỳ đó cách đây không lâu. Cảm ơn bằng cách hôn nhẹ vào má em mình, cô lao đi như sợ trễ chuyến bay.

Trên đường đi, Ngọc Hân nghĩ mọi cách để bắt chuyện với Văn Vũ, cô cần phải làm thế nào để bắt được cuộc hẹn tiếp theo, phải nói gì để anh ta đồng ý làm người yêu của cô.

Tới quán, nhìn đồng hồ lúc này mới 6h45, Ngọc Hân ung dung chậm rãi bước vào bên trong. Vừa mới đẩy cửa vào thì điện thoại cô rung lên, vội mở ra thì cô thấy tin nhắn do “Anh Yêu” gửi tới.

Thì ra là anh ấy nhắn, Ngọc Hân khẽ cười.

Ngọc Hân chẳng biết vì sao cô lại lưu số Văn Vũ bằng tên này. Cô chỉ nhớ phải đắn đo một lúc rõ lâu mới lưu được như vậy. Ngọc Hân thấy tin nhắn của Văn Vũ chỉ vồn vện mấy chữ bảo rằng đang ở trên lầu.

Anh ta đến sớm vậy sao. Không sao, đến là vui rồi, Ngọc Hân mừng rỡ rồi bước lên.

Đảo mắt nhìn quanh, Ngọc Hân nhận thấy Văn Vũ đang ngồi bên ô cửa nhìn xuống, anh vẫn bận bộ đồng phục đi làm, bộ áo quần màu đen. Ngọc Hân nghĩ chắc anh thấy cô tới nên mới nhắn như vậy. Cô lặng lẽ tiến tới trước mặt Văn Vũ rồi khẽ chào. Sau khi chọn món xong, thì hai người vẫn chưa nói gì.

Chỉ cần im lặng, im lặng là cách tốt nhất để buổi hẹn trở nên nhàm chán, Văn Vũ nghĩ thầm trong đầu, tay anh khẽ cầm tách cà phê.

Không thể chờ đợi, Ngọc Hân liền hỏi đại. “Lúc sáng anh có bị gì không.”

“Dạ em không sao cả.” Văn Vũ lễ phép như lúc phỏng vấn. *Giờ mà mình không hỏi lại thì rất là kỳ nhưng nếu mà hỏi, thì mọi chuyện sẽ rất là sai, Văn Vũ nghĩ bụng.*

Lúc nào cũng chị, Ngọc Hân chợt nghĩ rồi nói. “À năm nay anh bao nhiêu tuổi.” Thấy Văn Vũ nhìn

mình ngạc nhiên nên cô liền cúi đầu xuống khẽ cười. “Tại vì anh cứ kêu tôi bằng chị hoài, tôi không thích.”

Phép lịch sự xã giao mà cô cả phê sữa, Văn Vũ khẽ cười. “Tại em bị bệnh nghề nghiệp. Gặp ai cũng xưng là anh chị với cô chú.”

Thì ra là vậy nhưng mà anh bao nhiêu tuổi, Ngọc Hân vừa nghĩ vừa nhìn Văn Vũ.

Phải hỏi thôi, nếu không hỏi thì sẽ gây khó chịu cho người ta. Đường nào thì người ta cũng mời mình mà. Đừng nên ích kỷ và ấu trĩ như vậy, chả có chuyện gì đâu, chỉ là một cuộc cà phê bình thường thôi, Văn Vũ ngẫm nghĩ rồi buông lời. “Em năm nay hai mươi lăm tuổi. Còn chị.”

“Tôi năm nay cũng hai mươi lăm tuổi.” Ngọc Hân mỉm cười. “Vậy mình bằng tuổi nhau rồi.” Cô định nói thì phục vụ mang cà phê tới, cô và anh lại im lặng trong giây lát.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ vẫn nhìn xuống đường nên cô chanh chua trong đầu. *Tôi đẹp vậy sao anh không nhìn, mà lại nhìn đi đâu vậy*.

“Anh tên gì vậy.” Ngọc Hân biết tên Văn Vũ từ lâu rồi nhưng cô lại giả vờ.

“Em tên Văn Vũ.” Anh nhìn Ngọc Hân. “Còn chị.”

“Tôi tên...” Ngọc Hân ngập ngừng rồi nói. “Em tên Ngọc Hân. Mà anh đừng kêu em bằng chị nữa được không.” Ngọc Hân cúi mặt xuống nhìn ly cà phê. “Em đâu có già như vậy đâu.”

“Em xin lỗi.” Văn Vũ biết mình nói hớ. “Á nhầm, tôi xin lỗi.”

Chị chị, em em vậy không lịch sự sao. Giờ chẳng lẽ kêu tôi với cô, Văn Vũ nghĩ ngợi. *Mà khoan, hình như chị ta vừa kêu là em và anh. Thôi chết rồi, giờ kêu tên thì sao nhỉ. Không, như vậy sến quá, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà lại xưng hô như vậy. Đành kêu anh và em sao. Thôi được, cứ kêu vậy đi, đâu chết chóc gì đâu*

Ngọc Hân nhìn Văn Vũ. *Anh ấy sao im lặng vậy ta*, cô nói thầm trong đầu.

“Cà phê ngon không em.” Văn Vũ bình tĩnh thốt ra. *Sao tự nhiên thấy ngọt ngào miêng vậy trời*.

Anh ta hỏi mình kìa, anh em nữa chứ. Trời ơi sao người con lại run như vậy, Ngọc Hân bặm môi nhìn Văn Vũ, cô nắm chặt hai bàn tay lại. “Dạ ngon anh.”

Văn Vũ bỗng bật cười. “Nãy giờ em chưa uống mà.”

Ngọc Hân đỏ mặt khi nghe Văn Vũ nói vậy. Không phải cô nói láo, mà là cô quên bég đi mất. “Em nghĩ thấy nó thơm.” *Lạy thiên địa, sao bữa nay con lại nói láo kinh điển như vậy.*

“Em uống thử đi.” Văn Vũ nhìn Ngọc Hân nhưng mặt tỏ ra e thẹn. *Mẹ ơi, sao bữa nay con lại sến như thế này, Văn Vũ nghĩ thầm.*

Vui vẻ nghe lời anh ta. Ngọc Hân khuấy đều ly cà phê rồi đưa lên uống. Dù pha chế quên bỏ sữa đi chẳng nữa thì cô vẫn thấy ngọt. Ngọc Hân ngước mắt lên thì thấy Văn Vũ đang nhìn mình. Bắt gặp ánh mắt của cô nên anh vội quay đi, mặt anh đỏ bừng lên.

Cô ta bắt gặp mình nhìn trộm rồi, giờ làm sao đây, Văn vũ nghĩ, ai biểu cô ta quá đẹp kia chứ.

“Sao mặt anh đỏ vậy.” Ngọc Hân biết hỏi vậy thì chả khác nào cô đang tự chất vấn mình.

Thấy chưa, đã bảo rồi mà. Giờ mà nói láo thì có rất nhiều cách, nhưng nói làm sao để cho cô ta ghét mình mới hay, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nhìn thẳng vào mắt Ngọc Hân. “Tại vì anh nhìn em.” Phụ nữ ghét nhất là những thằng đàn ông trắng hoa, dẻo miệng, đàng này cô ta là tiểu thư nữa, không ghét mới lạ.

“Mặt em xấu lắm sao mà anh đỏ mặt.” Ngọc Hân gặng hỏi. “Hay là do em trang điểm quá lố.” *Nói đi, nói cái câu tôi đang nghĩ ấy đi,* Ngọc Hân đọc thầm trong đầu.

“Tại vì em đẹp.” Văn Vũ lạnh lùng nói. “Nét đẹp của em lấn át mọi vẻ đẹp xung quanh.” *Bà mẹ, lố rồi con ơi. Nhưng không sao, càng vậy thì càng chứng tỏ mình là thằng đàn ông sở khanh, cái thằng chuyên đi lừa tình, dụ ngọt các chị em phụ nữ.*

Yeah, anh ta vừa mới nói mình đẹp. Làm sao đây, anh ta dễ thương quá đi, Ngọc Hân hừng hực trong người sau câu nói của Văn Vũ. “Thật không, anh cứ chọc em hoài.” Cô khẽ cúi mặt xuống.

“Ừm, anh nói đùa á.” Văn Vũ khẽ cười. “Thật sự thì em đẹp không còn từ nào diễn tả được.” *Quá sến rồi. Không thể tin được, ngoài thảo mai ra thì mình vô liêm sỉ đến vậy sao. Trời đất ơi, xin tha lỗi cho con nhưng con cần phải làm vậy để sớm kết thúc chuyện này. Con biết là cô ta đẹp thật nhưng sao con lại sến rện như vậy chứ. Con biết là con thích cô ta nhưng con chỉ muốn thích thầm thôi.*

Ngọc Hân thấy người mình nóng ran, cô bưng ly cà phê nhìn anh. “Anh có bạn gái chưa.” Ngọc Hân muốn đêm nay hai người phải chính thức quen nhau, cô không muốn phải thích thầm anh nữa.

Rồi, tiêu con rồi. Tưởng đâu cô ta sẽ không thích, ai dè cô ta lại không ghét. Nếu cô ta hỏi có bạn gái chưa thì là cô ta hỏi cho có chuyện, hay là cô ta ngầm ý dò xét con, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nói nhanh. “Anh có bạn gái rồi.” Nói láo vậy, mà sao không thấy gương miệng chút nào vậy ta. Hai mươi lăm năm qua vẫn chưa có được mảnh tình vắt vai nào, thậm chí đây còn là cuộc hẹn với gái lần đầu tiên trong đời nữa kia mà.

Ngọc Hân cảm thấy tim mình như ngừng đập, cô giống như vừa mất một thứ gì đó rất quan trọng. *Không*

sao, anh chưa kết hôn kia mà, mình vẫn còn cơ hội cướp anh ta, Ngọc Hân nghĩ nhanh rồi khẽ nói. “Anh và cô ta quen lâu chưa.” Cô cố gắng bình tĩnh để nói một câu liền mạch nhất có thể.

Rồi, vẻ mặt tựa như sắp khóc. Trời ơi, con sợ nhất là phụ nữ khóc, nhất là khóc vì mình. Nếu mà mình tiếp tục nói dối thì có nghĩa mình cự tuyệt cô ta. Mà mình lại không nỡ như vậy. Thôi cứ trả lời thật đi, chắc gì cô ta đã thích mình, mà mình lại lo xa kia chứ, Văn Vũ trầm ngâm rồi thản nhiên đáp. “Chưa, cô ta vẫn chưa đến.”

Ngọc Hân nhìn Văn Vũ với vẻ thắc mắc. “Chưa đến là sao. Anh nói gì em không hiểu.”

Chết, đâu phải ai cũng như mình, Văn Vũ khẽ cười. “Chỉ là anh vẫn đang đợi cô ta đến với mình.” *Hay quá, chống chế hay quá. Có nghĩa là tôi vẫn chưa có bạn gái á.*

Thì ra anh ta chọc mình. Khoan, anh ta nói vẫn đang đợi cô ta đến với anh. Ánh mắt anh lúc đó như có hàm ý, Ngọc Hân vui mừng. “Vậy nếu giờ cô ta đến rồi thì sao.”

Chết con chưa, đại mồm chưa. Cô ta nói vậy là rõ hàm ý rồi gì nữa. Đúng là mình đã bị nét đẹp của cô ta hút hồn rồi kia mà., Văn Vũ lấy lại sự bình tĩnh. “Anh chỉ sợ cô ta không nhận ra anh.”

Ngọc Hân nhìn thẳng vào mắt Văn Vũ. “Nếu cô ta nhận ra anh thì sao.”

Ngu vậy trời ơi, lẽ ra phải nói là anh chỉ sợ không nhận ra cô ta mới đúng chứ, Văn Vũ nhìn xuống bàn. “Nhưng anh lại chẳng nhận ra cô ta.”

“Nhưng em nhận ra anh.” Ngọc Hân bất ngờ khi thấy mình nói vậy. Cô không biết tại sao mình lại mạnh dạn như thế.

Hay chưa, giờ sao đây, tiếp tục giả vờ hay từ chối. Mà thật sự thì mình thích cô ta thật. Văn Vũ phân vân trong lòng. “Em đến bất ngờ quá, anh chẳng chuẩn bị gì cả.” *Ý tôi nói là tôi chưa chuẩn bị cho chuyện bồ bịch giữa chúng ta. Làm ơn từ chối tôi đi, để giống như tát thẳng vào mặt tôi cho tỉnh ngủ. Đĩa mà đòi đeo chân hạc, giờ tự nhiên sức tỉnh mới thấy mình ảo tưởng dễ sợ.*

Ngọc Hân nắm lấy tay Văn Vũ ở phía đối diện. “Không, anh không cần chuẩn bị gì cả. Anh chỉ cần biết là em đã đến với anh là được rồi.” Ngọc Hân không biết có phải do cô chơi lâu với Hồng Loan nên bị nhiễm mấy sến đó hay không. “Em không muốn thích thăm anh nữa. Em muốn chúng ta quen nhau.”

Văn Vũ bỗng rút tay lại trong ánh mắt ngạc nhiên của Ngọc Hân. *Sao tim con đập mạnh vậy ba má. Giờ mà con từ chối thì mọi việc sẽ chấm hết ngay tại đây nhưng con lại không muốn như vậy. Nếu đây là mồ chôn của con thì sao, con vẫn muốn chui đầu vào hay sao.* Văn Vũ nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Ngọc Hân. Anh bỗng nắm lại tay Ngọc Hân. “Em đến rồi ư, anh đã đợi em lâu lắm rồi.” *Con thật sự không thể từ chối được, con thích cô ấy thật sự, dù con biết rằng mình đang đâm đầu vào tường.*

Lúc đó là khoảng khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Ngọc Hân. Cô có thể cảm nhận được những cục chai lỳ dưới bàn tay khốn khổ của Văn Vũ. Lạ thay, cô thấy tay anh rất ấm, không biết là vì hơi ấm từ bàn tay phát ra, hay là vì cô cảm nhận được sự ấm áp từ nơi tay anh.

Cô và Văn Vũ bắt đầu hỏi chuyện về gia đình của nhau. Anh là con một, anh chỉ mới tốt nghiệp cấp ba là đã đi làm. Trước khi vào đây, anh đã làm phục vụ của hệ thống R gần một năm ở ngoài thành phố QĐ, quê của anh. Cô là con đầu và chỉ có một đứa em gái ruột tên là Ngọc Lan. Cô đã tốt nghiệp đại học R.

Rồi hai người kể cho nhau về sở thích. Anh thích màu đen, thích đọc sách, xem phim, bóng đá, cà phê và đi du lịch. Cô cũng khá giống như anh, chỉ trừ bóng đá và màu đen ra. Ngoài ra thì cô còn thích đi mua sắm và đặc biệt là cô thích anh, điều cô chỉ dành riêng cho mình mà không nói.

Nói chuyện một lúc, đến tầm chín giờ thì hai người ra về. Văn Vũ rút ví ra định trả nhưng Ngọc Hân đã nhanh tay hơn. Lúc đi xuống, thật sự cô chẳng muốn rời xa anh nên vội kiểm soát.

“Em đói bụng quá. Hay là mình đi ăn đi.” Ngọc Hân giả vờ. Cô không biết mình nhiễm cái thói này từ ai. Thấy Văn Vũ khựng lại vài giây nên cô liền nói. “Anh muốn em ôm bụng đói đi ngủ sao.”

Văn Vũ khẽ cười. “Ừm, vậy thì mình đi ăn.” Văn Vũ đảo mắt nhìn quanh. “Nhưng đi ăn đâu bây giờ.”

“Em thích ăn đồ Hàn.” Ngọc Hân nói nhanh. “Ồ ngay góc đó kìa, dưới trung tâm thương mại á.” Sực nhớ là Văn Vũ ngại nên cô nũng nịu. “Anh không thích đi ăn với em sao.”

“Không phải chuyện đó, chỉ là chưa bao giờ anh tới đó ăn nên hơi ngại.” Văn Vũ cúi mặt xuống.

Ngọc Hân liền cúi đầu xuống rồi ngược nhìn lên Văn Vũ. “Không sao, có em ở đây rồi. Em sẽ luôn bên cạnh nên anh sẽ hết ngại thôi.”

Chính vì vậy nên tôi mới ngại đó cô nương, Văn Vũ nghĩ thầm.

Văn Vũ khẽ cười, Ngọc Hân thấy nụ cười của anh trông rất ấm áp. Thế là Văn Vũ đồng ý, vì đi xe máy nên anh phải chạy xe xuống hầm. Còn Ngọc Hân thì đỗ xe ngay bên lề đường. Anh bảo cô đứng đó đừng đi đâu, để anh chạy lên. Thấy anh quan tâm như vậy nên cô liền vui mừng đồng ý.

Văn Vũ không biết đường nên Ngọc Hân dẫn anh đi tới nhà hàng. Lợi dụng chuyện đó, cô lại nắm tay anh. Có lý do hẳn hoi nên cô chẳng ngại, dù sao cũng đâu phải lần đầu.

Vào trong cửa hàng, Ngọc Hân gọi đủ thứ trong menu cả. Văn Vũ lại tỏ vẻ không thích, anh muốn gọi vừa đủ ăn thôi, nếu muốn ăn tiếp thì sẽ gọi sau, như vậy sẽ không mang tội lãng phí. Ăn xong thì Ngọc Hân vội đi tính tiền nhưng nhân viên đã bảo Văn Vũ tính rồi. Lúc này cô mới sực nhớ, thì ra lúc nãy Văn Vũ giả vờ đi xin giấy là vì vậy. Thấy cô khó chịu nên Văn Vũ liền khẽ cười, anh nói ngắn gọn là lần sau cô mời anh đi ăn bù là được. Nghe xong cô bỗng vui lại ngay lập tức.

Về đến nhà, nhỏ em cô liền chạy qua phòng hỏi chuyện. Ngọc Hân kể lại tất cả mọi việc cho em mình nghe. Nó liên tục ồ lên và bảo hai người sao lãng mạn quá vậy. Đêm đó cô tâm sự với em mình tới khuya mà không hề thấy buồn ngủ.

6. Chương 5: D85

Tại văn phòng làm việc trên tầng mười hai của trụ sở tập đoàn T, Ngọc Hân nhấp một ngụm cà phê nhỏ rồi tiếp tục xem các văn bản kế hoạch tài chính. Bên ngoài sấm chớp bắt đầu nổ đoàng đoàng, cô nghĩ rằng trời chắc chuẩn bị mưa. Ngọc Hân chẳng thích trời mưa chút nào, cứ mỗi lần như vậy là cô cảm thấy đầu mình đau nhói.

Không biết lúc trước mình có thích mưa không nhỉ, Ngọc Hân trầm nghĩ.

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên, Ngọc Hân bấm nút nhận cuộc gọi rồi nói lớn. “Alo.”

“Thưa giám đốc, có em gái giám đốc muốn lên gặp.” Tiếng nữ thư ký của Ngọc Hân vang lên trong điện thoại.

“Cho nó vào.” Ngọc Hân ấn nút kết thúc.

Tiếp tục nhìn vào giấy tờ, Ngọc Hân bắt đầu cảm thấy đầu mình hơi choáng. Kể từ khi phẫu thuật, thần kinh cô không được tốt lắm, những ký ức lúc trước cũng theo đó mà ra đi.

“Chị chấp thuận dự án đó rồi ư.” Ngọc Lan mở toang cánh cửa bước nhanh vào trong.

“Dự án nào thì chị không biết.” Ngọc Hân trợn mắt. “Nhưng vào phòng người ta thì phải gõ cửa. Em không biết quy tắc ứng xử tối thiểu đó sao.”

“Em không phải tới đây để nghe chị thuyết giáo.” Ngọc Lan chống hai tay lên bàn nhìn thẳng vào mắt chị mình. “Em muốn hỏi chị về dự án trung tâm thương mại bên quận H. Chị đã phê duyệt rồi sao.”

Ngọc Hân ngã người ra ghế. “Lại là chuyện dự án đó nữa sao.” Cô lạnh lùng đáp. “Ừm, chị đã phê duyệt cho người ta tiến hành từ lâu rồi. Sao em lại quan tâm đến nó vậy. Em lo chuyện thực tập của mình đi.”

Ngọc Lan rưng rưng nước mắt. “Lo ư, chị nói em lo ư.” Ngọc Lan đứng thẳng dậy, hai bàn tay cô nắm chặt lại. “Em không ngờ.” Nước mắt cô nhỏ xuống. “Rồi có ngày chị phải hối hận về điều này.”

Dứt lời, Ngọc Lan bước ra và không quên đóng sầm cửa thật mạnh. Tiếng rầm vang lên làm Ngọc Hân giật mình. Ngọc Hân không ngờ em mình lại có thái độ như vậy. Việc kinh doanh của tập đoàn bấy lâu qua, em cô đâu có quan tâm, không ngờ chỉ một dự án nhỏ như vậy mà nó lại nhảy dựng lên. Không chỉ hôm

nay, mà rất nhiều lần trước Ngọc Lan cũng đều phản ứng mạnh, trong bữa cơm, qua điện thoại, thậm chí ban đêm cũng làm âm ỉ lên. Cảm thấy bức mình, Ngọc Hân gấp đồng giấy tờ lại rồi ngã người ra sau thở dài.

7. Chương 6: 96d

Chuông báo thức vừa vang lên, Ngọc Hân bật dậy ngay tức khắc. Sau khi tắt báo thức, điều đầu tiên Ngọc Hân làm là nhắn tin cho Văn Vũ, một câu chúc ngắn gọn với sáu chữ.

“Chúc anh ngày mới vui vẻ.” Ngọc Hân nhắn tin.

Kể từ sau khi chính thức quen nhau, sáng nào Ngọc Hân cũng nhắn tin như vậy. Có lúc Văn Vũ làm chiều thì anh nhắn chúc lại, những lúc anh làm sáng mà không nhắn được, thì bù lại anh chúc cô ngủ ngon vào buổi tối.

Đến bây giờ, Ngọc Hân và Văn Vũ đã đi chơi với nhau thêm rất nhiều lần, có lúc đi ăn, lúc thì đi xem phim. Nói đến chuyện xem phim thì Ngọc Hân mới nhớ, hình như Văn Vũ sợ cô cực hay sao á. Từ lúc mua vé đến mua bắp nước, anh đều dành tâm, chăm cho cô động tay gì cả. Đến lúc vào rạp cũng vậy, Văn Vũ lúc nào cũng cố tình đi trước để bật ghế xuống giúp cô ngồi. Anh luôn chú ý quan tâm cô từ ngay cả những hành động, đến những chi tiết nhỏ nhất. Điều đó khiến cô vô cùng vui sướng trong lòng.

Lúc xem phim thì Ngọc Hân hay nhìn Văn Vũ, thỉnh thoảng cô thấy anh hay cười khi chiếu tới những đoạn hài hước. Nhớ đến đây thì tự nhiên cô lại ghét anh, vô cùng ghét anh mới đúng. Anh cứ cầm bắp bắp trên tay nên chả bao giờ cô được nắm tay anh cả. Nhiều lúc cô nghĩ hay mình ăn hết bắp thì lấy gì anh cầm được nữa. Nhưng không, nếu mà cô ăn vậy, thì làm sao cô có cơ để rủ anh đi ăn sau khi xem phim chứ.

Lại nói về chuyện đi ăn, Văn Vũ lúc nào cũng nhường hết cho cô, nhiều khi cô muốn hét lên với anh rằng, cô đâu phải là heo. Anh lúc nào cũng chỉ ăn có chút chút rồi bảo no nên không ăn nữa. Thỉnh thoảng cô hay bị dính thức ăn bên khóe môi, thì Văn Vũ luôn lấy khăn giấy lau cho cô, cảm giác lúc đó trông anh rất đáng yêu. Nhiều lúc tự nhiên Ngọc Hân muốn tự làm bẩn miệng mình nhưng nghĩ đến đó thì cô cảm thấy mình thật biến thái.

Dứt ra khỏi suy nghĩ, sau khi đỗ xe xong, Ngọc Hân cùng mấy người bạn của cô vào quán cà phê như mọi bữa. Thấy tâm trạng mấy bữa nay cô vui, cùng với việc ít đi chơi với tụi nó nên ai cũng đều đề cô ra hỏi chuyện.

“Sao, tình yêu của bà với anh trai nuôi tiến triển đến đâu rồi.” Hồng Loan bĩu môi.

“Rất tốt.” Ngọc Hân liếc mắt nhìn Hồng Loan. “Mà bà bỏ từ anh trai nuôi đó đi nha. Xúc phạm ảnh là xúc phạm bản cô nương đó.”

“Xem kìa tụi bây, xem nó bênh ai kìa.” Hồng Loan hú lên một tiếng. “Thứ mê trai bỏ bạn.”

“Anh ta mua gì tặng bà chưa.” Thảo Vân nhìn Ngọc Hân.

“Chưa.” Ngọc Hân vuốt tóc của mình lên. “Đâu có lẽ lộc gì đâu mà phải tặng.”

“Cần gì lẽ lộc. Người ta yêu nhau thì người ta tặng quà hàng ngày cho nhau thôi.” Hồng Loan nói khứa.

“Thế mày tặng anh ta đi.” Quỳnh Hương khẽ cười. “Biết đâu anh ta sẽ tặng lại mày.”

Ồ, nhỏ này nói hay nè. Giờ mình tặng gì cho anh ta nhỉ. Ừm, tặng áo thì sao, đúng rồi tặng áo là hợp lý nhất. Suốt mấy bữa đi chơi tới giờ, anh lúc nào cũng mang đồng phục đi làm, Ngọc Hân thầm nghĩ.

Thế là sau khi dùng cà phê xong, Ngọc Hân bay nhanh về nhà rồi lao lên phòng. Bật laptop lên, cô bắt đầu tìm kiếm những mẫu áo quần dành cho thanh niên. Lướt một hồi nhưng chả tìm được cái nào ưng ý. Cô thấy anh khó tính quá, có hôm nói chuyện về chủ đề thời trang, anh bảo mình chả biết tí gì cả, anh chỉ mặc những áo quần bình thường thôi, không theo, không in chữ gì cả, chỉ một màu thôi, mà lại thích màu đen nữa chứ.

Nằm trên giường nhìn lên trần nhà thờ dài, Ngọc Hân chả biết lựa sao cho ra hồn. Cô nghĩ không khéo tặng áo cho anh, mà anh không thích thì có phải cô chứng tỏ mình tệ không, không khéo anh lại nghĩ cô chả biết gì về gu thời trang của anh thì chết nữa.

Không nên để lại ấn tượng xấu khi mới vừa quen, Ngọc Hân nghĩ.

“Làm gì mà trầm tư vậy chị.” Ngọc Lan, em gái cô bước vào. “Nói em nghe với.”

Hết cách nên Ngọc Hân đành tham mưu em mình. “Chị định mua áo tặng cho anh ấy nhưng chọn mãi vẫn không được.”

“Chị lên mạng tìm à.” Ngọc Lan thấy chị mình gật đầu nên nói tiếp. “Trời ơi, chị dẫn anh ấy vào trung tâm của mình rồi để nhân viên họ tư vấn cho.”

Ngọc Hân lắc đầu. “Như thế thì còn nói gì nữa. Chị muốn tự tay mình chọn cho anh ấy kia.” Ngọc Hân khẽ cười. “Như thế mới ý nghĩa.”

Ngọc Lan bật cười ha hả. “Từ khi nào mà chị lại sến như vậy.” Thấy Ngọc Hân liếc mắt nên Ngọc Lan không cười nữa. “Để em giúp cho.” Cô nhìn chị mình thắc mắc. “Anh mang size mấy.”

Chết bà, sao mình lại quên bống điều này nhỉ, Ngọc Hân liền lều láo. “Em cứ chọn mẫu đi, chị dắt anh ấy tới chọn size sau.”

Sau một hồi được em gái trợ giúp, cuối cùng Ngọc Hân cũng tìm ra được chiếc áo khá ưng ý. Cô thấy mình ngốc dễ sợ, lo chúm đầu vào tìm đầu đầu, trong khi em cô nhanh chóng vào trang web trung tâm mua sắm của nhà cô, rồi tìm một phút là ra liền. Sau đó Ngọc Lan còn lấy điện thoại của cô điện tới cho họ, bảo chiều nay cô sẽ tới lấy. Tự nhiên Ngọc Hân cảm thấy mình sinh trước Ngọc Lan mà sao ngu dễ sợ. Đúng là tình yêu khiến người ta trở nên khờ dại mà.

Chờ mãi cũng tới chiều, Ngọc Hân nhắn tin cho Văn Vũ bảo gọi lại cho mình. Khoảng vài chục phút sau thì anh gọi lại cho cô.

“Có chuyện gì không em.” Văn Vũ nói trong điện thoại.

“Ừm, xịu nữa.” Ngọc Hân ngập ngừng. “Em qua nhà đón anh nha.”

Văn Vũ từ chối. “Thôi, mình gặp nhau ở đâu thì em nhắn địa chỉ anh chạy tới cũng được.”

Ngọc Hân bỗng nói lớn. “Không, em muốn qua đón anh.” Ngọc Hân nói nhanh. “Vậy nha, tầm một tiếng nữa em có mặt. Em biết địa chỉ của chỗ anh ở rồi.” Cô cúp máy để anh không khước từ.

Ngọc Hân vội thay đồ rồi lao đến chỗ Văn Vũ. Không như bữa đầu đó nữa, những lần đi chơi sau thì cô tốn ít thời gian chọn đồ hơn, anh bảo cô mặc gì cũng đẹp nên cô cũng không còn làm khó mình nữa. Văn Vũ ở khu chung cư gần cửa hàng anh làm, đây là phòng ở do công ty bố trí cho anh, kể từ lúc kéo anh vào trong này. Văn Vũ luôn miệng khen rằng hậu đãi của công ty đối với anh rất tốt.

Một lúc sau thì Ngọc Hân đã có mặt. Cô ở trong xe định điện cho Văn Vũ thì đã thấy anh bước tới với một vẻ mặt không mấy thích lắm.

Đợi Văn Vũ vào trong xe thì Ngọc Hân liền hỏi. “Sao trông anh không vui vậy.” Cô khẽ cười. “Không thích em tới đón ư.”

Văn Vũ buồn rầu. “Ừm, anh không thích.”

“Sao anh lại không thích.” Ngọc Hân hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gặng hỏi.

Văn Vũ nhìn thẳng về phía trước. “Chỉ là anh không thích thôi.” Mặt Văn Vũ vẫn u sầu. “Lần sau để anh tự đi là được rồi. Em đi chở gì cho cực vậy.”

Ngọc Hân không hiểu lý do vì sao Văn Vũ buồn, cô không hỏi nữa mà đánh xe đi. Những phút sau đó thì hai người vẫn không nói với nhau lời nào. Cái sự im lặng này còn đáng ghét hơn cả việc im lặng trong buổi đầu gặp nhau.

Tại sao anh lại buồn, mình tới đón anh thì có gì là sai kia chứ. Sao anh lại phức tạp hóa mọi vấn đề và làm

rối rắm mọi chuyện lên cả vậy. Hay là anh bực bội chuyện công việc. Cũng có thể lắm, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi nhìn Văn Vũ qua gương. “Hôm nay em muốn dẫn anh đến một nơi.”

Văn Vũ im lặng giây lát rồi đáp. “Ừm.”

Một tiếng ừm là điều vô cùng gây khó chịu cho đối phương. Bữa đi chơi gần đây nhất thì cô và anh vô cùng vui vẻ kia mà. Cô suy nghĩ mãi nhưng không biết lý do vì sao. Cuối cùng cũng tới nơi, Ngọc Hân đỗ xe sát bên lề đường. Cô hy vọng anh sẽ vui khi cô tặng quà cho anh. Cô không muốn sự khó chịu này thêm một giây phút nào nữa.

“Hôm nay em có quà muốn tặng cho anh.” Ngọc Hân mỉm cười nhìn Văn Vũ.

Văn Vũ vẫn nhìn thẳng phía trước. “Sao lại tự nhiên tặng quà.”

Được sáu chữ rồi, dù sao còn hơn là tiếng ừm, Ngọc Hân nghĩ thầm rồi nói. “Thì em thích tặng thôi.” Ngọc Hân hơi chồm người qua phía Văn Vũ. “Anh biết em muốn tặng gì cho anh không.”

“Sao anh biết được.” Văn Vũ lạnh lùng nói. *Mà anh cũng chẳng muốn biết. Anh không thích việc em tặng quà cho mình.*

“Em tặng áo cho anh đó.” Ngọc Hân gượng gượng cười.

Phản ứng lại câu nói của cô là một cái nhìn đầy sắc lẹm từ mắt Văn Vũ. Ngọc Hân không ngờ Văn Vũ lại có ánh mắt như vậy đối với cô. Anh phản ứng như thể cô vừa cướp đoạt gì đó của anh vậy. Nụ cười của Ngọc Hân dập tắt ngay sau ánh mắt đó. Cô thấy tay anh để trên đùi đang nắm chặt lại.

Văn Vũ thở dài. “Anh không muốn nhận.”

Ngọc Hân đã dành biết bao nhiêu tâm huyết để chọn cho Văn Vũ một món quà như vậy. Để rồi đây là thứ cô nhận được sao. Cô quá hụt hẫng về anh. “Tại sao anh lại không muốn nhận.” Ngọc Hân gượng kìm sự tức giận của mình lại.

“Không muốn là không muốn thôi.” Văn Vũ đáp nhanh.

“Anh có biết em tốn bao nhiêu công sức để tặng quà cho anh hay không. Để giờ anh bảo là anh không muốn nhận.” Ngọc Hân bực mình.

Văn Vũ cúi đầu xuống khẽ nói. “Anh xin lỗi.”

“Không sao, thôi mình vào đi.” Ngọc Hân lạnh lùng quay mặt đi.

Sau đó Ngọc Hân dẫn Văn Vũ vào gian hàng quần áo đã liên hệ. Nhanh chóng hỏi size, cô báo lại cho bên nhân viên. Vài phút sau họ mang áo ra, chiếc áo thun màu đen, cổ trụ, chỉ có một họa tiết logo nhỏ của hãng trước ngực trái. Đưa thử quẹt xong, cô và anh bước ra.

Lúc này thật sự Văn Vũ giống như đang miễn cưỡng nhận quà. Anh nhếch môi cười khẽ rồi bước đi tới trước. Ngọc Hân như có cảm giác vừa mất thứ gì đó, nói đúng hơn là cô bị bỏ rơi. Từ nhỏ đến giờ cô muốn gì là có cái đó, chưa có ai hoặc chưa bao giờ người ta dám từ chối cô bất cứ thứ gì cả. Ngọc Hân chỉ có bỏ rơi họ, chứ chưa ai dám bỏ rơi cô. Cẩn rằng, Ngọc Hân hít một hơi thật sâu rồi lao nhanh tới nắm lấy tay Văn Vũ.

Cứ xem như đây là buổi cuối cùng đi, Văn Vũ nghĩ thầm rồi khẽ cười. “Đi ăn em.”

Suốt buổi ăn, không khí tuy không còn ảm đạm như trước nhưng mà giống như có cái gì đó vô hình chặn giữa hai người. Cô hỏi một câu, anh đáp một câu. Rồi anh hỏi một câu, cô đáp lại ba, bốn câu. Cứ thế đến khi tính tiền, anh lại lao đi trả, mặc kệ lời ngăn cản của cô.

Hôm nay là bữa đi chơi đầu tiên mà hai người về sớm, chỉ chưa tới tám giờ. Ngọc Hân không biết phải nói sao để nói Văn Vũ ở lại, khi anh bảo rằng đau đầu và muốn về nghỉ sớm để mai đi làm. Cái cảm giác đó giống như bất lực trước mọi thứ, cô chưa bao giờ thấy bức tức như lúc này.

Không sao, có lẽ hôm nay anh đang áp lực gì đó nên mới có tâm trạng không tốt, bữa sau anh lại vui lên lại thôi, Ngọc Hân tự huyễn hoặc bản thân, cô vui vẻ trở anh về trong nỗi buồn giấu kín trong tim.

Tới nơi, Văn Vũ bước lên phòng với tâm trạng u sầu. Đóng chốt cửa xong, Văn Vũ nằm dài trên chiếc nệm. Anh không biết vì sao mình lại buồn như vậy. Vì anh thường xuyên thấy Ngọc Hân up hình đi chơi những chàng trai khác, rồi tặng quà cho họ.

Hay là vì cách đây nhiều hôm, trong lúc Văn Vũ đi nhận đồ từ cửa hàng R ở quận khác để đem về phục vụ cho khách, thì anh bắt gặp Ngọc Hân đang ngồi bên trong với một chàng trai, anh nhìn hai người nói chuyện rất vui vẻ. Anh thấy Ngọc Hân cứ nhìn chàng trai đó mãi, đôi má cô ửng hồng lên vì e thẹn.

Buổi chiều về nhà, anh thấy Ngọc Hân điện thoại rủ mình đi chơi. Anh nói láo là tối nay mình phải tặng ca. Anh bảo lúc chiều định rủ cô nhưng sợ cô bận gì đó. Câu trả lời của Ngọc Hân không nằm ngoài sự suy đoán của Văn Vũ, cô bảo rằng mình đi spa với Thảo Vân cả buổi chiều, nên tối nay mới rủ anh đi được. Khi nghe xong những lời đó, Văn Vũ thấy tim mình giống như đang có ai bóp chặt vào, cảm giác bị lừa dối, nó đau đớn không thể tả được.

Văn Vũ cũng chẳng hiểu vì sao, nhưng những hình ảnh hôm đó, những lời nói dối của Ngọc Hân cứ vờn mãi trong đầu anh đến ngày hôm nay. Nghĩ đến mình đang bị lừa dối thì anh lại chẳng có tâm trạng vui vẻ để đi chơi nữa. Đến khi hôm nay được cô tặng áo thì anh lại càng bức hơn.

Văn Vũ đã biết trước và tự dặn lòng mình rằng chuyện này sẽ chẳng tới đâu cả. Gia thế hai người quá cách biệt thì làm sao có thể đến với nhau được. Anh cũng vốn biết trước việc đồng ý quen nhau, sẽ là giây phút anh tự chui đầu vào hố sâu nhưng anh vẫn chấp nhận, bởi vì anh thích Ngọc Hân. Có lẽ giờ đây thì Văn

Vũ chỉ muốn đơn phương Ngọc Hân mà thôi, như vậy thì anh đỡ phải đau lòng.

Văn Vũ đưa chiếc áo thun mà Ngọc Hân mới tặng lên xem, khẽ nở nụ cười, anh đặt lại nó bên cạnh mình. Văn Vũ chợt nghĩ tới việc vô tình làm Ngọc Hân tổn thương. Lúc ở trên xe thì anh đã nhận ra rồi nhưng anh không thể kìm chế được sự u sầu và bức bối đó. Nếu mà cứ tiếp tục như vậy thì anh biết mình sẽ làm Ngọc Hân tổn thương nhiều hơn, mà anh lại không muốn người khác phải đau buồn vì mình. Văn Vũ nghĩ có lẽ anh phải nên từ bỏ mối tình này.

Bắt đầu là bằng việc im lặng.

8. Chương 7: D92

Sau khi hoàn thành xong công việc của ngày hôm nay, Ngọc Hân nhanh chóng về nhà để dùng bữa tối với gia đình. Thấy Ngọc Hân bước vào, người giúp việc nhanh chóng khẽ chào, rồi rót cho cô ly nước trái cây mới ép xong.

“Cuộc hẹn hôm qua thế nào rồi con.” Mẹ cô, bà Ngọc Liên hỏi.

“Cũng bình thường mẹ ạ, chả có gì đặc sắc cả.” Ngọc Hân trả lời nhanh rồi gấp thức ăn vào chén.

“Anh ta thế nào.” Mẹ cô lại hỏi. “Mẹ thấy anh ta cũng được đấy chứ. Gia cảnh cũng tốt, là cháu trai của chủ tịch tập đoàn V, lại du học ở mỹ về nữa.”

“Sao mẹ không nói luôn là anh ta đẹp trai nữa đi.” Ngọc Lan chen vào.

“Mới gặp nhau lần đầu nên con chưa có ấn tượng gì mấy. Mà hiện tại con cũng chưa muốn gặp anh ta lần thứ hai.” Ngọc Hân nhìn qua Ngọc Lan. “Chuyện thực tập của em thế nào rồi.”

“Cũng bình thường, chả có gì đặc sắc cả.” Ngọc Lan bĩu môi nhái lại chị mình.

“Sao con lại không muốn gặp anh ta.” Mẹ cô dừng đĩa. “Mẹ thấy anh ta cũng xứng đôi với con kia mà. Hay là con muốn quay lại với Hưng.”

Ngọc Hân hứ một tiếng. “Đời phụ nữ chỉ lấy chồng có một lần thì tại sao mình lại không chọn cho thật kỹ.” Cô nhìn mẹ mình khẽ cười. “Con vẫn chưa già, vậy tại sao con lại không kén lựa để chọn một ông chồng có gia thế vượt bậc hơn.” Thấy ánh mắt mẹ mình ngạc nhiên nên Ngọc Hân nói tiếp. “Mẹ biết chuyện kinh tế mà. Tại sao phải bán khi còn có cơ hội bán giá cao hơn.”

Ngọc Lan bỗng hứ một tiếng. Mẹ cô nghe được nên liền liếc qua. “Con có việc gì sao.”

Ngọc Lan nhếch môi. “Con có việc gì đâu, chỉ là tự nhiên muốn mua một chiếc điện thoại mới thôi.”

Ngọc Hân nhìn qua điện thoại của Ngọc Lan, một chiếc điện thoại mới toanh mới mua vài tháng trước, model tiếp theo lại chưa ra, cô thắc mắc vì sao em mình lại đòi mua cái khác, trong khi tính nết của Ngọc Lan từ nhỏ đến giờ đâu có phung phí.

“Chị thấy điện thoại em còn mới mà.” Ngọc Hân tò mò nên hỏi.

Ngọc Lan ừm một tiếng. “Điện thoại em thì vẫn còn tốt nhưng em thấy vỏ nó cũ quá rồi nên muốn thay.”

Ngọc Hân thấy có gì sai sai. “Vậy thì em chỉ cần thay cái vỏ điện thoại là được rồi. Tại sao phải mua cái mới.”

Ngọc Lan liền nhìn chị mình rồi khẽ nở một nụ cười bí hiểm. “Chị biết không, vấn đề là nằm ở hệ điều hành của cái điện thoại. Tưởng đâu nếu thay vỏ thì hệ điều hành bên trong vẫn y nguyên. Ai dè đâu lại có những cái điện thoại, vừa mới thay vỏ xong, thì liền thay đổi luôn cả hệ điều hành.”

Bà Ngọc Liên bỗng nhiên đập bàn tròn mắt nhìn Ngọc Lan. “Đủ rồi, con có thôi ngay đi không.”

Ngọc Lan đứng dậy nhếch môi cười. “Con ăn no rồi. Mẹ và chị dùng bữa ngon miệng.” Nói xong Ngọc Lan đi nhanh ra khỏi phòng.

Bà Ngọc Liên liền quay qua Ngọc Hân. “Thôi con đừng để ý đến nó. Đạo này nó bị điên rồi.” Bà gấp thức ăn bỏ vào chén con mình. “Thôi con ăn đi kéo dỗi.”

Ngọc Hân khẽ cười đáp lại nhưng trong lòng cô vẫn không hiểu em gái mình nói gì. Cô không hiểu tại sao nó lại có những thái độ như vậy. Trong mắt mọi người Ngọc Lan luôn là một đứa ngoan hiền, vậy tại sao bây giờ nó lại cư xử như thế, hay là nó đang yêu.

9. Chương 8: 99d

Cảm thấy mệt mỏi, Văn Vũ chạy xe đi làm với một tâm trạng chẳng vui. Chẳng phải suốt thời gian qua, thì những lúc vì vu trên đường như thế này là quãng thời gian vui vẻ nhất của anh hay sao. Vậy mà mấy ngày nay anh chẳng thấy thích thú nữa.

Hay là mình đã đánh mất đi niềm vui lớn nhất của đời mình, Văn Vũ nghĩ.

Bước vào phòng thay đồ, Văn Vũ móc điện thoại từ trong túi quần ra để bỏ vào tủ đồ cá nhân. Bấm sáng điện thoại lên, không thấy tin nhắn nào, anh nhếch môi cười khẩy.

Vậy chả tốt hay sao, chả phải mọi việc đang diễn ra như những gì mình mong muốn hay sao, Văn Vũ nói thắm trong đầu.

Kể từ tối hôm tặng áo đó, Ngọc Hân vẫn nhắn tin rủ anh đi ăn, anh biết lý do và vì sao cô lại làm như vậy. Văn Vũ nghĩ đây là lúc thời điểm thích hợp để dừng lại, nên anh kiếm có bạn hỗ trợ tăng ca cho cửa hàng để khước từ những lời mời của Ngọc Hân. Bối thật, biết là sẽ không đúng nhưng anh vẫn quyết định làm như vậy. Anh không biết cô có buồn hay không, nhưng anh nghĩ nó sẽ qua nhanh thôi. Lướt mạng xã hội mỗi ngày thì anh vẫn thấy cô đăng hình đi chơi với bạn trai kia mà, anh nghĩ mình đã lo xa quá rồi.

“Sao buồn vậy anh Vũ.” Hữu Kim khoác vai Văn Vũ.

“Có gì đâu, chắc qua tối anh không ngủ được nên sáng dậy lơ đãng mà.” Văn Vũ thoát ra khỏi suy nghĩ và nói láo Hữu Kim.

“Buồn nên không ngủ được phải không.” Hữu Kim đập nhẹ lên vai Văn Vũ. “Nó sẽ qua nhanh thôi nên anh đừng lo.”

Hữu Kim nói xong thì lao đi tới khu vực mình đảm nhận, khu A. Trong cửa hàng thì chỉ có hai người biết chuyện Văn Vũ quen với Ngọc Hân. Một là Hữu Kim, cậu ta bắt gặp anh và Ngọc Hân ở rạp phim C. Người thứ hai là Quốc Bảo, cậu ta biết là do anh khai. Từ chối đi nhậu mãi không được nên anh phải đành nói thật. Văn Vũ thấy họ biết chuyện nhưng lại chẳng kể với ai, càng ngày thì anh càng mến họ hơn.

Hôm nay Văn Vũ lại đứng khu B cùng với Mỹ Lệ nhưng vì cô ta xin vô ca trễ, nên anh đành phải đảm nhận một mình. Cặm cụi lo chuẩn bị nên Văn Vũ chả còn thời gian để nghĩ đến những chuyện khác. Vẫn như mọi ngày, anh phục vụ khách liên tục và tự thưởng lấy những niềm vui nho nhỏ từ việc này.

“Buồn ơ là buồn.” Hữu Kim nói trong đêm.

Văn Vũ ngạc nhiên quay qua thì thấy Ngọc Hân đang đi vào cùng đám bạn. Nhìn qua thì thấy Hữu Kim đang nhìn mình mỉm cười, Văn Vũ hiểu ý nên gật đầu đáp lại rồi tiến tới rót nước cho khách.

Đồng hồ vẫn chưa đến chín giờ, Mỹ Lệ vẫn chưa vô nhưng lúc này thì Văn Vũ đã tạm thời hết việc để làm. Giờ đứng yên một chỗ, anh chả biết phải làm gì. Anh tự hỏi mình rằng, liệu nếu còn quen Ngọc Hân, thì anh có thỉnh thoảng nhìn lên cô nữa không. Anh nhớ nụ cười của cô, nhớ những lần cô vén tóc trước mặt mình và nhớ đến gương mặt ngạc nhiên của cô lúc xem phim, đôi mắt mở to ra, đôi môi thì chum lại, trông cô rất dễ thương. Giờ mọi thứ dường như đã quá cách biệt, anh chẳng dám nhìn cô nữa.

Dù sao thì mình vẫn là một thằng khốn nạn kia mà, Văn Vũ cay đắng trong suy nghĩ.

“Anh đứng né tránh em nữa được không.” Ngọc Hân bất ngờ tiến tới nắm lấy tay anh.

Văn Vũ thật sự bị giật mình. “Em làm gì vậy.”

“Em biết anh cố tình né tránh em.” Ngọc Hân bóp mạnh tay Văn Vũ.

“Em làm gì kỳ vậy, anh đang trong giờ làm việc mà.” Văn Vũ nhìn quanh sợ ai đó thấy được.

“Em không quan tâm. Anh nói đi, em phải làm gì thì anh mới không né tránh em nữa.” Ngọc Hân nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe.

Văn Vũ cảm thấy đau ở tay. “Có gì về nhà rồi nói. Anh đang làm việc kia mà.”

“Không, em muốn anh phải nói cho ra lẽ. Chừng nào giải quyết xong thì em mới đi.” Ngọc Hân lắc đầu cương quyết không chịu.

Cảm thấy phải kết thúc nhanh mọi việc nên Văn Vũ đành nói. “Tối nay gặp nhau đi em. Giờ để anh làm việc được không.”

“Anh có chắc chắn hứa tối nay sẽ gặp em không.” Ngọc Hân nói thẳng. “Hay là anh lại tìm cớ để trốn tránh em.”

Văn Vũ gật đầu. “Hứa, anh hứa tối nay sẽ gặp em được chưa. Giờ khách đang kêu anh kia, em để anh đi làm việc đi.”

Lúc này thì Ngọc Hân mới buông tay ra để Văn Vũ đi rót nước cho khách. Mọi việc diễn ra chỉ có mình Hữu Kim thấy được, còn lại thì chưa có ai chú ý đến cả. Thật sự thì Văn Vũ không biết vì sao anh lại ngại người ta thấy, anh không phải là chưa nói chuyện với ai trong giờ làm việc, mà ngược lại thì rất nhiều là đồng nghiệp. Anh đùa với trẻ con, anh trò chuyện với khách, thậm chí là với khách nữ suốt hàng chục phút. Vậy mà Văn Vũ chẳng hiểu vì sao anh lại có sự sợ hãi như vậy đối với Ngọc Hân, cô cũng chỉ là một khách hàng khác thôi mà. Lý do duy nhất nảy lên trong đầu của Văn Vũ, là anh không muốn để chuyện cá nhân làm cản trở công việc của mình. Liệu có phải là như vậy không, hay là vì anh ngại gặp cô.

Một lúc sau, đến giờ đi ăn cơm trưa thì Hữu Kim nói với Văn Vũ. “Chị ta qua đó nói gì với anh, mà em thấy hai người căng thẳng vậy.”

“Chị bảo anh tại sao lại né chị.” Văn Vũ chẳng biết vì sao anh lại nói thật cho cậu ta.

Hữu Kim cười. “Anh né chị ta thật sao. Em tưởng đâu là chị ta bỏ anh chứ.” Thấy Văn Vũ cười nên Hữu Kim ngạc nhiên. “Anh bỏ chị ta thật à.”

Văn Vũ trầm mình. “Anh và chị ấy làm gì có tương lai mà bỏ hay không bỏ. Chẳng qua là gặp nhau một lúc rồi thôi.”

Hữu Kim đột nhiên nghiêm túc. “Em nói điều này thật sự không biết anh có buồn hay không.”

“Nói đi em.” Văn Vũ tiếp tục ăn.

Hữu Kim nhìn Văn Vũ. “Lúc đầu khi em biết anh và chị ta quen nhau thì em đã định nói rồi. Do sợ anh buồn nên em mới thôi. Chứ thật ra thì anh và chị ấy đến với nhau, em thấy không có hợp.” Thấy Văn Vũ nhìn sững nên Hữu Kim nói tiếp. “Em nói thật. Trước khi quen thì anh có biết chị ấy là ai không.”

Văn Vũ lắc đầu. “Không.” Thấy Hữu Kim ngạc nhiên nên anh nhú mày. “Thật mà, anh chỉ biết chị ta là một tiểu thư nhà giàu thôi.”

Hữu Kim lại cười. “À quên, anh mới vào đây cơ mà, không biết là đúng rồi.” Hữu Kim nghiêm mặt lại. “Chị ta là đại tiểu thư của tập đoàn T, một gia đình bề thế và siêu giàu. Trước khi gặp anh thì chị ta quen với rất nhiều thiếu gia khác, nhưng chỉ một thời gian ngắn là chị ta đá họ à. Em thỉnh thoảng hay gặp chị ta ở quán bar C, nên hai người tụi em hay nói chuyện với nhau. Do vậy nên anh đừng hỏi là vì sao em lại biết.”

Văn Vũ giả vờ lái sang chuyện khác. “Em làm ở đây mà hay đi bar sao.” Văn Vũ khoanh tay lại để trên bàn rồi nhìn thẳng vào mắt Hữu Kim. “Vậy có khi nào em thật ra cũng là một thiếu gia không. Giả vờ vào đây làm cho vui thôi. Chứ tiền lương hàng tháng cũng chỉ đủ để em ăn một bữa chứ mấy.”

Hữu Kim giận hờn. “Anh này cứ đặt điều hoài. Em mà là thiếu gia thì em đem anh về nuôi lâu rồi.”

May là Văn Vũ chưa kịp dứt vào miệng miếng cơm nào, chứ không thì anh phụt ra lại rồi. Thời gian sau thì anh tiếp phục vụ khách rồi nhanh chóng tan ca đi về. Nghĩ đến cuộc hẹn tối nay đã hứa với Ngọc Hân, anh không biết mình phải làm gì đây. Nếu hẹn đi ăn hay đi uống cà phê thì anh chắc chắn rằng, dù có đem hết sự thảo mai kinh điển của mình ra chẳng nữa, anh cũng khó có thể mở miệng trước Ngọc Hân được.

Giải pháp cuối cùng là anh chỉ có thể rủ cô đi xem phim, nơi hai người dành phần lớn thời gian để chăm chú nhìn vào màn hình. Một giải pháp hoàn hảo để khỏi phải nhìn và nói chuyện với cô. Văn Vũ liền vội mở laptop ra xem các phim đang hiện chiếu, rồi anh nhắn tin cho Ngọc Hân biết.

Sau khi từ chối nhiều lần trong điện thoại về việc Ngọc Hân đến chờ, Văn Vũ chủ động tới trước để lấy vé và bắp nước. Ngồi trên ghế chờ một lúc, thì Ngọc Hân cũng tới, cô mang một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần ngắn màu nâu, làm nổi bật lên cặp chân trắng hồng của mình. Văn Vũ tự nghĩ rằng, phải chăng trong quá trình yêu nhau, người ta thường thu ngắn chiếc quần của mình lại.

Cơ mà, mình và em có là gì của nhau nữa đâu, sao mình lại phi đạo đức để nghĩ về điều đó nhỉ. Mình đâu có quyền hành gì mà nhận xét về cách ăn mặc của một ai đó. Mình là ai kia chứ, chỉ là một thằng ất ơ tự cho mình là khôn ư, Văn Vũ tự cười mắng mình trong đầu.

“Anh tới lâu chưa.” Ngọc Hân nhìn Văn Vũ với vẻ mặt buồn rầu.

“Anh mới đến.” Văn Vũ nhìn qua cổng soát vé. “Hình như tới giờ rồi. Mình vào thôi.”

Quá trình xem phim giống như Văn Vũ đã đoán trước, anh và cô đều chăm chú nhìn vào màn hình. Sau khi buổi chiếu kết thúc, anh và cô bước ra. Chưa kịp mở lời thì Ngọc Hân đã nói Văn Vũ chờ cô đi vệ sinh. Đứng một mình trên sảnh, Văn Vũ tò mò đi tới bảng quảng cáo xem những phim chuẩn bị chiếu cho đỡ chán.

“Ừa anh nè.” Một giọng nữ vang lên.

Thì ra là khách quen của cửa hàng K. “Dạ chào chị.”

“Anh đi xem phim à.” Chị ta hỏi.

Văn Vũ khẽ cười. “Dạ em mới xem xong. Chị cũng đi xem phim sao.” Biết rõ rồi nhưng anh vẫn giả vờ hỏi.

“Ừm, em xem với mấy đứa bạn. Anh đi xem một mình à.” Chị ta mỉm cười.

“Dạ không, em cũng đi xem với bạn.” Văn Vũ lắc đầu.

“Với bạn gái à.” Chị ta gặng hỏi.

Văn Vũ khẽ cười. “Dạ không, chỉ là bạn bình thường thôi ạ.”

Chị ta quay ra sau để chào ai đó rồi quay lại nhìn Văn Vũ. “Bạn em kêu nên em phải đi rồi. Có gì gặp lại anh sau nha.”

“Dạ.” Văn Vũ khẽ cười gật đầu.

Anh lại quay lại nhìn lên bảng quảng cáo thì bất ngờ Ngọc Hân bước tới. Văn Vũ khẽ nhìn qua thì thấy sắc mặt của cô hình như đang bực tức. Anh không biết là cô có nghe được đoạn hội thoại lúc nãy hay không. Anh và cô tiếp tục rảo bộ ra hướng thang máy với một khoảng cách xa giữa hai người.

“Cô ta là ai vậy.” Ngọc Hân bất ngờ hỏi. *Nhìn anh vui vẻ với cô ta quá nhỉ, sao anh không vui vẻ như vậy với tôi,* Ngọc Hân nghĩ thầm.

Văn Vũ ngạc nhiên giây lát rồi đáp lại. “À, chị ta là khách quen của cửa hàng cũ ấy mà.”

Ngọc Hân hứ lên một tiếng. “Khách hàng mà anh nói chuyện cười đùa vui vẻ vậy sao.” *Còn anh nói chuyện với tôi sao lại tỏ ra bực bội và lạnh lùng vậy. Tôi là bạn gái anh kia mà. Tôi bị đối xử không bằng một con người đúng nữa ư. Hay là anh cố tình, anh muốn chia tay tôi để tới với người khác đúng không. À quên, chúng ta chỉ là bạn bình thường thôi mà,* Ngọc Hân hậm hực nghĩ.

Văn Vũ hơi bất ngờ. “Thì có gì đâu, chỉ là anh thảo mai với chị ấy thôi.”

Vậy những cảm giác thời gian vừa qua tôi nhận được từ anh trong lúc quen nhau, cũng chỉ là anh thảo mai với tôi thôi sao. Là suốt bấy lâu nay anh lừa dối tình cảm của tôi, Ngọc Hân suy nghĩ rồi đứng lại. “Vậy trước giờ anh cười đùa với tôi, cũng chỉ là thảo mai như đối với một vị khách.”

Văn Vũ khựng lại. “Tất nhiên rồi.” Anh thản nhiên nói láo một cách trắng trợn. Vì anh biết rằng đây là lúc để kết thúc mọi chuyện.

Vậy thì rõ rồi, cuối cùng thì anh cũng đã lộ bộ mặt thật của mình, Ngọc Hân nhìn Văn Vũ với ánh mắt căm hờn. “Thì ra là vậy. Anh rốt cuộc cũng chỉ là một thằng khốn nạn.” Ngọc Hân nhếch môi khinh bỉ rồi đi vào thang máy.

Văn Vũ vẫn đứng đó sau câu nói của Ngọc Hân. *Đúng, tôi là một thằng khốn nạn. Nếu ngay từ đầu tôi nên thể hiện mình như vậy thì có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra đến ngày hôm nay, Văn Vũ nghĩ trong buồn bã.*

Cánh cửa thang máy khép lại trước ánh mắt của Văn Vũ và Ngọc Hân nhìn nhau. Phải chăng đó là cánh cửa khép lại mối tình giữa anh và cô. Một chuyện tình không nên được hình thành ngay từ lúc đầu.

10. Chương 9: 110d

Văn Vũ đang cầm cúi làm việc thì đột nhiên nghe thấy quầy thu ngân mở list nhạc thất tình. Anh quay lại nhìn rồi chỉ tự biết nhếch môi cười.

Hay quá ha, trùng hợp ghê ha, thất tình mà còn có hiệu ứng domino nữa sao, Văn Vũ cười thầm trong đầu.

Trong những ngày qua, Văn Vũ biết rằng, ngoài chuyện của anh thì cả cửa hàng còn có đến bốn người nữa mới chia tay bạn trai hoặc bạn gái. Quốc Bảo, cậu ta thì khỏi nói rồi. Kim Ngân là người thứ hai, là người đang đứng quầy thu ngân và mở list nhạc này, toàn những bài của MS và BP. Cuối cùng, Đức Hùng với Thùy Dương là hai người cuối cùng.

Trong bốn người này thì Đức Hùng và Thùy Dương là những người chưa chính tay chính thức, họ chỉ là đang giận hờn nhau thôi. Văn Vũ nghĩ tới mới thấy lạ, lúc đầu chỉ là chọc nhau cho vui nhưng rồi anh không biết từ khi nào mà họ lại cặp với nhau nữa.

Kim Ngân là người buồn nhất, cô vừa mới chia tay anh chàng người yêu sau bốn năm yêu nhau. Trải qua biết bao gian khổ, cuối cùng chia tay bởi vì lý do nhảm nhất trên đời. Anh chàng nói rằng trong tương lai của Kim Ngân không có hình bóng anh ta ở trong đó, nên chỉ bằng chia tay sớm cho bớt đau khổ.

Nếu biết trước là không có hình bóng thì mắc gì phải dâm vào tán tỉnh người ta để rồi giờ chia tay. Anh hay quá, chiều nay tôi phải xin số điện thoại của anh mới được, để tôi hỏi anh xem tối nay ra số gì, anh đoán

được tương lai kia mà, Văn Vũ cười khẩy khinh miệt trong đầu.

Rồi Văn Vũ nghĩ tới mình, anh là người thứ năm và anh chia tay vì lý do gì. Vì không xứng đôi nên không đến với nhau nữa ư. Thoáng nghĩ thì anh cũng thấy nhảm nhí thật nhưng có điều, đùa mớic mà đòi chòimâm son, câu nói kinh điển minh họa cho tình cảnh của anh. Thật ra đây cũng là do Văn Vũ tự huyễn hoặc bản thân thôi. Chứ thật sự thì anh nghĩ yếu tố quyết định nhất để cùng nhau đi đến cuối đoạn đường là sự chân thành với tin tưởng lẫn nhau và Văn Vũ chưa bao giờ tin rằng Ngọc Hân thích anh thật lòng.

“Mấy má có thể tắt đi cái thể loại nhạc đáng ghét này không.” Hữu Kim nói lớn trong đám. “Thất tình thì mấy má tự bật mà nghe, bà đây đâu có thất tình đâu mà phải chịu trận chung với mấy người.”

“Cái người chịu trận chung là tao đây nè.” Quốc Bảo đáp trả lại trong đám. “Má ý kiến thì má tới quầy nói với bà Ngân thu ngân. Còn đây là đám chung của phục vụ thì sao bà ta nghe được.”

“Anh Bảo mắng em nha.” Hữu Kim dịu giọng lại. “Ừ chơi với anh nữa.”

“Mới sáng mà đã thấy nổi da gà.” Thị Hồng chen vào đám.

“Tối nhậu anh Vũ.” Quốc Bảo nói vào đám.

Văn Vũ khẽ cười. “Ừm em, tối nhậu.”

Hữu Kim lên tiếng. “Không rủ em sao. Hai người cứ hẹn hò với nhau mãi, bỏ rơi em hoài nha.”

“Tối nhậu luôn em.” Văn Vũ vội xoa dịu cậu ta.

“Nể anh nên em mới đi đó.” Hữu Kim xéo sắc. “Chứ ai kia thì em không cần.”

Văn Vũ chuyển công tác bộ đàm qua tần số của tổ thu ngân. “Ngân ơi, có thể đổi nhạc được không em. Mấy bạn đang la ó kia.” Anh nói với giọng vui vẻ.

“Anh Vũ, em đang buồn lắm thiết nè anh ơi. Anh cho em nghe thêm mười phút nữa thôi là em tắt.” Kim Ngân năn nỉ. “Được không anh.”

Văn Vũ khẳng khái nói. “Tất nhiên là được em, nhạc hay mà.” *Anh cũng bị thất tình này em*, Văn Vũ cười chính bản thân mình.

Sau đó thì Văn Vũ nghiêm túc bắt tay vào làm việc, anh không thể để trễ nại như mọi bữa trước được, một bộ dạng như người mất hồn, uể oải mà ai cũng có thể nhận thấy. Cũng chính vì vậy mà chị Ngân quản lý đã tới tâm sự riêng với anh, nói thật ra là tới xác định lại tư tưởng anh là đúng nhất.

Chị Ngân bảo rằng mấy bữa nay anh như kẻ mất hồn, mặt thì lúc nào cũng u sầu không còn vui tươi như lúc trước, miệng cũng không thấy cười, nhiều lúc đứng ngơ ra để khách gọi mấy lần. Văn Vũ nghe xong chỉ biết cúi đầu nhận lỗi rồi xin rút kinh nghiệm, lần sau anh sẽ không còn tái phạm nữa. Té ra cuối cùng thì chị Ngân bảo anh, nếu có việc buồn thì cứ xin nghỉ tạm vài bữa cho khuây khỏa, chứ bộ dạng như vậy mà đem đi làm cũng không tốt cho anh, mà cũng chẳng tốt cho công việc. Thì ra là chị Ngân quan tâm anh, chứ không phải là tới để trách móc. Tự nhiên Văn Vũ thấy thương chị ấy ghê luôn.

Sau buổi nói chuyện, ngay lập tức Văn Vũ xốc lại tinh thần của mình để không phải phụ lòng chị Ngân. Nói dõng vậy thôi chứ thật ra là nhiều bữa nay Ngọc Hân không đến cửa hàng, nên Văn Vũ mới dễ dàng xốc lại như vậy. Anh nghĩ chắc Ngọc Hân đã đổi quán. Anh đặt trường hợp nếu gặp Ngọc Hân thì sao, anh không biết mình liệu có giữ vững được thần thái này không. Chắc chắn là không, vì anh vẫn đang còn rất buồn.

Sau khi tan ca, Văn Vũ lao về nhà và bắt đầu nằm thẩn thờ. Dường như mọi động lực vui vẻ đều tiêu tan đi mất, kể từ khi anh bước chân vô phòng. Anh thấy cảm giác một mình thật đáng sợ, mọi vật yên tĩnh một cách lạ kỳ, từng tiếng tách của kim đồng hồ vang lên đến nỗi anh cũng có thể nghe thấy được. Nhưng tất cả đều không đáng sợ bằng cảm giác chơi vơi, lạc lõng, lẻ loi và tuyệt vọng của anh. Nó giống như anh rớt xuống một hố sâu vực thẳm tối đen không một chút ánh sáng, mặc kệ cho anh có gào thét thảm thiết như thế nào chẳng nữa, thì cũng không thể thoát ra được.

Ngủ thiếp đi lúc nào không hay, nhìn đồng hồ thì thấy đã sát giờ hẹn, Văn Vũ vội thay nhanh chiếc quần lửng và áo thun rồi lao đi. Tới quán như mọi hôm, một quán nhậu vỉa hè nằm trên lề đường. Quán vốn vện chỉ tầm tám, chín bàn nhưng lúc nào cũng đông nghịt khách. Quốc Bảo là khách quen của quán này, cậu ta nhậu ở đây cũng chừng đã hơn năm năm, đến nỗi mỗi khi cậu ta vào thì bà chủ quán đã bật bếp lên làm mời nhậu ngay lập tức, khỏi cần phải đợi cậu ta gọi món.

Cất xe xong thì Văn Vũ đi bộ tới, Quốc Bảo và Hữu Kim đã ngồi trước ở đó. Nhìn vỏ chai bia nằm lẩn lóc bên dưới thì anh tự đoán rằng hai cậu ta cũng vừa mới tới. Khẽ cười chào hai người, Văn Vũ ngồi xuống ghế và nốc cạn ly bia mà Quốc Bảo mới rót cho, anh muốn thay lời tạ lỗi vì mình đến muộn.

Quốc Bảo là người đầu tiên kể về cuộc tình mới tan vỡ của mình. Sau một thời gian làm quen, cậu ta và bạn gái cũng chính thức công khai mối quan hệ. Tuy nhiên, chưa được một tuần thì cô ta đã bỏ cậu, lý do duy nhất là không hợp.

Thật ra thì Quốc Bảo kể Văn Vũ nghe lý do thật sự là cô ta quen một cậu trai khác. Dĩ nhiên là cậu trai đó học chung trường và giàu có hơn Quốc Bảo. Nghe thì có vẻ giống như Quốc Bảo đang khinh bỉ cô ta, nhưng thật sự thì Văn Vũ lại nghĩ rằng, cơ bản là ngay từ đầu cô ta đã không yêu Quốc Bảo, nên việc cô ta thay đổi là chuyện đương nhiên. Dù cho cậu kia có giàu hay nghèo đi nữa nhưng nếu cô ta đã yêu, thì cũng sẽ bỏ Quốc Bảo mà đi thôi. Vật chất không quyết định được tất cả.

Sau chuyện của Quốc Bảo là đến việc Văn Vũ dè Hữu Kim ra hỏi. Hữu Kim luôn là người kín tiếng nhất, mặc dù luôn hóng tai nghe chuyện của mọi người nhưng khi đến lượt mình thì cậu ta chỉ cười trừ. Hôm nay Văn Vũ thậm chí nhất định phải khơi được chuyện của cậu ta.

“Em, nghe chuyện của người ta mãi, mà không kể một chút gì về mình thì có lẽ không được hay lắm nha.” Văn Vũ vỗ vai Hữu Kim.

“Đúng rồi đó bà.” Quốc Bảo vừa rót bia vừa chem lời vào. “Kể cho tôi với anh Vũ nghe chút coi.”

Nài nỉ mãi thì Hữu Kim cũng lên tiếng. “Thôi được rồi, em thích một anh được chưa. Anh này lại không thích em.” Hữu Kim nhìn Văn Vũ. “Anh này thích một chị khác, mà chị này không thích anh, chỉ là chị ấy thả thính để đùa với anh thôi.” Hữu Kim nhìn Quốc Bảo. “Để rồi anh đau buồn liên miên. Em thấy vậy không cam lòng nên vẫn khuyên nhủ anh.” Hữu Kim nốc nửa ly bia. “Dù rằng anh ấy không thích em nhưng em vẫn không muốn thấy anh ấy như vậy. Theo mấy anh thì em nên làm gì.”

Quốc Bảo chống cằm suy nghĩ. “Thôi em cứ khuyên anh ta tiếp đi. Không có đứa con gái này thì vẫn còn nhiều đứa con gái khác mà. Thế giới thiếu gì phụ nữ, mà anh ta lại đau buồn về một phụ nữ không đáng như vậy.” Quốc Bảo nhìn Văn Vũ. “Anh ta làm vậy, có phải là có lỗi với những người phụ nữ tốt hay không.”

Văn Vũ khẽ cười tán thành. “Bảo nói đúng đó em. Có điều anh thấy là em nên chăm lo cho bản thân mình đi. Không có anh này thì còn anh khác kia mà. Đời này thiếu gì người yêu em, mà em lại đuổi theo một người không hề có hình bóng em trong tim mình.” Văn Vũ cụng ly rồi đưa lên miệng nốc một hơi.

“Đúng rồi, vậy sao anh lại còn như vậy.” Hữu Kim đập tay lên đùi Văn Vũ.

Văn Vũ hạ ly xuống bàn. “Là sao.” Về mặt anh ngơ ngác.

Quốc Bảo cười phì lên. “Thì này giờ Kim nói anh chứ ai.”

Văn Vũ xém nữa là phun ngược bia ra phía trước. *Nãy giờ hai thằng quẩy này ám chỉ mình, mà mình lại không hề hay biết*, Văn Vũ hờn trong đầu.

Nhậu thêm vài chai nữa đến khi cả bọn say khướt thì mọi người tính tiền ra về. Văn Vũ cảm thấy chuốc hết tâm sự ra với anh em, nên anh thấy lòng mình vô cùng sáng khoái.

Họ nói đúng nhưng liệu tôi có quên được em hay không. Sau này thì chưa biết, chứ bây giờ là chắc chắn không, Văn Vũ nghĩ thầm. *Thế giới này thật ra có rất nhiều người giống mình, đều đau khổ và tổn thương về một ai đó.*

Trời bỗng đổ mưa lớn và Văn Vũ lại không mang áo mưa. Vụ vợ suy nghĩ về Ngọc Hân, chẳng may một con chó lao nhanh qua đường, vì đang ngà say nên Văn Vũ chẳng kịp phản ứng, anh chỉ biết được là mình nhanh trí đạp thắng để phanh lại. Chiếc xe trượt dài trên mặt đường trơn ướt, cả người bên phải anh chà xuống đường một quãng dài. Vì đạp thắng quá nhanh nên xe anh bị trượt bánh.

Văn Vũ loạng choạng đứng dậy, từ cánh tay phải đến chân phải, máu chảy đầm đìa khắp nơi. Không biết vì đang say hay vì da sườn quá nhanh nên anh không cảm thấy đau gì cả.

Hên là trời đã muông nên đường vắng tanh, nếu không thì mình đã gây họa cho người khác rồi, Văn Vũ

mừng thầm.

Dừng xe lên rồi đạp mãi những vẫn không nổ máy, Văn Vũ đành dắt bộ về chung cư, may phước là chỉ còn cách vài trăm mét. Lên phòng, nhanh chóng cởi áo rồi xem vết thương, máu rướm lên một màu đỏ đậm. Văn Vũ khẽ cười cho qua chuyện. Xử lý và sát trùng xong vết thương, anh thay quần áo rồi đi ngủ.

Sáng mai, lúc này khi đã tỉnh cơn say, Văn Vũ mới nhận biết là anh đang đau nhức khắp người. Cánh tay phải anh không nhấc lên được, bởi vì chỉ cần một cử động nhỏ là nó đau điếng cả lên. Chân phải anh thì đỡ hơn, vẫn còn có thể nén đau. Buổi chiều đi làm, Văn Vũ lết vào phòng thay đồ trước hàng loạt ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Quốc Bảo khẽ cười vỗ vai Văn Vũ. “Sao mặt anh nhìn nhẩn nhó vậy.”

Văn Vũ gắng mỉm cười. “Đâu có, chắc là anh mệt nên mới vậy.”

Văn Vũ lấy tay trái mở tủ đồ trong ánh mắt ngạc nhiên của Quốc Bảo. Lúc anh lấy đầm ra đeo thì Quốc Bảo càng ngạc nhiên hơn.

“Sao vậy anh.” Quốc Bảo thúc vào cánh tay phải Văn Vũ.

“Á.” Văn Vũ giật điếng người.

Nhanh chóng đoán ra có chuyện không hay, Quốc Bảo liền hỏi hỏ. “Anh bị thương sao. Đưa cho em coi nào.”

Không đợi Văn Vũ trả lời, Quốc Bảo liền giơ ngược cánh tay của anh lên. Một tiếng á nửa vang ra trong ánh mắt xin lỗi của Quốc Bảo. Biết không thể chối từ nên Văn Vũ đành từ từ xắn tay áo lên.

“Trời ơi, anh bị làm sao vậy.” Quốc Bảo hốt hoảng. “Sao anh không nói cho em biết. Lại còn đi làm nữa chứ, anh thật tình làm sao á.”

Văn Vũ gượng cười nhằm xoa dịu tình hình. “Có gì đâu em. Chẳng qua tối về anh bị té xe ấy mà.”

“Vậy mà còn không sao nữa.” Quốc Bảo hét toáng lên. “Đã vậy còn lết xác đi làm. Thôi anh về đi, để em nói chị Ngân cho.”

Văn Vũ nhanh miệng. “Thôi, anh làm được. Em đừng nói mọi người làm gì, mắc công họ lo cho anh nữa.”

“Giờ này mà anh còn sĩ diện hão nữa sao.” Quốc Bảo nổi nóng.

Bất ngờ Hữu Kim đi vào. “Tay anh bị sao vậy.” Cậu ta hét toáng lên rồi nhào tới.

“Bị té xe tối qua, vậy mà còn dẫn thân tới đây làm.” Quốc Bảo nhìn Hữu Kim. “Em xem có phải tức không.”

“Anh bị điên sao, cả người máu me như thế này, mà còn đi làm cái chó gì nữa.” Hữu Kim văng tục trong tức giận.

“Thôi được rồi, đi ra làm nào. Chỉ là vết thương nhỏ thôi chứ có gì đâu. Tụi em đừng nói ai hết nha. Anh không thích người khác lo lắng cho anh.” Văn Vũ vừa dặn dò vừa cài tay áo lại.

Hai người họ nhìn Văn Vũ đầy căm phẫn khi anh bước ra khỏi phòng. Mà Văn Vũ công nhận đau thật, mỗi bước chân là mỗi lần vết thương nhói lên và anh lại muốn hét to. Đứng phục vụ một hồi thì Văn Vũ thấy chị Ngân bước tới.

Thôi tự hiểu luôn, không biết còn ai biết chuyện này nữa không, Văn Vũ ngán ngẫm trong đầu.

“Hữu Kim nói em bị té xe tối qua, mà giờ không chịu nghỉ ở nhà.” Chị Ngân nhìn Văn Vũ lo lắng. “Đưa tay chị xem nào.”

Cấp trên ra lệnh nên Văn Vũ đành xắn tay áo lên. Chị Ngân phát hoảng. “Trời ơi, cái thằng này. Bị vậy mà còn ráng đi làm nữa sao. Mày muốn chị tức điên lên đúng không.” Chị Ngân ra lệnh. “Không nói gì nữa, về nhà ngay. À không, để chị sai Bảo đưa em về.”

Văn Vũ liền năn nỉ. “Thôi chị, để em làm đi. Bị thương chút xíu à. Giờ em về nằm thui thủi một mình chán lắm. Để em đứng đây với mọi người cho vui.” Văn Vũ tỏ vẻ nũng nịu. “Đi chị, để em ở lại làm đi. Đàng nào em cũng đau cả. Nhưng thà đau trong vui sướng còn hơn đau trong buồn bã.”

“Bị vậy mà còn kêu chút xíu.” Chị Ngân liếc mắt nhìn Văn Vũ. “Còn bị thương chỗ nào nữa không.”

“Dạ ở chân nữa ạ.” Văn Vũ đưa tay ra hiệu. “Có chút xíu này à.”

Chị Ngân bậm môi lại. “Cái thằng trời đánh này, tao không biết làm sao với thằng cứng đầu như mày luôn á. Thôi được rồi, chị cho mày ở lại làm nhưng nếu mệt hoặc đau quá thì cứ vào phòng nghỉ được chưa.”

Văn Vũ ra dấu. “Ok chị.”

Đợi chị Ngân đi xa thì Văn Vũ nói vào đám. “Hữu Kim, sao em lại nỡ phản bội anh như vậy.” Anh nói với giọng châm chọc.

“Đã vậy rồi mà anh còn giỡn nữa. Em cặn lời với anh á.” Hữu Kim bực tức.

Đêm đó Văn Vũ làm việc trong một cảm giác đau đớn mà phải cắn chặt môi lại để không thét lên. Anh biết đau thật nhưng mà ở nhà thì có khi anh sẽ còn đau hơn. Tàn ca, Văn Vũ chối từ lời nài nỉ chở về của mấy cô cậu nhân viên. Cuối cùng anh bắt xe ôm đi về cho khỏe. Uống nhanh nệm thuốc kháng sinh mua lúc sáng, Văn Vũ lăn lên nệm ngủ một giấc.

11. Chương 10: 112d

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn vào màn hình thì Ngọc Hân thấy Quỳnh Hương đang điện, cô bắt máy bảo Quỳnh Hương chờ mình ít phút. Từ đêm đó, cái ngày mà cô biết Văn Vũ đùa giỡn với tình cảm của mình, cái ngày mà anh thẳng chân chà đạp mọi sự chân thành của cô, không đêm nào là cô có thể yên giấc.

Có phải là tôi ngốc lắm không, nên tôi mới đâm đầu đi yêu một thằng như anh. Hay đây là cái quả, mà tôi đáng phải nhận lại do thú vui chơi bời của mình những ngày trước. Chả phải tôi cũng đã thẳng tay vứt bỏ nhiều anh chàng trước đây hay sao. Giờ thì tôi lại rơi vào cảm giác đau khổ, cảm giác bị bỏ rơi và tổn thương, một lần nữa, Ngọc Hân tự trách mình.

Hình ảnh của Văn Vũ cứ liên tục hiện lên trong đầu Ngọc Hân, nhiều khi cô chỉ muốn hét toáng lên rằng tại sao, tại sao cô lại cứ u sầu về anh, về một thằng đàn ông không đáng để cô nghĩ đến.

Ngọc Hân mở tủ áo quần ra, chiếc áo sơ mi sọc xanh mà cô mặc đi chơi với Văn Vũ lần đầu tiên, nó hiện chình ình ngay trước mặt. Bực tức, Ngọc Hân nhét nó vào sâu trong tủ để khỏi phải chúm mắt. Thay đồ xong, Ngọc Hân bước xuống nhà, Quỳnh Hương đang đợi cô trước cổng.

Từ khi chia tay thì Ngọc Hân chẳng còn thói quen đánh xe chở tụi bạn đi cà phê nữa. Cô cứ nằm ì ra trên giường mà chả muốn đi đâu. Cho đến một buổi tối, trong lúc say thì cô vô tình chuốc hết tâm sự với Quỳnh Hương, cô kể cho Quỳnh Hương nghe mọi chi tiết, mọi vấn đề, chỉ có tên và ảnh của Văn Vũ là cô giấu đi.

Từ khi biết chuyện thì ngày nào Quỳnh Hương cũng qua rủ cô đi chơi đây đó cho khuây khỏa, Quỳnh Hương cũng giấu kín chuyện của cô không cho mấy người khác biết. Nhiều lúc mọi người thắc mắc vì sao cô như người mất hồn với thất tình, thì Quỳnh Hương đáp thay là vì chuyện gia đình. Một lý do khóa lấp được tất cả, vì mọi người thừa biết rằng gia đình cô xáo xáo như thế nào.

“Làm gì lâu vậy bà.” Hồng Loan ngồi sau chồm lên hỏi.

Thoát ra những suy tư, Ngọc Hân vội nói. “Mắc đi vệ sinh nên lâu.” Thật ra là vì cô cứ thẩn thờ ngồi trước gương suy nghĩ.

“Thôi đi đón nhỏ Vân nào.” Quỳnh Hương nhún chân ga lướt đi.

Những ngày qua thì Ngọc Hân luôn kiếm cớ trốn tránh không muốn tới quán Văn Vũ làm. Bữa thì cô bảo muốn đổi không khí, bữa thì cô bảo uống hoài cảm thấy ngán. Tất cả là vì cô không muốn gặp anh nên mới như vậy.

Vì sao, vì sao cô lại trốn mặt Văn Vũ, vì cô ghét anh nên không muốn nhìn anh, vì cô căm giận nên muốn anh biến mất trước mặt mình. Hay thật sự là vì cô đã thích Văn Vũ, cô sợ mình lại vỡ òa lên, sợ tim mình lại đau nhói và sợ sẽ không tìm được lòng mình. Ngọc Hân muốn quên Văn Vũ càng nhanh càng tốt. Cô sợ mình lại yếu lòng mỗi khi nhìn thấy anh, sợ những cảm giác xưa cũ lại tràn về.

“Hãy, không phải lúc này.” Quỳnh Hương thúc vào cánh tay Ngọc Hân.

Ngọc Hân vội gạt đầu như hiểu ý, cô đưa tay lên lau nước mắt. Để xóa tan bầu không khí và để đánh tan sự nghi ngờ của Hồng Loan, nên Quỳnh Hương bỗng bật lớn nhạc và chọn những bài sôi động.

Lúc sau thì Thảo Vân cũng lên xe. “Đi nào.” Thảo Vân hớn hở.

“Qua quán R đi.” Hồng Loan vừa bấm điện thoại vừa nói.

“Ừm, qua quán R đi mấy bà. Tôi thấy những quán khác quá tệ, chỉ tổ tốn tiền mà thôi. Chưa kể toàn gặp mấy cha háo sắc, háo tiền không.” Thảo Vân gạt đầu.

Ngọc Hân giật phắt mình lên. “Ừa, chứ trước đây ai nói là uống hoài một quán nên thấy chán.”

“Thì chán thật mà nhưng lâu lâu đổi một ngày thôi.” Hồng Loan ngừng bấm điện thoại. “Chứ mấy ngày không tới rồi. Cảm thấy nhớ mấy anh thiếu gia bàn bên.”

“Xem ai mê trai kia.” Quỳnh Hương nhìn qua gương. “Không chui đầu vô mấy truyện ngôn tình nữa sao.”

Hồng Loan hứ lên một tiếng. “Vốn dĩ cuộc đời của tôi đã như một cuốn truyện ngôn tình rồi.” Hồng Loan hất tóc mình lên. “Tôi chỉ đang chờ chàng hoàng tử bước vào cuộc đời của mình thôi.”

“Đời này làm gì mà có hoàng tử.” Ngọc Hân bĩu môi. “Quanh đi quẩn lại chỉ toàn loại vô ơn bạc tình, khổ nạn và tính khí như đàn bà thôi.”

Thảo Vân ồ lên một tiếng. “Xem ai nói kia. Anh chàng thơ của bà sao rồi. Có khi nào anh ta...”

Chưa để Thảo Vân nói hết câu thì Quỳnh Hương đã nhảy vào. “Hôm qua người ta còn đi chơi với nhau kia mà. Mấy bà chuẩn bị tiền mừng cưới đi.”

Hồng Loan khẽ cười. “Ê bà, khi nào thì bà dắt anh ta tới cho tụi tôi xem mắt thử. Tôi cũng tò mò anh ta

là người như thế nào, mà lại đánh cắp được trái tim của nàng công chúa bạc tình đây.”

“Đùng đó bà.” Thảo Vân đồng tình.

Chỉ có Quỳnh Hương là yên lặng và nhìn Ngọc Hân đầy vẻ thông cảm. Cô lại thoáng nghĩ rằng, nếu cô và Văn Vũ vẫn quen nhau, thì chắc có lẽ cô đã giới thiệu anh với mọi người. Ồ mà có khi là không, lỡ bọn nó cướp mất anh thì sao. Ngọc Hân hứ lên một tiếng trong vô thức khiến Quỳnh Hương nhìn qua.

Đến lúc nào rồi mà mình vẫn còn mơ tưởng đến anh ta kia chứ, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Tới quán, Ngọc Hân cùng bạn mình bước vào trong. Chiếc bàn cô hay ngồi vẫn còn đó, chỉ có khác là anh đang đứng bên cạnh.

“Anh Vũ, buồn ghê.” Hữu Kim nói trong đám.

Văn Vũ ngạc nhiên khi thấy Ngọc Hân bước tới. Anh cảm thấy hờn khi sớm không đến, trễ không đến, lại đến ngay vào lúc này. Văn Vũ khẽ mắt nhìn Ngọc Hân nhưng cô vội né sau lưng bạn mình.

Ngọc Hân bỗng thấy nhói lên trong tim, tự nhiên mắt cô cay xè khi Văn Vũ nhìn sang. Cúi mặt núp sau lưng Quỳnh Hương, cô tiến tới trong việc né tránh ánh mắt của Văn Vũ.

Ngồi xuống ghế, Ngọc Hân giờ mới lén nhìn, cô thấy gương mặt Văn Vũ xanh xao hơn lúc trước, lần đầu tiên cô thấy anh xoa tay áo xuống. Ngọc Hân nắm chặt hai bàn tay, hai hàm răng cô nghiến lại khi Văn Vũ bước tới. Cô thấy điệu bộ của anh rất lạ, anh khẽ chậm nhắc chân và đưa menu bằng một tay.

“Sao hôm nay trong anh căng thẳng vậy.” Hồng Loan lên tiếng.

“Dạ không có gì ạ.” Văn Vũ nhẹ giọng đáp lại.

Ngọc Hân thì thầm vào tai Thảo Vân ở bên cạnh. “Bà chọn giúp tôi ly cà phê sữa nha. Tôi vô nhà vệ sinh cái.”

Thảo Vân chỉ kịp ừm một tiếng là Ngọc Hân lao nhanh đi. Bật vọt nước lên, Ngọc Hân thấy mình đang rơi nước mắt khi nhìn qua gương.

Ngọc Hân nhếch môi cười khẩy, *loại đàn ông đó cũng đáng để mình rơi nước mắt sao.* Ngọc Hân cất bước ra và thấy Văn Vũ đang chậm rãi tiến tới quây thu ngân. *Dáng vẻ thanh thoát của anh mọi hôm đâu rồi. Hay là mỗi tối anh phải tốn quá nhiều sức, nên giờ mới yếu xiều như vậy.* Tôi khinh bỉ loại người như anh, Ngọc Hân sân lên trong lòng.

Cô lôi điện thoại ra lướt mạng xã hội và tám chuyện với bạn mình để khỏi phải vướng bận đến Văn Vũ. Đang trò chuyện thì cô nghe thấy tiếng con nít vang lên. Ngọc Hân lén nhìn sang thì lại thấy cô nhóc hôm bữa đang bám víu lấy Văn Vũ. Cô thấy hình như cô nhóc đòi bằng nhưng Văn Vũ lại từ chối.

Trông anh ít cười hơn mọi bữa, hay là anh chỉ đang giả vờ lạnh lùng để thu hút sự quan sát của cô nàng nào đó, như cái cách mà tôi đã bị mắc lừa bởi anh tạo ra, Ngọc Hân lại hờn lên trong đầu.

Ngọc Hân đột nhiên muốn xem thử Văn Vũ sẽ giả bộ được bao lâu. Cô đợi Văn Vũ tới rót nước cho bàn của mình.

Anh cầm bình nước bên tay trái, anh ngồi phòng tôi sẽ nắm lấy tay anh ư, anh nghĩ quá xa rồi đó, Ngọc Hân chột nghĩ.

Vì tay phải bị thương nên Văn Vũ phải cầm bình nước bên tay trái, mà cánh tay này lại không được khỏe, nên khi châm nước, tay anh bỗng run lên bần bật. Quỳnh Hương thấy vậy nên ngạc nhiên.

“Sao lại run vậy anh trai.” Quỳnh Hương khẽ cười.

Thì ra là anh cố tình tạo sự chú ý ư, sao càng ngày tôi càng thấy anh thô bỉ và vô liêm sỉ như vậy nhỉ. Giờ anh mới lộ ra bản chất thật sự của mình sao, Ngọc Hân tức giận trong lòng.

“Dạ.” Văn Vũ khẽ cười rồi ráng đưa tay phải vịn vào tay trái cho đỡ run.

Đến lượt Văn Vũ châm nước cho ly Ngọc Hân, anh cố tình nhìn thẳng vào bình nước, anh sợ ngại phải nhìn cô. Ngọc Hân thấy Văn Vũ như đang khinh mình nên cô tự nhiên tức giận, máu cô sùng sục sôi lên như muốn nhào tới tát anh mấy cái bạt tai.

Rót nước xong, Văn Vũ liền quay đi. Ngọc Hân vội nhanh chóng nắm chặt lấy tay phải của anh lại, cô bóp mạnh hết sức mình. Ngọc Hân có thể cảm nhận được những móng tay của mình đang cắm sâu vào da thịt Văn Vũ, tựa như anh bóp vỡ trái tim của cô vậy.

Văn Vũ lúc này cảm thấy đau đớn tột cùng. Anh có thể cảm nhận được từng thớ da trên tay mình đang bung vỡ liên hồi. Văn Vũ phải kìm chế lắm mới thốt ra được một tiếng á không vỡ tung ngôi nhà. Anh nghiêng chặt hai hàm răng lại để nén chặt cơn đau. Móng tay của Ngọc Hân hằn sâu vào tay anh gần như toát máu. Từng giây phút qua đi, là từng giây phút anh đau đớn đến nghẹt thở.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ giật phắt người lại và nhìn cô trừng trừng như muốn nuốt sống. Ngọc Hân siết mạnh hơn, cô muốn xem thử, liệu anh có dám đánh cô không.

“Có chuyện gì không chị.” Văn Vũ cố gắng nói một cách bình thường nhất.

Ngọc Hân lại thấy sự bức tức tràn đầy qua những từ ngữ Văn Vũ nói. “Cho tôi ly nước ấm.” Cô trợn mắt nhìn lại anh. *Tôi mà sợ anh sao*, Ngọc Hân thách đố.

Văn Vũ thấy Ngọc Hân trợn mắt nhìn mình, những hình ảnh hận thù tràn ngập trong mắt cô, như thể cô muốn giết anh. “Đạ được.” Văn Vũ đáp lại rồi nhìn xuống cánh tay mình, như anh muốn nói Ngọc Hân bỏ tay ra.

Ngọc Hân nhếch môi cười xòa rồi buông tay. Quỳnh Hương nhìn cô sững người nhưng cô chẳng quan tâm lắm. Ngọc Hân liếc mắt nhìn thấy Văn Vũ đang đi vào trong, anh khẽ nói gì đó trong đám. Hữu Kim từ khu B chạy qua nhìn Ngọc Hân sững sững rồi lao đi.

Trưa hôm đó, Ngọc Hân rầu rĩ nằm trên giường xem ảnh của Văn Vũ trong điện thoại. Những bức ảnh cô và anh chụp chung lúc đi chơi. Ngọc Hân mệt mỏi nên vứt điện thoại đi. Ngọc Lan bước vào ngồi bên cạnh.

“Này chị, em nhờ người ta sửa xong rồi đó.” Ngọc Lan đưa cho Ngọc Hân chiếc đồng hồ báo thức. “Lần sau chị đừng đập phá đồ đạc nữa nha. Nếu chị tức thì chị ra sân golf đánh cho bỏ hờn.” Ngọc Lan thở dài nhìn cô. “Chứ đồ đạc đâu có tội gì đâu mà chị lại trút bỏ lên nó.”

Ngọc Hân cầm chiếc đồng hồ mới sức nhớ, sáng hôm kia vì tức giận nên cô đã phang nó thật mạnh vào tường, khiến vỡ ra thành nhiều mảnh.

Ngọc Hân khẽ cười rồi bấu má Ngọc Lan. “Chị biết rồi.”

Ngọc Lan nằm xuống ôm chị mình. “Chị còn buồn không. Thôi chị đừng buồn nữa. Không có anh này thì có anh khác.”

Ngọc Hân gõ nhẹ lên trán em mình. “Nhóc này, còn nhỏ mà bày đặt.”

“Em nhỏ nhưng em cũng biết yêu chứ bộ.” Ngọc Lan nhìn chằm chằm vào Ngọc Hân. “Chắc gì chị đã biết yêu hơn em.”

“Nhóc yêu ai, nói chị nghe coi.” Ngọc Hân gặng hỏi.

“Em yêu bạn trai em chứ ai. Em đang chờ anh ấy đến với mình.” Ngọc Lan khẽ cười.

Thì ra là nó nhái lại lời hôm đó giữa mình và anh ta ư, Ngọc Hân như hiểu ra. “Chọc chị ư. Dám chọc chị ư.” Cô cù lét em mình.

Ngọc Hân nghĩ rằng, buồn cũng chẳng có gì đáng sợ. Văn Vũ bỏ cô nhưng gia đình và bạn bè vẫn ở bên cạnh cô. Dù có thể nào đi chăng nữa thì họ vẫn không đùa giỡn, không chà đạp tình cảm của cô như cái cách anh đã từng. Ngọc Hân cảm thấy yêu gia đình mình nhiều hơn, nhất là nhỏ em gái, người luôn bên cạnh

lắng nghe mọi tâm sự buồn vui của cô, mà không hề có phản ứng phiến hà nào.

Buổi tối, đột nhiên Quỳnh Hương điện thoại rủ Ngọc Hân đi quán bar C giải sầu. Đây là một quán bar dành cho giới thượng lưu, với không gian được thiết kế tinh tế đến từng chi tiết, tiếng piano văng vẳng nhẹ nhàng bên tai, nhiều loại rượu đắt tiền và quý giá, những điều đó khiến giá thành của bar C cao gấp mấy chục lần so với những quán bar khác. Khách chủ yếu của bar C chủ yếu là các thiếu gia, tiểu thư và giới doanh nhân thành đạt.

Tới nơi, ngoài Ngọc Hân và Quỳnh Hương ra, thì còn có Hồng Loan với Thảo Vân. Tiếng nhạc du dương bên tai nhưng vẫn không thể nào đánh tan đi sự im lặng khó chịu đang nằm trong tâm hồn của Ngọc Hân. Nốc nhanh những ly rượu, cô cảm thấy mình vẫn còn quá tỉnh.

Đúng là say men chẳng bằng say tình, Ngọc Hân cười khẩy.

Ngọc Hân chợt thấy Hữu Kim, cậu ta đang đi vào cùng với bạn. Đây cũng chả phải lần đầu cô gặp cậu ta. Thật ra thì cô đã gặp Hữu Kim từ trước rồi, chính cô là người giới thiệu cậu ta với chị Ngân quản lý để xin vào làm việc.

Một lúc sau thì Hữu Kim thấy Ngọc Hân, cậu ta vội đưa ly rượu lên như ý muốn nói cụng ly. Ngọc Hân cũng khê rồi đưa lên nốc một hơi cạn sạch.

“Ê bà, bộ muốn đốt dạ dày hay sao mà uống rượu như uống nước vậy.” Thảo Vân nhìn Ngọc Hân.

“Mấy bà sợ tốn tiền ư. Cùng lắm là châu này tôi trả được chưa.” Ngọc Hân liếc mắt nhìn họ.

“Nghĩ sao bà nói câu đó. Chẳng qua là tụi này lo cho bà nên mới nói như vậy thôi.” Hồng Loan chau mày. “Chuyện gia đình thì đúng là buồn thật nhưng bà cũng đừng nên hành hạ mình như vậy chứ.”

“Gì mà hành hạ. Tao chẳng qua là nhâm nhi chút rượu thôi mà.” Ngọc Hân đặt ly lại xuống bàn. “Có gì đâu mà tụi bay nói quá lên vậy.” Cô bực trong người.

Quỳnh Hương suyt lên một tiếng. “Thôi nào, cụng ly đi nào.”

Thảo Vân uống xong thì nhìn Ngọc Hân. “Chuyện dù sao cũng đã rồi. Bà có đau buồn thì ba mẹ bà cũng đâu có quay lại được.”

“Con này nói hay mày.” Quỳnh Hương giả vờ. “Cụng ly tiếp mày.” Quỳnh Hương khê cười. “Vui lên nào.”

Ngồi được một lát thì Hữu Kim tiến tới chỗ Ngọc Hân. Mỉm cười chào mọi người, Hữu Kim nhìn cô với ánh mắt như có điều gì muốn nói. Hiểu ý nên Ngọc Hân ra hiệu cho cậu ta qua bàn trống bên cạnh để nói chuyện.

“Có gì muốn nói với chị sao.” Ngọc Hân khẽ cười. *Hay là anh ta bảo cậu tới làm thuyết khách.*

“Thật ra thì em chả đủ tư cách, cũng chả muốn xen vào chuyện của anh chị.” Hữu Kim tỏ vẻ nghiêm túc. “Chị và anh ra sao thì đó là chuyện của hai người.”

Ngọc Hân cướp lời Hữu Kim. “VẬY Ý EM MUỐN NÓI LÀ GÌ.”

Hữu Kim thở dài. “Chị muốn nói gì, hay nghĩ gì về anh ấy cũng được, em không quan tâm. Cái em muốn là xin chị đừng làm đau anh ấy được không.”

Đau ư, tôi mới là người đau đây thưa cậu. Anh ta đã nói gì với cậu, mà cậu lại nói những lời này với tôi, nghĩ thầm giây lát rồi Ngọc Hân nói. “Chị có làm gì đâu, mà em bảo chị làm đau anh ta.” Ngọc Hân giả vờ không biết gì.

Hữu Kim lắc đầu thở dài, hình như cậu đang say. “Chị mắng anh ấy gì cũng được. Chỉ là chị đừng đụng đến anh ấy.”

Đụng cái gì, cậu nghĩ tôi sẽ thuê người đánh anh ta ư. Hay là anh ta cảm thấy sợ tôi, nên mới nhờ cậu chuyển lời như vậy. Anh ta hèn hạ vậy sao, Ngọc Hân hậm hực rồi tiếp tục giả ngơ. “Chị có làm gì đâu mà em bảo đụng.”

Hữu Kim vuốt đầu mình như vẽ bực tức. “Chị không đụng sao. À há.” Hữu Kim nhìn Ngọc Hân với ánh mắt van xin. “Chị đừng nắm tay anh ấy như lúc sáng được không.”

Nắm tay, là sao, em ghen à. Khoan, em nói đừng làm đau anh. Chị đừng nắm tay, chẳng lẽ nào là mình, Ngọc Hân bật ra khỏi suy nghĩ rồi nhìn sống Hữu Kim. “Em nói nắm tay là sao. Chị không hiểu, em nói kỹ hơn đi.”

Hữu Kim lắc đầu rồi đứng dậy. “Không có chuyện gì đâu. Chỉ là chị đừng động tay động chân vào anh ấy là được.”

Ngọc Hân vội kéo tay Hữu Kim lại không cho bước đi. “Không, em phải nói cho rõ. Có phải chị làm anh ấy bị thương đúng không.”

Hữu Kim dụi mắt xuống. “Em biết chị vô tình nên mới tới đây nói cho chị biết.” Ánh mắt Hữu Kim đỏ hoe. “Không phải chị làm anh ấy bị thương, mà anh ấy đã bị thương trước rồi.”

Tay Ngọc Hân bỗng rút xuống, mắt cô tự nhiên cay xèo lên, rồi thản nhiên chảy ào ra. Ngọc Hân biết mình đã vô tình làm Văn Vũ đau đớn, cô thấy tim mình bóp thắt lại.

Ánh mắt anh lúc ấy, cách anh nghiêng chặt hai hàm răng lại, phải chăng anh đang chịu đựng sự đau đớn mà

mình gây ra. Anh vẫn thản nhiên nói với mình, mà trong khi đang đau đớn như vậy sao, Ngọc Hân thầm nghĩ.

Ngọc Hân vẫn ngồi đó trầm tư, những oán hận bao ngày qua của cô dành cho anh, bây giờ đã chuyển hóa thành sự thương nhớ. Cô đã cư xử như một đứa khốn nạn. Thật sự thì bây giờ cô chỉ muốn chạy đến ngay bên Văn Vũ và ôm anh vào lòng.

12. Chương 11: 113d

Đúng giờ như mọi ngày, Ngọc Hân đánh xe đi đón bạn mình với một tâm trạng lo âu trong lòng. Cô hy vọng sáng nay Văn Vũ sẽ đi làm, vừa suy nghĩ, cô vừa gõ nhẹ tay lên vô lăng. Sau khi nghe Hữu Kim nói, Ngọc Hân cảm thấy mình thật ngu ngốc mới đi hành hạ Văn Vũ như vậy. Cô nghĩ mình nên bỏ qua mọi chuyện và làm lành với anh.

Thật sự thì mình có hận anh ấy hay không. Hay chỉ là sự bực tức vì bị từ bỏ, Ngọc Hân nghĩ.

Bước vào trong quán, Ngọc Hân liền đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng của Văn Vũ, cô nghĩ chắc anh làm ca chiều. Ngọc Hân buồn rầu ngồi xuống, thức ăn sáng bùng lên mà cô không thèm muốn đụng đũa. Ngọc Hân thấy Quốc Bảo, một cậu nhân viên mà cô hay bắt chuyện.

Đội Quốc Bảo lui về vị trí của mình, Ngọc Hân liền bước nhanh tới. “Em trai, cho chị hỏi sáng nay anh Vũ có đi làm không.” Cô muốn biết chắc chắn rằng Văn Vũ còn đi làm hay đã nghỉ việc rồi.

Quốc Bảo liếc mắt nhìn Ngọc Hân. “Anh ấy làm ca chiều chị.” Ngọc Hân vừa bước đi thì Quốc Bảo kêu lại. “À mà chị ơi.” Cậu ta thở dài. “Chị đừng hành hạ anh ấy nữa.”

Ngọc Hân không biết tại sao cậu ta lại nói với mình như vậy. “Chị có làm gì đâu, mà em nói chị hành hạ anh ta.”

“Chị chả làm gì cả. Đến bữa cơm mà anh ấy còn ngán không muốn ăn. Mà thôi, chị xem như em chưa nói gì đi.” Nói xong Quốc Bảo cầm bình nước đi một hơi.

Tại sao, tại sao ai cũng đổ thừa cho tôi hết vậy. Anh ta không ăn cơm, vậy chắc tôi ăn được sao. Anh ta có mất ngủ và hằng đêm núp trong chăn khóc như tôi hay không. Sao mấy người lại đổ lỗi hết cho tôi vậy, Ngọc Hân bực tức trong đầu.

Ngọc Hân về nhà nằm ủ rũ trong phòng, Ngọc Lan lại bước qua nằm cùng với cô. Ngọc Hân kể cho em mình nghe mọi chuyện, ngay cả việc ở quán bar đêm đó.

Ngọc Lan nghe xong liền nhìn trên trần nhà thờ dài. “Em nghĩ hai người nên quên nhau đi cho bớt đau khổ.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Sao em lại nói vậy.”

Ngọc Lan nói thật. “Nếu em mà là anh ấy thì em cũng không bao giờ tin rằng chị thích em. Chị vừa xinh đẹp, vừa giàu có, lại là danh gia vọng tộc, biết bao nhiêu tuyệt điểm hội tụ lại ở chị.” Ngọc Lan quay qua bấu má chị mình. “Một người như anh ấy sao dám mơ cao được.”

“Vậy ý em nói là anh ấy không tin chị và chị cũng không tạo được sự tin tưởng cho anh ấy.” Ngọc Hân mở to mắt nhìn em mình.

“Chính xác là vậy.” Ngọc Lan xoay người lại nhìn lên trần khẽ cười. “Nếu mà là em, thì em sẽ không bao giờ để anh ấy rời xa mình.”

“Này nhóc, anh ấy là người yêu của chị đó nha.” Ngọc Hân bật dậy. “Sao em lại mơ tưởng đến người yêu của chị.”

“Hai người chia tay rồi mà, em có quyền mơ chứ bộ. Chưa kể rằng, em chính là người đầu tiên bắt chuyện với anh ấy, chứ không phải là chị nha.” Ngọc Lan bấu môi nhìn chị mình.

“Dám dành người yêu của chị sao.” Ngọc Hân liền cù lét Ngọc Lan. Hai người cười vang cả phòng.

Ngọc Hân đợi đến khi trời tối thì nhanh chóng chạy đến quán tìm Văn Vũ. Vào trong, cô cũng không thấy anh đâu hết, có không biết anh có nghỉ thật không. Chọn xong thức uống và món ăn, Ngọc Hân nhìn sang cô phục vụ tên Thanh Duyên.

“Này em ơi, anh Vũ tối nay có làm không.”

Thanh Duyên khẽ cười. “Dạ có chị, anh Vũ ở trên lầu á.”

“Ừa tối nay quán mình mở lầu sao.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

“Do tối nay có đoàn nên tụi em mới mở ả.” Thanh Duyên cúi xuống thì thầm. “Chị có muốn lên ngồi cho biết không.”

Ngọc Hân do dự một hồi rồi cũng quyết định gật đầu. Leo lên cầu thang nằm ở phía bên trái quầy thu ngân. Trên lầu có một chiếc bàn lớn nằm ở giữa và vài chiếc bàn nhỏ được bố trí xung quanh. Ngọc Hân liếc mắt thấy Văn Vũ đang đứng phục vụ một đoàn người rất đông đang ngồi ở bàn lớn.

Sao chỉ có một mình anh thế này, anh đang bị thương kia mà, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Nhanh chóng tiến tới chiếc bàn gần chỗ Văn Vũ đứng, Ngọc Hân bỗng thấy chị Ngân cũng ở đây. Khẽ cười chào chị ta, cô ngồi xuống vẫy tay như muốn bảo chị tới ngồi cùng.

Sao cô ta lại lên đây, có lẽ nào cô ta biết mình bị tai nạn, Văn Vũ nghĩ thầm khi thấy Ngọc Hân đi tới

“Lâu ngày rồi mới gặp lại chị nha.” Ngọc Hân khẽ cười.

“Ừm, lâu ngày mới gặp lại em. Đạo này em còn đi tập gym nữa không.” Chị ta hỏi.

“Dạ cũng thỉnh thoảng chị ạ.” Ngọc Hân giả vờ hỏi. “Sao tối nay chị lại lên đây đứng vậy?”

Chị Ngân thở dài. “Chị lên hỏi thăm tình hình của thằng Vũ. Nó mới bị té xe xong, cả mình mấy be bét vết máu. Vậy mà vẫn cố đi làm nên chị mới lo lắng lên xem thử.”

“Ủa ảnh bị như vậy mà sao lại lên đứng một mình, rồi có làm được không.” Ngọc Hân gặng hỏi trong khi hai tay cô đang nắm chặt lại.

“Bình thường thì sẽ có hai đến ba bạn đảm nhận. Nếu nó không bị thương thì một mình nó đứng được, đằng này lại bị thương mới chết chứ.” Chị Ngân tức giận.

“Sao chị không cho anh ta ở nhà hoặc điều người khác lên.” Ngọc Hân lo lắng nên nói giọng hốt hoảng.

Chị Ngân lắc đầu. “Nó cứng đầu với bướng lăm, phải nâng nặc lên mới chịu. Chị mà khiến được nó thì chị đã không phải lên đây rồi.”

Ngọc Hân khẽ cười để tránh sự chú ý. “Chị mà cũng thua anh ta sao.”

Hai người nói chuyện một hồi thì chị Ngân xin phép xuống dưới. Ngọc Hân khẽ nhìn Văn Vũ, cô thấy anh đang chậm rãi bước tới phục vụ khách, rồi khẽ cười nói chuyện các kiểu.

Vậy sao anh lại khó khăn khi phục vụ tôi vậy, Ngọc Hân so sánh trong đầu.

“Anh.” Ngọc Hân khẽ cười nhìn Văn Vũ.

Văn Vũ đi tới với gương mặt không một cảm xúc. “Có chuyện gì không chị.” *Em lại muốn gì nữa đây,* Văn Vũ nghĩ.

Chị ư, chúng ta xa lạ như vậy sao, Ngọc Hân thầm nghĩ rồi gượng cười. “Anh không sao chứ.” Cô khẽ đưa tay mình chạm lấy mấy đầu ngón tay của anh.

Văn Vũ vô thức rút nhẹ cánh tay của mình thoát khỏi những ngón tay của Ngọc Hân. *Vậy là cô ta đã biết rồi sao,* Văn Vũ nghĩ bụng rồi lạnh lùng. “Dạ không sao thưa chị. Mình còn việc gì nữa không ạ.”

Anh sợ em vậy sao. Em phải làm gì thì anh mới cư xử như bình thường với em hả, Ngọc Hân gượng gượng. “Tối nay em chở anh về nhà.”

Sao em cứ làm tôi khó xử hoài vậy, em không tuyệt tình với tôi được à, Văn Vũ nhìn Ngọc Hân. “Dạ em cảm ơn nhưng em đón xe ôm về được. Nếu không còn gì nữa thì em xin phép ạ.” Nói xong Văn Vũ bước đi.

Ủa anh không đi xe sao. Vậy là mấy bữa nay anh đều đi xe ôm tới làm ư, Ngọc Hân buồn rầu nhìn Văn Vũ. *Sao anh cứ lạnh nhạt với em vậy. Em muốn được gần anh thì anh cứ tạo khoảng cách và xa lánh em là sao. Em đã hạ mình biết bao nhiêu lần, để rồi anh chẳng xem em là cái gì cả.*

Ngọc Hân chậm rãi dùng bữa rồi nhìn Văn Vũ làm việc. Cô nảy ý định gọi anh thêm một lần nữa. Cô không biết liệu anh có thấy sự nhiệt tình của cô mà thay đổi một chút cảm xúc hay không.

“Anh ơi.” Ngọc Hân lại kêu Văn Vũ và anh vẫn đi tới với bộ mặt như lúc nãy.

Em lại muốn gì nữa, mỗi lần di chuyển là em biết tôi đau như thế nào không, Văn Vũ tiến tới nhìn Ngọc Hân. “Dạ sao chị.”

Ngọc Hân mạnh dạn hít một hơi thật sâu. “Anh đừng giận em nữa được không.”

Giận em sao, tôi chưa bao giờ giận em cả. Tôi chỉ giận bản thân mình mà thôi, Văn Vũ nhếch môi khẽ cười. “Tại sao em phải lại giận chị. Nếu chị không có việc gì thì em xin lui ra.”

Anh ta cười rồi nhưng sao anh ta lại nói mình như vậy. Rõ ràng là anh vẫn giận em đúng không, Ngọc Hân vội nắm lấy tay Văn Vũ. “Anh đừng như vậy được không. Anh không thể đứng nói chuyện với em được một phút, nhưng lại có dư thời gian để nói chuyện với những người khác hàng chục phút sao.” Ngọc Hân bầm bụng nói lên những suy nghĩ của mình.

Rồi, cô ta bắt trúng điểm yếu của mình rồi, Văn Vũ quay lại nhìn Ngọc Hân. “Vậy chị nói đi, em đứng đây nghe.”

“Em thật sự không biết rằng bữa đó anh bị té xe nên mới hành động như vậy. Anh đừng giận em được không. Anh cho em xin lỗi được chưa.” Ngọc Hân cảm thấy đau nhói trong tim khi nói.

Thì ra là vậy, em tưởng rằng tôi giận em vì chuyện đó sao, Văn Vũ nghĩ thầm. *Đến khi nào em mới biết*

được rằng tôi luôn yêu em và tôi không bao giờ có một suy nghĩ khác nào ngoài việc yêu em, Văn Vũ nhúu mày nhìn Ngọc Hân. “Em đã nói là em không có giận chị. Nếu chị muốn xin lỗi về việc hôm qua thì em tha lỗi cho chị. Khách kêu em nên em phải đi đã.”

Thà anh đừng tha lỗi cho tôi, để tôi còn có cớ để nghĩ anh giận mình. Giờ anh tha lỗi mà thái độ anh vẫn vậy, thì tôi còn đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần, Ngọc Hân chống tay lên trán suy nghĩ với đôi mắt cay xè.

Không lâu sau thì đoàn khách tính tiền ra về. Văn Vũ cặm cùi dọn dẹp mọi thứ trên bàn. Tất cả đều được anh làm bằng tay trái, cánh tay phải anh thì vẫn bất động nằm đó. Có quá nhiều thứ vương vãi khắp nơi và anh lại không kêu người lên hỗ trợ.

Sao việc gì anh cũng tự mình làm khó lên hết vậy, Ngọc Hân than trách.

Sao cô ta còn chưa về nhỉ, định ở lại đến khi nào đây, Văn Vũ liếc mắt nhìn qua thấy Ngọc Hân như đang khóc. Trong lúc nghĩ ngợi thì Văn Vũ vô tình đánh rơi một cái chén. Bà mẹ nó, mất mẹ ngày công rồi, Văn Vũ chửi thầm.

Tiếng chén vỡ làm Ngọc Hân giật mình. Thấy Văn Vũ đang cặm cùi nhặt lại những mảnh vỡ, cô liền lao qua để giúp đỡ, cô nghĩ một mình anh làm sao nổi. Văn Vũ nhìn ra sau thấy Ngọc Hân đang giúp mình dọn dẹp nên liền nói lớn. “Em làm gì vậy.”

Ngọc Hân giật mình hoảng sợ. “Em chỉ muốn giúp anh thôi mà.” Cô nói với giọng run run.

Trời ơi, hiểu nhầm ý của mình rồi, Văn Vũ thay đổi sắc mặt rồi dịu giọng xuống. “Chị hiểu lầm em rồi, ý em không phải vậy.” Văn Vũ đứng dậy. “Chị quay về chỗ đi. Em là nhân viên, em được công ty trả lương cho mình để làm những việc này. Chị giúp em như vậy, camera quay được thì em sẽ bị khiển trách.”

“Vậy em đứng đây cũng được.” Ngọc Hân cúi đầu ngược mắt lên nhìn anh.

Trời ơi, sướng không chịu, em đứng đây chỉ cho mệt vậy. Em đứng bên cạnh khiến tôi làm việc không được thấy không, Văn Vũ thở dài. “Chị về ngồi cho đỡ mỏi chân. Có gì thì gọi em tới.”

Nhìn mặt Văn Vũ không còn lạnh lùng như trước nữa, thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng hơn nên Ngọc Hân đành quay về. Cô sợ mắc công làm phật ý, thì anh lạnh lùng lại thì cô mệt nữa. Một hồi lâu sau thì Văn Vũ cũng dọn xong, nhìn anh vậy nhưng rất tỉ mỉ, đầu lại vào đó, bàn ghế nghiêm chỉnh, mọi thứ sạch sẽ như mới. Văn Vũ tiến về vị trí của mình rồi uống cạn ly nước. Ngọc Hân nghĩ hình như anh rất khát thì phải.

Văn Vũ khề nhìn Ngọc Hân. “Cũng đã muộn rồi sao chị còn chưa chịu về.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Em đợi anh.”

“Đợi em làm gì. Chị về đi để em còn dọn sớm.” Văn Vũ lạnh lùng không nhìn Ngọc Hân mà vẫn buông lời.

Ngọc Hân giả vờ nói giọng buồn bã. “Anh ghét em đến nỗi không thích em ở cùng vậy sao.

Thua, con thua má luôn rồi. Con muốn má về sớm nghỉ cho khỏe, má lại suy diễn ra con ghét má. Phải làm sao thì má mới hiểu cho tấm lòng nhỏ bé này của con đây, Văn Vũ nghĩ thầm rồi nhìn Ngọc Hân. “Em phải nói bao nhiêu lần thì chị mới hiểu.” Anh thở dài. “Là em không có ghét hay giận chị gì hết á.”

Ngọc Hân giả vờ nũng nịu. “Thế sao anh lại cứ cư xử như vậy hoài với em.”

“Thôi thì tùy chị.” Văn Vũ nói xong thì bước đi dọn dẹp.

Một lúc sau Văn Vũ lại tiến tới. “Cửa hàng em tới giờ đóng cửa rồi thưa chị. Có gì mong chị thông cảm.”

Ngọc Hân đứng dậy khẽ cười. “Để em xuống quầy tính tiền cho khỏi phiền anh. Em đợi anh dưới bãi xe nha.” Nói xong cô bước đi.

Con phải làm gì thì má mới tha cho con đây, mỗi lần gặp má là con không có chú tâm được việc gì hết, Văn Vũ nghĩ rồi bước đi dọn dẹp.

Sau khi thanh toán xong, Ngọc Hân leo lên xe ngồi đợi Văn Vũ tan ca. Cô đợi một lúc thì cũng thấy anh đi ra cùng mọi người. Anh bước đi nhanh tới, cô vội đánh xe theo sau anh. Trời bắt đầu chuyển mưa.

Hạ cửa kính xuống, Ngọc Hân quay sang nhìn Văn Vũ. “Anh, lên xe em chở anh về.”

Sao em cứ làm anh mệt vậy, Văn Vũ liếc mắt lạnh lùng nhìn Ngọc Hân. “Dạ thôi em cảm ơn. Chị về đi.”

Ngọc Hân biết anh né tránh mình nên cô phóng tới trước một đoạn rồi thắng xe lại. Sau đó cô mở cửa bước ra đi theo sau Văn Vũ. Mưa bắt đầu nhỏ xuống trên cánh tay cô.

Em có bị khùng không vậy, Văn Vũ đứng lại rồi nhìn cô. “Chị theo sau em để làm gì. Khuya rồi sao chị không về đi.”

Ngọc Hân nhìn anh. “Nếu anh không chịu cho em chở anh về, thì em sẽ đi bộ theo anh mãi thôi.”

Văn Vũ quay đi. “Tùy chị.” Thấy Ngọc Hân vẫn bám theo nên anh đành quay lại. “Sao chị cứ đi theo em

hoài vậy.”

“Anh quan tâm em làm gì. Anh bị thương vậy mà vẫn đi được.” Ngọc Hân giả vờ buồn bã. “Thì em cũng đi được.” Mưa bắt đầu to hơn.

Trời mưa nữa mới chết chứ, sao em búống bình và cố chấp vậy, Văn Vũ nhìn Ngọc Hân lắc đầu. “Thôi được, chị chở em về đi.”

Ngọc Hân hớn hở quay về xe, Văn Vũ không đứng đó mà theo sau cô. Trên đường đi về, Văn Vũ vẫn im lặng không nói lời nào, cô nhìn mặt anh rất căng thẳng.

Ngọc Hân ngập ngừng hồi lâu rồi cũng mở lời. “Anh đừng như vậy được không. Anh nói gì với em đi.”

Văn Vũ cố tình lớn tiếng. “Em đã không thích mà sao chị cứ làm phiền em hoài vậy.”

“Em đã làm gì sai, mà anh lại nói như vậy với em.” Ngọc Hân bỗng run người khi nghe anh nói.

“Sao chị cứ suốt ngày hạ mình vì tôi, chẳng phải chúng ta đã như người lạ rồi sao.” Văn Vũ nhìn ra ngoài đường.

Ngọc Hân nắm chặt vô lăng. “Vậy tại sao anh lại đối xử với em như vậy. Chẳng phải em đã hạ mình rồi ư. Sao anh lại còn lạnh nhạt với em.

Văn Vũ liếc mắt nhìn cô. “Lạnh nhạt ư. Đây mới là bản chất thật sự của tôi. Những lần tôi cười với chị chỉ là thảo mai thôi. Chẳng phải tôi đã nói như vậy rồi sao.”

Nước mắt Ngọc Hân bỗng rơi xuống lúc nào không hay. Mưa bắt đầu to hơn nhưng liệu mưa có phải rơi xuống thay cho lòng cô lúc này không. “Vậy tại sao.” Ngọc Hân quay qua nhìn Văn Vũ. “Tại sao lúc đó anh lại nói yêu em.”

Văn Vũ hứ một tiếng, “Vì tôi muốn lừa cô.”

Lừa, thì ra là vậy, Ngọc Hân run lên cầm cập. Những tiếng nấc bắt đầu vang lên.

“Dừng xe.” Văn Vũ nói lớn. Thấy Ngọc Hân không dừng nên anh tiếp tục hét lên. “Em dừng xe lại đi. Dừng xe lại nói chuyện cho rõ, rồi hẵng đi tiếp được không.”

Đến lúc này mà anh còn lo cho sự an nguy của tôi hay sao. Anh giả vờ quan tâm tôi hay là anh chỉ sợ tôi đưa anh vào chỗ chết, Ngọc Hân quay sang Văn Vũ với nước mắt đầm đìa. “Tôi phải làm thế nào thì anh

mới chấp nhận tôi. Phải làm gì thì anh mới tin được rằng tôi thích anh.”

Văn Vũ khẽ nói. “Chuyện đó thì liên quan gì nhau. Cơ bản là tôi không thích chị.” *Thật ra là tôi đã yêu em*, Văn Vũ nói thầm trong đầu.

Ngọc Hân đưa tay lên quệt nước mắt. “Tôi phải làm gì thì anh mới yêu tôi, phải làm gì thì tôi mới xứng với anh.”

Là tôi không xứng với em, em đừng hành hạ mình như vậy, tôi không cam lòng, Văn Vũ nghĩ thầm rồi thở dài. “Tại sao chị cứ bám theo tôi hoài vậy. Chẳng phải là tôi đã né tránh không muốn gặp chị rồi sao. Chị thấy mình làm vậy mà không đau xót cho bản thân mình ư.”

Ngọc Hân nhìn anh nói một câu, mà có lẽ cô nghĩ sẽ không bao giờ dám thốt ra trước mặt anh, hay là anh ấy. “Vì tôi yêu anh.”

Văn Vũ nhìn Ngọc Hân hứ lên một tiếng. “Yêu sao, chúng ta gặp nhau được bao nhiêu ngày mà chị bảo là yêu. Có khi là chị nhầm tưởng tình cảm của mình rồi đó.”

Rốt cuộc là anh vẫn không tin tôi yêu anh, Ngọc Hân thấy tim mình đau nhói. “Bao lâu sao, tôi yêu anh bắt đầu từ cái ngày mà tôi gặp anh lần đầu. Cái ngày đầu tiên mà anh tới quán làm việc.” Cô hứ lên một tiếng rồi nói tiếp. “Nhầm tưởng ư, tôi ước gì là mình đang nhầm tưởng để khỏi phải đau khổ và dần vật hàng ngày vì những thái độ của anh đối với tôi.”

“Tôi được diễm phúc như vậy sao. Được chị để ý đến luôn.” Văn Vũ nhếch môi cười. “Yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên à.” Văn Vũ quay qua nhìn Ngọc Hân. “Cái đó chỉ tồn tại trong đồng tiểu thuyết ngôn tình thôi chị à.”

“Nếu vậy thì tôi muốn cuộc đời mình là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Anh là nam chính và tôi là nữ chính. Cuốn truyện sẽ kết thúc bằng việc chúng ta đến với nhau.” Ngọc Hân không ngờ mình lại có thể thốt ra những lời này.

“Tôi sống thực tế, tôi không tin vào những thứ viễn vông đó. Đặc biệt là tôi không tin vào chuyện tình của tôi và chị. Tôi nghĩ mình nên quên nhau thì hơn.” Văn Vũ nói với đôi mắt đỏ hoe. *Anh nghĩ chuyện tình của chúng ta sẽ đẹp nhất và hạnh phúc nhất, nếu chỉ dừng lại bằng việc anh yêu em đơn phương*, Văn Vũ đau đốn trong lòng.

Ngọc Hân có thể cảm nhận được dường như Văn Vũ đang cố kìm cảm xúc của mình lại. Cô thấy anh sắp khóc nên cô liền buộc miệng nói ra những lời mà cô đã suy nghĩ từ lâu. “Tại sao anh luôn một mực từ chối em lần này đến lần khác. Sao anh lại bước vào cuộc đời em, khiến em vui vẻ, gieo cho em biết bao suy nghĩ và ảo tưởng về những tháng ngày hạnh phúc.” Ngọc Hân ngập ngừng nhìn Văn Vũ. “Để rồi giờ anh lạnh lùng bước đi và bảo rằng anh lừa em.” Cô cúi mặt xuống. “Anh đối xử với em như vậy, thì liệu anh có thấy mình độc ác và nhẫn tâm với em không.” Cô thấy mưa vẫn rơi, nhưng cô thắc mắc liệu mưa có rơi bằng nước mắt của cô hay không.

Mọi người thấy mọi người làm khó con chưa, mọi người dạy dỗ cho con như vậy, để rồi giờ con không thể nào làm trái tâm trí của mình được, Văn Vũ hít một hơi rồi quay sang nhìn Ngọc Hân. “Khuya rồi, chúng ta về thôi.” Thấy cô không động đậy nên anh liền nói tiếp. “Sáng mai anh còn phải đi làm, có gì mai chúng ta nói chuyện tiếp.” *Làm ơn hãy hiểu ý của anh,* Văn Vũ đọc thầm trong đầu.

Anh nói vậy nghĩa là anh đã chấp nhận, Ngọc Hân quay qua nhìn Văn Vũ.

Chẳng biết từ lúc nào mà Văn Vũ đã cầm trong tay đồng khăn giấy, để rồi anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Ngọc Hân bắt động ngay lúc đó để mặc anh làm gì thì làm.

*Sao anh không hôn mình lúc này nhỉ,*Ngọc Hân chợt nghĩ.

“Về thôi, khuya rồi.” Văn Vũ dịu dàng nói.

Ngọc Hân khẽ cười rồi nhún ga đưa Văn Vũ về. Tới nơi, anh chào cô rồi mở cửa xe bước lên phòng. Ngọc Hân chẳng biết vì sao mình lại mở cửa chạy theo Văn Vũ. Bước lên một vài bước thì anh quay lại nhìn cô. Lúc này Ngọc Hân đang đứng dưới mưa nhìn anh, mặc cho áo quần ướt đầm.

“Em làm gì vậy. Em bị khủng à.” Văn Vũ hốt hoảng đi xuống.

“Sáng mai em qua chở anh đi làm được không.” Ngọc Hân mặc kệ mọi thứ.

“Uớt hết rồi kìa, em bị điên à.” Văn Vũ nắm tay cô dắt vào trong. Anh lắc đầu thở dài rồi bước đi, được vài bước thì quay lại nhìn cô. “Muốn vào phòng anh để lau người cho khô không.”

Thế là Ngọc Hân theo Văn Vũ vào phòng. Anh bước tới tủ đồ tìm gì đó, cô nhìn quanh căn phòng của anh, không lớn lắm nhưng lại rất ngăn nắp. Anh không có giường, chỉ có một tấm nệm nhỏ, chăn mền anh gấp lại thành một khối rồi để ở phía đầu.

Con trai mà sao còn kỹ tính hơn con gái nữa vậy, Ngọc Hân bĩu môi.

Văn Vũ quay sang đưa cho Ngọc Hân. “Em thay đại chiếc áo này đi. Còn quần thì em mang đồ cái này vậy.” Anh chỉ tay qua kia. “Nhà tắm ở đó, khăn nè, em đi thay nhanh kéo cảm lạnh.”

Ngọc Hân cầm bộ quần áo Văn Vũ đưa, rồi đi vào phòng tắm, nó nằm cạnh căn bếp nhỏ. Cô nhìn thấy chén đĩa được để ngăn nắp sạch sẽ trên giá đựng.

Anh biết nấu ăn sao,

36pt;”> Ngọc Hân ngạc nhiên.

Một lúc sau thì cô bước ra. Ngọc Hân mặc chiếc áo đen đồng phục của anh, cùng với chiếc quần lửng màu xám. Lúc này thì Văn Vũ đang ngồi trên mép tấm nệm cởi áo ra xem vết thương. Thấy cô đi tới nên anh vội đóng lại.

Ngọc Hân quỳ bệt xuống trước mặt Văn Vũ. “Anh cho em xem vết thương được không.”

Nhiều chuyện, Văn Vũ nghĩ rồi nói. “Khuya rồi em về đi.”

“Anh cho em xem rồi em về.” Ngọc Hân khẽ cười.

Văn Vũ nhăn mặt lại rồi xắn tay áo lên. Ngọc Hân thấy thế nên liền nói. “Không, em muốn anh cởi áo ra cho em xem hết kia.”

Định làm trò gì vậy, Văn Vũ nhìn cô với ánh mắt đề phòng. “Xem vậy được rồi. Bắt anh cởi áo ra làm gì.” Thấy cô lắc đầu đòi nằng nặc nên anh hứ lên một tiếng. “Thứ con gái con đùa vậy đó.”

Văn Vũ cởi áo ra. Ngọc Hân nhìn thấy người anh hơi ồm. Cô có thể thấy những khúc xương sườn của anh lòi ra. *À quên mình xem vết thương của anh kia mà*, Ngọc Hân trấn tĩnh lại.

Khi nhìn vết thương của anh thì Ngọc Hân như muốn òa khóc. Tay Văn Vũ bị sưng gần một mảng dài, nhìn những vết thương mọng đỏ như bị sưng tấy lên, vậy mà cô lại nhẫn tâm bóp tay anh đến vậy.

“Ngoài tiền ra thì nước mắt em cũng nhiều vậy sao.” Văn Vũ nhìn Ngọc Hân chê bai.

Ngọc Hân rưng rưng nước mắt cầm tay Văn Vũ. “Em xin lỗi. Em không biết nên đã làm anh đau. Vậy mà anh không trách em sao.”

“Thôi khuya rồi, em về đi. Con gái gì mà giờ còn chưa về nhà nữa.” Văn Vũ lại nhăn nhó.

Ngọc Hân bất ngờ chạm môi mình lên môi Văn Vũ, cô có cảm giác thật sung sướng. Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau. Trái lại với cảm xúc của cô, Văn Vũ giống như vừa bị cướp đoạt cái gì đó.

Mặt Văn Vũ bừng đỏ lên. “Em làm gì vậy.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Hôn anh chứ làm gì.”

“Em có biết đó là nụ hôn đầu của tôi hay không.” Văn Vũ bặm miệng lại.

Vừa dứt lời thì cô hôn anh một cái nữa. “Bù thêm cho anh đó.”

Văn Vũ đưa tay lên che miệng lại. “Về, khuya rồi em về đi. Nhanh, không nói gì nữa.” Anh nôn nóng đuổi Ngọc Hân về.

Anh bảo cô đợi anh đi lấy ô, sau đó thì anh đưa cô xuống, mặc cho cô nài nỉ bảo không cần. Văn Vũ che ô cho Ngọc Hân ra tới xe thì mới đi vào. Cô vô cùng sung sướng, cô cảm thấy cảm giác hôn Văn Vũ thật tuyệt. Anh bên lên như một đứa con gái, vậy nên cô nghĩ mình sẽ làm một đứa con trai vì anh.

13. Chương 12: 134d

Với một tâm trạng hớn hở, Ngọc Hân đánh xe đi đón Văn Vũ. Tối nay hai người sẽ ăn tối cùng với Ngọc Lan. Mặc dù chưa tới giờ hẹn nhưng cô muốn tranh thủ rủ Văn Vũ đi mua sắm trước rồi mới tới nhà hàng sau.

Từ lúc Văn Vũ không còn lạnh nhạt với cô nữa thì hai người đã vui vẻ hơn, thậm chí cô còn hôn anh thêm mấy lần nữa. Nhiều lúc Ngọc Hân nghĩ thấy kỳ, anh là con trai mà toàn để con gái như cô phải chủ động. Mà cô nghĩ như vậy có khi càng tốt, anh mà chủ động quá thì cô càng phải cực khổ để canh chừng anh không bén mảng với những cô gái khác.

Tuy Văn Vũ không lạnh nhạt nữa nhưng anh vẫn còn lạnh lùng, lúc nào anh cũng dăm chiêu, suy nghĩ gì đó trong đầu. Ngọc Hân thấy anh càng ngày ít cười hơn, hay giống như những gì anh nói, đây mới là bản chất thật sự của anh. Trước giờ tính anh luôn là vậy, việc cười đùa với người khác hay ngay cả với cô cũng chỉ là sự thảo mai của anh.

Ngọc Hân từng nghe Hữu Kim nói về Văn Vũ, rằng anh rất giỏi trong việc giấu đi suy nghĩ của mình. Nhiều khi Hữu Kim cảm thấy rất sợ Văn Vũ, khi không biết anh đang nghĩ gì trong đầu. Mà có điều lạ là Hữu Kim luôn cảm thấy an toàn mỗi khi Văn Vũ kề bên, nó giống như cảm giác được anh bảo vệ.

Nói đến Hữu Kim thì cô mới nhớ, hai người đã hẹn Hữu Kim đi ăn, bữa đó là lần đi chơi thứ hai sau khi làm hòa. Lần đầu tiên hai người đi chơi lại là vào ngày cô nói muốn tới chỗ Văn Vũ đi làm.

Hôm đó đúng như lời hứa, Ngọc Hân dậy thật sớm để đón Văn Vũ. Cô không quên nhắn tin chúc anh ngày mới vui vẻ. Vừa mới tới thì cô đã thấy anh ngồi ở dưới đợi, cô nghĩ chắc anh đọc được tin nhắn nên vội xuống trước. Văn Vũ vào xe với một bộ mặt nhăn nhó.

“Sao nhìn anh giống như đang nhăn với em vậy. Lại giận em nữa sao.” Ngọc Hân giả vờ buồn rầu.

“Để anh đi xe ôm được rồi, em tới đón làm gì.” Văn Vũ tỏ vẻ không thích rồi nói thăm trong đầu, *anh*

không muốn em phải cực khổ.

Ngọc Hân khẽ cười. “Anh bị thương như vậy, em là người yêu của anh thì phải tới chỗ anh đi làm chứ.”

“Em ngủ cho khỏe, dậy sớm chỗ anh đi làm gì cho cực.” Văn Vũ lại nhăn nhó.

Thì ra anh quan tâm mình chứ không phải là không thích, Ngọc Hân mừng rỡ. “Gì mà cực, chả cực chút nào. Vui nữa là đằng khác.”

“Em vui chứ anh không vui.” Văn Vũ lẩm bẩm nhưng Ngọc Hân nghe được.

“Sao anh không vui. Gặp em không vui sao.” Ngọc Hân nhu miệng ra.

Văn Vũ nhìn cô. “Không phải, do em chỗ nên anh ngại.”

“Vậy trả công cho em đi là anh hết ngại.” Ngọc Hân nháy mắt với anh.

Văn Vũ thấy cô nháy mắt nên nhìn sang chỗ khác. “Tiền đâu mà trả cho đủ.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Em không cần tiền.” Thấy anh nhìn sang nên cô liền nói. “Anh hôn em trả công là được.”

Thứ con gái gì mà lại bạo dạn như đúng rồi, Văn Vũ liếc mắt nhìn Ngọc Hân. “Trả áo quần cho anh đi. Anh hết áo mang đi làm rồi.” Văn Vũ bĩu môi. “Lại còn giả vờ bỏ áo quần ở lại phòng tôi nữa chứ.” Anh hứ lên một tiếng.

Ngọc Hân bị Văn Vũ bắt trúng tim đen. “Em quên chứ bộ. Chứ đâu phải em cố tình bỏ lại phòng anh đâu.” Cô ngại ngừng nói, mặt cô ửng đỏ lên.

Văn Vũ nhái lại lời cô với giọng điệu mỉa mai. Thấy cô đưa tay qua bấu nên anh vội né tránh rồi mỉm cười. Sau đó anh bảo cô đừng giỡn nữa, lo lái xe cho cẩn thận. Ngọc Hân thấy Văn Vũ lúc đó thật đáng ghét, tự nhiên cô lại muốn hôn anh.

Buổi chiều cô chờ Văn Vũ tan ca ra thì chỗ anh về. Không cần anh mời, cô theo anh lên phòng để trả lại áo quần. Cô nghĩ nếu không phải là đồng phục thì cô đã giữ lại không trả cho anh rồi. Quần thì anh bảo có hai cái nên cô phải đưa lại cho anh có cái để mang.

Bước vào trong, Ngọc Hân thấy quần áo của cô được phơi phía ngoài hiên. Tò mò nên đi ra, cô thấy hiên anh nhỏ xíu, cỡ chừng bằng nhà vệ sinh của cô, có khi còn nhỏ hơn. Ngọc Hân thấy Văn Vũ còn trông hoa nữa, cô hỏi thì anh bảo đó là hoa baby, hay còn gọi là hoa chấm bi. Văn Vũ bảo rằng anh trông nó từ khi

vào đây, cứ khi nào nó héo tàn thì anh lại trồng cái mới. Cô thắc mắc hỏi anh vì sao lại trồng, thì anh bảo chỉ thích trồng thôi. Ngọc Hân thầm đoán là phải có điều gì bí mật nằm sau nó, chứ đàn ông ai lại đi trồng hoa bao giờ. Cô đoán chắc là anh đã từng yêu cô nào thích hoa này nên mới như vậy.

Nghi lắm, mình phải điều tra rõ mới được. Dám tương tư người khác trong khi yêu mình sao, tội này đáng chết, Ngọc Hân trách mắng trong bụng.

Ngọc Hân vào trong và gắng hỏi Văn Vũ mãi nhưng anh vẫn không trả lời cho ra lẽ. Cô liền lên mạng search thử thì thấy gì mà tình yêu vĩnh cửu các kiểu, cô nghĩ vậy là rõ ràng rồi. Cô lườm anh một cái thật sắc bén như muốn liếc bay đầu anh, để xem anh đang nghĩ gì trong đó.

Đáp lại cái ánh mắt đó thì Văn Vũ nhìn cô. “Móc mắt giờ chứ liếc hả.”

Thật là tức điên kia mà, Ngọc Hân sân lên trong lòng.

Sau đó cô và anh đi xem bộ phim *Chỉ là anh giấu đi* ở rạp C. Ngọc Hân cố tình ngồi bên trái của Văn Vũ, rồi cô bắt anh cầm bắp cho mình. Tay phải anh đau nên đành phải để cô đút cho anh ăn. Xem ra thì cô đã dự tính quá thành công mỹ mãn. Nhưng Văn Vũ biết điều đó nên anh chỉ cười khẩy rồi nén đau đút lại cho cô. Xem xong bộ phim thì Ngọc Hân cảm thấy chẳng có gì buồn cả, trong khi đó thì ai cũng khóc sụt sùi và tiếc nuối cho các nhân vật chính. Cô nghĩ chắc vì mình đang hạnh phúc hoặc mình đang điên về vấn đề hoa hòe nào đó nên chẳng có tí cảm xúc nào.

Lúc đứng trong thang máy đi về, Ngọc Hân khê sờ vào những ngón tay phải của Văn Vũ. Anh bất ngờ không nói, bóp tay cô một phát, vo bàn tay cô lại thành nắm đấm, rồi anh nắm lấy.

Anh đừng tưởng như vậy là tôi sẽ bỏ qua, tôi vẫn còn đang điên tiết vụ hoa nhé. Tôi chỉ tạm tha cho anh thôi, Ngọc Hân mắng thầm trong sự vui mừng.

Đến bữa đi chơi thứ hai là bữa hẹn Hữu Kim đi ăn để cảm ơn, nhưng Ngọc Hân không nói với Văn Vũ như vậy, đây là bí mật giữa cô và Hữu Kim. Có điều không ai đánh mà tự nhiên Hữu Kim lại tự khai, để rồi Văn Vũ liếc cô một cái như muốn nuốt chửng cô vậy. Cô cảm thấy ánh mắt anh lúc đó thật đáng sợ.

“Em thấy hai người hạnh phúc như vậy,” Hữu Kim nhìn hai người. “Em chả vui chút nào. Biết thế thì em đã không kể rồi.”

Nói gì vậy, thấy chúng tôi hạnh phúc nên cậu không thích là sao. Muốn chúng tôi chia tay à. Cậu nên nhớ là cậu đang ăn thức ăn của chúng tôi mời đấy nhé, không sợ bị ghen cổ sao, Ngọc Hân trợn mắt nhìn Hữu Kim trong lúc mắng cậu ta trong đầu.

Hữu Kim biết mình nó hớ nên liền nói. “Không phải ý đó, anh chị hiểu nhầm em rồi.” Cậu thanh minh cho mình.

Hữu Kim nói rằng biết thế thì em đã không kể. Trời, cái thằng trời đánh này, thì ra cậu là cái người kể cho Hân biết chuyện của tôi sao. Hèn gì tôi ngạc nhiên là vì sao cô ấy lại biết. Tưởng đâu chị Ngân nói, ai dè ra là cậu, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nhìn Hữu Kim. “Thì ra cậu là người bán đứng tôi sao. Uống công bấy lâu nay tôi tâm sự với cậu, mình chia tay đi.” Rồi Văn Vũ nhìn sang Ngọc Hân. “Thì ra cô nương đây dám cài mặt thám bên cạnh tôi. Tại hạ thật không ngờ.”

Hữu Kim nhanh nhẩu. “Chia ta chị ta luôn đi anh.”

Văn Vũ liền quay qua liếc Hữu Kim. “Chuyện đấy là chuyện của tôi.” Anh lại quay qua liếc mắt nhìn Ngọc Hân. “Cô cười cái gì, tưởng hay lắm sao mà cười.”

Ngọc Hân không biết vì miệng cô đang có thức ăn, hay vì há khẩu nên không nói được gì, cô chỉ biết cúi mặt xuống ăn ăn, rồi ngược nhìn Văn Vũ.

Cười mà cũng không cho ư, để chút nữa ăn xong thì bản cô nương sẽ cho nhà người biết tay. Hân cho bỏ ghét luôn, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Trở lại với thực tại, vội thoát ra khỏi suy nghĩ, lúc này Ngọc Hân đã đến chung cư của Văn Vũ ở. Văn là anh đã xuống trước ngồi đợi cô. Anh vẫn mặc bộ đồng phục đi làm.

Có khi nào bộ đồng phục này của người yêu cũ anh ấy tặng không, Ngọc Hân chợt nghĩ rồi hỏi. “Sao anh mang một bộ áo quần này hoài vậy.”

“Nhà nghèo nên không có tiền mua áo quần.” Văn Vũ đáp ngay.

Ngọc Hân liền khẽ cười. “Vậy chút nữa mình đi mua quần áo nha.”

Văn Vũ liếc mắt nhìn cô. “Không, em không thích thì tôi đi lên lại.”

Lại giận, lúc nào cũng chỉ được cái giận là giỏi, Ngọc Hân bĩu môi. “Anh không thích thì thôi. Em hỏi thôi mà, sao anh lại làm quá lên vậy.” Cô thì thầm một mình. “Đàn ông con trai gì mà khó chịu như con gái tới tháng vậy.”

Bỗng nhiên Văn Vũ quay sang nhìn Ngọc Hân một cái rõ nhanh. “Biết vậy sao còn yêu tôi.”

Trời ơi, lỗ tai gì mà thính vậy, Ngọc Hân giả vờ cười. “Em có nói gì đâu, thôi mình đi kéo muộn.”

Sau khi đi dạo quanh trung tâm thương mại, hai người ghé vào nhà hàng đã đặt trước. Ngọc Lan đã ngồi sẵn ở phía trong. Thấy cô và anh đi vào nên Ngọc Lan liền khẽ cười chào hỏi. Sau khi order món xong, Ngọc Lan nhìn chằm chằm vào Văn Vũ mà chẳng liếc mắt nhìn chị mình.

“Nhóc làm gì nhìn người yêu của chị hoài vậy.” Ngọc Hân khẳng định chủ quyền.

Ngọc Lan khẽ cười. “Em nhìn anh rể của em thôi.”

Văn Vũ nghe vậy liền ho sặc sụa. Sau đó mọi người kể chuyện cho nhau nghe. Văn Vũ hỏi Ngọc Lan về chuyện học vấn, rồi bàn những cuốn sách mà Ngọc Lan đọc. Văn Vũ cũng nói anh hay đọc sách khi rảnh, rồi hai người cứ bàn luận sôi nổi từ cuốn sách này đến nhân vật nọ, Ngọc Hân ngồi bên nghe mà không biết phải nói gì.

Bộ hai người quên sự hiện diện của tôi rồi sao, Ngọc Hân chống cằm nghĩ.

Tối đó khi về nhà, Ngọc Lan liền chạy qua. “Anh ấy thật đẹp trai, thông minh và hài hước nữa chị nhỉ. Hèn gì chị mê anh ấy thì phải.”

“Chị mê hay là nhóc mê. Coi bộ ai đó có cảm tình rồi ha. Nhìn trai mà bỏ lơ chị mày luôn ha.” Ngọc Hân chọc ghẹo em mình.

Ngọc Lan liền phản ứng. “Đâu, làm gì có. Em vẫn yêu chị nhất mà.”

Ngọc Hân cốc nhẹ đầu Ngọc Lan. “Yêu chị em hay là yêu anh rể của em.”

Ngọc Lan nghe vậy liền nhanh nhẩu thanh minh các kiểu. Cô chỉ nói đùa với em mình thôi chứ bộ. Mà cô nghĩ đúng là Văn Vũ thông minh thật, nhiều lúc cô cảm thấy đáng sợ về con người này, cô chưa kịp nói là anh đã biết được cô nghĩ gì. Tự nhiên nghĩ tới đây mà cô thấy run lên vì sợ hãi. Ngọc Hân không biết Văn Vũ có đoán được ý định cô muốn cưỡng hôn anh hay không.

14. Chương 13: 142d

Mở cánh cửa bước ra hiên rồi hít một hơi thật sâu, Văn Vũ cảm thấy khoan khoái trong lòng sau những giờ làm mệt mỏi. Khẽ nhìn chậu hoa trên kệ, anh nghĩ hình như nó lại sắp héo nữa rồi.

Để trồng cho ra hoa là cả một quá trình vất vả, nhiều khi chưa ra hoa thì nó đã bị úng hư mất rồi. Tỷ lệ thành công chỉ chiếm khoảng mấy chục phần trăm. Văn Vũ phải canh chừng và chăm sóc giữ gìn, thậm chí còn phải trồng nhiều đợt kế tiếp nhau để nhằm hư chậu này thì còn chậu khác. Hơi vất vả nhưng anh chả có phiền muộn gì, ngược lại còn rất vui nữa là đằng khác.

Bước vào nằm dài trên nệm, Văn Vũ gác tay lên trán nghĩ ngợi về Ngọc Hân. Văn Vũ không biết tại sao anh lại nhận lời yêu cô, tại sao anh lại quay lại và để giờ thì lại muốn rời xa. Tại sao lúc đó anh lại không từ chối, nếu vậy thì mọi chuyện đã không kéo dài đến bây giờ. Lý do duy nhất và hợp lý nhất mà anh nghĩ mình nhận lời quen cô, là vì anh thích cô, đơn giản là cô quá xinh đẹp.

Rồi Văn Vũ lại nghĩ tại sao anh lại quay lại với Ngọc Hân, khi anh đã muốn chia tay. Thật sự thì anh không có chủ ý quay lại với cô. Lúc đó khi thấy cô khóc thì anh không cầm lòng mình được, anh trở nên yếu đuối khi thấy những giọt nước mắt. Anh chỉ muốn tạm hoãn tình hình mà thôi nhưng có lẽ cô không nhận thấy được. Sau đó anh đã tỏ ra lạnh lùng, anh hạn chế đi chơi lại với cô, anh cũng chẳng thèm rep tin nhắn lại hay là quan tâm cô như trước nữa, nhưng có lẽ cô vẫn không hề hay biết gì.

Văn Vũ nghĩ vốn dĩ Ngọc Hân bực tức hay đau khổ vì anh, cũng bởi lẽ là do trước giờ cô vốn sống trong nhung lụa, cô chưa bao giờ bị ai tước đoạt điều gì đó, chưa bị ai bỏ rơi hay chối từ mình, nên vì thế cô mới có những cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Giống như việc ngày xưa anh đòi mẹ mua đồ chơi cho mình, đòi hoài, đòi mãi từ ngày này sang ngày khác nhưng mẹ anh vẫn bảo không. Thế là anh càng tức giận hơn, càng muốn có được nó hơn, anh vùng vẫy đủ kiểu, làm nũng đủ loại để mong mẹ mình mua cho. Anh phải khóc rất nhiều lần, thậm chí là lơ ăn. Cuối cùng thì mẹ anh thua nên đành phải mua cho anh. Khi đem về nhà, anh nhìn sơ qua nó và chơi được vài phút thì vứt sang một góc, anh không muốn chơi nữa, đơn giản là anh chơi chán rồi. Thế là mẹ anh thấy được nên chỉ đánh tiếng một câu rằng, thứ cả thèm chóng chán.

Lớn lên thì anh mới hiểu ra sự việc, đã là con người thì ai cũng có tính chiếm đoạt và chiếm hữu, nhưng trong tình yêu thì không thể có sự chiếm hữu tồn tại trong nó.

Tất nhiên chính vì vậy nên Văn Vũ luôn có suy nghĩ rằng trước sau gì thì Ngọc Hân cũng vứt anh đi, như cái cách anh vứt món đồ chơi của mình đi vậy thôi. Đơn giản là vì chán và là không hợp. Vì vậy nên chưa bắt đầu yêu thì Văn Vũ đã nghĩ đến việc chia tay, một suy nghĩ thật ích kỷ và hẹp hòi. Anh biết vậy là không đúng nhưng tất cả là vì anh sợ mình tổn thương, anh sợ mình sẽ không chịu được cảm giác đó, cảm giác bị người mình yêu bỏ rơi, như cái cách mà mẹ bỏ anh đi, người duy nhất và là người thân cuối cùng của anh.

Lương tâm anh cũng đã từng chất vấn rằng, nếu anh sợ cảm giác bị bỏ rơi thì tại sao anh lại nhấn tâm từ bỏ Ngọc Hân. Như cái cách cô từng nói, tại sao anh bước vào cuộc sống của cô để rồi giờ lại bước đi. Văn Vũ luôn thắc mắc, có thật là anh đã bước vào đời cô hay không, tại sao anh không có một thứ dừng khí nào để níu kéo, hay làm mọi cách để bảo vệ hoặc vun đắp tình yêu của mình, sao anh lại hèn nhát như vậy. Anh sợ đủ thứ, anh sợ người ta dị nghị về mình, anh sợ người ta nghi oan hay hiểu lầm mình, quanh đi quẩn lại thì anh cũng chỉ sợ cô bỏ rơi anh. Cuối cùng cũng chỉ là Văn Vũ không tin Ngọc Hân thật sự yêu mình.

Quy chung lại thì mình vẫn chưa đủ tư cách để yêu em, đơn giản vì mình là một thằng hèn, Văn Vũ tự trách mình.

Chia tay sớm cho bớt đau khổ. Đối với Ngọc Hân thì quên anh là một điều chẳng khó khăn gì. Nghĩa là Văn Vũ đang tự huỷ hoại bản thân mình, rằng anh quên cô mới khó, vì cô là mối tình đầu của anh, vì anh yêu cô thật sự. Văn Vũ thấy ngay cả bản thân anh còn bảo mình là một thằng vô liêm sỉ, khôn nạn, một thằng ích kỷ và tiện chỉ biết cho bản thân, mà không nghĩ cho người khác, thì huống hồ gì là người khác nhận xét về anh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Văn Vũ bật dậy và vội nhìn thấy là Ngọc Hân đang điện. Nhìn đồng hồ thì đã thấy quá giờ hẹn, anh biết mình đã ngủ quên. Vội trả lời sẽ tới ngay, Văn Vũ cảm thấy thật có lỗi khi bắt Ngọc Hân phải đợi. Anh lao nhanh xuống và phóng xe đi. Vết thương đã lành nên nhiều ngày qua

anh đã ngờ ý không cần cô qua chỗ nữa, cũng chính vì việc này mà anh và cô lại hờn nhau.

Lại là trung tâm thương mại, Văn Vũ chạy vào nhà hàng Thái ở bên trong. Bất cẩn vấp té ngay bậc thang, anh nhận thấy mình đã bị lật chân và lại là chân phải. Văn Vũ cảm thấy mình đau đớn tột cùng, hết té xe rồi lại đến bị lật chân, anh nghĩ đây có phải là báo ứng cho những việc anh làm không.

Nén đau, Văn Vũ khập khiễng bước vào. Giờ mà anh điện thoại bảo hủy hẹn là có mức anh đi nhảy cầu. Không dám nhắc nhở, Văn Vũ tiến tới chỗ Ngọc Hân ngồi với bộ mặt gượng cười. Anh nghĩ cô như đang nổi giận thì phải, anh đến muộn hơn bốn mươi phút kia mà.

Thấy em bấm điện thoại liên tục thì tôi đã tự hiểu rồi. Cơ mà chân đau quá, Văn Vũ than đau trong đầu.

“Anh tới rồi sao.” Ngọc Hân nói không thèm nhìn mặt Văn Vũ.

“Anh xin lỗi, anh ngủ quên mất.” Văn Vũ gượng cười.

“Không sao, em đợi quen rồi. Có đợi nữa cũng chẳng sao.” Ngọc Hân nhếch môi cười.

Suốt bữa ăn, may là ăn món Thái, chứ nếu ăn món khác thì Văn Vũ chẳng biết phải giải thích vì sao nước mắt anh lại rơi. Ngọc Hân thì vẫn tỉnh bơ, cô vừa ăn vừa nhìn điện thoại. Không khí rất là căng thẳng.

“Em thấy bình thường chứ đâu có cay lắm đâu.” Ngọc Hân nhìn Văn Vũ.

Là vì đau nên khóc, chứ không phải là vì cay, Văn Vũ nghĩ thầm rồi gượng cười. “Hình như anh bỏ ớt hơi nhiều.”

“Xíu nữa anh muốn đi uống gì đó hay là đi xem phim.” Ngọc Hân hỏi anh.

“Xíu anh có chút việc nên sợ không đi được.” Văn Vũ phải từ chối để đi khám chân.

Lúc nào cũng việc, có lúc nào anh nghĩ đến cảm xúc của tôi không vậy, Ngọc Hân nhìn Văn Vũ với ánh mắt không thích. “Việc gì.” Cô hứ lên một tiếng rồi nói. “Mà thôi nếu anh bận việc thì thôi vậy. Anh có bao giờ quan tâm đến em đâu.”

Là vì chuyện không cho qua chỗ nữa nên em giận. Hay là vì dạo này mình hạn chế đi chơi lại nên em giận. Hay là cả hai, giờ phải làm sao đây. Mà khoan, chẳng phải mình muốn mọi chuyện chấm dứt sao, Văn Vũ nghĩ thầm.

Ăn xong, anh và cô bắt đầu đi về. Hai người đi bên cạnh nhau và không nắm tay như trước nữa. Cô thấy anh đi khập khiễng nhưng không nói. Anh thấy vậy cũng mừng, anh sợ mắc công lại đi nói láo với cô nữa.

“Ủa Hân, em đi đâu đây.” Một giọng nam cất lên.

“Anh Hưng.” Ngọc Hân kêu lên.

Văn Vũ vội nhìn qua và thấy vẻ mặt Ngọc Hân lúc này vô cùng mừng rỡ, đôi má cô ửng hồng lên, ánh mắt cô nhìn anh chàng phía trước rất trù mến, vẻ mặt rất giống như lúc đầu hai người gặp nhau.

Sợ làm phiền cô nên Văn Vũ lẳng lặng đi tới mà không chào hỏi hay từ biệt. Anh vẫn khẽ bước tới như cái cách mà anh đang rời xa cô, âm thầm và lặng lẽ. Anh thấy vẻ mặt lúc nãy của cô trông rất vui, hình như cũng lâu rồi anh mới lại thấy vẻ mặt của cô như vậy. Anh không còn thấy đau chân nữa nhưng anh cũng chẳng dám nghĩ là do mình đau lòng, vì nghĩ như vậy thì quá sến.

Văn Vũ vừa ra tới cổng thì một giọng nữ vang lên. “Anh Vũ.”

Thì ra là Ngọc Lan, Văn Vũ nghĩ thầm rồi nói. “Ủa sao lại trùng hợp thế này. Em đi chơi với bạn sao?”

“Em mới xem phim với bạn xong.” Ngọc Lan nhìn quanh. “Ủa chị em đâu.”

Văn Vũ gượng cười. “Chị em vừa gặp bạn ở trong. Anh có việc nên phải về trước.” Văn Vũ không thể nhịn đau được nữa nên vội nói. “Thôi anh đi trước nha. Có gì bữa sau mình gặp lại.”

Đi được vài bước thì Ngọc Lan chạy theo. “Chân anh bị sao vậy.”

Bị phát hiện rồi sao, Văn Vũ giả vờ nói. “À do vết thương cũ ấy mà, chứ chả có gì đâu.”

“Thật không, em nhớ chân anh lành lâu rồi mà.” Ngọc Lan nghiêm mặt nhìn vào chân Văn Vũ.

Sao em nhớ lâu vậy, Văn Vũ đành nói thật. “Anh mới bị lật chân. Thôi anh đi khám đây. Em đừng nói lại với chị Hân nha.”

“Để em đưa anh đi, chứ anh đau như vậy thì làm sao mà đi được.” Ngọc Lan bực bội.

Dù cho anh liên mềm bảo thôi nhưng cuối cùng vẫn bị dắt lên xe ngồi. Cảm thấy tự nhiên phải làm phiền đến nhiều người, Văn Vũ chẳng thích chút nào. Ngọc Lan hỏi anh bị lật chân lúc nào. Anh giả vờ nói mới bị nhưng Ngọc Lan chẳng tin, vì cô đứng chờ xe làm gì thấy anh bị ngã. Thế là Văn Vũ đành phải nói thật với Ngọc Lan.

“Thế là anh ráng nhịn đau để ngồi ăn với chị Hân sao.” Ngọc Lan hét lên.

Anh tài xế giật mình đến nỗi quay lại. Thấy ngại nên Văn Vũ mới nói. “Thì có gì đâu. Mà em đừng về nói lại chị Hân nha. Xem như đây là bí mật giữa anh và em đi.”

Ngọc Lan nghe vậy liền tròn mắt nhìn Văn Vũ. Sau khi vào phòng khám chỉnh lại chân và băng bó xong. Văn Vũ cảm thấy đã đỡ đau hơn nhiều. Ngọc Lan liên tục trách móc Văn Vũ, vì sao anh lại khờ như vậy. Văn Vũ chỉ biết cười cho qua chuyện. Tài xế chở Văn Vũ về lại trung tâm thương mại để anh lấy xe của mình.

Ngày sau đi làm, mọi việc y như rằng Văn Vũ đoán trước.

“Cái thằng này, hết té xe rồi giờ đến bị ngã là sao. Mày muốn chị mày tức chết đúng không.” Chị Ngân quát lớn.

“Sao anh đi đứng kiêu gì vậy. Bộ không bị thương là anh chịu không được sao.” Hữu Kim trách móc.

“Thôi tối về nhậu giải xui anh.” Quốc Bảo an ủi.

“Sao anh không nghỉ ở nhà mà lại đi làm.” Mỹ Lệ hỏi thăm.

Trừ hai con người đầu tiên trách móc ra thì mọi người đều an ủi và hỏi thăm. Ngã cũng ngã rồi, có cần phải lớn tiếng quát như vậy không. Tôi biết là tôi dễ thương và tôi nghiệp rồi nhưng yêu thương tôi cũng vừa phải thôi chứ, Văn Vũ nghĩ ngợi.

Tối đó, Văn Vũ, Hữu Kim và Quốc Bảo tiếp tục nhậu tâm sự. Hình như có mình Hữu Kim là nhận thấy anh đang cố tình nói xa khoảng cách với Ngọc Hân. Về đến nhà, Văn Vũ bật laptop lên mạng xã hội thì thấy lời mời kết bạn của Ngọc Lan. Bấm đồng ý, anh thử vào trang cá nhân của Ngọc Lan xem thử. Có vẻ không tốt lắm khi mở hình em gái dễ thương ra xem, Văn Vũ vội thoát ra ngay vì cảm thấy có lỗi. Đang lướt tin tức xem thì Ngọc Lan nhắn tin chào hỏi rồi xin số điện thoại, với lý do là vì giữ bí mật nên anh phải có thành ý trả quả gì đó cho cô.

Khi Văn Vũ còn đang tiếp tục suy nghĩ mơ hồ về chuyện của anh và Ngọc Hân, thì cho đến một vài hôm sau. Lại là trong lúc đi nhận hàng từ một cửa hàng khác ở quận kế bên, lúc đi ra từ cửa kho thì anh bắt gặp Ngọc Hân đang đi với chàng trai tối hôm đó. Văn Vũ nhìn Ngọc Hân có vẻ vui. Anh chàng đó mở cửa xe cho Ngọc Hân rồi sau đó phóng xe đi.

“Nhìn gì vậy anh.” Đức Hùng nhìn Văn Vũ.

Văn Vũ khẽ cười. “Không có gì em, tưởng gặp người quen nhưng không phải.”

Không bao lâu sau thì trong buổi nhậu khác, Hữu Kim sau khi ngà say thì khoác vai Văn Vũ hỏi một chuyện. “Hôm qua anh đi chơi với chị Hân đúng không.” Hữu Kim cố tỏ vẻ nghiêm túc.

Văn Vũ khẽ cười. “Hôm qua anh làm ca tối với Quốc Bảo mà em.”

Hữu Kim trầm ngâm. “Hôm qua bạn em nói gặp chị Hân đi cùng với anh nào đẹp trai lắm. Lúc đầu tưởng anh nhưng nghĩ lại thì anh đâu có được đẹp trai. Nên đương nhiên là chị Hân đi với chàng trai khác rồi.”

“Sao bạn bà biết người yêu anh Vũ.” Quốc Bảo thắc mắc.

“Bữa em đi bar với bạn thì gặp chị Hân ở đó. Rồi em mới kể rằng chị ta là người yêu của anh Vũ.” Hữu Kim đáp lại.

“Sao bà nhiều chuyện vậy. Mấy chuyện đó mà cũng đi kể nữa.” Quốc Bảo khẽ cười.

“Đâu phải em nhiều chuyện đâu. Do bữa đó em qua nói chuyện với chị Hân, bạn em thắc mắc hỏi nên em trả lời thật thôi.” Hữu Kim thanh minh. “Mà em chỉ nói là người yêu của anh Vũ, chứ em có nói gì nữa đâu.” Hữu Kim quay sang nhìn Văn Vũ. “Sao anh lại cười. Anh không có suy nghĩ hay thái độ gì hết vậy.”

Văn Vũ ngồi thẳng dậy. “Chứ em muốn anh làm gì. Chị ấy quen ai hay đi chơi với ai thì đó là chuyện của chị ấy mà. Sao anh can thiệp vào đời sống cá nhân của chị ấy được.”

Hữu Kim chống cằm nhìn Văn Vũ. “Có người yêu như anh thích thật.”

Nói vậy thôi chứ Văn Vũ khi về lại phòng, tâm trạng anh rất buồn. Tuy nhiên nó không còn ngổn ngang như trước nữa, dù Hữu Kim có không nói thì anh cũng đã có quyết định cho riêng mình. Đến lúc anh phải rời xa để Ngọc Hân khỏi phải vướng bận.

Văn Vũ nghĩ quyết định đó rất đúng vào lúc này. Ngọc Hân đang vui vẻ như vậy nên anh không thể làm phiền đến cô được. Anh nghĩ nếu bây giờ mà đột nhiên thay đổi thì e rằng mọi chuyện sẽ không hay. Văn Vũ nhân tiện cơ hội Bích Ngọc đang bận chuyện cá nhân, nên anh sẽ tự đề xuất đổi xuống làm nguyên ca tối để tránh mặt Ngọc Hân. Mặc dù anh biết sẽ không còn nhiều thời gian đi nhậu với mọi người nữa, một tuần chỉ được tám sự có một lần.

Gối tay ra sau đầu nghĩ ngợi, tự nhiên lòng Văn Vũ quặn đau, ngoài việc mạnh bạo suy nghĩ vậy thôi, chứ thật ra anh cảm thấy rất buồn. Dù anh đã xác định chia tay từ trước nhưng nghĩ đến cảnh Ngọc Hân đi cùng với người con trai khác thì tim anh lại muốn nhói.

Người ta thường nói mối tình đầu là mối tình khó phai nhất nhưng Văn Vũ cảm thấy không đúng. Đối với anh, mối tình đầu là mối tình không bao giờ quên được. Nước mắt anh tự nhiên chảy xuống.

15. Chương 14: D98

Ngồi trong văn phòng với một tinh thần không mấy vui vẻ, chuyện công việc thì chả có gì nhưng chuyện gia đình lại dường như khiến Ngọc Hân phát điên. Mỗi bữa cơm là mỗi lời giáo huấn của chị mẹ cô về việc kết hôn. Nào là mẹ già rồi, mẹ muốn cháu bồng, con cũng già rồi, tuổi này là tuổi ế rồi, không vội lo lấy chồng mà còn ngồi đó nói điều. Thế là mỗi bữa cơm cô đều tự nhiên cảm thấy mất ngon.

Nhiều lúc Ngọc Hân muốn hét lên với mẹ mình, cô vẫn còn rất trẻ, lấy chồng sớm thì chả khác nào cô tự ký giấy hưởng án tù chung thân cho mình cả. Cô muốn tranh thủ còn trẻ để vui chơi cho thỏa thích, phải hưởng thụ lúc nhan sắc còn xinh đẹp trước khi tàn tạ bởi ai đó. Cô biết đời con gái chỉ lên xe hoa có một lần và cô cần phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Ngọc Hân muốn kéo dài tuổi thanh xuân của mình, không như người ta, với cô thì định nghĩa thanh xuân bắt đầu từ khi đủ tuổi chịu trách nhiệm trước pháp luật, cho đến khi nào cô ký án chung thân cho mình. Bởi đơn giản khi cô đã được người ta đánh dấu lãnh thổ rồi, thì xem như đời cô đã rẽ sang một hướng khác, cô không còn được hồi tưởng về những hình bóng lúc trước nữa.

Đang trầm ngâm vu vơ thì tiếng điện thoại bàn vang lên. Ngọc Hân thoát ra khỏi đồng suy nghĩ và ấn nút nhận cuộc gọi.

“Dạ thưa giám đốc. Có anh Quốc Hưng, tổng giám đốc tập đoàn S muốn gặp chị ạ.” Tiếng thư ký của cô vang ra từ loa điện thoại.

“Ok, nói máy cho tôi.” Ngọc Hân ngả người ra sau.

Một vài giây sau, một giọng nam vang lên. “Chào em.”

“Chào anh.” Ngọc Hân lịch sự đáp lại.

“Trưa nay em có bận gì không. Anh muốn hẹn em đi ăn trưa.”

Woa, vào chủ đề chính luôn, không cần phải vòng vo tốn thời gian, Ngọc Hân trầm nghĩ rồi nói. “Anh chờ em chút được không, để em xem lịch hẹn ngày hôm nay thử.”

“Tất nhiên rồi, em cứ thoải mái. Anh ở đây chờ máy.”

Ngọc Hân vận lực xoay tròn chiếc ghế, người cô xoay tròn theo nó. Cô khẽ cười đếm thời gian như mình đang xem lịch thật. Thật ra thì Ngọc Hân biết rõ trưa nay mình không có hẹn nhưng bắt buộc cô phải làm vậy.

Nếu người ta muốn một cái gì đó, đừng bao giờ cho người ta ngay lập tức, câu châm ngôn ưa thích của cô.

Ngọc Hân khoanh hai tay lại để trên bàn. “Alo, anh còn ở đó không?”

“Vâng, anh nghe đây.” Quốc Hưng nhanh nhẩu đáp lại.

“Ừm, trưa nay em không có lịch hẹn nên em rảnh.” Ngọc Hân cố tình kéo dài thời gian.

“Vậy thì trưa em đi ăn với anh nha. Anh qua đón em.” Quốc Hưng chốt hẹn cái một.

“Ok, tạm biệt anh, trưa mình gặp lại.” Ngọc Hân nói nhanh rồi ấn nút kết thúc.

Một lúc sau, Quốc Hưng điện thoại cho cô lần nữa và bảo là đang ở dưới bãi đỗ xe. Sau đó cô đứng dậy, vớ lấy chiếc áo khoác đen rồi lao ra khỏi phòng. Đồng phục dành cho văn phòng mà cô đang mang lúc này, nhiều lúc cô thấy nó quá gợi cảm cho người mặc. Chiếc váy đen bó sát, áo sơ mi thì trắng mỏng, làm lộ lên những đường cong của người phụ nữ, cô không biết mỗi khi đi làm thì cánh mày râu sẽ thấy thế nào. Ngọc Hân nghĩ mình có nên quyết định đổi đồng phục khác cho thoải mái không, nhưng vừa nghĩ đến đây thì thang máy đã xuống dưới tầng trệt.

Ngọc Hân khẽ bước ra, những nhân viên nhìn thấy cô, họ liền vội cúi chào. Chỉ duy nhất một nữ nhân viên làm ngơ đi tới, đó là Ngọc Lan. Cô định vẫy tay gọi nhưng lại thấy em mình đang hồi hã nên đành thôi.

Qua khỏi cửa, Ngọc Hân thấy xe của Quốc Hưng đang đỗ phía trước. Anh vô cùng ga lăng khi bước xuống mở cửa cho cô, để đáp lại hành động đó, Ngọc Hân lạnh lùng như không có gì. Càng làm như vậy, càng khiến mình đội giá hơn trong mắt đối phương.

Là phụ nữ thì phải biết kiêu sa và tạo phẩm giá cao cho mình, câu châm ngôn thứ hai của cô.

Cài dây an toàn xong, Ngọc Hân liếc mắt qua bên phải thì thấy Ngọc Lan đang vui cười với một chàng trai nào đó.

Tay nó đang cầm một hộp cơm, là cậu ta đem cho nó ư. Nhìn sơ qua dáng vẻ thì cậu ta có vẻ là con nhà gia thế không khá giả, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Quốc Hưng đưa Ngọc Hân tới một nhà hàng tây sang trọng nằm ở trung tâm thành phố. Sau khi gọi hàng loạt món ngon, cùng với chai rượu đắt tiền, anh khẽ cười nhìn cô. Biết ý nên Ngọc Hân liền giả ngơ chăm chú vào điện thoại.

Để xem anh sẽ mở lời cuộc nói chuyện bằng câu gì. Công việc em thế nào, dạo này gia đình em ra sao, em có muốn dùng thêm gì không, để xem anh có nói đúng như tôi đang nghĩ hay không, Ngọc Hân đánh một loạt suy nghĩ trong đầu.

“Công việc em dạo này như thế nào.” Quốc Hưng dè dặt mở lời. “Trông em có vẻ bận bịu.”

Ừm để coi, nếu mà nói vậy thì không khéo anh sẽ vịn vào chủ đề này để khui chuyện mình. Vậy thì để tôi chốt hạ luôn vấn đề của anh nhỉ, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi ngước mắt nhìn Quốc Hưng. “Cũng bình thường, chả có gì cả.” *Không hỏi lại, trả lời cũng ngắn gọn, để xem anh sẽ nói gì đây.*

“Hai bác đạo này thế nào. Anh định qua thăm nhưng đang bận nên đành hoãn lại.” Quốc Hưng lại khẽ cười.

Vậy thì anh mở lời làm gì, có điều tôi ngạc nhiên là anh qua thăm nhà tôi vì lý do gì. Trước đây chả phải anh toàn hẹn gặp ở nhà hàng hay sao, hay là anh muốn nhấn mạnh rằng anh đang cố xác định một mối quan hệ, Ngọc Hân mỉm cười cho sự táo bạo của Quốc Hưng. “Ba mẹ em vẫn khỏe. Còn anh thì thế nào, công việc bên tập đoàn S chắc khiến anh bận lắm nhỉ.” *Tôi và anh nên tránh xa chủ đề hôn nhân đi.*

“Cũng không có gì bận lắm. Vẫn còn sắp xếp được thời gian hẹn em đi chơi.” Môi Quốc Hưng hơi nhếch lên.

Hoan hô anh, táo bạo nhỉ, giống như cái cách anh công chiến trên thương trường vậy đó, Ngọc Hân ngã người ra sau ghế rồi nhìn Quốc Hưng. “Còn mấy cô khác thì sao. Liệu anh có sắp xếp được cả không?”

Quốc Hưng cười lớn. “Anh chỉ hẹn mình em. Có cô nào khác ở đây đâu.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Anh cứ giả bộ hoài. Chuyện anh và mấy cô tiểu thư các tập đoàn khác đăng đầy trên báo kia.”

“Thì ra em cũng hứng thú tìm hiểu về anh sao.” Quốc Hưng nhướn mày nhìn cô.

Anh nói hay lắm, đúng như những gì tôi nghĩ. Để xem anh sẽ nói gì, Ngọc Hân bật cười. “Anh quên rằng chúng ta là đối thủ của nhau trên thương trường sao. Người xưa từng nói, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Quốc Hưng chồm người tới phía trước, tay anh đặt trên bàn. “Anh thì lại nghĩ khác, hóa thù thành bạn, như vậy chả phải tốt hơn hay không?”

“Vậy em nghĩ chắc anh phải vất vả lắm nhỉ. Chuyển thù thành bạn với biết bao nhiêu tập đoàn. Không chừng thì có lúc anh sẽ kiệt sức đó.” Ngọc Hân cũng nhướn người tới. “Em lại sợ có lúc người ta sẽ nói rằng, kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình.”

Quốc Hưng lại há miệng cười. “Xem ra em rành về binh pháp quá nhỉ. Nhưng mà em yên tâm, anh cũng nghe một câu rất tâm đắc, thuận vợ thuận chồng, tát biển đông cũng cạn.”

Người ta thường nói những người hay cười là những người hay giấu tâm tư, suy nghĩ của mình trước mặt người khác. Khá khen cho anh, đi thẳng vào luôn vấn đề hôn nhân của chúng ta. Anh không ngốc lắm như tôi nghĩ nhỉ, Ngọc Hân bĩu môi cười. “Thuận vợ thuận chồng hay lại là đồng sàng dị mộng.”

Quốc Hưng ngạc nhiên nhìn cô. “Mấu chốt vấn đề của chúng ta là nằm ở việc tin tưởng sao. Em không tin rằng anh sẽ yêu em một cách chân thành.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Chúng ta đều là những người làm trong thương trường. Anh và em vốn dĩ biết rõ rằng, lời hứa, tin tưởng hay chữ tín, đều chỉ dành cho những kẻ mơ mộng và tầm thường mà thôi.” *Anh đừng nghĩ đâu xa, ý tôi nói anh cũng chỉ là một kẻ tầm thường thôi. Anh nghĩ tôi là ai vậy, anh chỉ yêu đồng tài sản đứng sau tôi mà thôi. Du học ở mỹ về nhưng có lẽ đầu óc anh vẫn còn rất nông cạn thì phải. Không phải phụ nữ nào cũng giống nhau và tôi càng không phải là những con ắt ơ trong những chuyện tình giữa anh và nó, mà báo chí đã phanh phui ra được.*

Kết thúc bữa trưa vô vị, Ngọc Hân và Quốc Hưng đổi sang chủ đề khác. Hai người nói về chứng khoán, cổ phiếu, anh rất giỏi, điều đó cô phải công nhận. Có điều cô nghĩ mình giỏi hơn anh về một điểm, những điều mà hai người nói trên bàn là những điều nhắm nhí nhất mình muốn đối phương nghe được. Ngọc Hân e rằng mình nắm bắt tâm lý và suy nghĩ của anh giỏi hơn, so với việc anh nắm bắt ở cô.

Trở lại văn phòng, Ngọc Hân bảo thư ký nhắn Ngọc Lan lên gặp cô. Vài phút sau thì Ngọc Lan bước vào phòng. Cô vút đồng hồ sơ đang nhìn sang một bên, sau đó mời Ngọc Lan ra bàn bên cạnh để nói chuyện.

“Công việc dạo này thế nào rồi em.” Ngọc Hân dò hỏi.

“Vẫn bình thường.” Ngọc Lan khẽ cười. “Có chuyện gì muốn nói thì vào luôn chủ đề chính đi chị. Không phải vì chuyện con con đó mà chị lại gọi em lên đây đâu.”

Rất khôn khéo, em tôi có khác, Ngọc Hân khẽ cười. “Cậu trai lúc nãy là ai.”

Ngọc Lan nghĩ ngợi một lúc rồi thở dài. “Anh ấy tên Sơn, là bạn trai của em. Quê ở tỉnh N, học đại học B năm thứ tư, gia thế không được giàu lắm, nói thẳng ra thì là nghèo đi. Em và anh ta quen nhau đã gần hai năm. Tình cảm vẫn đang tiến triển tốt. Nếu chị định ngăn cản thì bỏ ý định đó đi.” Ngọc Lan nở nụ cười khinh bỉ nhìn cô. “Còn gì nữa không chị.”

Càng ngày nó càng giỏi thì phải, Ngọc Hân nghiêm mặt lại. “Nếu chị không tán thành thì sao.”

“Việc em quen ai, yêu ai thì đó là chuyện cá nhân của em. Pháp luật nhà nước không có cấm điều đó.” Ngọc Lan bĩu môi. “Thay vì quan tâm đến em thì chị lo cho mình trước đi.”

Ngọc Hân tức giận nên nói lớn. “Em nói gì vậy. Chị là chị gái của em mà em lại có thái độ đó với chị sao. Từ khi nào em thay đổi tính nết của mình vậy, có phải bắt đầu từ chuyện chị phê duyệt dự án trung tâm thương mại đó không.”

Ngọc Lan nhìn chị mình thảo mai. “Chị đừng nghĩ xa như vậy. Không phải em thay đổi mà chính là chị.”

Ngọc Hân nghiêng răng lại. “Em dẹp bỏ cái thái độ đó với chị đi. Chị đang nói chuyện nghiêm túc với em đó.”

Ngọc Lan lại khẽ cười. “Thế kia chị cũng không chịu, dịu dàng thế này chị cũng không ưa. Vậy tóm lại chị muốn em như thế nào.” Ngọc Lan lại tỏ vẻ hiền dịu đến mức Ngọc Hân muốn phát điên. “Em quên mất, em quên quan tâm chị rồi. Chị hẹn hò với anh Hưng tới đâu rồi. Nghe nói hai người mới đi ăn trưa cùng nhau về ư.”

“Chuyện của chị và anh ta không liên quan đến em.” Ngọc Hân tròn mắt nhìn em mình.

Ngọc Lan lại tiếp tục giả vờ. “Sao chị lại nói như vậy. Em quan tâm chị mà. Với lại chị biết không, em cũng tò mò về anh rể của mình như thế nào. Liệu có tốt hơn anh rể kia không.”

“Chị và anh ta chưa có mối quan hệ nào hết. Em đừng nói bậy.” Ngọc Hân chối ngay lập tức.

“Chị ơi, chị nói là chị và anh ta chưa có, có nghĩa là sớm muộn gì cũng có.” Ngọc Lan nhìn chị mình bằng ánh mắt thương hại. “Nếu chị không thích anh ta thì chị đã nói thẳng là không có rồi.”

“Giờ em lại suy xét từng lời nói của chị sao.” Ngọc Hân nhếch môi cười.

“Không phải là suy xét, mà em muốn chị suy nghĩ kỹ thôi. Dù sao cũng là anh rể tương lai, nên em mới muốn xem thử liệu anh ấy có tốt hơn hay không thôi.” Ngọc Lan thở dài.

“Ý em nói tốt hơn là sao.” Ngọc Hân thắc mắc.

“Chị biết đó, có nhiều trường hợp người ta lấy nhau chỉ vì tài sản của nhau mà thôi. Em muốn chị nghĩ kỹ trước khi quyết định ấy mà. Thôi em xuống làm việc tiếp đây, có gì về nhà mình nói sau chị há.” Ngọc Lan quay đi mà không quên buông lại một câu. “Chị nên nghĩ kỹ thử là anh ta yêu chị, hay là yêu tài sản của chị.” Ngọc Lan nháy mắt với chị mình rồi đi ra trong hờn hờ.

Ngọc Hân thở dài rồi ngả đầu lên thành ghế. Cô nghĩ em mình đã khôn lớn rồi nên chẳng quan tâm đến lời cô nói nữa. Cô nghĩ tính tình của nó chẳng khác cô lúc trước là bao, cố chấp, điêu ngoa và đặc biệt là giả vờ rất tốt.

16. Chương 15: 163d

Cuối cùng sau bao nhiêu năm, Ngọc Hân cũng không ngờ mình gặp lại Quốc Hưng. Cô thấy anh vẫn như vậy, vẫn làn da trắng hồng hào, đôi môi đỏ quện như đánh son, hai lúm đồng tiền hiện ra mỗi khi anh cười, anh vẫn khiến bao nhiêu người con gái đứng hình và bị hút hồn bởi vẻ đẹp trai của mình.

Từ khi gặp lại Quốc Hưng thì cô và anh cũng đã đi chơi lại với nhau nhiều lần. Lúc thì đi ăn, lúc thì đi bar. Cảm giác của Ngọc Hân mỗi khi kề bên Quốc Hưng vẫn như vậy, vẫn thốn thức, tim đập nhanh và e thẹn mỗi khi anh nhìn cô. Mỗi lần đi với anh, biết bao cô gái nhìn cô cũng phải đổ kị ra mặt và cô vô cùng hãnh diện vì điều đó. Vừa nhìn gương trang điểm, Ngọc Hân vừa mỉm cười hạnh phúc.

“Chị lại đi chơi với anh Hưng sao.” Ngọc Lan bước vào phòng nhìn chị mình.

Ngọc Hân khẽ cười. “Ừm, tối nay chị hẹn anh ấy đi xem phim.”

Ngọc Lan tỏ vẻ không thích. “Chị không đi với anh Vũ sao.”

“Ảnh bận đi làm rồi.” Ngọc Hân nhìn em mình qua gương.

Ngọc Lan hứ lên một tiếng. “Chị làm như vậy mà không thấy bắt công với anh Vũ sao.”

“Chị làm gì mà bắt công với không bắt công.” Ngọc Hân dừng đánh phấn lại. “Chị đi chơi với anh Hưng bộ không được hay sao.”

“Mấy bữa nay, lúc nào em cũng thấy chị toàn đi với anh Hưng. Chị quên anh Vũ là người yêu của chị sao.” Ngọc Lan nhìn Ngọc Hân với ánh mắt bức bối.

Ngọc Hân quay sang nhìn em mình. “Thời gian qua chị rủ anh ta đi chơi thì lúc nào anh ta cũng bảo bận làm, không thì bận cái khác. Vậy sao em không thấy bắt công giúp chị đi.” Cô nói lớn. “Nếu mà anh ấy cảm thấy khó chịu khi chị đi chơi với bạn hay với anh Hưng, thì chị không cần những người như vậy.”

Ngọc Lan thở dài. “Thì ra là vậy. Em chút nữa là quên mất. Giờ em xâu chuỗi lại mọi chuyện mới biết rằng.” Cô liếc mắt nhìn chị mình. “Anh Hưng là mối tình đầu của chị kia mà.”

Ngọc Hân nhếch môi. “Thì sao.”

“Sở dĩ chị thích anh Vũ cũng chỉ bởi anh ấy có nét giống với anh Hưng, nhất là nụ cười.” Ngọc Lan khoanh tay lại trước ngực. “Đó là lý do ngay từ đầu mà chị thích anh Vũ. Chị đem tình cảm của mình dành cho anh Hưng gắn ghép lên anh Vũ, rồi gắng ép mình yêu anh ấy.” Cô cười khẩy chị mình. “Anh Vũ giống như là một sự lựa chọn an toàn, một người khiến cho chị an tâm, không phải lo lắng về việc bỏ chị đi mất.”

Ngọc Hân bỗng tức giận. “Em biết gì mà nói. Cảm xúc chị dành cho anh ấy là thật.”

Ngọc Lan nhếch môi cười. “Vâng, cảm xúc của chị là thật nhưng sự thật là không phải dành cho anh Vũ, mà lại là anh Hưng. Chẳng ngạc nhiên gì khi chị có thể yêu anh Vũ một cách nhanh chóng như vậy. Ngay cả lúc chị đau khổ vì anh Vũ né tránh chị, thì chẳng qua cũng chỉ là cảm giác giống như anh Hưng rời bỏ chị mà thôi.”

“Em không biết thì đừng nói.” Ngọc Hân tức giận hơn.

“Em nói không đúng sao. Những tình cảm của chị, những lời nói ngôn tình hoa mỹ của chị dành cho anh Vũ, chẳng qua đó là những thứ chị ấp ủ biết bao nhiêu năm qua để dành cho anh Hưng mà thôi. Làm gì có ai mà lại phát triển tình cảm nhanh đến mức như vậy. Nếu anh Vũ biết được bấy lâu qua, mình chỉ là một hình bóng thay thế thì như thế nào nhỉ.” Ngọc Lan nói nhanh. “Tại sao anh bước vào đời em để rồi anh bước đi.” Cô hứ lên một tiếng. “Nếu em không làm thì chị định nói câu này với anh Hưng là đúng nhất.”

Ngọc Hân trợn mắt nhìn em mình. “Em có im đi không. Em thì biết gì về tình yêu kia chứ.”

Ngọc Lan cười khẩy. “Vâng, em chả biết gì về tình yêu cả. Nhưng em biết rõ cảm xúc và con người của chị.” Ngọc Lan quay lưng đi ra mà không quên buông lại một câu. “Em thấy anh Vũ thật đáng thương.”

Một lúc sau thì Ngọc Hân vẫn còn thơ thẩn bởi những lời nói của em mình. Đúng thật Quốc Hưng là mối tình đầu của cô, là người đem lại cho cô cảm giác yêu như thế nào, hạnh phúc là gì, tổn thương là gì và cảm giác bị bỏ rơi là gì.

Cô biết Quốc Hưng lúc năm mười bảy tuổi. Cô tình cờ gặp anh vào lúc hai gia đình ăn cơm với nhau tại một nhà hàng. Cả cô và anh đều cảm thấy ngọt ngào nên đã đi dạo cùng nhau. Đó là lúc cô có cảm giác thích một người con trai và đó cũng là lần đầu tiên cô thấy anh mỉm cười, nụ cười khiến cô phải thổn thức nhiều năm.

Sau đêm đó thì cô đã liên lạc và đi chơi với anh rất nhiều. Tính tình Quốc Hưng rất ôn hòa, anh rất giỏi đánh đàn và giỏi thơ văn. Chính vì vậy trong thời đi học, Quốc Hưng rất được nhiều bạn gái theo đuổi. Cô thì chả được như anh, tính tình cô xốc nổi, ghét văn, lại chả hiền dịu, tính khí mạnh bạo chả khác gì con trai.

Thời gian dần trôi qua, cô ngày càng yêu Quốc Hưng hơn, cô cố gắng cắm đầu mình vào đọc những cuốn truyện tình cảm, rồi xem phim hay đọc thơ văn các kiểu, tất cả cũng chỉ vì cô muốn cùng anh trò chuyện, muốn cùng anh trải qua những giây phút lãng mạn của tình yêu và hơn hết là muốn cạnh tranh với những người con gái khác.

Khi cô nghe hai gia đình sẽ hứa hôn cho hai đứa thì cô vô cùng mừng rỡ. Cô lao nhanh đến nhà của Quốc Hưng để ngầm báo cho anh biết. Tuy nhiên, khi đến nơi thì cô lại thấy anh đang ở cùng với một người con gái khác. Cô bỗng hụt hẫng, bực tức nhưng vẫn cố kìm nén bước tới. Để rồi Quốc Hưng giới thiệu cô gái kia là bạn gái của mình. Cô cảm thấy tim mình như muốn vỡ ra, mặc kệ trời mưa, cô lao chạy ra khỏi nhà. Quốc Hưng chạy theo nhưng cô chả thèm ngoái hoài. Leo lên xe, tài xế đưa cô về nhà trong một nỗi buồn vây kín.

Chẳng lâu sau thì Quốc Hưng đi du học, anh cũng chia tay người bạn gái đó. Khi cô nhận được tin thì đã quá muộn màng, anh đã rời đi và để lại cho cô biết bao nhiêu trống vắng trong tim. Anh đã nhắn tâm rời bỏ cô đi mà không hề nói một lời xin lỗi. Tại sao anh lại nhắn tâm bước vào cuộc đời cô để rồi anh lại bước đi. Câu nói này cô đã nghĩ trong đầu biết bao nhiêu lần, chỉ để muốn nói với anh. Cô muốn anh cho cô một lời giải thích, rốt cuộc anh xem cô là gì. Cô đau khổ qua bao nhiêu thời gian, cô quen nhiều chàng trai khác chỉ để muốn quên hình bóng của Quốc Hưng, quên những kỷ niệm giữa hai người.

Đến khi giờ gặp lại Quốc Hưng, cô đã mạnh dạn hỏi anh điều đó vào buổi đi chơi đầu tiên của hai người.

“Rốt cuộc ngày xưa anh xem em là gì.” Ngọc Hân nhìn Quốc Hưng với khuôn mặt tỉnh bơ.

“Chuyện đã lâu lắm rồi, em hỏi lại làm gì.” Quốc Hưng khẽ cười.

“Em vẫn muốn biết.” Ngọc Hân lạnh lùng nói.

“Chỉ tiếc là lúc đó anh đã có bạn gái rồi. Nếu không thì anh đã ngỏ lời với em.” Quốc Hưng xoay ly nước trên bàn rồi nhìn cô. “Anh xin lỗi vì đã không nói lời nào cho em mà đã bỏ đi. Em hãy tha lỗi cho anh, lúc đó còn quá nhỏ nên anh cũng chưa hiểu chuyện.”

“Nếu anh thấy có lỗi, vậy những năm sau thì sao.” Ngọc Hân nhếch môi cười.

Quốc Hưng thở dài. “Lúc qua đó rồi anh mới nhận ra là mình yêu em rất nhiều. Nhưng anh thật sự không có dũng khí để liên lạc với em. Với lại nghe em cũng đã có bạn trai rồi nên anh cũng ngại không muốn làm phiền.”

“Em có bạn trai sao.” Ngọc Hân nhìn Quốc Hưng cười khẩy. “Vâng, em quen rất nhiều người, tất cả cũng chỉ muốn làm xóa nhòa hình bóng của anh mà thôi.”

Quốc Hưng đặt tay lên bàn. “Anh xin lỗi. Anh biết khó có thể để em thứ lỗi cho anh nhưng anh vẫn muốn em biết rằng, tình cảm của anh dành cho em lúc xưa là thật, chứ không phải là lừa dối em.”

Ngọc Hân hứ lên một tiếng. “Làm sao em có thể biết được nó có thật hay không. Anh đã có bạn gái mà vẫn tán tỉnh em đấy thôi.”

“Là em tán tỉnh anh mà.” Quốc Hưng khẽ cười. “Nhưng dù sao chuyện cũng đã qua rồi, thời ấy chúng ta còn ngây ngô nên chưa biết phân định rõ con tim mình. Giờ thì anh không phải là lớn nhưng anh biết rõ con tim anh muốn gì.”

“Vậy giờ con tim anh muốn gì.” Ngọc Hân khẽ cười.

“Con tim anh bảo rằng nếu chúng ta vẫn còn hình bóng của nhau, tại sao chúng ta không bắt đầu lại một lần nữa.” Quốc Hưng nắm tay Ngọc Hân mỉm cười.

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo Ngọc Hân về lại thực tại. Định thần lại, thoát ra những suy nghĩ, cô cầm điện thoại lên và thấy Quốc Hưng đang gọi. Đã tới giờ hẹn đi xem phim, cô vội bắt máy rồi vội vàng trang điểm sơ lại.

Tác giả: Có nhiều từ khóa diễn tả việc Ngọc Hân gán ghép tình cảm của Quốc Hưng lên Văn Vũ ở những chương trước. Nếu các bạn muốn biết rõ hơn thì có thể truy cập trang: <https://tacgiammt.blogspot.com>, để đọc bài "Giải mã: Chương 15".

17. Chương 16: 166d

Khẽ vứt những bông hoa đã hư vào thùng rác, Văn Vũ suy nghĩ có nên trông tiếp hay là thôi. Cuối cùng thì anh cũng quyết định là thôi, thời gian ở đây cũng không còn nhiều nữa, anh nghĩ giờ mà cấy hoa thì chỉ tốn công, tốn sức lẫn tốn của mà thôi.

Mẹ sẽ không giận con chút, chắc mẹ cũng hiểu cho con nhỉ. Vì mẹ cũng chẳng thích lãng phí chút nào, Văn Vũ nghĩ thầm.

Nằm dài trên nệm, lần này thì Văn Vũ tự dằn lòng sẽ không ngủ quên mà để trễ hẹn nữa. Chút nữa thì Văn Vũ sẽ đi gặp Ngọc Lan, người hẹn đi cà phê tối nay với anh. Sau nhiều lần cần đi làm thì mãi đến hôm nay anh mới chốt hẹn được. Sau bữa bị lật chân phải dẫn Ngọc Lan đi uống nước, giờ thì Văn Vũ suy nghĩ lần này là vì dịp gì đây. Bí mật nho nhỏ giữa anh và Ngọc Lan không chừng càng ngày mở rộng và phát triển hơn.

Bật laptop lên để lướt mạng xã hội, Văn Vũ vẫn như thói quen cũ, anh vào trang của Ngọc Hân xem đầu tiên. Vẫn là những bức hình chụp cùng với anh chàng đó, lúc thì ở quán cà phê, lúc thì ở nhà hàng. Mặc dù Ngọc Hân vẫn điện rủ anh đi chơi nhưng vì cố tình bận đi làm nên anh đều từ chối.

Buổi tối thì anh bận đi làm, bữa sáng thì Ngọc Hân phải đi với đám bạn nên cô chỉ thường nhằm buổi trưa là rủ anh đi ăn. Có lúc thì anh viện cớ tăng ca, lúc thì đi học nghiệp vụ, còn lại thì thỉnh thoảng vẫn vác xác đi gặp cô.

Văn Vũ ước gì mình với Ngọc Hân là tri kỷ thì hay biết mấy, hai người hợp ý chứ không phải tâm đầu. Anh cũng khỏi phải đau khổ quặn lòng mỗi khi nghĩ đến việc phải rời xa cô.

Có lúc Ngọc Hân tự nhiên nhìn anh hỏi, vì sao anh lại làm ca tối nhiều vậy, chả phải anh làm ca xoay sao. Anh chỉ biết khẽ đáp đối ca để giúp cho đồng nghiệp giải quyết chuyện cá nhân. Thế là cô trừng mắt nhìn anh rồi bảo chuyện cá nhân của hai người thì ai giải quyết. Nếu nói láo mà bị xử tội thì chắc anh đáng nhận tội tử hình. Văn Vũ hy vọng trời cao sẽ tha lỗi cho anh.

Nằm một lát thì cũng tới giờ, Văn Vũ bật dậy lao đi tới quán cà phê C như đã hẹn. Vào trong, bước lên tầng hai, anh đã thấy Ngọc Lan ngồi ở đó từ trước. Thấy Văn Vũ đi tới, Ngọc Lan liền đứng dậy vẫy tay chào. Anh thấy lúc Ngọc Lan khẽ cười trông rất dễ thương.

Không thấy Ngọc Lan mở lời nên Văn Vũ liền hỏi. "Em hẹn anh ra đây chỉ để nhìn thôi sao."

Ngọc Lan liền nói. “Đâu có, em có chuyện muốn hỏi anh chứ bộ.”

“Hỏi đi, anh nghe đây.” Văn Vũ khẽ cười.

“Sao mấy bữa nay anh không đi chơi với chị Hân nữa.” Ngọc Lan nghiêm mặt nhìn anh.

Văn Vũ lại khẽ cười. “Anh bận đi làm.”

“Anh cố tình né tránh chị Hân đúng không.” Ngọc Lan gặng hỏi.

Em ấy tình ý thật, y như Hữu Kim vậy đó, Văn Vũ suy nghĩ rồi đành nói thật. “Ừm, sao em biết.” Anh nhấp một ngụm cà phê. *Không đáng như mình nghĩ nhỉ,* Văn Vũ nói thầm.

“Mấy bữa nay em có thấy chị Hân đi chơi với anh đâu. Chị nói lúc nào rủ anh, thì anh cũng bảo bận đi làm, không thì bận cái khác. Sao anh lại né tránh chị em.” Ngọc Lan nhìn Văn Vũ với ánh mắt thắc mắc.

“Thì anh cố tình bận thật mà.” Văn Vũ chống cằm khẽ cười.

Ngọc Lan ngập ngừng giây lát rồi nói. “Anh biết chị em đi chơi với anh Hưng đúng không.”

Văn Vũ gật đầu. “Ừm, không chỉ một lần. Nhưng mà có sao đâu, anh quyết định rời xa chị Hân từ lâu rồi.”

Ngọc Lan sững sốt. “Tại sao.”

Chẳng lẽ anh lại đi nói thật với em, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nói. “Thì có sao đâu, anh không thích chị em nữa thôi.” Anh tiếp tục giả vờ.

“Anh đừng nói láo, anh nói thật cho em biết đi. Vì sao anh lại như vậy.” Ngọc Lan nhăn nhó.

Văn Vũ nói thật. “Anh thấy không xứng, không đủ tư cách để tiếp tục. Với lại chị em cũng đâu có thật sự thích anh.”

Ngọc Lan thở dài. “Tại sao anh lại nghĩ chị Hân không thật sự thích anh.”

Hỏi như vậy là giết anh đó em, Văn Vũ chỉ biết cười. “Anh cũng chả biết nữa. Anh chỉ biết rằng anh luôn làm chị em đau khổ thôi.”

“Vậy thì anh cố gắng làm chị em vui lên đi, anh làm chị em hạnh phúc đi. Chứ sao anh lại nghĩ như vậy rồi

quyết định rời xa chị em như một người yếu đuối và thất bại vậy.” Ngọc Lan tức giận.

Giờ phải nói sao, làm chị em vui lên sao, làm chị em hạnh phúc ư. Nói gì để cho em hiểu đây, ngay cả bản thân anh cũng không thể trả lời cho chính anh được, thì làm sao anh có thể nói cho em hiểu, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nhìn Ngọc Lan. “Vâng, anh là một thằng hèn, chuyện đó anh biết. Anh không có gì để nói cả.”

“Nếu ngay từ đầu anh đã yếu đuối như vậy, thì tại sao anh lại đồng ý quen chị em.” Ngọc Lan cắn chặt môi.

Văn Vũ thở dài nhìn ra đường. “Em có thể nghĩ gì cũng được.” Văn Vũ quay sang nhìn Ngọc Lan. “Anh mệt rồi, anh về trước đây.”

“Anh hèn nhát đến vậy sao.” Ngọc Lan ngược mắt lên nhìn anh.

“Ừm, anh hèn hạ như vậy đó.” Văn Vũ vội bước đi mặc cho Ngọc Lan kêu mình.

Gắng không cho nước mắt chảy xuống, Văn Vũ xuống quầy tính tiền rồi lao đi. Về tới phòng, anh lao nhanh vô phòng tắm, nước lạnh chảy xuống quỳn với những giọt nước mắt nóng ầm hòa thành một.

Đúng, tôi hèn hạ và yếu đuối như vậy đó. Đây phải là tôi không biết đâu, Văn Vũ cay đắng trong đầu.

Một lúc sau Văn Vũ bật laptop vào mạng xã hội. Anh thấy tin nhắn từ Ngọc Lan gửi tới. “Em xin lỗi anh. Lúc nãy em bức quá nên hành xử nói năng không đúng. Anh tha lỗi cho em nha.”

Văn Vũ gõ phím trả lời lại. “Uhm em.”

Sau đó anh tắt máy rồi đi ngủ, mặc cho Ngọc Lan có nhắn lại gì đi chăng nữa. Văn Vũ nghĩ mình nên đi sớm, có lẽ ngày mai anh phải nói lại với chị Ngân mới được, anh cảm thấy quá mệt mỏi. Văn Vũ ước gì có thể quay lại thời điểm trước kia, lúc đó dù Ngọc Hân có đẹp đến đâu, hay anh có thích cô như thế nào đi chăng nữa, thì anh vẫn lạnh lùng từ chối.

Chiều mai tới cửa hàng, Văn Vũ giả vờ vui vẻ bước vào trong. Sau khi sửa soạn xong đồng phục, anh lao đi kiếm chị Ngân như đã nghĩ. Khẽ chào hỏi rồi xin phép ngồi xuống. Văn Vũ xin phép được đi thành phố Đ sớm hơn. Chị Ngân hỏi vì sao thì anh chỉ đáp ngắn gọn là mình muốn đi sớm. May là công ty đang cần gấp nên chị Ngân liền gật đầu. Mỉm cười cảm ơn, anh lao đi làm việc trong vui vẻ.

Vậy là chỉ vài ngày nữa là anh sẽ rời thành phố H để đi lên thành phố Đ, nơi anh xin chuyển công tác lên đó. Cách đây mấy hôm, cửa hàng công ty xây dựng trên đó đã hoàn thiện. Nhân tiện công ty đang điều người lên thì Văn Vũ ứng cử xin đi, thế là công ty duyệt cái một. Lúc đầu thì Văn Vũ xin đi đợt hai, nghĩa là khoảng vài tuần nữa mới đi, giờ thì anh xin chuyển qua đợt một, nghĩa là chỉ vài ngày nữa thôi.

“Sao nhìn vui vậy anh.” Hữu Kim đi tới.

“Chả lẽ em muốn anh buồn hoài sao.” Văn Vũ nhếch môi cười.

“Anh này, người ta quan tâm anh mới hỏi thôi.” Dứt lời thì Hữu Kim lao đi.

Một lúc sau khi trời đã chập tối thì Văn Vũ bỗng thấy Ngọc Lan bước vào. Cô ta tới thẳng khu B anh đang đảm nhận để ngồi. Thấy nhân viên Thị Hồng đang bận nên anh đành đi tới đưa menu.

“Chân anh đỡ chưa.” Ngọc Lan nhìn Văn Vũ.

Giờ mới chú ý đến chân tôi sao, Văn Vũ lạnh lùng đáp. “Chân em không sao. Chị dùng gì ạ.”

“Anh vẫn còn giận em chuyện tối qua sao.” Ngọc Lan nhìn menu nói.

Văn Vũ khẽ cười. “Chuyện gì ạ, em không nhớ gì hết. Mình dùng gì vậy chị.”

Ngọc Lan ngược mắt lên nhìn Văn Vũ. “Anh bỏ kiểu nói chuyện đó đi được không.”

“Đây là phép lịch sự của cửa hàng thưa chị. Nếu chị không thích thì em xin phép ạ.” Văn Vũ khẽ cười lui ra rồi nói vào đàm. “Hồng ơi, order giúp anh bàn chị gái này cái. Anh bận chút việc.” Nói xong anh đi thẳng vào trong phòng thay đồ.

Tự nhiên Văn Vũ thấy mình cục mịch, thật sự thì anh chả ghét gì Ngọc Lan cả. Chẳng qua là anh ứng xử như vậy thì hai bên đỡ phải mệt mỏi với nhau. Văn Vũ nghĩ nếu lúc trước mà anh cư xử như vậy với Ngọc Hân được thì tốt biết mấy. Đợi tầm năm phút sau thì Văn Vũ bước ra lại. Anh thấy Ngọc Lan vẫn ngồi đó.

“Anh Vũ, em có việc muốn nói với anh.” Ngọc Lan nhìn anh.

Văn Vũ bước tới. “Có việc không thưa chị.”

“Tối qua do em quá tức giận với anh nên mới nói những điều như vậy. Em đã xin lỗi anh rồi kia mà. Sao anh còn cư xử như vậy với em. Bộ anh ghét em lắm sao.” Ngọc Lan nhìn Văn Vũ như muốn khóc.

Hai chị em giống nhau thật, Văn Vũ hít một hơi thật sâu. “Em chả ghét gì chị hết. Nếu không có việc gì thì em lui ra được chưa ạ.”

“Anh định làm vậy cho đến bao giờ.” Ngọc Lan cắn chặt môi.

“Chị yên tâm. Không lâu nữa đâu.” Văn Vũ quay về lại vị trí của mình.

Ngọc Lan bước tới nhìn anh. “Anh định bỏ đi sao.”

Đoán hay vậy ta, Văn Vũ khẽ cười. “Em đang làm việc chị ơi.”

Ngọc Lan tức giận bỏ về, cô để lại ly nước chưa uống một ngụm nào. Văn Vũ thở dài vì cảm thấy mình thật ấu trĩ. Anh thấy vì sao bất cứ việc gì anh làm cũng đều sai trái và làm tổn thương người khác.

Sáng hôm sau, Văn Vũ đang ngồi lướt web thì Ngọc Lan điện tới. Nếu anh không bắt máy thì càng tăng gây thêm sự khó chịu cho cô nhóc. Nghĩ vậy nên anh đành cầm máy lên trả lời.

“Alo.” Văn Vũ nói vào điện thoại.

“Em đang ở dưới chung cư, anh gặp em một lúc được không.” Ngọc Lan đáp lại.

Đành miễn cưỡng chấp nhận, Văn Vũ thay đồ rồi đi xuống. Sau đó tài xế chở hai người đến một quán cà phê. Vào trong, sau khi gọi nước xong, hai người vẫn chưa nói lời nào. Đến khi thức uống được đem ra thì Ngọc Lan mới mở lời.

“Anh biết vì sao tối kia em nổi giận với anh không.” Ngọc Lan ngược nhìn.

Làm sao tôi biết được, Văn Vũ khẽ cười. “Sao anh biết được.”

“Là vì anh đó.” Ngọc Lan nói nhanh.

Vì tôi, hay nhỉ, vì tôi mà giống như muốn tát tôi vỡ quai hàm vậy đó, Văn Vũ nghi thầm rồi mỉm cười chứ không đáp.

Ngọc Lan thắc mắc. “Anh không tin sao. Em tức giận vì sao anh yêu chị em như vậy, mà tự nhiên anh lại bỏ cuộc một cách hết sức vô lý như thế.”

“Anh hết thích chị em rồi.” Văn Vũ đáp tỉnh bơ.

“Hết thích.” Ngọc Lan bĩu môi. “Hết thích thì tại sao anh lại bỏ đi.”

Văn Vũ nhếch môi cười. “Việc anh bỏ đi thì liên quan gì đến chị em.”

Ngọc Lan hứ một tiếng. “Anh thấy mình không tranh lại với người ta nên nhụt chí rồi định bỏ đi chứ gì.”

Tôi biết nếu có trả lời gì thì cũng bằng thừa, Văn Vũ khẽ cười. “Anh có muốn tranh chị em đâu mà em nói vậy. Trước anh thích, giờ anh hết thích. Còn việc anh bỏ đi là do yếu tố công việc thôi.”

“Anh biết anh Hưng đó là ai không.” Ngọc Lan muốn nói sự thật.

“Kệ anh ta, em nói với anh làm gì.” Văn Vũ nhếch môi.

Ngọc Lan thở dài. “Anh ta là mối tình đầu của chị Hân. Là người...”

Không đợi nói hết câu thì Văn Vũ đã chen lời vào. “Em kể anh làm gì, anh đâu có muốn nghe.”

“Anh biết là em thích anh chị đến với nhau lắm không.” Ngọc Lan tức giận nhìn Văn Vũ. “Tại sao em lại thò mũi vào chuyện này ư. Là vì em muốn giúp anh đến với chị em.”

“Anh đâu cần.” Văn Vũ đáp nhanh. Anh không muốn quay lại với Ngọc Hân.

“Từ bao giờ mà anh lại có thái độ như thế này. Lúc trước anh đâu có như vậy, anh luôn hiền hòa lắm mà. Sao giờ anh cục súc giống như người bất cần đời vậy.” Ngọc Lan không biết vì sao Văn Vũ lại thay đổi tính tình.

Văn Vũ nhếch môi cười. “Lúc trước anh muốn lừa chị em nên mới giả tạo như vậy. Giờ anh không cần chị em nữa nên trở lại bản tính thật của mình thôi.”

Ngọc Lan nhìn ra đường. “Mục đích của em là muốn giúp anh với chị gần nhau hơn. Em biết anh đang có ý định rời xa khoảng cách với chị, nên vì vậy em mới có ý định rủ anh đi cà phê để tâm sự.” Ngọc Lan quay sang nhìn Văn Vũ. “Em hy vọng anh có thể khẳng định vị trí mình trong tim chị, cũng như chị khẳng định tình cảm của mình dành cho anh, nhưng có lẽ giờ đây chắc không cần thiết nữa.”

Khẳng định vị trí mình trong tim chị, rồi khẳng định tình cảm mình dành cho anh. Chẳng lẽ nào cô ta muốn nói rằng chị mình đang phân vân tình cảm hoặc là đang chọn lựa, Văn Vũ thầm nghĩ rồi khẽ cười. “Cảm ơn em nhưng dù sao thì anh cũng chẳng phải lựa chọn ban đầu, anh chỉ là kẻ thứ thôi. Vậy thì phải khẳng định gì cho mệt.” Văn Vũ nói mập mờ với Ngọc Lan. Anh nghĩ quyết định rời xa của mình là đúng, anh không muốn Ngọc Hân phải phân vân làm gì cho mệt.

“Ý anh nói là sao.” Ngọc Lan gặng hỏi.

“Không có gì cả, em xem như anh chưa nói gì đi.” Văn Vũ tránh né.

Ngọc Lan chồm người tới. “Anh biết chuyện này từ bao giờ.”

“Anh có biết chuyện gì đâu.” Văn Vũ đáp nhanh.

“Anh vừa mới nói mình là kẻ thứ đó.” Ngọc Lan nhắc lại với ánh mắt nghi hoặc.

Văn Vũ nhú mồm. “Thì em nói là khẳng định vị trí trong tim chị em, nên anh nói đại vậy thôi.” Văn Vũ khẽ cười. “Thôi chúng ta nói chuyện khác đi.”

“Khi nào anh đi. Anh chuyển đi đâu.” Ngọc Lan hỏi nhanh.

Cũng nhanh quá ha, thông minh dữ, Văn Vũ nghĩ rồi bĩu môi cười. “Em hỏi làm gì vậy.”

“Hỏi để biết tiền anh, với lên thăm anh.” Ngọc Lan khẽ cười.

Văn Vũ nhếch môi. “Tiền thì anh không cần. Còn lên thăm anh để làm gì.”

Ngọc Lan nhìn chăm chăm vào anh. “Thì em lên thăm anh rể của em.”

Anh rể gì chứ, ai là anh rể của cô, Văn Vũ nhếch môi cười. “Ai là anh rể của cô.”

Thế là sau đó hai người nói chuyện vui vẻ với nhau. Ngọc Lan cứ nằng nặc hỏi, Văn Vũ cự tuyệt mãi không được nên đành nói thật. Cô liền nói là Văn Vũ yên tâm, cô sẽ không nói lại với chị mình. Cô còn bảo Văn Vũ rằng, hãy xem như đây là bí mật nho nhỏ tiếp theo giữa hai người.

18. Chương 17: 170d

Đang ngồi nhăm nháp tách cà phê, tự nhiên mấy bữa nay Ngọc Hân thấy mình hạnh phúc và vui vẻ ngập tràn. Ngọc Hân không biết có phải vì gặp lại Quốc Hưng nên cô mới như vậy hay không. Nghĩ đến đây thì tự nhiên cô bỗng thấy buồn, cha người yêu của cô suốt ngày cứ bận này nọ, đã nhiều ngày rồi cô không gặp được Văn Vũ.

Người yêu gì mà kỳ thật, số lần gặp mặt nhau còn ít hơn số lần mình đi spa trong một tháng nữa. Trưa nay phải gọi điện rủ cha đi ăn mới được, Ngọc Hân nghĩ thầm.

“Nghĩ ngợi gì vậy bà.” Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân.

“Nghĩ về anh Hưng đúng không.” Thảo Vân bĩu môi.

Hồng Loan nói khịa. “Mối tình đầu năm xưa giờ đã trở về. Liệu tiểu thư nhà ta có định quay lại không.

Mà thôi, mấy bữa nay suốt ngày cứ quẩn quýt bên nhau đi chơi các kiểu, rồi lại đăng ảnh các bức thì khỏi cần phải đoán nữa.”

Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân thắc mắc. “Thế còn anh chàng thơ đâu rồi. Chia tay rồi hả bà.”

Ngọc Hân bỗng giật mình. “Chia tay gì mà chia tay.” Cô nhìn sang Hồng Loan. “Bà kia đừng nói xàm, gì mà quay lại với mối tình đầu.”

Hồng Loan bĩu môi. “Tình cũ không rủ cũng tới. Chỉ thấy buồn cho anh chàng thơ kia thôi.”

“Vậy thật sự là bà thích ai.” Thảo Vân thắc mắc muốn biết.

“Thì vẫn cặp với anh chàng thơ và vẫn nói lại tình cũ với anh Hưng. Hai tay hai súng rồi còn hỏi gì nữa.” Hồng Loan nhếch môi cười. Những chuyện này đã quá quen thuộc trong các cuốn tiểu thuyết mà cô đọc.

Ngọc Hân bỗng đỏ mặt. “Con quỷ kia đừng nói bậy. Tao chỉ quen mình anh người yêu hiện tại của tao thôi nha mà.” Ngọc Hân giấu tên Văn Vũ không cho mọi người biết.

“Bà đừng có xàm, quen anh người yêu hiện tại, mà toàn đăng hình đi chơi với anh Hưng. Rồi thời gian đâu bà đi chơi với anh chàng thơ của bà.” Hồng Loan không tin những gì Ngọc Hân nói.

“Thì anh ấy bận đi làm nên không có thời gian đi chơi với tao chứ bộ.” Ngọc Hân hứ lên một tiếng.

“Trên đời này làm gì có thằng cha nào lại đi chấp nhận cho người yêu mình đi chơi với một thằng con trai khác, mà lại là người yêu cũ nữa chứ.” Thảo Vân liếc mắt nhìn Ngọc Hân. “Chưa kể là đi rất nhiều lần và toàn đăng những bức hình có cử chỉ thân mật với nhau.” Thảo Vân thật sự không tin Ngọc Hân.

“Anh ta đâu giống những người khác mà tụi bay so sánh như vậy.” Ngọc Hân phản bác.

Hồng Loan tỏ vẻ am hiểu. “Đàn ông nào lại không có tính sĩ diện. Phụ nữ nào lại không có máu hoạn thư.”

Quỳnh Hương cuối cùng cũng lên tiếng. “Tôi nghĩ bà nên chọn lựa cho thật kỹ. Ai là người đem lại hạnh phúc cho bà nhất thì bà nên giữ người đó. Việc đi chơi với nhiều người đàn ông, chỉ tổ làm cho người yêu bà ghen và đau khổ mà thôi.”

Ai là người đem lại hạnh phúc, hiện tại bây giờ lại là anh Hưng, người đem lại cho mình những phút giây vui vẻ và hân diện nhất. Thế còn cha Vũ, người suốt ngày với bộ mặt đưa đám, cản nhản mình. Liệu rằng mình nên buông tay, Ngọc Hân thầm nghĩ sau khi Quỳnh Hương nói.

Cuối cùng trưa đó thì Ngọc Hân quyết định gọi điện cho Văn Vũ. “Alo, anh đang ở đâu vậy.” Cô nói to

vào điện thoại.

“Anh đang bận học nghiệp vụ. Có gì không em.” Văn Vũ đáp lại trong máy.

“Hôm nay hay ngày mai anh rảnh không. Mình đi chơi đi.” Ngọc Hân hớn hở.

Văn Vũ ngập ngừng giây lát. “Mai với mốt anh bận cả ngày rồi em.”

“Sao anh bận cả tuần vậy, không có lúc nào được nghỉ hay sao.” Ngọc Hân tức giận nói lớn vào điện thoại.

“Anh xin lỗi nhưng vì công việc và tương lai nữa mà em. Tuần này anh đã off một ngày rồi, nên chắc phải để tuần sau anh mới đi được.”

“Vậy anh đi làm tới chết luôn đi.” Ngọc Hân cúp máy ngay lập tức. Cô bực bội ném điện thoại lên giường rồi nằm xuống nhìn lên trần nhà thở dài.

Lúc nào anh cũng bận, cũng bận hết. Đã vậy tôi đi chơi với anh Hưng cho bỏ ghét. Để xem anh còn bận nữa không, Ngọc Hân tức giận.

Bất ngờ Ngọc Lan bước vào phòng. “Sao chị bực bội vậy.” Ngọc Lan nhìn chị mình với ánh mắt thương hại.

“Không có gì, chuyện đâu đâu ấy mà.” Ngọc Hân nói láo.

Ngọc Lan nằm xuống bên cạnh Ngọc Hân. “Chuyện anh Vũ đúng không.”

Sao nó biết hay vậy ta, hay là nó mới nghe mình nói chuyện điện thoại, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi nhìn em mình. “Sao em biết.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Người làm chị bực thì chỉ có anh Vũ thôi chứ ai nữa. Anh ấy lại bận nữa sao.”

“Ừm, anh ấy lại tiếp tục bận.” Ngọc Hân thở dài.

“Vậy thì đi chơi với anh Hưng đi.” Ngọc Lan bêu má chị mình.

Ngọc Hân giả vờ ngạc nhiên. “Ừa, chứ ai đó nói chị đi chơi với anh Hưng là bắt công cho anh Vũ mà.”

“Đằng nào thì anh ấy cũng bận mãi thôi.” Mắt Ngọc Lan bỗng đỏ hoe. “Chẳng lẽ chị cứ bực hoài vậy sao.”

Ngọc Lan tâm sự với chị mình xong thì cô về lại phòng mình. Sau khi nhanh chóng chốt cửa, cô lao lên giường nằm rồi điện thoại cho Văn Vũ, người mà cô lưu trong danh bạ là “Anh Rể”.

“Alo, anh rể hả.” Ngọc Lan nói vào máy.

“Anh đây, có chuyện gì không em.” Văn Vũ đáp lại trong điện thoại.

Ngọc Lan ngập ngừng giây lát. “Em chỉ muốn hỏi anh là trên đó có lạnh không.”

“Có em. Nhất là về đêm, lạnh lắm.” Văn Vũ hớn hỏ trả lời.

“Sướng ha, lên đó vừa làm việc, vừa đi chơi, nhất rồi còn gì.” Ngọc Lan cũng muốn được như vậy.

Văn Vũ mỉm cười. “Cũng sướng nhưng lại không có người nhậu cùng nên hơi buồn.”

Ngọc Lan nằm xấp lại. “Để ít bữa em lên làm bạn nhậu với anh, lúc đó thì tha hồ anh tâm sự ha.”

Văn Vũ nói nhanh. “Thôi, đường xá xa xôi lắm. Em lên chỉ tổ cực thêm thôi.”

“Kệ em, em lên thăm anh rể của em mà.” Ngọc Lan nũng nịu.

“Ai là anh rể của em chứ. Nói bậy không à.” Văn Vũ nói lớn trong điện thoại.

Ngọc Lan ngập ngừng. “Rồi khi nào anh định nói cho chị Hân biết sự thật.”

Văn Vũ ừm một tiếng. “Thì anh kéo dài được lúc nào thì hay lúc đó.”

“Khi này em thấy chị Hân buồn lắm á. Em thấy anh làm vậy cũng không đúng.” Ngọc Lan nói giọng u sầu.

“Thì anh có nói anh đúng đâu. Anh biết anh sai nhưng anh nghĩ mình làm như vậy là đúng nhất. Thời gian sẽ trả lời cho tất cả.” Văn Vũ nói nhanh. “Em nhớ là giữ bí mật giúp anh rồi đó nha.”

“Em biết mà, em không nói chị em biết đâu. Có điều nếu em thấy chị em buồn quá thì em sẽ nói được chưa. Lúc đó chị ấy lên tìm anh hay không là quyền của chị ấy.” Ngọc Lan buồn bã.

Hai người trò chuyện một lúc sau thì tắt máy. Ngọc Lan nằm nghĩ ngợi về ngày hôm kia. Mặc dù đã được báo trước nhưng Ngọc Lan cũng không ngờ Văn Vũ phải đi sớm như vậy. Lúc tiễn anh ra bến xe thì ngoài cô ra còn có những nhân viên khác nữa. Trong đó thì Hữu Kim là nhân nhí nhất, Quốc Bảo thì liên tục

mở miệng không có ai nhậ tâm sự cùng, chỉ mình Văn Vũ là hơn hử hơn cả.

Lúc Văn Vũ vẩy tay qua cửa kính, mắt Ngọc Lan bỗng cay xè, cô định chạy theo nhưng bỗng cảm thấy người nặng trĩu đến mức không nhấc chân được. Ngọc Lan biết mình đã vô tình thích anh rồi.

Sau đó thì Hữu Kim, Quốc Bảo và Ngọc Lan đi uống cà phê cùng nhau. Hai người bắt đầu kể về Văn Vũ cho cô nghe. Ngọc Lan thấy Hữu Kim là người hiểu anh nhất. Hữu Kim nói với cô rằng, nhìn Văn Vũ cười vậy thôi, chứ trong lòng anh ấy rất buồn. Ngọc Lan cảm thấy hơn chị mình, người duy nhất đáng lẽ phải có mặt thì lại không thấy.

Trở lại với thực tại, trời bỗng nhiên đổ mưa, Ngọc Lan ngồi dậy nhìn ra ban công, cô không biết liệu trên thành phố Đ có mưa không. Ngọc Lan không biết nếu chị mình thật sự biết Văn Vũ đã bỏ đi thì sẽ ra sao. Liệu chị ấy có buồn thảm thiết không, hay là chị ấy chỉ giận vu vơ vài ngày, rồi Quốc Hưng sẽ làm tan biến mọi hình ảnh của anh Vũ. Ngọc Lan nghĩ có khi là vậy, mà cô thấy như thế thì càng tốt. Cô chỉ sợ ai sẽ làm tan biến hình ảnh của chị mình trong tim Văn Vũ đây. Mưa bắt đầu to hơn.

19. Chương 18: D121

Tối giờ tan ca, Ngọc Hân lao nhanh ra khỏi văn phòng. Tài xế đã đợi sẵn cô ở phía dưới. Xe lao đi, Ngọc Hân bỗng thấy một chàng trai trẻ đang ngồi bên đường nhìn xa xăm. Cô đoán chàng trai đó chắc thất tình nên mới ra đây ngồi. Ngọc Hân cười khẩy, cô nghĩ tuổi trẻ không lo phần đầu vì sự nghiệp, vì tiền tài hay tương lai mà lại đi đắm chìm vào những thứ mơ mộng hão huyền.

Về đến nhà, lúc này đang là giờ cơm nên mọi người lại có mặt đông đủ, ngoại trừ cha cô đang bận. Vẫn là những câu hỏi han về vấn đề tình cảm giữa cô và Quốc Hưng. Đúng là mối quan hệ giữa cô và anh ta ngày càng tiến triển theo chiều hướng tốt. Ngọc Lan vẫn cắn cùi ăn mà không thêm mở lời. Càng ngày cô càng thấy em mình và cậu trai kia quấn quýt với nhau.

“Dạo này chuyện tình cảm của em thế nào rồi.” Ngọc Hân nhìn Ngọc Lan. “Em cũng lo tính chuyện hôn nhân của mình đi.”

Ngọc Lan đáp lại mà không thêm nhìn mặt chị mình. “Vấn đề chính là chuyện hôn nhân của chị. Sao chị lại đá qua em làm gì.”

“Em vẫn còn mơ mộng về thằng đó sao.” Ngọc Hân cố tình chọc tức Ngọc Lan. Cô muốn biết phản ứng của nó ra sao.

“Chả có gì mơ mộng cả. Đó là tình thật, việc thật.” Ngọc Lan nhếch môi cười. “Chả phải như chị với anh Hưng. Tình giả, tình thật, chả biết đâu mà lần.”

“Chị và anh ta chưa có gì hết. Tụi chị chỉ đi ăn với nhau bình thường thôi.” Ngọc Hân cố gắng thanh minh.

“Có bao giờ chị thắc mắc về hình xăm của mình không.” Ngọc Lan buông đùa nhìn Ngọc Hân cười.

“Đủ rồi. Con có thôi đi ngay không.” Mẹ cô tức giận đập bàn.

Ngọc Lan đứng dậy khẽ cười. “Con ăn no rồi. Mọi người dùng bữa ngon miệng.”

Ngọc Hân trợn mắt. “Khoan, em hãy nói cho rõ. Ý em là gì.”

Ngọc Lan cười khẩy. “Mẹ là người rõ nhất, chị hỏi mẹ đi.”

Ngọc Hân quay sang nhìn mẹ mình. “Là sao hả mẹ.”

Mẹ cô thở dài. “Ý nó nói con là nên suy nghĩ cho thật kỹ. Đừng để chuyện tình cảm làm đau khổ mình.”

Ngọc Hân ăn xong thì về lại phòng, trong đầu cô vẫn còn thắc mắc về chuyện Ngọc Lan nói. Cô đứng trước gương và vạch áo bên vai phải của mình ra xem, một dòng chữ được xăm trên đó.

Vì sao cô lại xăm những chữ này, chắc chắn đó là vì cô hận một người đã khiến cô đau khổ trong thời gian dài. Một lời nhắc nhở để cảnh tỉnh cho việc lựa chọn người đàn ông sau này của đời cô.

Chuông điện thoại vang lên, là Quốc Hưng điện tới. Ngọc Hân sực nhớ là đêm nay cô có hẹn với anh đi uống rượu. Cô nhanh chóng lao vào phòng tắm thay đồ rồi đi xuống.

Ngọc Lan lúc này đang ở dưới sân nói chuyện điện thoại. Thấy chị mình đi tới và chiếc xe đang nổ máy đợi bên ngoài, Ngọc Lan liền hiểu ra mọi việc. Quốc Hưng thấy Ngọc Hân đi ra nên vội xuống mở cửa xe.

“Chào anh Hưng.” Ngọc Lan nhìn Quốc Hưng mỉm cười.

“Chào Lan, lâu ngày không gặp, nhìn nhóc ngày càng đẹp lên nha.” Quốc Hưng khẽ cười.

Ngọc Lan bĩu môi. “Sao em đẹp bằng chị em được. Anh vẫn như xưa nhỉ, vẫn là nụ cười khiến bao cô gái điêu đứng.”

Quốc Hưng nghe xong liền đỏ mặt. “Em biết ghẹo anh kia đấy. Em không còn là cô nhóc ngày xưa suốt ngày e thẹn nữa rồi.”

Ngọc Lan chấp tay sau lưng đi tới gần hơn. “Ai rồi cũng phải thay đổi mà anh.” Sau đó cô vẫy tay. “Hai người đi chơi vui vẻ.”

Sau đó thì Quốc Hưng lái xe vút đi. Trên đường tới nhà hàng, anh vẫn không ngừng mỉm cười, đôi lúc mắt anh đỏ lên vì ngại ngừng. Ngọc Hân nhìn thấy anh cười trông rất quyến rũ, những lúm đồng tiền hiện ra, đúng thật là nụ cười khiến nhiều cô gái điêu đứng thật.

“Anh nghĩ gì mà vui vậy.” Ngọc Hân mở lời

Quốc Hưng quay sang nhìn cô rồi tiếp tục lái xe. “Anh nghĩ về bé Lan. Hồi đó nó còn nhỏ, lúc nào cũng mặt mày lấm lem, thấy người lạ là bắt đầu e thẹn. Giờ thì ngày càng cứng chạc và thông minh.” Quốc Hưng thở dài. “Tự nhiên anh cảm thấy mình già đi.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Vậy trong ký ức của anh thì lúc nhỏ em thế nào.”

Quốc Hưng mỉm cười rồi nhúu mày. “Em hả. Ừm thì lúc anh gặp em, thì em đã là thiếu nữ rồi. Xinh đẹp, khôn khéo, lém lỉnh và mạnh bạo như đàn ông.”

“Vậy em của bây giờ, anh không thích sao.” Ngọc Hân vén tóc lên.

Quốc Hưng đáp nhanh. “Không.” Thấy cô ngạc nhiên nhìn sang nên anh khẽ cười. “Ngày xưa em thích anh. Còn bây giờ thì anh không biết em có ghét anh hay không.”

“Vậy anh phải làm gì cho em thích anh đi.” Ngọc Hân đỏ mặt e thẹn.

Sau khi uống với nhau vài ly rượu và kể cho nhau về chuyện thời thơ ấu. Anh đưa cô về lại nhà và cởi dây an toàn giúp cô. Ngọc Hân thấy Quốc Hưng thật ga lăng. Chưa kịp bước xuống xe thì anh bỗng kề miệng hôn cô, không biết có phải vì anh say hay anh cố tình nhưng cô chả có một chút kháng cự nào.

E thẹn bước xuống xe, Ngọc Hân không chào Quốc Hưng mà đi thẳng vào trong. Vừa đi cô vừa mỉm cười, cảm giác của cô như vừa mới được ai đó tặng quà. Vô tình ngược mặt lên thì cô thấy em mình đang đứng trên lầu nhìn xuống. Về mặt của Ngọc Lan nhìn rất đăm chiêu. Cô nghĩ hình như Ngọc Lan đã chứng kiến được hết mọi chuyện lúc này.

Ngọc Hân không vào phòng mình mà đi thẳng tới phòng của Ngọc Lan. Thấy cô vào nhưng Ngọc Lan cũng chả thể hiện thái độ gì, chỉ lẳng lặng leo lên giường nằm. Cũng đã lâu ngày rồi Ngọc Hân không có nằm cùng em mình nên cô liền tháo giày ra rồi leo lên nằm bên cạnh.

“Chị hỏi thật. Nhóc giận gì chị đúng không.” Ngọc Hân đưa tay bấu má em mình.

Ngọc Lan nhếch môi cười. “Em làm gì mà giận chị chứ.”

“Vậy tại sao thái độ mấy tuần nay em đều tỏ vẻ khó chịu với chị vậy.” Ngọc Hân gặng hỏi.

Ngọc Lan quay sang nhìn chị mình. “Em chả khó chịu gì với chị hết. Chị đừng suy nghĩ nhiều.”

“Em có chuyện gì thì nói cho chị biết đi. Nếu chị sai thì chị còn biết mà thay đổi.” Ngọc Hân khẽ cười.

Ngọc Lan khẽ cười đáp lại. “Chị chả có gì sai cả. Quy chung thì chị cũng muốn được hạnh phúc thôi, em làm sao trách chị được. Mà chị đi chơi với anh Hưng về vui không.”

Ngọc Hân nhìn lên trần nhà. “Cũng vui. Anh ấy với chị vừa hàn huyên lại những chuyện xưa. Nghĩ lại mà chị lại thấy mắc cười.”

“Chị có định lấy anh ấy không.” Ngọc Lan nhìn chị mình tha thiết như muốn biết được câu trả lời.

“Nhóc này, chuyện đó còn lâu chị mới nghĩ tới. Bây giờ chị còn trẻ mà.” Ngọc Hân gõ nhẹ vào trán Ngọc Lan.

Đêm đó hai người kể mọi chuyện với nhau nghe. Thật sự thì Ngọc Hân vẫn không thích em mình quen cậu trai đó, nhưng giờ chưa phải lúc để khuyên bảo nên cô chỉ giả vờ như không biết. Với lại cô nghĩ Ngọc Lan còn nhỏ nên cứ để nó yêu đương bậy bạ, đến khi lớn lên hiểu chuyện thì Ngọc Lan tự ắt bỏ cậu ta. Nếu không thì lúc đó cô ra tay cũng chưa muộn.

20. Chương 19: 180d

Sau một vài ngày cố tình không liên lạc với Văn Vũ, Ngọc Hân tiếp tục đi chơi với Quốc Hưng. Văn Vũ cũng không liên lạc lại giống như mọi hôm, cô thấy sự im lặng này thật đáng sợ. Ngọc Hân đã không ngừng đặt câu hỏi rằng, nếu như cô không chủ động liên lạc với Văn Vũ, thì liệu chuyện tình của hai người có theo sự im lặng đó mà tan theo hay không. Nếu cô buông tay thì liệu anh có níu giữ lại.

Cuối cùng chịu không nổi, Ngọc Hân đành liên lạc lại với Văn Vũ. Vẫn là câu trả lời anh bận, suốt ngày anh cứ bận mãi thôi. Rồi thì Ngọc Hân cũng chợt nhận ra rằng, có khi nào Văn Vũ cố tìm cách né tránh cô không. Sao bây giờ cô mới nhận ra, phải chăng là do sự xuất hiện của Quốc Hưng đã làm mù mờ đầu óc của cô.

Biết Văn Vũ đã chuyển xuống ca tối nên Ngọc Hân cố tình đến quán để hỏi chuyện. Và rồi cô biết được anh không còn làm ở đây nữa. Lập tức móc điện thoại điện cho Văn Vũ nhưng anh lại không bắt máy, cô buồn bã đến lặng người.

Sáng hôm nay, Ngọc Hân cố tình đi thật sớm để tìm hiểu mọi chuyện. Đang trên đường đi tới quán thì Văn Vũ gọi lại cho cô.

“Lúc tối em gọi cho anh có việc gì vậy.” Văn Vũ nói trong điện thoại.

Ngọc Hân giả vờ như không biết gì. “Em định rủ anh đi chơi ấy mà.” Cô cố gắng nói một cách bình tĩnh nhất.

“Tối qua anh bận làm nên đầu bắt máy được. Về tới phòng thì thấy đã muộn nên anh không muốn gọi làm phiền em.” Văn Vũ vui vẻ đáp.

Ngọc Hân hứ lên một tiếng. “Vậy tối qua em ở quán sao lại không thấy anh.”

Văn Vũ ngập ngừng giây lát. “Anh tăng ca hỗ trợ ở cửa hàng khác.”

“Sao anh không nói với em.” Ngọc Hân tức giận.

Văn Vũ ừm một tiếng. “Anh thấy chả có gì to tát lắm nên nói em để làm gì.” Anh nói nhanh. “Thôi anh làm đã, có gì chiều về anh điện lại cho em.” Văn Vũ cúp máy sau đó mà không đợi cô nói thêm một lời nào nữa.

Anh xem tôi là gì chứ, Ngọc Hân tức giận nên đập tay lên vô lăng liên tục.

Đón mấy đứa bạn xong, Ngọc Hân tới quán với tâm trạng như người mất hồn. Thức ăn bưng ra nhưng cô chả thèm ngó ngang tới. Cà phê cũng chưa được khuấy lên. Quỳnh Hương thấy bộ dạng Ngọc Hân như vậy nên liền thúc chân tới. Hiểu ý nên Ngọc Hân bưng ly cà phê lên nhấp nháp.

Đến cả cà phê mà còn không đáng bằng chuyện tình của mình nữa sao, Ngọc Hân chợt nghĩ.

“Bộ tối qua cãi nhau với anh Hưng à.” Hồng Loan liếc mắt nhìn Ngọc Hân.

“Cái cô này, lo ăn đi.” Quỳnh Hương biết ý nên chen vào.

Hồng Loan tỏ vẻ bức bối. “Tôi thấy bà ấy sầu đời nên muốn quan tâm thôi.” Hồng Loan quay qua nhìn Ngọc Hân. “Có chuyện gì bức bối vậy bà.”

Ngọc Hân nhếch môi cười rồi nhìn mọi người. “Tôi hỏi mấy bà một chuyện. Nếu người yêu mấy bà giấu diếm hết chuyện này đến chuyện khác, mà không nói cho mấy bà biết. Thì mấy bà nghĩ gì.”

“Chia tay đi.” Thảo Vân đáp nhanh.

Hồng Loan trầm ngâm. “Nhưng mà giấu diếm chuyện gì mới được.”

“Ví dụ như họ không nói cho mình biết một sự việc nào đó. Đến khi mình biết được thì họ ập úng rồi khai

thật.” Ngọc Hân khẳng khái nói.

“Nhưng mà là chuyện gì.” Hồng Loan gắng hỏi. “Bà phải nói thẳng ra là chuyện gì mới được chứ.”

Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân chăm chăm. “Ngay từ đầu họ đã giấu bà như vậy, thì chắc gì sau này người ta sẽ nói thật. Nếu đã yêu nhau mà còn không thật thà với nhau, thì tôi nghĩ bà Vân nói đúng đó.” Quỳnh Hương lắc đầu. “Chia tay ngay đi.”

Hồng Loan quay qua nhìn Quỳnh Hương. “Thế thẳng người yêu bà thật thà với bà lắm sao.”

“Còn phải hỏi.” Quỳnh Hương chặc một tiếng như tỏ vẻ hỏi thừa.

Ngọc Hân không biết liệu rằng Văn Vũ có đang nói thật với cô hay không. Lúc đầu khi Văn Vũ nói mình học với đi làm cả ngày thì đúng là cô nghi ngờ anh nói láo thật. Nhưng khi chạy tới phòng Văn Vũ thì thấy khóa trái cửa, chạy tới cửa hàng thì thấy anh đang làm việc ở trong, vì vậy cô mới tin rằng anh nói thật.

Đang suy nghĩ thì Ngọc Hân thấy Quốc Bảo. Cô liền chạy tới. “Em trai, anh Vũ hôm nay có đi làm không.” Cô giả vờ hỏi.

Quốc Bảo nhìn một hồi lâu. “Dạ có chị, anh làm ca tối.”

“Thế còn ngày hôm qua.” Ngọc Hân dò hỏi.

“Dạ anh cũng làm tối chứ đâu.” Quốc Bảo nhìn sang hướng khác. “Em xin phép đi châm nước cho khách cái đã.” Cậu ta bước đi.

Cảm thấy rằng cậu ta đang giấu chuyện của Văn Vũ nên cô hậm hực quay về chỗ ngồi. Đảo mắt quanh quán, cô thấy chị Ngân đang ngồi ở bên kia. Cô nghĩ chỉ còn cách tới hỏi thẳng chị Ngân mà thôi.

“Em chào chị.” Ngọc Hân khẽ cười lễ phép.

Chị Ngân nhìn cô. “Chào em. Có việc gì không em.”

“Chị cho em hỏi là anh Vũ còn làm ở đây nữa không.” Ngọc Hân mạnh dạn hỏi thẳng.

Chị Ngân nhìn cô một hồi lâu với vẻ mặt không mấy gì ngạc nhiên. “Vũ không còn làm ở đây nữa em.” Chị Ngân lắc đầu.

“Vậy sao anh ấy nói với em là vẫn đang đi làm.” Ngọc Hân giả vờ ngu ngơ.

“Nó chuyển sang cửa hàng khác rồi em.” Chị Ngân thở dài.

Vậy là anh ta nói thật, Ngọc Hân hơi mừng trong lòng. “Chị có biết là anh ấy làm ở đâu không.” Cô gắng hỏi rồi năn nỉ. “Chị cho em biết với.”

Chị Ngân giả vờ. “Cái này thì chị không biết. Nó không nói với em sao.”

“Dạ không.” Ngọc Hân cúi mặt xuống.

“Vậy thì em hỏi nó đi.” Chị Ngân khuyên nhủ cô. “Mà chị nghĩ nó chuyển đi mà không nói với em.” Chị Ngân thở dài. “Nghĩa là nó không muốn em biết.”

“Ý chị là sao.” Ngọc Hân ngạc nhiên vô cùng.

“Em thông minh như vậy nên em tự đoán đi. Chị phải đi làm việc đây. Hẹn gặp lại em sau nha.” Chị Ngân khẽ cười.

Ngọc Hân gương cười đáp lại rồi quay về bàn mình. Quỳnh Hương như thấu hiểu ra mọi chuyện nên nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên. Lúc đi về, Quỳnh Hương bảo cô chở hai quỳ kia về trước. Hiểu ý nên cô gật đầu ưng thuận.

“Người yêu của mày là có phải là nhân viên quán R đó không.” Quỳnh Hương ngồi trên giường nhìn Ngọc Hân.

“Ừm, anh ta làm nhân viên ở đó.” Ngọc Hân nằm trên giường khẽ đáp lại.

Quỳnh Hương lắc đầu thở dài. “Tao biết ngay mà. Hèn gì thấy mày cứ dò hỏi người này rồi đến người khác. Mấy lần trước cũng y như vậy.” Cô quay sang nhìn Ngọc Hân. “Lúc sáng mày hỏi chuyện người yêu giấu diếm thì ra là chuyện này đó hả. Mà anh ta giấu gì mày.”

Ngọc Hân ngồi dậy khoanh tay bó gối. “Anh ta chuyển cửa hàng sang nơi khác mà không nói với tao.” Cô quay sang nhìn Quỳnh Hương. “Anh ta rõ ràng là đang tìm cách trốn tránh tao.”

“Sao mày không điện thoại cho anh ta hỏi rõ ràng.” Quỳnh Hương liếc mắt.

“Anh ta bận làm rồi. Chiều anh ta mới về.” Ngọc Hân lắc đầu.

Quỳnh Hương ôm Ngọc Hân. “Thôi bỏ đi. Vài ngày nữa là sinh nhật của mày đó. Mày đã có kế hoạch gì chưa.”

Sinh nhật ư, kế hoạch ư, Ngọc Hân đã chờ ngày này từ lâu lắm rồi. Cô dự định hôm đó sẽ dẫn Văn Vũ đi ăn tại một nhà hàng tây sang trọng. Sau đó hai người sẽ đi xem phim rồi cùng nhau đi dạo. Cô không biết anh sẽ tặng gì cho mình, mà cô cũng chẳng cần gì hết, chỉ cần anh hôn cô là được rồi. Cô chưa bao giờ được anh hôn cả, toàn là cô phải chủ động.

Liệu rằng anh ta có nhớ sinh nhật của mình không. Mình từng nói ngày sinh nhật của mình cho anh ta từ lâu rồi kia mà. Chắc anh ta không quan tâm đâu, nếu mà anh ta quan tâm mình thì đâu có hành xử như lúc này, Ngọc Hân đánh một loạt suy nghĩ trong đầu.

Chiều hôm đó, đúng như lời Văn Vũ hứa hẹn, anh chẳng thèm điện lại cho cô. Và người chủ động vẫn tiếp tục là cô. Một cuộc đầu, Văn Vũ không bắt máy, đến cuộc thứ hai rồi thứ ba, Văn Vũ mới bắt máy nói chuyện với cô.

“Alo, anh nghe đây.” Văn Vũ khẽ nói vào điện thoại.

“Anh đi làm về chưa. Tối nay anh rảnh không, mình đi chơi đi.” Ngọc Hân cố gắng giả vờ vui vẻ nói chuyện như không biết gì.

Văn Vũ ngập ngừng giây lát. “Tối nay anh bận đi làm tăng ca rồi em.”

Lại nói láo ư, Ngọc Hân tức giận nói lớn. “Anh làm ở cửa hàng nào. Em chạy tới.”

“Thôi em đến làm gì. Có gì bữa khác mình đi chơi cũng được.” Văn Vũ khéo léo từ chối.

“Anh còn định nói láo tôi đến bao giờ.” Ngọc Hân không thể kìm chế được nữa.

Văn Vũ im lặng giây lát rồi nói. “Anh có nói láo gì em đâu. Tối nay anh bận thật mà, chỉ là anh không làm ở cửa hàng đó nữa thôi.”

“Vậy anh làm ở cửa hàng nào.” Ngọc Hân muốn hỏi cho ra lẽ.

Văn Vũ thở dài đến nỗi cô có thể nghe thấy trong điện thoại. “Anh không còn làm trong thành phố nữa. Anh chuyển đi lâu rồi.”

Ngọc Hân hét lớn. “Sao anh không nói cho tôi biết. Anh cố tình làm như vậy đúng không?”

Văn Vũ ừm một tiếng rồi im lặng.

“Vậy chuyện anh đi học và đi làm cả ngày cũng là nói láo tôi.” Ngọc Hân gặng hỏi.

Văn Vũ tiếp tục ừm thêm tiếng nữa.

“Thì ra bấy lâu nay.” Ngọc Hân bật khóc. “Anh lừa tôi hết lần này đến lần khác, nào là đi học, nào là đi làm, tất cả đều là giả dối. Tại sao vậy, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

Văn Vũ nói với giọng bình tĩnh. “Chỉ là anh kiếm cớ để cố kéo dài thời gian thôi.”

“Để làm gì, để lừa tôi sao.” Ngọc Hân không muốn anh trả lời như những gì cô đang nghĩ.

“Ừm, ngay từ đầu anh chẳng phải nói là anh lừa em rồi sao.” Văn Vũ hít một hơi rõ tiếng.

Ngọc Hân đưa tay lên ngực như muốn ngăn sự đau đớn đang ào ra. “Lừa tôi, anh cảm thấy vui lắm sao.” Sự cay đắng tràn ngập trong lời nói của cô.

“Ngay từ đầu tôi đã nói rằng không muốn tiếp tục với em rồi đó sao. Thời gian qua tôi đã lạnh nhạt với em như thế nào, chẳng lẽ em lại không hay biết. Tôi cố tình hạn chế đi chơi lại với em, chẳng lẽ em lại không hay.” Văn Vũ ngập ngừng giây lát. “Hay là em muốn bị tôi lừa gạt.”

Nước mắt Ngọc Hân không ngừng tuôn chảy, cô đau đớn tột cùng khi nghe Văn Vũ nói như vậy. Tại sao giờ cô mới biết, có phải là vì cô đã quá yêu anh đến mức ngu si và mù quáng rồi hay không. Văn Vũ nói gì thì cô cũng tin, anh lạnh lùng và vô tâm với cô, cô cũng bỏ qua. Cô chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi. Vậy mà giờ đây anh lại rời bỏ cô đi.

“Anh có biết là ngày mai là sinh nhật tôi không.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

“Vậy chúc em ngày mai sinh nhật vui vẻ.” Văn Vũ ngập ngừng rồi khẽ nói.

Ngọc Hân nhếch môi cười trong đau đớn. “Tôi cảm ơn lòng chó của anh.” Cô tức giận ném văng điện thoại vô tường. *Đến cả sinh nhật tôi mà anh cũng không nhớ sao*, Ngọc Hân hực hắng.

Ngọc Hân chẳng biết mình vùi đầu trong chán khóc nhiều như thế nào. Cô chỉ biết một lúc lâu sau thì Quỳnh Hương chạy ập vào phòng, rồi mặt mày nhăn nhó nhìn cô. Quỳnh Hương thở dài rồi mắng mỏ anh ta này nọ, sau đó thì nằm xuống ôm cô an ủi.

Ngọc Lan đứng trước cửa phòng nhìn nhìn chị mình rồi bước đi. Về lại phòng mình, Ngọc Lan khóa trái cửa rồi lôi điện thoại ra bấm. Về mặt Ngọc Lan trong rất buồn bã.

“Alo, anh Vũ hả.” Ngọc Lan nói khẽ vào điện thoại.

“Anh nghe đây.” Văn Vũ nói trong điện thoại với giọng như mới khóc.

Ngọc Lan thở dài. “Anh sao rồi.”

“Anh không sao hết. Em điện anh có chuyện gì không.” Văn Vũ thắc mắc.

Ngọc Lan ầm ừ một lúc. “Chị Hân đang khóc rất nhiều. Em chả biết phải làm sao hết. Tất cả đều tại anh đó.”

Văn Vũ hít một tiếng. “Ừm, anh biết rồi.”

“Anh biết rồi là sao. Anh có biết chị ấy buồn như thế nào không.” Ngọc Lan cắn chặt môi.

“Không, anh ở đây thì sao biết được.” Văn Vũ khẽ đáp.

Ngọc Lan thở dài. “Giờ này mà anh còn đùa giỡn được hay sao.”

Văn Vũ ừm một tiếng. “Anh xin lỗi.”

“Anh xin lỗi em làm gì. Đi mà xin lỗi chị em ấy.” Ngọc Lan tức giận.

“Anh biết rồi. Anh cúp máy đây.” Văn Vũ tắt máy ngay sau đó.

Một lúc sau, khi Quỳnh Hương an ủi đủ các kiểu thì kéo Ngọc Hân đi bar giải sầu. Từ chối không muốn đi nhưng bị nài ép đủ kiểu thì Ngọc Hân cũng đành miễn cưỡng nhận lời. Tới quán bar C, Quỳnh Hương kêu rượu để uống với cô. Biết Ngọc Hân đang buồn nên Quỳnh Hương chả dám mở lời, cứ để không khí im lặng trải qua một hồi rất lâu.

“Sao mày biết tao như vậy mà chạy tới.” Cuối cùng thì Ngọc Hân cũng lên tiếng.

“Bé Lan điện thoại cho tao.” Quỳnh Hương nhìn cô thông cảm.

Em gái mình biết chuyện nhưng sao nó lại không an ủi mình, mà lại đi nhờ bạn mình. Mà khoan, hình như nó từng tỏ thái độ tức giận khi thấy mình đi chơi với anh Hưng mà. Có khi nào nó biết chuyện mà giấu mình hay không ta, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Bất ngờ thấy Hữu Kim bước vào, Ngọc Hân liền kêu cậu ta. Quay lại vẫy tay chào, Hữu Kim ra hiệu đang bận gì đó. Ngọc Hân hiểu ý nên tiếp tục trò chuyện với Quỳnh Hương.

Lát sau thì Hữu Kim bước qua. “Chị kêu em có chuyện gì không.”

Ngọc Hân lại giả vờ xem thử cậu ta nói gì. “Dạo này em có gặp anh Vũ không. Chị điện hoài mà anh ấy bảo bận.”

Sao chị lại hỏi chuyện này kia chứ. Nhìn mắt chị đỏ hoe như mới khóc, rượu thì này giờ uống liên tục. Chị biết chuyện rồi mà giả vờ đúng không, Hữu Kim nghĩ ngợi rồi khẽ cười. “Anh ấy chuyển công tác lâu rồi.”

Ngọc Hân hơi bất ngờ. “Em biết anh ấy chuyển đi đâu không.” Cô hy vọng Hữu Kim tiếp tục thành thật.

“Em làm nhân viên thì sao biết được.” Hữu Kim khẽ cười.

“Em không hỏi anh ấy sao.” Ngọc Hân gắng hỏi.

Hữu Kim lắc đầu. “Em chưa hỏi. Mà hỏi để làm gì kia chứ.”

Ngọc Hân nhìn Hữu Kim chằm chằm. “Sao em biết chuyện mà không nói với chị.”

Hữu Kim nhếch môi cười. “Chuyện tình cảm của anh chị thì sao em thò tay vào được.” Hữu Kim nhấp một chút rượu. “Lẽ ra thì chị phải hỏi anh ấy chứ.”

“Chị hỏi mà anh ta không trả lời.” Ngọc Hân khẽ cười. “À không, anh ta không thành thật với chị.”

Hữu Kim lại lắc đầu ngao ngán. “Do chị thôi.” Thấy Ngọc Hân và Quỳnh Hương ngạc nhiên nên Hữu Kim liền nói. “Lúc ở cạnh nhau sao chị không thành thật với anh ấy đi. Giờ để mọi chuyện xảy ra như vậy rồi, thì chị oán trách làm gì nữa.”

“Sao em lại nói chị không thành thật.” Ngọc Hân trợn mắt nhìn Hữu Kim.

“Chả phải em nói không đúng sao. Trong lúc quen anh Vũ thì chị đi chơi với biết bao nhiêu người con trai khác. Vậy là thành thật sao.” Hữu Kim nốc hết ly rượu.

Ngọc Hân tức giận. “Chị đi chơi với bạn bè mà. Chẳng lẽ anh ta ích kỷ như vậy.”

Hữu Kim nhìn thẳng vào mắt Ngọc Hân. “Vấn đề là chị đi chơi với người yêu cũ. Rồi up đầy các hình lên mạng, chị nghĩ rằng anh ta có nên ích kỷ hay không.” Hữu Kim nhún vai. “Mà quên nữa, anh Hưng lại là mối tình đầu của chị kia mà.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Em nghĩ gì vậy. Chỉ là chị up lên mạng cho vui thôi. Nếu mà chị cố tình quen một thằng đàn ông khác thì em nghĩ chị có up lên mạng cho anh ấy thấy hay không.” Ngọc Hân uống cạn ly rượu của mình. “Chị nghĩ đó là chuyện bình thường nên mới làm như vậy. Với lại từ khi quen anh ấy thì chị vẫn up hình đấy thôi, đâu phải là chỉ riêng bây giờ.” Cô bao biện cho hành động của mình.

“Bộ chỉ nghĩ anh Vũ là thần thánh ư. Anh ấy không biết ghen hay sao.” Hữu Kim nhếch môi cười. “Hèn gì ngay từ đầu anh Vũ đã có ý định rời xa chị rồi.”

“Anh ta nhỏ nhen và đàn bà vậy sao. Nếu anh ta không thích thì tại sao anh ta không nói với chị. Nếu anh ta nói với chị, thì chị đã không bao giờ up hình, không bao giờ đi chơi với người con trai khác rồi.” Ngọc Hân nghe xong mà càng tức giận hơn.

Hữu Kim bĩu môi. “Chị quen anh Vũ lâu như vậy mà không biết tính anh ấy hay sao. Anh ấy thà tự làm mình đau khổ, tự dần vật bản thân còn hơn là đi nói với chị. Mà ngay từ đầu chị đã không nghiêm túc quen anh Vũ thì làm sao anh ấy lại dám mở miệng yêu cầu chị này nọ. Anh ấy là gì của chị kia chứ.”

“Nếu vậy thì sao lúc đầu hai người lại đồng ý quen nhau.” Quỳnh Hương chen lời vào.

“Vì anh ấy thích chị Hân và chị Hân lại đi tán tỉnh anh.” Hữu Kim bắt ngờ nói.

“Đù, thì ra là vậy.” Quỳnh Hương ngạc nhiên.

Ngọc Hân liếc mắt nhìn Hữu Kim. “Em đừng nói như thế em hiểu rõ anh ta và chị.”

Hữu Kim khê cười. “Chị thì em không hiểu rõ nhưng em hiểu rõ anh ta hơn chị.”

Ngọc Hân bĩu môi khinh thường. “Em nghĩ gì mà nói em hiểu rõ anh ta hơn chị.”

Hữu Kim cười nhạt. “Ngay từ đầu anh ấy chỉ muốn đơn phương chị, ngày qua ngày cứ như vậy thôi. Dù tình cảm có lớn đến đâu đi chăng nữa thì anh ấy vẫn kìm chế lại trong lòng. Để rồi một ngày chị bước tới và kéo anh ấy ra khỏi vùng an toàn của mình.” Hữu Kim nhấp nhẹ ly rượu. “Vì sao em hiểu anh Vũ ư, là vì em cũng đơn phương anh ấy, như cái cách anh ấy đơn phương chị. Có điều anh Vũ không như chị, anh ấy không có đi tán tỉnh em.” Hữu Kim thờ dãi nhìn lên trần. “Chỉ tiếc là em và anh ấy ở hai thế giới khác nhau thôi.”

“Nếu em hiểu rõ mọi chuyện như vậy, thì tại sao em lại không nói với chị, để chị biết mà sửa sai kia chứ.” Ngọc Hân trách móc Hữu Kim.

“Vì em tôn trọng quyết định của anh ấy.” Hữu Kim đáp nhanh.

“Quyết định gì.” Quỳnh Hương thắc mắc.

Rời xa tôi, Ngọc Hân thầm nghĩ.

“Rời xa chị ấy.” Hữu Kim lắc đầu về phía Ngọc Hân.

Sau đó thì Ngọc Hân im lặng. Hữu Kim tiếp tục nói chuyện với Quỳnh Hương. Lúc về nhà tự nhiên cô cảm thấy say. Chập choạng bước lên phòng, Ngọc Hân đá đôi guốc văng lung tung trên sàn rồi nằm xòe lên giường. Ngọc Lan hình như nghe thấy nên bước qua nhìn, cô nhẹ nhàng tới đắp chăn cho chị mình.

Ngọc Hân nhìn thẳng vào mắt em mình. “Có phải là em biết chuyện anh ấy bỏ đi từ lâu rồi phải không?”

Ngọc Lan im lặng giây lát. “Dạ vâng, em biết lâu rồi.”

“Vậy tại sao em lại không nói cho chị biết.” Ngọc Hân bật dậy ngồi trên giường.

“Không cho chị biết sao.” Ngọc Lan nhìn chị mình với ánh mắt trách móc. “Cái ngày anh ấy lên đường. Cái ngày mà em lén lút điện thoại cho chị.” Cô hít một hơi để nén giận. “Để rồi chị nói mình, anh Hưng và các bạn đang vui chơi ở resort thành phố P. Vậy theo chị là em có nên nói cho chị biết không?”

Ngọc Hân bỗng thấy tim cô như có cái gì đó đâm vào. “Còn mấy ngày khác thì sao. Em có nói cho chị biết không. Hay là em cũng như ông ta, lừa dối và giấu diếm chị đủ điều.”

“Chị không muốn nhớ hay là chị đã quên.” Ngọc Lan nhếch môi cười. “Em đã từng nói chị là đừng đi chơi với anh Hưng. Để rồi sao, chị bảo em rằng nếu anh Vũ không thích thì chị không cần những người như vậy.” Mắt Ngọc Lan bỗng đỏ hoe. “Trong lúc chị đang vui vẻ với anh Hưng thì chính em.” Ngọc Lan bỗng lớn tiếng. “Em là cái người lén chị tới tìm anh Vũ với hy vọng có thể khuyên giải tình cảnh của hai người. Để hai người có thể về lại với nhau.” Ngọc Lan lắc đầu. “Chỉ tiếc là em đến quá trễ thôi. Anh ấy đã quyết định từ trước rồi.”

Nước mắt Ngọc Hân lại chảy xuống. “Tại sao anh lấy lại không nói với chị mà lại tự ý quyết định như vậy. Anh ấy có quan tâm đến tình cảm, đến cảm xúc của chị hay không?”

Ngọc Lan cắn chặt môi nhìn chị mình. “Ngày qua ngày, chị cứ vô tình gieo cho anh ấy những tổn thương mà chị không hề hay biết. Chính vì thế anh ấy mới quyết định rời đi.” Ngọc Lan cúi mặt xuống. “Anh ấy không quan tâm đến cảm xúc của chị sao.” Cô ngước mặt lên nhìn chị mình. “Chị đâu có biết rằng anh ấy bị lật chân nhưng vẫn ráng nhịn đau đón để ngồi ăn với chị.”

“Ý em nói là do chị không quan tâm đến anh ta, nên anh ta bị tổn thương sao. Anh ta không nói thì làm sao chị biết được anh ta bị lật chân. Tự anh ta chuốc lấy đau khổ thôi, tự anh ta làm mọi chuyện rồi lên và khó khăn hơn thôi.” Ngọc Hân tức giận.

Ngọc Lan lắc đầu nhìn chị mình với vẻ không thích. “Đến giờ mà chị vẫn nghĩ anh ấy như vậy sao, ích kỷ và nhỏ nhen. Thay vì phải nén đau, anh ấy có thể hủy hẹn với chị kia mà.” Ngọc Lan nhếch môi cười thay cho Văn Vũ. “Chị quá vô tư nên không chú ý đến cảm xúc của anh ấy. Ngược lại thì anh ấy lại chú ý đến từng cảm xúc, cử chỉ, hành động và lời nói của chị. Nhiều lúc chị thân nhiên vô tư nên đâu biết điều đó sẽ làm anh ấy tổn thương. Chị cười đùa thân mật với người con trai khác, mà đâu biết điều đó sẽ khiến anh ấy buồn.”

Ngọc Hân nhìn chăm chăm vào Ngọc Lan. “Em nói như thể em hiểu rõ anh ấy quá ha.”

“Tất nhiên rồi chị ạ. Vì em giống như anh ấy.” Ngọc Lan bình thản nói.

Đúng, nó nói đúng, là mình quá vô tư nên chẳng để ý đến cảm xúc của anh ấy, Ngọc Hân thầm nghĩ. Trước giờ cô cứ nghĩ rằng, dù cô có ít quan tâm Văn Vũ đi nữa, thì anh vẫn yêu cô như vậy. Giờ thì cô mới nhận ra điều đó là hoàn toàn sai lầm.

“Chị quên anh ấy đi. Dù sao thì ở bên anh Hưng, chị vẫn vui vẻ và hạnh phúc hơn kia mà.” Ngọc Lan khuyên chị mình.

Đúng thật sự là Ngọc Hân cảm thấy vui vẻ nhiều hơn khi ở với Quốc Hưng. Ngọc Hân nghĩ phải chăng cô với Văn Vũ cũng chỉ là một cảm giác bất chợt. Cô buồn bã và bức tức chẳng qua là do bị lừa dối, cảm giác giống như bị phản bội và bị khinh khi. Liệu cô sẽ quên anh nhanh như lúc cô thích anh hay không.

21. Chương 20: 185d

Nắng vẫn chiếu và mây cứ đi, Ngọc Hân cảm thấy không có Văn Vũ thì cuộc sống của cô vẫn vậy. Mỗi buổi sáng thức dậy, cô không còn cảm giác nhẩn tẻ quen thuộc nữa. Mà cô nghĩ nhẩn tẻ làm gì kia chứ, có đời nào anh nhẩn tẻ cho cô đâu. Giờ đây thì cô đã biết rằng, cuối cùng thì Văn Vũ vẫn không tin cô yêu anh thật sự.

Cà phê để trên bàn nhưng Ngọc Hân cảm thấy chẳng muốn uống. Thức ăn bưng lên, cô cũng chẳng muốn ăn. Quỳnh Hương biết ý nên cũng để yên giống như Ngọc Hân.

“Hai bà định tuyệt thực hay sao.” Thảo Vân thấy hai người kỳ lạ nên thắc mắc.

Quỳnh Hương nhìn Thảo Vân. “Để bụng tối nay ăn sinh nhật.”

“Nhìn cái bộ mặt kia thì liệu tối nay có tổ chức không.” Hồng Loan nói khía. “Tối nay anh chàng thơ có tới tham dự không bà.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Anh ta chia tay tao rồi.”

Hồng Loan ngạc nhiên không tin đó là sự thật. “Đù, thật vậy sao. Dám chia tay bà luôn ư. Thằng cha này ghê nha.”

“Ghê gì bà.” Thảo Vân không hiểu ý của Hồng Loan.

“Thì chia tay bà Hân để quen con khác giàu hơn.” Hồng Loan nhanh nhẩu đáp.

Quỳnh Hương nhăn nhó. “Sao bà nói như ai cũng tham tiền vậy.”

Hồng Loan liếc mắt nhìn Quỳnh Hương. “Thế bà nghĩ vì sao cha này chia tay bà Hân.”

“Cảm thấy không hợp nên chia tay.” Thảo Vân bất ngờ nói.

Ngọc Hân bất ngờ khi nghe Thảo Vân nói. “Sao bà lại nói vậy.”

“Thì tôi nghĩ vậy thôi.” Thảo Vân nhìn Ngọc Hân. “Người hợp với bà thì chỉ có một.”

“Là anh Hưng sao.” Hồng Loan đoán mò.

Thảo Vân lắc đầu. “Không, là người yêu bà thật sự.” Thấy Hồng Loan bĩu môi chê bai, nên Thảo Vân liền hích mũi lên. “Chỉ có yêu thì họ mới bỏ qua, chịu đựng để sống chung với cái xấu, cái tệ của đối phương mà thôi.” Thảo Vân nhìn mọi người. “Mấy bà không nghe câu, yêu nhau yêu cả đường đi hay sao.”

“Câu đó thì liên quan gì nhau.” Hồng Loan phản bác lại.

Ngọc Hân chợt mỉm cười trong khi hai người họ tiếp tục tranh luận với nhau. Bỗng nhiên Ngọc Hân thấy cô nhóc hay bám lấy Văn Vũ mọi bữa chạy tới, hình như cô nhóc đang tìm kiếm cái gì đó. Nhân viên tên Mỹ Lệ đứng gần bàn Ngọc Hân ngồi xuống hỏi chuyện cô nhóc.

“Em tìm cái gì dạ.” Mỹ Lệ khẽ cười.

Cô nhóc gãi đầu. “Chị ơi, chị có thấy chú xấu xí ở đâu hay không.”

Chú xấu xí, à, thì ra cô nhóc hỏi anh ta, Ngọc Hân thầm nghĩ.

“Chú xấu xí nào cơ.” Mỹ Lệ gặng hỏi.

“Cái chú xấu xí hay làm ở đây này. Chú mang bộ đồ đen, cao cao chừng này nè chị.” Cô nhóc giơ tay lên để mô tả chiều cao.

Mỹ Lệ nựng má cô nhóc. “Chờ chị chút, để chị hỏi mấy anh chị kia.” Sau đó Mỹ Lệ nói vào đám. “Mấy anh chị ơi, mọi người có biết chú xấu xí là ai không.” Một giây lát sau thì Mỹ Lệ khẽ cười. “Chú xấu xí bữa nay đi làm chỗ khác rồi em.”

“Chú ấy làm ở đâu dạ.” Cô nhóc tỏ vẻ buồn. “Con muốn gặp chú ấy.”

Mỹ Lệ xoa đầu cô nhóc. “Chú ấy đi làm ở một nơi rất xa là xa. Hay là em qua chơi với anh bên đó đi.” Mỹ Lệ chỉ tay qua Quốc Bảo.

Cô nhóc lắc đầu. “Không thích đâu, em thích chú ấy cơ.” Nói xong cô nhóc bỏ đi về với ba mẹ với bộ mặt buồn bã.

Ngọc Hân không ngờ đến cô nhóc còn thích anh ta đến vậy. Cô cảm thấy người mình run lên, đôi mắt bỗng cay xè và lồng ngực thì nhói đau. Một mối, cô ngó ý đi về trong sự ngạc nhiên của đám bạn. Quỳnh Hương biết ý nên gật đầu.

Suốt mấy ngày nay, ngoài việc đi cà phê hay đi bar thì Ngọc Hân sẽ ra đường. Thời gian còn lại thì cô cứ nằm suốt trên giường, đầu óc cứ suy nghĩ về Văn Vũ. Nhiều lúc không cầm được lòng nên cô mở điện thoại ra xem hình của Văn Vũ. Nhưng cô lại sợ nhớ là mình mới thay điện thoại nên lại thôi. Không phải là điện thoại mới này không có hình, mà là vì cô nghĩ đến cảnh mình đổi điện thoại vì hận Văn Vũ, hận anh vì sao đến ngày sinh nhật của cô cũng không nhớ.

Sau đó Ngọc Hân nằm thiếp đi hồi nào không hay. Sự tỉnh lại thì thấy đã gần tối. Điện thoại khẽ vang lên, Ngọc Hân thấy Quốc Hưng điện tới.

“Alo.” Ngọc Hân khẽ nói vào điện thoại.

“Chiều giờ anh điện em mãi sao không được.” Quốc Hưng hỏi cô.

Ngọc Hân vội đáp. “Chiều giờ em ngủ quên mất. Có việc gì không anh.”

“Thì hôm nay là sinh nhật em. Anh muốn rủ em đi tối một nơi.”

Ngọc Hân nghĩ ít ra thì vẫn còn có người nhớ đến. “Nơi nào vậy anh.” Cô tò mò muốn biết.

Quốc Hưng ừm một tiếng. “Bí mật, chút nữa anh chở em tới thì biết.”

“Vậy chút nữa gặp lại anh.” Ngọc Hân cúp máy.

Lát sau, Ngọc Hân mang mặc bộ váy màu trắng, cô trang điểm nhẹ lại khuôn mặt rồi bước xuống. Lúc nhìn trong gương thì cô mới thấy mắt mình thâm đen như thế nào. Sau đó Quốc Hưng chở cô tới một nhà hàng sang trọng nằm ở tầng ba của khách sạn L. Bước vào bên trong, Ngọc Hân vô cùng ngạc nhiên khi thấy cả tầng trên này trang trí vô cùng đẹp mắt.

“Đêm này dành riêng cho em đây.” Quốc Hưng khẽ nói bên tai Ngọc Hân.

Những chiếc bong bóng màu trắng ở khắp nơi, ngay cả rèm hay khăn trải bàn cũng vậy, toàn là màu trắng cả. Đây là màu Ngọc Hân ưa thích và Quốc Hưng vẫn nhớ điều đó.

Dưới ánh đèn vàng, cả không gian nhìn rất lung linh và huyền ảo. Quốc Hưng ga lăng kéo ghế cho Ngọc Hân ngồi xuống. Sau đó thì anh bước tới ngồi đối diện. Ngọc Hân khẽ nhìn Quốc Hưng qua những ngọn nến đặt giữa bàn. Cô thấy anh đẹp trai rạng ngời khi mặc bộ vest màu đen, bộ vest nhìn đơn giản nhưng lại rất tinh tế đến từng đường chỉ.

Quốc Hưng khẽ cười. “Chúc mừng sinh nhật em.”

“Cảm ơn anh.” Ngọc Hân e thẹn. “Anh chuẩn bị hết mọi thứ này sao?”

Quốc Hưng lắc đầu. “Không, là khách sạn chuẩn bị. Anh chỉ trả tiền cho họ thôi.” Anh hỏi cô. “Em thấy đẹp không?”

“Đẹp, tất nhiên là đẹp rồi.” Ngọc Hân đáp nhanh với tâm trạng thổn thức vì vui sướng.

“Em thích là được rồi.” Quốc Hưng mỉm cười, vẫn là nụ cười chết người đó.

Ngọc Hân đỏ mặt. “Cũng chỉ là sinh nhật thôi. Có cần anh phải chuẩn bị sang trọng như vậy không?”

“Tất nhiên là có rồi.” Quốc Hưng hơi nhướng người tới trước. “Ngoài ra anh muốn hỏi em một việc.”

“Việc gì anh cứ hỏi.” Ngọc Hân vén tóc của mình lên.

Quốc Hưng đưa tay lên miệng ho nhẹ một tiếng. “Em đồng ý làm bạn gái của anh chứ?”

Bất ngờ vì câu nói của Quốc Hưng, Ngọc Hân ngạc nhiên nhìn sững anh mà không chớp mắt. Anh vừa mới ngỏ lời muốn cô làm bạn gái của anh. Cô không biết mình có nghe nhầm hay không. Cái cảm giác này cô đã chờ đợi và ao ước suốt bao nhiêu năm qua, nhưng lạ thay cô lại chả rung động như mình nghĩ. Hình ảnh của Văn Vũ đột nhiên hiện lên trong đầu cô.

“Em xin lỗi.” Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn Quốc Hưng. “Nhưng em không thể đồng ý được.” Cô bỗng thấy mặt Quốc Hưng từ hớn hỏ mỉm cười giờ bỗng xụ xuống. “Không phải như anh nghĩ đâu.” Cô quơ tay trước mặt anh. “Chẳng qua là vì em mới chia tay bạn trai xong. Nên em không thể nhận lời anh ngay được.”

Quốc Hưng hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. “Anh xin lỗi.” Anh khẽ cười. “Anh không biết em mới chia tay nên anh mới làm như vậy. Xin lỗi em, do anh nôn nóng quá.”

Ngọc Hân dịu mặt xuống. “Không phải lỗi của anh. Chẳng qua là em không muốn ở bên cạnh anh, khi mình cứ nghĩ về người khác như vậy. Là lỗi của em mới đúng.”

Quốc Hưng mỉm cười. “Em đừng nói như vậy. Lúc đầu anh tưởng em còn ghét anh nhưng giờ thì anh hiểu rồi. Anh sẽ đợi em. Thời gian chúng ta vẫn còn nhiều, anh vẫn còn cơ hội kia mà. Chẳng đó cũng đã khiến ngày hôm nay anh vui như thế nào rồi. Mình dùng tiệc thôi.” Quốc Hưng đưa tay ra dấu với nhân viên phục vụ.

Ngọc Hân đang ngại ngùng vì từ chối Quốc Hưng, thì bất ngờ mấy quý bạn của cô đi tới, lúc ở trên xe cô đã điện bọn họ. Tiếng bước chân, tiếng nói xầm xì vang lên. Cô quay sang mỉm cười như vừa được cứu cánh. Bữa tiệc sinh nhật bắt đầu trong không khí vui vẻ. Ngọc Hân cảm thấy mình vui lại sau những ngày đau khổ. Bánh kem được mang lên, chưa kịp gì thì cô đã bị mọi người bôi lên mặt, cả Quốc Hưng cũng bị. Thế là cô và anh kết hợp với nhau bôi bánh kem lại đám bạn mình. Chẳng mấy chốc cô và mọi người phá banh nhà hàng của người ta.

Buổi tiệc kết thúc, Quốc Hưng chở Ngọc Hân về lại nhà. Khẽ cười chào anh, cô bước vô trong với nụ cười nở trên mặt. Ngọc Lan ở trên ban công nhìn xuống, vẻ mặt vẫn buồn bã như hôm nào. Ngọc Hân định thay đồ rồi qua phòng em mình nhưng chưa kịp thì Ngọc Lan đã chạy qua.

“Tặng chị nè.” Ngọc Lan mỉm cười. “Chúc chị sinh nhật vui vẻ.”

Ngọc Hân nhận quà rồi ôm em mình. “Cảm ơn nhóc nhiều lắm.”

“Chị mở ra xem đi.” Ngọc Lan hỏi cô.

Gật đầu đồng ý, Ngọc Hân mở quà ra xem. Đó là một chiếc hộp nhỏ được bao bọc bởi giấy màu hồng bên ngoài. Bên trong chiếc hộp là một sợi dây vải màu đỏ. Ngọc Hân hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy món quà.

“Đây là dây bình an em mới xin về đó.” Ngọc Lan bồng ôm chị mình. “Chị mang vào đi. Đừng buồn nữa nha, em thương chị lắm á.”

Nghe lời em mình, Ngọc Hân mang vào tay trái ngay lập tức. Sau đó thì Ngọc Lan hỏi cô về bữa sinh nhật tối nay. Ngọc Hân nằm xuống kể với em mình tất cả mọi chuyện, ngay cả việc cô từ chối Quốc Hưng. Ngọc Lan cũng bất ngờ nhưng không hỏi. Hai người còn nói với nhau thêm nhiều chuyện nữa, tất cả đều không có Văn Vũ trong đó.

Liệu rằng anh có nhớ đến hôm nay là sinh nhật của tôi không. Anh đang làm gì vào lúc này, anh có đang nhớ về tôi như tôi đang nhớ về anh không, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Ngọc Lan sau khi trò chuyện với chị mình xong thì cô về lại phòng. Lại bước ra ban công và bật điện thoại lên điện cho anh rể. Tiếng chuông vang mãi đến khi kết thúc, cô vẫn không thấy Văn Vũ bắt máy. Lắc đầu buồn bã, Ngọc Lan leo lên giường nằm. Một lúc sau thì Văn Vũ đột nhiên gọi lại.

“Alo.” Ngọc Lan ngồi dậy nói nhanh vào điện thoại.

“Em điện anh hả. Nãy do đi làm nên anh không bắt máy được. Giờ anh vừa về nên gọi lại em hỏi thử.” Văn Vũ nói khẽ trong điện thoại.

Ngọc Lan âm ừ một lúc. “Anh biết hôm nay là ngày gì không.”

Văn Vũ ừm một tiếng. “Hôm nay là ngày thứ bảy.”

“Anh cứ giỡn với em hoài.” Ngọc Lan giả vờ giận. “Anh nói thật đi.”

Văn Vũ ừm một tiếng tiếp. “Không, anh không biết.”

“Anh nói láo.” Ngọc Lan nói lớn. “Anh khai thật đi, anh có biết hôm nay là sinh nhật chị Hân hay không.”

“Không. Sinh nhật chị em diễn ra cách đây mấy bữa rồi kia mà.” Văn Vũ cười trong điện thoại.

Ngọc Lan bực bội. “Anh nghĩ em là ai, mà nói láo với em.”

“Ồ hay, anh nói thật sao em không tin. Mà em lại nói anh là nói láo.” Văn Vũ thắc mắc.

“Nếu anh không nói thật thì em chạy qua phòng chị Hân, em sẽ nói anh đang ở đâu nha.” Ngọc Lan hù dọa.

Văn Vũ nói nhanh. “Giờ anh có nói thật hay nói láo thì em cũng có biết đâu. Chẳng qua là em muốn nghe anh nói rằng, anh nhớ ngày sinh nhật của chị em thôi đúng không.” Văn Vũ cười. “Mà anh thắc mắc là nếu anh nói cho em vừa lòng như vậy thì để làm gì. Anh không hiểu lắm.”

“Thì anh vẫn còn yêu và quan tâm chị em chứ sao.” Ngọc Lan bịu môi trong lúc nói điện thoại.

“Thì anh vẫn còn yêu chị em, chứ anh có chối đâu.” Văn Vũ lại cười.

Hai người nói chuyện một lúc nữa thì kết thúc. Ngọc Lan vui vẻ đi ngủ. Văn Vũ thì ngồi dựa tường trầm ngâm thở dài rồi chợt khóc.

22. Chương 21: 211d

Kể từ ngày Văn Vũ không còn gặp lại Ngọc Hân, khoảng thời gian đầu tiên là khoảng thời gian anh đau khổ nhất. Có những đêm anh ngủ không được, anh phải mượn bia rượu mới được yên giấc. Hình bóng của Ngọc Hân, nụ cười của cô, từng lời nói đến cử chỉ, tất cả đều hiện lên và anh cũng không muốn ngăn cản nó. Ký ức là tất cả những gì còn lại của cô, mà anh có thể giữ lấy cho riêng mình.

Văn Vũ vẫn có thói quen vào mạng xã hội của Ngọc Hân mỗi đêm để ngắm nhìn. Tại sao chia tay rồi, rời xa rồi, nhưng con người ta vẫn cứ lo lắng quan tâm, vẫn cứ muốn tìm hiểu nửa kia của mình, anh cũng chẳng quan tâm lắm. Anh chỉ biết rằng, thấy cô vui thì anh cũng vui, nhưng thấy cô chụp hình chung với người con trai khác thì anh lại nhói đau và bật khóc. Văn Vũ ước gì người trong hình đó là anh nhỉ. Nghĩ đến đây thì Văn Vũ lại tự cười khẩy lấy chính mình, con đường này là do chính anh chọn kia mà.

Rồi đến ngày sinh nhật của Ngọc Hân, cái dịp mà Văn Vũ đếm thềm từng ngày, từng ngày một để mong chờ tới, để anh có thể chúc cô sinh nhật vui vẻ. Nhưng tất cả chỉ là trong mơ mà thôi. Ngồi trong góc tối của căn phòng, Văn Vũ tự dần vật bản thân rồi nốc bia liên tục. Ngay cả nhẩn tin thì anh còn không thể bấm thì làm sao mà nghĩ đến việc tặng quà.

Chúc em sinh nhật vui vẻ, Văn Vũ nhìn hình của Ngọc Hân trong lap top rồi thì thầm nói một mình.

Chưa bao giờ anh lại thích bóng tối như thế này. Ngoài trời lại tự nhiên đổ mưa, anh nghĩ sao lại đúng ngay vào lúc này kia chứ.

Mưa hôm kia, hôm qua rồi, vậy chưa đủ hay sao mà tối nay lại mưa nữa. Ngài có thể ngừng mưa đêm nay được không, Văn Vũ ao ước trong đau khổ.

Một lúc sau thì Ngọc Hân lại up hình lên. Bữa tiệc sinh nhật của cô và những người bạn. Văn Vũ thấy Ngọc Hân mang chiếc váy màu trắng, gương mặt cô vô cùng rạng rỡ và xinh đẹp khi đứng dưới ánh đèn. Lướt qua những tấm hình khác, mặt cô dính đầy bánh kem và mỉm cười với anh chàng bên cạnh.

Cảm ơn anh đã cho Hân một buổi tối sinh nhật vui vẻ, điều mà tôi không bao giờ làm được, Văn Vũ lại thì thầm trong đầu

Nếu hai người còn quen nhau thì anh có thể tổ chức được một buổi tiệc sinh nhật như thế này cho Ngọc Hân không. Văn Vũ nghĩ chắc chắn là không rồi, anh chỉ đủ tiền mua một cái bánh kem và dắt cô về phòng để tổ chức sinh nhật thôi. Văn Vũ nghĩ mình sẽ tặng quà sinh nhật gì đây, anh biết mình có tặng gì cũng không xứng với Ngọc Hân cả. Đến thở son mà cô đang dùng, thì anh cũng chẳng đủ tiền để mua nữa, huống hồ gì là những thứ khác.

Văn Vũ thấy hình như mình đang say. Anh nghĩ chỉ có say nên anh mới nghĩ đến những chuyện hèn hạ như vậy. Lần cuối cùng mà anh nghĩ đến chuyện sinh nhật cô ấy thì phải rất là lâu rồi.

Chả phải sau này mình toàn nghĩ đến việc kiếm có chia tay em ấy hay sao. Chả phải trước khi rời xa thì mình đã tặng cho em một nỗi buồn tổn thương sâu sắc hay sao, Văn Vũ suy nghĩ rồi tự cười khinh bỉ bản

thân.

Anh nốc hết chai bia đang cầm trên tay. Văn Vũ nghĩ nếu anh và cô còn quen nhau, thì anh đã làm cô cảm thấy hạnh phúc. Rồi anh lại nghĩ tiếp rằng, những gì sau chữ nếu và trước chữ thì, toàn là thứ nhảm nhí. Văn Vũ ngủ thiếp đi hồi nào không hay, cho đến khi anh bật dậy điện lại cho Ngọc Lan.

Một thời gian sau, đây là cái ngày mà Ngọc Lan nói sẽ lên thăm Văn Vũ, mặc cho anh can ngăn và khuyên nhủ đừng đi. Văn Vũ đang ngồi trên ghế trầm ngâm thì tiếng chuông điện thoại khê vang lên.

“Alo.” Văn Vũ nói vào điện thoại.

“Anh rể, anh đang ở đâu vậy.” Ngọc Lan hớn hở.

Văn Vũ đáp nhanh. “Anh đang ở trong phòng. Gần cửa hàng ấy em.”

Ngọc Lan cười lớn. “Em đang đứng trước quán này anh.”

“Anh ra giờ.” Văn Vũ cúp máy.

Sau đó anh mang nhanh đôi giày rồi chạy ra ngoài. Căn phòng của anh nằm trong dãy nhà thấp ở phía sau cửa hàng. Đây là dãy nhà được công ty thuê để làm nhà kho. Sau đó họ cải tạo lại rồi ngăn ra thành những chiếc phòng nhỏ khoảng 20m vuông. Hơi nhỏ nhưng đủ anh để một tấm nệm, một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ và một tủ quần áo. Nhà vệ sinh và nhà bếp thì dùng chung. Ngoài Văn Vũ ra thì còn có anh Quyền quản lý, cậu An và cậu Việt nữa. Mọi người cũng từ thành phố H lên đây công tác như anh. Những người khác thì đã lần lượt rút về lại thành phố cả rồi.

Chạy ra phía trước cửa hàng, Văn Vũ thấy Ngọc Lan đang đứng bên đường. Cô mang chiếc quần jean đen, với áo sơ mi màu trắng, trên vai là một cái ba lô màu xanh lam, mái tóc dài đen óng mượt xoa một bên vai. Thấy anh chạy ra, Ngọc Lan liền nhún người vẫy tay ra hiệu.

Văn Vũ chạy qua chỗ cô. “Đã nói em là đừng lên rồi kia mà.” Văn Vũ nhăn nhó.

“Em lên thăm anh rể em chứ bộ.” Ngọc Lan ngược mắt nhìn anh.

Văn Vũ đưa tay ra. “Đưa ba lô đây anh mang cho.”

Ngọc Lan mỉm cười đưa ba lô cho anh. “Cảm ơn anh rể.”

Văn Vũ liếc mắt. “Em lên đây định ở bao lâu thì về.”

“Ừm, khoảng hai đến ba ngày gì đó.” Ngọc Lan mỉm cười. “Một tuần anh ha.” Cô đưa ngón trỏ lên ra hiệu.

Văn Vũ dừng lại rồi liếc mắt nhìn Ngọc Lan như muốn ăn thịt. “Em vừa nói cái gì.”

“Em đùa với anh thôi mà.” Ngọc Lan bĩu môi. “Em lên chơi khoảng ba ngày thôi. Ở lâu quá mắc công lần sau anh lại không cho lên.”

“Lần sau nữa ư.” Văn Vũ ngạc nhiên khi còn biết có lần sau nữa.

“Tất nhiên rồi.” Ngọc Lan khẽ cười đi tới, mặc cho anh ngơ ngác đứng nhìn.

Văn Vũ đi nhanh tới. “Giờ em muốn đi đâu chơi.”

Đi đâu cũng được, miễn là đi cùng anh, Ngọc Lan nghĩ thầm rồi nói. “Đâu cũng được.” Cô ôm lấy tay trái của Văn Vũ. “Anh dẫn em đi đi.”

“Em ở chỗ nào để anh còn biết mà tính.” Văn Vũ muốn đưa cô đi những nơi gần trước.

Ngọc Lan mỉm cười. “Em ở hostel M gần đây này.”

Thế là Văn Vũ dẫn Ngọc Lan đi tham quan một số nơi nổi tiếng ở thành phố Đ. Vì Ngọc Lan đến vào lúc buổi chiều nên anh chỉ có thể dẫn em ấy đi thăm nhà thờ C và trường học S. Thật sự thì anh rất ngại vì sự hiện diện của cô. Không phải vì cô là em gái của Ngọc Hân, mà là vì cô rất giống Hân. Cứ mỗi lần anh nhìn cô thì hình bóng Ngọc Hân lại hiện lên. Từ lúc cô cười, đến lúc cô giận hay cả những cử chỉ ngạc nhiên nữa.

Ngọc Lan biết Văn Vũ ngại nên cô vội thanh minh. “Anh rể, em nói cho anh biết.” Cô chấp tay sau lưng. “Em lên thăm anh với tư cách là em gái, chứ không có ý đồ gì hết.” Ngọc Lan đi nhanh tới trước rồi quay lại nhìn Văn Vũ. Vừa nhìn, cô vừa đi ngược lại. “Do vậy anh đừng có suy nghĩ là em lên đây để tán tỉnh anh.” Cô mỉm cười. “Anh cứ cư xử như anh rể và em gái là được.”

Văn Vũ khẽ cười. “Ai là anh rể của em kia chứ.”

“Nếu anh không thích em kêu anh là anh rể.” Ngọc Lan mỉm cười. “Thế anh có muốn em kêu anh là anh xã không.”

Văn Vũ ngạc nhiên nhìn Ngọc Lan. Chưa kịp nói thì do vì đi ngược nên cô bị vấp cục đá bên dưới. Anh vội lao tới chụp lấy tay cô lôi lại, rồi chả biết vì sao anh và cô lại ôm nhau.

Văn Vũ vội vàng nói. “Đi đứng kiểu gì vậy.” Anh buông cô ra.

Ngọc Lan đỏ mặt không nói, cô cứ lặng lẽ mà đi tiếp. Văn Vũ lắc đầu thở dài rồi đi theo. Trời cũng đã chập tối, anh đề nghị Ngọc Lan đi ăn, thì cô lại bảo đi ngủ. Gật đầu đồng ý ngay lập tức, anh dẫn cô tới quán nướng mà cậu Việt hay dẫn anh tới.

Văn Vũ và Ngọc Lan chọn những món thích ăn rồi đem ra bàn ngồi. Lúc đầu thì anh và cô còn nói chuyện vu vơ, nào là chuyện sách, phim ảnh hay về Hữu Kim và Quốc Bảo. Sau khi ngà say thì cô bắt đầu chuyện chủ đề.

“Anh hẳn có biết là thời gian qua chị Hân nhớ anh nhiều lắm không.” Ngọc Lan hỏi.

“Không.” Văn Vũ đáp nhanh.

Ngọc Lan liếc mắt nhìn anh. “Anh là đồ vô tâm. Sao anh lại không biết kia chứ.”

Văn Vũ nhìn cô. “Anh ở trên này thì làm sao biết được chị em như thế nào. Với lại em đừng liếc anh như vậy. Anh nhìn chả khác gì chị em.”

Ngọc Lan ầm ừ. “Cũng đúng ha, anh ở trên này kia mà.” Cô nhìn Văn Vũ. “Nhưng mà chị em nhớ anh thật.” Ngọc Lan giơ ngón tay trở lên. “Không, chị ấy còn buồn anh nữa cơ. Sao anh lại nhẫn tâm rời bỏ chị ấy kia chứ.”

Văn Vũ thở dài. “Đến bây giờ thì anh mới biết rằng, rời xa chị em là quyết định ngu ngốc và sai lầm lớn nhất của đời anh.” Văn Vũ nốc cạn ly bia. “Anh thật là hèn mọn và ích kỷ. Chỉ vì sợ mình bị tổn thương nên anh mới quyết định như vậy.” Văn Vũ nhìn Ngọc Lan khẽ cười. “Phải chỉ lúc đó anh cố gắng ở lại bên cạnh chị em, đến khi nào chị em bỏ anh đi thì có phải tốt hơn không. Chị em đâu có buồn như lúc này.”

“Anh cũng đừng trách mình như vậy.” Ngọc Lan đưa đôi mắt lơ đãng nhìn Văn Vũ. “Cũng tại do chị em vô tư quá thôi. Từ nhỏ đến lớn thì chị em luôn được cưng chiều, bao bọc, nhiều người tán tỉnh cung phụng nên chị mới không để ý đến cảm xúc của anh.”

Văn Vũ khẽ cười. “Em đừng nói chị em như vậy. Thật ra thì chị em luôn quan tâm và đối xử tốt với anh. Chẳng qua là do anh thôi. Là anh không chịu thông cảm cho chị em.”

Ngọc Lan uống cạn ly bia Văn Vũ mới rót. “Hai người vẫn còn yêu nhau như vậy, thì tại sao không quay lại với nhau.” Ngọc Lan thắc mắc.

Văn Vũ lắc đầu nhìn xa xăm. “Em biết là không thể được mà.”

“Sao lại không được.” Ngọc Lan nói lớn. “Anh có biết là vì yêu anh nên chị em đã từ chối anh Hưng vào đêm sinh nhật không.”

Văn Vũ ngạc nhiên nhìn Ngọc Lan trong năm giây, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Dù sao chuyện cũng đã qua rồi. Anh và chị em vốn dĩ không thể ở bên nhau. Như vậy cũng hay, có khi xa nhau mà hai người lại hạnh phúc hơn.”

“Anh lý luận kiểu gì vậy?” Ngọc Lan bấu tay Văn Vũ. “Anh nghĩ gì mà nói rời xa nhau thì hai người hạnh phúc hơn.”

Văn Vũ hít hà kêu đau. “Thì anh không mang lại hạnh phúc cho chị em, nên anh rời xa để chị em đến với người khác tốt hơn.”

“Anh chưa thử mà sao dám vội kết luận như vậy?” Ngọc Lan tức giận.

Văn Vũ khẽ nói. “Sao em biết anh không thử. Anh đã cố gắng thử rất nhiều lần là đằng khác.” Anh thấy mình như sắp khóc. “Anh quá mệt mỏi vì không thể chịu đựng được nên mới đành từ bỏ.”

Sau đó thì hai người liên tục uống mà không đề cập đến vấn đề đó nữa. Ngọc Lan kể tiếp cho Văn Vũ rằng Quốc Bảo và Mỹ Lệ đang quen nhau. Văn Vũ ngạc nhiên hỏi vì sao, thì cô bảo rằng khi anh đi lên đây, Mỹ Lệ đã thế chỗ của anh đi giải sầu với Quốc Bảo và từ đó họ quen nhau.

Bất ngờ Ngọc Lan quay qua nhìn Văn Vũ. “Nếu em tới trước, thì liệu anh có yêu em không?”

Văn Vũ ngạc nhiên hồi lâu rồi khẽ cười. “Thì em vẫn là Trương tiểu thư thôi.”

Ngọc Lan hiểu ý nên nói nhanh. “Nếu em là một người bình thường thì sao.”

“Thì em đâu có gặp được anh.” Văn Vũ vặn vẹo ngay lập tức.

Ngọc Lan liếc mắt nhìn anh một cái. “Anh thật đáng sợ.”

Tối đó khi Ngọc Lan đã say khướt, thì Văn Vũ đưa cô lên taxi về lại hostel rồi mới đi về. Sáng hôm sau khi anh đang làm thì cô bước vào, Văn Vũ lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm, Ngọc Lan đáp trả lại bằng một cái bĩu môi.

Biết anh đang làm việc nên cô ngồi đọc sách cả buổi bên cửa sổ, lâu lâu lại vươn vai cho đỡ mỏi. Văn Vũ nhìn Ngọc Lan từ phía sau mới thấy cô thật xinh đẹp. Cảm thấy những ý nghĩ biến thái hiện lên trong đầu, Văn Vũ vội dập tắt ngay, rồi lao đi kiếm việc làm cho khỏi nhàn hạ.

Ăn trưa xong, Ngọc Lan vẫn ngồi đó. Đoán cô mệt nên Văn Vũ đi tới đưa chìa khóa bảo cô về phòng của mình nghỉ. Văn Vũ tưởng đâu cô sẽ từ chối nhưng đầu gối cô gật đầu rồi lao đi nhanh như gió. Anh phải chạy theo chỉ phòng cho cô. Thời gian cũng qua, hết giờ làm, anh vội đi về lại phòng.

Đẩy nhẹ cửa vào, anh thấy cô đang nằm ngủ trên nệm. Sợ cô thức giấc nên anh rón rén tới ngồi trên ghế. Khẽ nhìn chằm chằm vào baby trắng đẽ trên bàn, Văn Vũ chống cằm suy nghĩ vu vơ.

Một lúc sau. “Anh về khi nào vậy. Sao không kêu em dậy.” Ngọc Lan cất tiếng.

Văn Vũ quay lại nhìn Ngọc Lan. “Anh vừa về, sợ đánh thức em nên để cho em ngủ.”

“Em lơ tò mò nên đọc cuốn nhật ký đó của anh rồi.” Ngọc Lan ngược mắt nhìn như muốn được tha lỗi.

Văn Vũ thấy vẻ mặt của Ngọc Lan trông rất dễ ghét. Anh muốn nhào tới bấu má cô một cái thật đau. “Không sao đâu em, đây đâu phải là nhật ký của anh.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Ừa, chứ nó là gì.”

“Ừm, lời tâm sự của anh với mẹ.” Văn Vũ mỉm cười. “Em đọc xong rồi đừng chê trách anh nha.”

Ngọc Lan nhìn anh như sắp khóc. “Có thật là anh đã từng muốn tự tử rồi không.”

Văn Vũ ngạc nhiên rồi bình thản đáp. “Ừm, nhiều lần rồi.” Anh nhìn cô. “Lúc mẹ anh mất thì anh bị suy sụp rất nhiều.” Văn Vũ khẽ cười. “Em không sợ anh, khi biết anh từng vào bệnh viện tâm thần sao.”

“Anh nghĩ em là gì vậy.” Ngọc Lan nhăn nhó. “Mà vì sao anh lại vào đó. Trong cuốn sổ em không thấy anh nói.”

“Thì anh bị trầm cảm nặng sau khi mẹ anh mất. Rồi anh có ý định đi tự tử vì chịu không nổi.” Văn Vũ gượng cười. “Sau đó thì mấy bác hàng xóm bên cạnh đưa anh vào viện tâm thần để chữa trị cho ổn định lại tâm lý.”

Ngọc Lan tự nhiên chảy nước mắt. “Có phải vì anh sợ gượng không nổi nên mới rời xa chị em đúng không. Anh sợ nếu chị em bỏ anh, thì anh sợ mình nghĩ quẩn mà tìm đến cái chết đúng không.”

“Em đọc rồi thì hỏi anh làm gì nữa.” Văn Vũ bĩu môi.

Ngọc Lan giả vờ lái sang chuyện khác. “Anh có hay gặp mẹ mình không.”

“Có, rất nhiều lần.” Văn Vũ gật đầu. “Mỗi lần anh viết tâm sự vào đây thì thỉnh thoảng mẹ anh lại tới thăm anh.”

“Làm sao anh biết được khi nào mẹ anh tới.” Ngọc Lan thắc mắc.

“Trong giấc mơ.” Văn Vũ nhìn ra cửa sổ. “Hoặc cùng với những cơn gió.”

Ngọc Lan không hiểu. “Vì sao lại đến cùng với những cơn gió.”

“Đi mây về gió.” Văn Vũ nhìn cô khẽ cười. “Em đã nghe đến câu nói đấy chưa.” Thấy cô lắc đầu nên anh nói tiếp. “Mẹ anh bảo rằng họ sẽ đến cùng với những cơn gió. Có thờ có thiêng, có kiêng có lành.”

“Vậy mỗi khi anh có chuyện buồn thì anh sẽ viết vào đó. Vậy anh viết bao lâu rồi.” Ngọc Lan thắc mắc.

Văn Vũ khẽ cười. “Từ khi mẹ anh mất. Mỗi lần anh viết xong thì anh sẽ để bên cạnh chậu hoa baby này.” Anh chỉ tay vào chậu hoa trên bàn.

“Đây là chậu hoa mà chị Hân nói đấy sao.” Ngọc Lan ngạc nhiên. “Ừa nhưng mà sao lại để bên cạnh nó.”

Văn Vũ nhìn chậu hoa. “Vì lúc mẹ anh còn sống, mẹ anh rất thích loại hoa này.” Anh nhìn cô. “Mẹ anh bảo nó tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, giống như tình yêu của bà dành cho ba anh. Lúc bà nhập viện, anh chỉ có thể làm bà vui bằng cách đem hoa này vào mỗi ngày.”

“Vậy anh trồng hoa này là vì mẹ anh, chứ không phải vì cô gái nào khác.” Ngọc Lan như hiểu ra.

Văn Vũ bật cười. “Tất nhiên rồi. Anh trồng hoa này để cầu nguyện cho bà được hạnh phúc ở thế giới bên kia, được vui vẻ và ở bên cạnh ba anh mãi mãi.” Văn Vũ đứng dậy. “Em đói bụng chưa, anh dẫn em đi ăn.”

Thế là anh dẫn cô đi ra quảng trường đi ăn vặt, rồi đi dạo chợ đêm. Anh thấy cô hình như rất vui thì phải. Rồi cô nảy ý ra đi xe đạp đôi. Thấy cô năn nỉ hoài nên anh đành chấp nhận. Đạp dạo quanh bờ hồ một lúc thì anh thấm mệt và thở không ra hơi, cô thì mỉm cười không ngớt. Văn Vũ chặc lưỡi như thấy chả có gì vui.

Được một lúc thì Văn Vũ và Ngọc Lan lại đi nhậu. Lần này thì cô dẫn anh đi, quán nhậu đó gần hostel của cô ở. Từ nơi đây có thể ngắm xuống quan cảnh bên dưới, nhìn rất ư là đẹp. Sau một hồi bia vào thì cô cũng nói đến chuyện đó.

“Anh rể, sao lúc đầu anh lại đồng ý quen chị em.” Ngọc Lan mặt ửng đỏ nhìn Văn Vũ.

Mới có một, hai chai mà đã đỏ mặt như vậy, thì chứng tỏ em có nhóm máu tốt, máu O thì phải, Văn Vũ bĩu môi như không thích câu hỏi đó. “Vì anh thích chị em.” Anh khai thật.

“Thế sao anh lại.” Định nói gì đó thì Ngọc Lan bỗng dừng lại.

Văn Vũ hiểu ra nên liền khẽ cười. “Em biết ly cà phê sữa không. Nó có lớp sữa ở dưới và lớp cà phê ở trên.

Để không bị đắng thì em phải khuấy đều, hai thứ hòa quyện vào nhau thì mới tạo nên một ly cà phê ngon ngọt được.” Anh nhìn cô. “Cũng giống như tình yêu vậy, hai người cần phải tin tưởng, vun đắp, xây dựng và hòa mình vào với nhau, thì mới có thể hạnh phúc và cùng nhau đi đến hết đoạn đường được. Tình yêu như vậy mới chân thành và vĩnh cửu.”

“Đúng là vậy.” Ngọc Lan cười hì hì.

Rồi, cô ta say chắc luôn. Tối qua, chiều nay và bây giờ, mỗi lần tôi nói mỗi ý khác nhau, còn cô ta thì gật đầu tán thành mà không nhớ gì hết. Lần sau chắc không dẫn đi nhậu nữa, Văn Vũ thầm nghĩ.

“Nhưng mà sao anh lại không cố gắng tiếp tục. Anh hẳn có biết là chị em hạnh phúc như thế nào khi ở bên anh không.” Ngọc Lan bỗng nói lớn.

Hậu quả của việc say là đây chứ đâu, Văn Vũ ngẫm nghĩ rồi khẽ cười. “Ngày xưa lúc mẹ anh và ba anh yêu nhau. Mẹ anh đã từ bỏ mọi thứ, từ việc đi du học, đến lấy những người đàn ông giàu có khác chỉ để được yêu và cưới ba anh làm chồng. Ba anh lúc đó chỉ là một sinh viên nghèo, chẳng có gì trong tay cả.” Anh nhìn Ngọc Lan. “Nhưng mẹ anh tin vào tình yêu của hai người. Bà chỉ cần ba anh ở bên cạnh là cảm thấy hạnh phúc rồi.”

“Rồi sao nữa.” Ngọc Lan nói lớn.

“Khi hai người cưới nhau, mọi việc vẫn vui vẻ như vậy, rồi đến khi anh được sinh ra.” Văn Vũ hít một hơi thật sâu. “Công việc của ba anh gặp trở ngại và ông đã thất nghiệp từ đó. Thời gian tiếp theo là quãng thời gian ông lâm vào nhậu nhẹt và say xỉn. Mỗi lần như vậy là ông lôi mẹ anh ra mắng chửi và đánh đập. Và bà vẫn một mực yêu ông mà không hề oán trách.” Văn Vũ cúi xuống bật cười. “Thời gian cứ qua đi và tình trạng đó vẫn diễn ra liên tục. Một lần anh vô tình vào can ngăn mà lỡ đẩy ông ấy ngã, mẹ anh thấy thế mới đánh anh.”

Ngọc Lan nhu miệng ra. “Tại sao.”

“Mẹ anh bảo rằng, phận làm con thì dù ba mình có như thế nào cũng không được hành xử như vậy. Những lần sau thì anh chỉ biết đưa thân mình vào che cho bà, ba anh thấy vậy cũng không đánh bà nữa.” Mắt Văn Vũ đỏ hoe lên. “Rồi ba anh cũng qua đời vì ung thư, trước khi chết ông bảo anh rằng, đừng bao giờ trở thành một người như ông. Nếu anh không chăm sóc được cho người yêu mình hạnh phúc và xung túc đầy đủ, thì đừng nên ở bên cạnh cô ấy.” Anh ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Lan. “Cuối cùng thì ba anh trước khi nhắm mắt, ông đã nói với mẹ anh được một câu xin lỗi.”

Ngọc Lan cắn chặt môi nhìn Văn Vũ. “Em hiểu rồi.”

Nhậu thêm vài chai nữa thì Văn Vũ đưa Ngọc Lan quay về. Hai người đi bộ trên lề đường, vừa đi, họ vừa ngắm quan cảnh xung quanh, rồi ngắm nhìn bầu trời đêm ở trên đầu. Văn Vũ lặng lẽ đi phía sau Ngọc Lan, còn cô thì cứ chấp tay sau lưng đi tới, lâu lâu quay đầu lại nhìn anh khẽ cười. Gần đến khách sạn thì cô đứng lại.

“Em có cái này tặng anh này.” Ngọc Lan nhìn anh.

Văn Vũ nhăn mặt. “Tặng cái gì cho anh vậy.”

Ngọc Lan rút trong túi xách ra một sợi dây màu đỏ. “Em mới xin sợi dây bình an này ở thành phố H. Anh đưa tay ra, em đeo cho.”

Lắc đầu tỏ vẻ không thích nhưng Văn Vũ cũng đưa tay phải mình ra cho cô đeo vào. Vô tình anh thấy dây giày của Ngọc Lan tuột ra. Đợi cô đeo xong thì anh cảm ơn, rồi cúi xuống cột dây giày lại giúp cho cô. Vừa đứng dậy kêu xong thì Văn Vũ thấy mặt Ngọc Lan đỏ bừng, cô nhìn anh chằm chằm rồi đâm đầu lao đi. Thấy xe hơi đang chạy nhanh tới, Văn Vũ vội kéo Ngọc Lan, rồi ôm cô xoay vòng ra phía sau, anh thì đưa thân mình ra phía trước, nơi chiếc xe chạy qua chỉ cách lưng anh vài phân.

“Em đi đứng kiểu gì vậy.” Văn Vũ tức giận nhìn Ngọc Lan.

Cô cúi mặt xuống không đáp. Thấy không ổn nên anh đành nắm tay cô kéo đi. Anh nghĩ giờ say thế này mà để cô tự đi thì quá là nguy hiểm. Được một đoạn thì đã tới trước hostel, anh chào cô rồi đi về. Anh hứa lần sau sẽ không bao giờ cho cô uống bia nữa.

Sáng sớm mai, Văn Vũ tiễn Ngọc Lan về lại thành phố H. Trước khi đi thì anh dẫn cô đi uống cà phê rồi ăn sáng ở một nơi gần đó. Sau đó thì Ngọc Lan cứ nhìn anh định nói gì đấy nhưng lại ngập ngừng.

Văn Vũ hiểu ý nên đành thở dài rồi nhìn cô. “Định nói gì với anh.”

Ngọc Lan cúi mặt xuống. “Em định chào anh về thôi.” Ngọc Lan nhìn Văn Vũ. “Tháng sau em lại lên thăm anh.” Chưa đợi Văn Vũ trả lời thì cô hôn lên má anh rồi lao đi.

Cái cô nhóc này, cứ đâm đầu chạy như vậy lỡ nguy hiểm thì sao, Văn Vũ nhăn nhó rồi nhìn bóng Ngọc Lan xa dần.

23. Chương 22: 217d

Cuộc sống thiếu Văn Vũ không dễ dàng như Ngọc Hân nghĩ, cô vẫn hằng đêm thao thức và khẽ gọi tên Văn Vũ trong vô thức. Anh đã bước vào cuộc đời cô rồi bước đi, nhưng hình bóng của anh thì vẫn đọng mãi trong tâm trí cô. Ngọc Hân không có cách nào để xóa nhòa Văn Vũ ra khỏi tim mình.

Sau khi Quốc Hưng ngỏ lời và bị từ chối thì anh vẫn như vậy, vẫn nhắn tin, vẫn điện thoại rủ cô đi chơi và đi ăn các kiểu. Ngọc Hân cũng chẳng chối từ, không biết là vì cô muốn lợi dụng anh để xóa đi hình bóng của Văn Vũ, hay là vì cô thích anh thật sự. Nếu cô thích Quốc Hưng thì cảm giác của cô với Văn Vũ là gì. Hận, cô nghĩ có khi như vậy, cô hận Văn Vũ nhưng lại nhầm tưởng đó là tình yêu.

Nhiều lần khi uống say, Ngọc Hân lại có ý định chạy đi tìm Văn Vũ để hỏi cho ra lẽ, vì sao anh lại đối xử như vậy với cô. Ngọc Hân muốn tìm Văn Vũ để ôm anh vào lòng, cô muốn hôn anh, muốn được anh nắm tay mình. Nhưng lại nghĩ đến việc anh nhấn tâm rồi bỏ cô, thì người Ngọc Hân lại nổi lên tràn đầy thù hận và ghét bỏ.

Ngọc Hân thoát khỏi suy nghĩ khi Hồng Loan nói lớn. “Ê mấy bà, ngày mai mình đi thành phố Đ chơi đi.”

“Thôi, ngày mai tôi phải đi thành phố V có việc rồi.” Thảo Vân đáp nhanh.

Quỳnh Hương nhìn Ngọc Hân. “Hay là mình xuống thành phố V chơi với bà Vân đi.”

Biết ngày mai không có hẹn nên Ngọc Hân khẽ cười. “Ừm, cũng hay.” Cô nhìn sang Hồng Loan. “Xuống thành phố V không bà.”

“Tất nhiên là có rồi.” Hồng Loan bĩu môi. “Nhóm tứ đại tiểu thư mà nghĩ sao còn đi hỏi.” Hồng Loan nhìn Ngọc Hân. “Ê bà, có nên rủ anh Hưng đi theo không.”

“Rủ anh ta theo làm gì.” Quỳnh Hương nhếch môi.

Thảo Vân chen vào. “Hay là bà thích người ta rồi. Định dành bạn trai với bạn thân mình hay sao.”

Ngọc Hân liền chột dạ. “Dành bạn trai gì bà Vân kia. Tôi với anh Hưng là chuyện quá khứ rồi. Bà Loan thích anh ấy thì là chuyện bình thường thôi.”

Hồng Loan liền mỉm cười. “Mấy bà thấy chưa. Bà Hân đâu có thích anh Hưng đâu. Bà ấy còn yêu anh chàng thơ kia mà.”

“Bà Hân không thích nhưng anh Hưng thích bà Hân.” Thảo Vân nhếch môi. “Bộ mấy bà không thấy sao. Người ta bỏ công ra để thiết đãi sinh nhật cho một người con gái như vậy, không thích là gì nữa.”

“Thì bà Hân với ông Hưng quen nhau từ trước rồi còn gì. Tổ chức sinh nhật cho nhau cũng là chuyện thường thôi. Với lại gia đình hai bên cũng thân nhau nữa kia mà.” Quỳnh Hương nhìn sang Hồng Loan. “Tôi ủng hộ bà tán anh Hưng.”

Hồng Loan liếc mắt nhìn Quỳnh Hương. “Thế sao khi này bà không đồng ý việc tôi rủ anh Hưng theo.”

Ngọc Hân gượng cười bênh vực nhỏ Hương. “Vì chúng ta đi chơi riêng nên rủ anh Hưng theo để làm gì.”

Cả bọn lúc này mới ầm ừ qua chuyện. Ngọc Hân nghĩ lại lời Hồng Loan nói, có phải cô còn yêu Văn Vũ hay không. Cô đang suy nghĩ thì Quốc Hưng lại nhấn tin tới. Vội mở ra xem, thì ra là Quốc Hưng rủ cô

tối nay đi chơi. Nhấn lại đồng ý, cô vô thức nhìn mọi người khẽ cười.

Tối đó như đúng hẹn, Quốc Hưng chạy xe tới trước nhà đón cô. Sau đó anh chở cô đi xem phim. Ngọc Hân và Quốc Hưng bước vào trong thang máy và những kí ức trong cô lại ùa về. Ngọc Hân cảm thấy nhói đau ngay ngực khi được Quốc Hưng nắm tay. Đây là lần đầu hai người tới trung tâm thương mại này để xem phim, nơi cô và Văn Vũ thường xuyên lui tới, bởi trung tâm thương mại này gần chung cư anh ở.

Ngọc Hân chợt nhớ cảm giác nắm tay của Văn Vũ, những cục chai sần cọ vào da tay, hay những lúc anh vo tròn bàn tay cô lại. Những lần anh chỉ khẽ nắm một ngón trỏ của cô mà thôi.

Người bắt đầu vào trong thang máy đông hơn và hình ảnh Văn Vũ che chắn cho cô lúc trước lại hiện về. Khác với Quốc Hưng, khi thấy người ta vào đông và chen lấn thì Văn Vũ luôn đứng trước để che chắn hoặc đứng sau ngăn cách, anh tạo cho cô một cảm giác bảo vệ với những người khác giới xung quanh, một cảm giác khiến cô cảm thấy an toàn khi đi anh bên cạnh.

Đến rạp mua vé, Quốc Hưng cũng cầm giúp cô bắp nước nhưng Văn Vũ lại cứ hiện lên trong đầu cô. Và tất nhiên là Quốc Hưng không có bất ngờ giúp cô ngồi như Văn Vũ. Ngọc Hân nghĩ tại sao cô lại cứ mãi so sánh hai người đàn ông này hoài, rốt cuộc thì cô muốn cái gì. Câu hỏi liên tục dấy lên trong đầu cô suốt buổi chiếu phim.

Ngọc Hân chợt nhận ra rằng mình nhớ Văn Vũ vô cùng da diết, cô lại nhớ cảm giác nắm tay của Văn Vũ trong rạp, cái cảm giác anh hay sờ lên đầu những ngón tay của cô. Những ký ức đó lại tiếp tục hiện về, lúc đó cô và Văn Vũ cũng xem phim như thế này. Văn Vũ cầm bắp một tay, còn tay kia thì nắm lấy tay cô. Anh bảo rằng anh không muốn ăn bắp, cô biết anh giả vờ nên cố tình dứt cho anh ăn. Cô ước gì lúc này Văn Vũ đang ở bên cạnh mình, để cô có thể nhìn và dứt bắp cho anh.

Ngọc Hân nhìn qua và gương mặt ấy lại là Quốc Hưng. Cô khẽ cười trong khi nước mắt đang rơi. Không phải là vì cô so sánh họ, mà là vì cô quá nhớ Văn Vũ, nên bất cứ thứ gì Quốc Hưng làm, đều gợi lên hình ảnh của Văn Vũ trong cô.

Ngọc Hân thắc mắc tại sao những lúc trước lại không có, tại sao càng ngày hình ảnh của Văn Vũ lại càng xuất hiện nhiều hơn. Tại sao cô càng muốn quên anh thì lại càng nhớ. Tại sao anh đối xử tệ bạc với cô, nhưng cô lại yêu anh đến không ngừng.

Anh không thể rời đi mà mang theo hình bóng của mình luôn được sao. Anh nhấn tâm với tôi đến nỗi đến khi đi rồi, mà anh vẫn dần vật tôi từ ngày này sang ngày khác. Tôi ghét anh, ghét vô cùng, Ngọc Hân nghĩ trong đau đớn.

Nước mắt Ngọc Hân rơi không ngừng, cô cố gắng để mình không phát ra tiếng nức. Cô nắm chặt tay lại và tay kia vô tình bóp mạnh vào tay Quốc Hưng, đến nỗi anh ta giật mình quay qua. Nhanh chóng đưa ví lên che mặt để không cho Quốc Hưng thấy, cô gắng gượng giọng lại cho thật bình tĩnh, rồi nói với anh không sao.

Lúc từ rạp phim ra về, Quốc Hưng nhìn Ngọc Hân với ánh mắt ngạc nhiên nhưng không hỏi. Sau đó hai

người đi ăn ở một nhà hàng bên dưới. Chả còn bụng ăn nên cô chỉ ngồi nhìn và cầm dao thọc vào đĩa.

“Em sao vậy, không thích món này sao?” Quốc Hưng nhìn cô.

Ngọc Hân gượng cười. “Dạ không phải, do em cảm thấy nhói ở bụng nên không muốn ăn.”

“Thế để anh đưa em về.” Quốc Hưng gọi tính tiền.

Ngọc Hân nhìn qua bên đĩa của Quốc Hưng thì thấy thức ăn vẫn còn đang dang dở. Vì cô mà anh phải bỏ ăn giữa chừng, cô thật thấy có lỗi với anh. Về tới nhà, cô nhanh chóng lao lên phòng rồi vùi mình vào trong chăn và bật khóc.

Ngày hôm sau, Thảo Vân lấy xe của mình chở mọi người xuống thành phố V như đã hẹn. Tiếng nhạc vang lên, ba con quỷ đó đung đưa, múa tay theo, Ngọc Hân thì bất động như pho tượng. Cô thấy mình không còn động lực nào để nhảy múa nữa. Không lâu sau thì mọi người tới nơi và thuê phòng ở resort W.

Chiều hôm đó, cô cùng Quỳnh Hương và Hồng Loan ra hồ bơi để tắm, Thảo Vân có việc nên đã đi trước. Ngọc Hân ngồi trên bờ thả chân xuống mặt nước nhìn hai người kia nô đùa bên dưới. Cô bận bộ bikini màu đen, cái bộ mà cô từng nghĩ sẽ mang đi bơi cùng với Văn Vũ.

Cô từng có ý định sẽ dẫn Văn Vũ xuống đây chơi vài ngày. Khi đó cô sẽ mang bộ bikini này tắm với anh. Cô nghĩ nếu Văn Vũ cởi trần thì sao nhỉ, những khúc xương lộ ra trông rất kỳ, anh quá ốm, nên cô phải nuôi anh mập lên. Cô muốn dẫn anh đi ăn vào nhưng chả lúc nào là anh ăn nhiều cả, cứ đưng vài đĩa là bảo no. Nếu lúc này anh ở đây thì cô đã đẩy anh xuống nước, rồi nhảy vọt lên lưng anh, cô bắt anh phải công mình đi quanh bể bơi. Nhưng mà anh bỏ cô đi rồi, cô có rất nhiều dự định, ước ao cùng Văn Vũ thực hiện và rồi nhiều đó đã vụt tan theo mây khói.

Ngọc Hân giật mình khi bị té nước vào mặt. Quỳnh Hương thấy cô khóc nên vội làm thế để đánh tan sự nghi ngờ của Hồng Loan. Gắng mỉm cười, cô nhảy ào xuống nước để té nước lại hai người họ.

Buổi tối, khi Thảo Vân còn bận đi công chuyện riêng, Hồng Loan thì muốn đi Spa, Ngọc Hân ngỏ ý từ chối rồi một mình xuống dưới quầy bar ngồi. Vừa mới uống được một ly thì Quỳnh Hương đã ngồi bên cạnh nhìn cô lắc đầu thở dài. Thật sự trong quãng thời gian này mà không có Quỳnh Hương thì cô không biết mình sẽ ra sao. Vội ôm Quỳnh Hương để cảm kích, cô bảo đêm nay sẽ mời rượu để cảm ơn.

“Mày không quên được anh ta sao?” Quỳnh Hương nhìn cô.

Ngọc Hân bật cười. “Tao cũng muốn quên lắm chứ bộ.” Cô thở dài. “Mày có cách gì chỉ tao với.”

“Tao mà có cách thì mày còn ngồi đây sao?” Quỳnh Hương nhăn nhó. “Sao mày không gọi cho anh ta để hỏi cho ra lẽ.”

“Để làm gì.” Ngọc Hân nhếch môi cười.

Quỳnh Hương lắc đầu ngao ngán. “Thế mày định như vậy đến bao giờ.” Cô tức giận. “Mày không điện thì tao điện.”

Ngọc Hân vội nắm tay Quỳnh Hương như bảo dừng lại. “Mày khùng à. Tự nhiên mày lại điện cho anh ta làm gì.”

“Mày như thế này thì bảo tao không điện sao được.” Quỳnh Hương liếc mắt nhìn cô như muốn nói không thích bộ dạng này.

“Mày điện anh ta để làm gì. Mày định nói gì với anh ta kia chứ.” Ngọc Hân nốc cạn ly rượu rồi rót lại.

Quỳnh Hương thở dài. “Tao kêu anh ta về đây tạ lỗi với mày.”

Ngọc Hân cười khẩy. “Anh ta có lỗi gì với tao mà phải tạ kia chứ.”

“Mày còn bệnh anh ta nữa. Chả phải anh ta không nói không rằng gì mà bỏ đi đó sao.” Quỳnh Hương nghiêng răng nhìn cô.

“Do tao làm anh ta bỏ đi thôi.” Nước mắt Ngọc Hân chảy xuống. “Do tao cứ nghĩ anh ta yêu mình nên tao cứ thoải mái đi chơi với người khác. Tao nghĩ tao có làm gì đi chẳng nữa thì anh ta vẫn ở bên tao và yêu tao.” Cô nốc cạn tiếp ly nữa rồi nhìn Quỳnh Hương. “Nếu tao quan tâm và níu giữ anh ta lại, thì anh ta đâu có rời xa tao được.”

Quỳnh Hương cũng nốc cạn ly rượu của mình. “Vậy thì bây giờ mày nói cho anh ta biết đi. Rằng mày biết sai, mày muốn quay lại để bù đắp cho anh.”

“Anh ta đã quyết định rồi đi mà không nói với tao một lời. Anh ta nói láo tao suốt một thời gian dài, mày nghĩ gì khi kêu tao nhận sai kia chứ.” Ngọc Hân hứ lên một tiếng. “Nếu Anh ta yêu tao thật sự thì anh ta đã không bỏ tao đi rồi. Nếu anh ta yêu tao hơn bản thân anh ấy, thì dù tao có sai đi chẳng nữa, anh ta vẫn ở bên cạnh tao.”

“Nếu vậy thì mắc gì mày phải hành hạ bản thân mình.” Quỳnh Hương thắc mắc.

“Vì tao muốn nhắc mình nhớ rằng, tao đã sai lầm khi yêu anh ta như thế nào.” Ngọc Hân cắn chặt môi.

Những lúc sau đó thì hai người cứ việc ngồi uống và không nhắc đến Văn Vũ nữa. Cả ngày hôm nay với cô như vậy là đủ rồi. Hai người nhậu say bét thì choàng vai nhau lảo đảo đi về.

Sáng hôm sau thì Thảo Vân tiếp tục có việc nên đi trước, cô nhắn lại cho ba người là sẽ có tài xế tới chở về. Ngồi cà phê để đợi gã tài xế đó tới rước, thời gian qua đi và gã đó cũng tới. Ba người ngạc nhiên trở mắt khi thấy gã ta bước ra xe và người đó là Quốc Hưng. Hôm nay anh bận chiếc quần dài đen, với áo sơ mi xanh dương. Mọi người nhìn anh đứng bên cạnh xe, mới thấy anh thật đẹp trai và quyến rũ.

Hồng Loan đi lên xe mà cứ nhìn Quốc Hưng chằm chằm, biết ý nên Ngọc Hân để cô ta ngồi ghế trước, mình thì ngồi ở ghế sau với Quỳnh Hương. Đang mơ màng thì Quỳnh Hương lại giở trò biến thái bóp ngực cô một cái. Giật mình hét toáng lên, Ngọc Hân quay qua cào xé lại bạn mình, Quốc Hưng nhìn hai người qua gương mà bật cười, còn Hồng Loan thì cứ nhìn anh ta không chớp mắt.

Về tới nhà, Ngọc Hân leo lên giường đánh một giấc tới tối rồi mới bật dậy. Lật đật xuống nhà ăn cơm cùng với gia đình, lâu lắm rồi thì ba cô, ông Trương Văn Quân mới dự cùng. Vì lo cho gia đình bé nhỏ của ông, mà ba cô đâu có thời gian để về ăn cơm cùng với mọi người. Ngọc Hân nghĩ đến đây mà lại bực bội, cũng chỉ vì thói trăng hoa của ông, mà mẹ cô lúc mang thai Ngọc Lan phải thầm khóc rất nhiều lần. Để rồi Ngọc Lan bị ảnh hưởng và mắc chứng trầm cảm từ nhỏ. Bởi vậy cô mới biết rằng, quãng thời gian người mẹ mang thai rất là quan trọng, vì nó sẽ ảnh hưởng đến đứa bé sau này.

Sinh Ngọc Lan ra xong thì ba cô lại lo toàn tâm vun đắp cái gia đình nhỏ kia, mẹ cô thì bận bịu công việc rồi lo ghen tuông, nên Ngọc Lan chả có tình thương từ ba mẹ ngay từ nhỏ. Chứng trầm cảm của Ngọc Lan cũng từ đó mà ngày một cao hơn, cuối cùng em cô phải vào viện điều trị. Rồi phải gặp bác sĩ tâm lý trong một thời gian dài mới hết bệnh. Ba mẹ cô từ đó mới quan tâm chăm sóc Ngọc Lan nhiều hơn.

“Khi nào thì con định kết hôn.” Ông Trương Văn Quân nhìn thắc mắc.

Vừa gấp thức ăn, Ngọc Hân vừa nói. “Khi nào đến lúc thì con sẽ kết hôn.”

“Đến lúc là đến lúc nào.” Ông Văn Quân bỏ chén xuống bàn. “Con còn đợi đến khi nào nữa.”

“Đợi đến khi con trai ba lớn lên thì con sẽ làm đám cưới.” Ngọc Hân nhếch môi cười.

Ông Văn Quân dập đôi đũa xuống bàn. “Con vừa nói cái gì.”

Thấy Ngọc Lan giật phắt mình nên mẹ cô, bà Ngọc Liên liền chen vào. “Trời đánh tránh bữa ăn. Ba con các người có để cho con Lan nó ăn hay không.”

“Chị xin lỗi em.” Ngọc Hân quay qua nhìn em mình mỉm cười.

Ông Văn Quân gấp thức ăn cho Ngọc Lan như tạ lỗi. “Việc học hành của con như thế nào rồi.”

“Dạ cũng bình thường ba ạ.” Ngọc Lan khẽ cười.

Buổi tối đó trải qua trong vô vị. Ngọc Hân ăn xong thì xin phép bước lên phòng, sau đó thay áo quần rồi đi bar với bạn. Thảo Vân mới về thành phố nên lại muốn tụ tập mọi người với nhau.

24. Chương 23: 238d

Người ta thường nói thất tình sẽ qua nhanh thôi và thời gian sẽ chữa lành tất cả. Vậy tại sao đến bây giờ Ngọc Hân vẫn còn thấy mình hận Văn Vũ, là do cô không muốn quên hay là quên không được. Đứa nhóc hay bám víu lấy Văn Vũ giờ chả còn nhớ anh nữa, chả còn chạy đi tìm hoặc hỏi han về anh. Ngọc Hân ước gì mình được như nó.

Hôm nay là lần đầu tiên Quốc Hưng uống cà phê sáng cùng cô. Anh vẫn toát ra vẻ lịch lãm đẹp trai của mình và là tâm điểm chú ý của mọi người. Mỗi khi anh cười là Hồng Loan lại nhìn sững. Thảo Vân nhiều lúc giả vờ ho để ra hiệu nhưng Hồng Loan chả thèm quan tâm. Ngọc Hân khẽ cười và nhìn sang thì thấy Hữu Kim đang đứng phục vụ.

Từ lúc Hữu Kim mắng Ngọc Hân ở quán bar thì cô và cậu ta thân nhau nhiều hơn. Thỉnh thoảng cô cũng hay gọi Hữu Kim đi bar với mình. Hữu Kim rất tình ý, mỗi lần gặp cô thì cậu ta không bao giờ hé lời đến Văn Vũ. Cô cũng nhiều lần hỏi Văn Vũ ở đâu thì Hữu Kim trả lời vồn vện có ba chữ, “em xin chị”. Giọng nói Hữu Kim ngân dài khiến cô phải bật cười.

“Tối rảnh đi bar với chị không em.” Ngọc Hân tiến tới chỗ Hữu Kim.

Hữu Kim liếc mắt nhìn cô. “Dạo này người ta hiểu lầm em với chị đang cặp nhau đó.”

“Vây cũng tốt. Em cũng hiểu tính chị.” Ngọc Hân khẽ cười. “Hay mình quen nhau đi.”

Hữu Kim sững sờ nhìn cô. “Cái chị này.” Rồi cậu ta lắc đầu về phía Quốc Hưng. “Còn anh đẹp trai kia thì bỏ cho ai.”

“Chị với anh là quá khứ rồi. Liên quan gì với nhau nữa đâu.” Ngọc Hân thì thầm với Hữu Kim.

“Hay chị nhường cho em đi.” Hữu Kim nháy mắt với cô.

Ngọc Hân gật đầu. “Ok em. Quen với chị đi rồi thoải mái yêu anh ta.”

Bất ngờ Hữu Kim lắc đầu. “Em thích anh Vũ hơn.” Thấy ánh mắt cô sững sờ nên Hữu Kim liền dịu mắt xuống. “Chị có muốn lên thăm anh không?” *Tự nhiên nhắc đến anh chị vậy trời*, Hữu Kim nghĩ thầm.

“Sao em lại nói vậy.” Ngọc Hân thắc mắc khi lần đầu tiên Hữu Kim gợi ý đến chuyện này.

“Em hỏi chị mà, chứ sao với trăng gì.” Hữu Kim nhún vai bĩu môi.

Ngọc Hân gượng cười. “Tối nha em. Nhớ đó nha.” Dứt lời xong thì cô quay về.

Trưa đó Ngọc Hân đi ăn tiếp với Quốc Hưng tại một nhà hàng Thái. Rút kinh nghiệm lần trước, những lần sau cô không muốn vào trung tâm thương mại đó nữa. Quốc Hưng cũng chẳng hỏi vì sao.

“Em vẫn chưa quên được anh ta sao.” Quốc Hưng nhìn cô.

Bất ngờ vì câu hỏi nhưng Ngọc Hân nhanh chóng đáp. “Tại sao anh lại hỏi vậy.”

“Anh thấy em cứ buồn hoài, chẳng vui vẻ như trước.” Quốc Hưng lắc đầu tỏ vẻ không thích.

“Vậy anh nghĩ em phải mất bao lâu để quên đi nỗi đau của anh để lại.” Ngọc Hân vội chống chế.

Quốc Hưng thở dài. “Vậy em nghĩ chắc anh hạnh phúc ở bên đó.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Đàn ông các anh đều như nhau cả. Lúc nào cũng đem nỗi đau của mình ra so sánh với phụ nữ.”

“Không phải là anh so sánh. Anh chỉ muốn nói rằng mình cũng bị dằn vặt và đau khổ chẳng khác gì em.” Quốc Hưng vội thanh minh.

“Vậy anh có quen nhiều cô gái khác để quên em đi không.” Ngọc Hân thắc mắc.

Quốc Hưng lạnh lùng đáp. “Tất nhiên là không. Đàn ông như anh không giống phụ nữ như em. Họ không có khái niệm thay thế, trừ khi họ hết yêu người kia.”

Ngọc Hân lại cười khẩy. “Các anh lúc nào cũng tự tăng bốc mình cao thượng như thế nào, chung thủy ra sao. Còn xem phụ nữ, con gái chúng tôi là hạng chẳng ra gì cả.”

Quốc Hưng thở dài. “Em đừng có nói quá lên mọi chuyện được không. Chúng ta chỉ là một cá thể nhỏ bé trong một biển người rộng lớn, sao em lại vợ đũa cả nắm như vậy được.”

“Chẳng phải anh mới nói là đàn ông như anh, phụ nữ như em đấy sao.” Ngọc Hân nghiêng đầu nhìn Quốc Hưng như thể muốn chọc tức.

“Đấy là mấu chốt vấn đề. Anh nói là đàn ông như anh, tức là những người đàn ông có tính tình như anh, chứ anh không phải vợ cả giới đàn ông lại.” Quốc Hưng khẽ cười. “Hình như em hiểu lầm một chút rồi.”

Ngọc Hân bật cười. “Suýt nữa em quên mất miệng lưỡi của anh như thế nào.”

Quốc Hưng nhú mày. “Em vẫn tính nào tậ đó. Hể cái là lỗi quá khứ ra trêu tức họ.”

“Vậy thì anh sống cho đàng hoàng vào. Để tương lai em không có chuyện để lỗi ra.” Ngọc Hân bĩu môi.

“Tương lai em có anh trong đó không.” Quốc Hưng bắt được điểm chết của cô.

Anh vẫn vậy, vẫn khiến người ta phải chết đứng trong những lời nói của mình, Ngọc Hân suy nghĩ rồi chỉ cười xòa mà không trả lời. Tương lai của tôi đã bị anh ta chiếm lấy mất rồi. Mà không, anh ta đã đem tương lai của tôi đi rồi mới đứng.

Tối đó, đang sửa soạn trang điểm để chuẩn bị đi bar với Hữu Kim thì Ngọc Lan bước vào. Em cô ngồi trên giường rồi nhìn cô, lâu lâu lại khẽ cười. Đạo này cô nhìn Ngọc Lan vẻ vui, nhiều lúc cô vào phòng thì thấy nó hay ôm laptop rồi cười một mình. Cô nghĩ chắc em mình đang yêu.

“Chị nghe mẹ nói em lại sắp đi chơi nữa sao.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

Ngọc Lan khẽ cười. “Dạ, vài ngày nữa thì em lên thành phố Đ chơi. Chị có muốn đi với em không.”

“Chị nhớ tháng vừa rồi em mới lên mà.” Ngọc Hân thắc mắc. “Em lên gì lên hoài vậy.”

Ngọc Lan tiến tới ôm chầm lấy chị mình. “Em lên thăm anh rể. Chị cũng lên thăm anh ấy đi.”

Ngọc Hân giật mình khi nghe em cô nói như vậy. Sợng người giãy lất thì cô nhú mày. “Tại sao chị phải lên thăm anh ta.” *Mà anh ta ở thành phố Đ sao,* Ngọc Hân nghĩ thầm. Trước giờ cô không muốn biết nên chả muốn hỏi. Giờ nghe Ngọc Lan nói như vậy thì tự nhiên lòng cô lại bồi hồi.

“Anh ấy cũng hối hận nhiều lắm rồi. Chị đừng giận anh ấy nữa.” Ngọc Lan buồn rầu.

Ngọc Hân dừng chải tóc. “Tại sao chị phải giận anh ta. Nếu hối hận thì sao anh ta không chịu ngỏ lời trực tiếp với chị đi. Sao lại phải nhờ em nói giúp kia chứ.”

Ngọc Lan bĩu môi. “Anh ấy có nhờ em đâu. Em thấy hai người còn yêu nhau nhưng cứ như vậy hoài.”

“Anh ta mà yêu chị ư. Anh ta chỉ yêu bản thân anh ta mà thôi.” Ngọc Hân cười khẩy.

Ngọc Lan quay lại ngồi trên giường. “Vì muốn chị hạnh phúc hơn nên anh ấy mới rời đi thôi. Giờ anh ấy biết mình làm như vậy là sai rồi. Anh ấy cũng đau khổ lắm chứ bộ.” Ngọc Lan ngược mắt nhìn chị mình.

“Muốn chị hạnh phúc hơn.” Ngọc Hân tức giận quay lại. “Em nói với anh ta là chính anh ta đã tước bỏ hạnh phúc của chị, nên đừng bao giờ mở miệng ra nói cái kiểu như mình cao thượng như vậy.”

“Thế sao chị lại còn đau buồn. Nếu chị không thích anh ấy nữa thì chị quên anh ấy đi.” Ngọc Lan nói lớn.

Ngọc Hân nhếch môi cười khinh bỉ. “Anh ta đã gieo biết bao nhiêu tổn thương cho chị, nên chị phải cần phải có thời gian để mà quên đi. Chị đâu có thèm muốn nhớ đến loại người như anh ta.”

“Vậy chị yêu anh Hưng đi.” Ngọc Lan nói nhanh.

“Sao em lại nói vậy.” Ngọc Hân ngạc nhiên.

Ngọc Lan thở dài. “Thì chị hãy gán ghép hình ảnh anh Vũ lên anh Hưng đi. Giống như cái cách mà chị đã từng làm trước đây với anh Vũ.”

“Đúng là lúc đầu chị thích anh ta, vì anh ta có nét giống anh Hưng.” Ngọc Hân nhìn Ngọc Lan. “Nhưng tình cảm sau đó không phải là sự gán ghép, mà là tình cảm chân thật của chị.” Cô lắc đầu nhìn em mình. “Không phải lúc đầu chị giả vờ thích anh ta, thì sau này cũng giả vờ như vậy.” Ngọc Hân đứng dậy. “Em có muốn đi bar với chị và Kim không.”

Đợi Ngọc Lan thay đồ xong thì Ngọc Hân cùng em mình đi tới quán bar quen thuộc, quán bar C. Ngọc Hân định đánh xe đi nhưng Ngọc Lan nói bảo nhờ tài xế chở đi cho tiện. Cũng chẳng phải phiền toái gì nên cô đành gật đầu ưng thuận. Hai người chạy qua đón Hữu Kim ở quận B, rồi mới đi tới quán.

Vào trong, cô và Hữu Kim thì uống rượu mạnh, còn Ngọc Lan thì uống loại cocktail gì đó. Sau một hồi cụng ly, rượu vào thì lời ra. Ngọc Lan và Hữu Kim quăn quýt nói chuyện với nhau, để mặc cô như người vô hình. Nhưng mà lâu lâu thấy Ngọc Lan vui như vậy nên cô cũng mừng thay.

Ngọc Lan chẳng giống như cô, rất ít khi đi bar, thời gian mà rảnh là Ngọc Lan hết tâm đầu vào học, vào đọc sách thì lại nghiên cứu các tài liệu về kinh tế, đôi khi cô thấy em mình còn tìm hiểu cả về luật. Nhiều lúc thấy em mình buồn nên cô định rủ đi chơi cùng, nhưng chẳng mấy khi Ngọc Lan gật đầu đồng ý.

Thấy Ngọc Lan thân thiết với Hữu Kim thì lúc đầu Ngọc Hân cũng ngờ ngợ nhưng sau một hồi thì thâm hiểu ra, Ngọc Lan quen với cậu Quốc Bảo nữa kia, tất cả là đều từ Văn Vũ mà ra. Đang suy nghĩ thì Ngọc Hân thấy Quỳnh Hương đi tới.

Quỳnh Hương á lên một tiếng. “Lan nè, lâu ngày không gặp ha.” Cô ôm Ngọc Lan thăm thiết. “Nhớ cưng quá à.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Chị nhớ em, mà có bao giờ chị qua thăm em đâu.”

“Có chứ sao không. Chẳng qua đúng lúc em đi vắng thôi.” Quỳnh Hương liếc mắt nhìn Ngọc Lan cười.

Hữu Kim ngược mắt lên nhìn Quỳnh Hương. “Vậy chị có nhớ em không.”

“Ngày nào tôi lại không gặp bà, phát ngán thì có chứ nhớ cái gì.” Quỳnh Hương bĩu môi.

Sau đó thì Ngọc Hân trò chuyện cùng Quỳnh Hương, Ngọc Lan và Hữu Kim tiếp tục nói chuyện với nhau. Rồi cô cũng nghe hai người tụi họ nói về Văn Vũ. Thật sự thì cô cũng rất muốn biết anh sống như thế nào, thời gian qua ra sao nên liền lắng tai nghe lén.

“Rồi sao nữa, anh ấy dẫn Lan đi đâu.” Hữu Kim nhìn Ngọc Lan thắc mắc.

Ngọc Lan khẽ cười. “Ảnh dẫn Lan đi nhà thờ C, trường S, rồi tới quảng trường, nhiều nơi lắm. Sau đó thì Lan với ảnh đi nhậu.”

Hữu Kim mừng rỡ. “Sướng ha, mà trên đó anh ấy chở Lan đi bằng xe gì. Xe anh ấy đang để đây mà.”

“Mấy nơi xa thì Lan với ảnh bắt taxi đi. Còn gần gần thì đi bộ. Kim lên thăm ảnh đi, sắp tới Lan lên lại nè.” Ngọc Lan mỉm cười sung sướng.

Hữu Kim tiếc nuối. “Không được rồi. Sắp tới Kim phải đi làm dành dụm tiền, để cuối năm đi với Quốc Bảo lên thăm anh ấy. Mọi người hẹn nhau cả rồi.” Cậu ta gặng hỏi. “Mà anh ấy dạo này thế nào.”

Ngọc Lan ừm một tiếng. “Ảnh ốm hơn trước. Hai gò má ảnh teo lại nhưng mà da ảnh trắng hơn.”

Ngọc Hân thắc mắc vì sao Ngọc Lan lại hớn hở khi nhắc đến Văn Vũ. Cô sợ em mình đi xa như vậy hoài thì sẽ không ổn. Rồi cô sực nhớ là chị Ba chở em mình đi kia mà. Buồn bã, Ngọc Hân nốc cạn ly rượu của mình.

25. Chương 24: 271d

Bia có thể khiến người ta say, nhưng chỉ một thời gian ngắn rồi lại sẽ tỉnh. Tình cũng có thể khiến người ta say, nhưng có khi lại mất đến cả đời mới ngộ. Ta ngộ rằng, liệu ta đã yêu, ta đã quên, ta đã nhầm, hay ta đến lúc cuối đời vẫn còn nhớ. Văn Vũ thì chỉ mong mình đừng có chữ “nhận” ở phía sau.

 Văn Vũ không sợ mình ngộ nhận yêu Ngọc Hân, bởi vì anh thật sự yêu cô như từng hơi thở của mình, ngừng thở thì hết yêu. Anh chỉ sợ mình ngộ nhận sẽ quên được cô, vì thật sự anh nhớ cô đến vô cùng và không có cách nào quên nổi.

Ngọc Lan đã từng nói với Văn Vũ rằng, tại sao anh còn yêu chị cô và chị cô cũng còn yêu anh, vậy

tại sao hai người lại không quay lại với nhau. Thật sự thì Văn Vũ nghĩ rằng, anh đã không có bản lĩnh để ở bên cạnh Ngọc Hân lúc đầu, thì giờ đây anh có tư cách gì để mà quay lại.

 Văn Vũ phải đập tan tính tự tôn của mình, phải vứt bỏ cái tính sĩ diện, cái tôi không đáng một đồng của anh, để nói lại chuyện tình với Ngọc Hân. Anh đã nghĩ tới những điều như thế, những cảnh tượng có thể xảy ra, những kết quả của việc đi hay ở và quay lại, anh đã nghĩ đến tất cả rồi mới đưa ra quyết định, rằng anh nên rời xa cô là điều đúng nhất.

Có thể Ngọc Lan cũng như bao người khác có thể phán xét và suy nghĩ rằng quyết định của anh là ngu ngốc và ấu trĩ. Anh không có phần bác điều đó, bởi vì họ không phải là anh, họ không gánh chịu những tổn thương mà anh đang gồng mình mỗi ngày, họ không cảm nhận được những cảm xúc hỗn loạn và đè nén trong lòng anh, nên anh chẳng trách gì họ cả. Anh chỉ làm cái điều đúng nhất vào cái thời điểm mà anh cho nó là đúng.

Cứ một ý định hay nguyên do để Văn Vũ tìm về Ngọc Hân, là hàng chục ý định và lý do nảy lên hàng loạt trong đầu, rằng anh phải nên rời xa cô. Tất cả chỉ tại tình yêu của anh dành cho cô không đủ lớn nên mới như vậy.

Nhắc đến Ngọc Lan mới nhớ, trong lúc say thì Văn Vũ mới biết thêm nhiều chuyện về cô nhóc. Cũng giống như anh, gia đình cô chẳng yên ả và hạnh phúc mấy. Chính vì như vậy ngay từ nhỏ cô đã mắc chứng trầm cảm, tất cả đều do không có sự quan tâm yêu thương của cha mẹ. Quan trọng hơn hết là Văn Vũ biết được Ngọc Hân thích anh, bởi vì anh giống Quốc Hưng, một hình bóng thay thế và sự gắng ép cố yêu.

Đang suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên, Văn Vũ khẽ cười vì anh biết người đó là Ngọc Lan. Cô nhóc lại lên thăm anh, mặc cho anh hét to ngăn cản hay dục giọng năn nỉ đừng đi.

Văn Vũ mở cửa ra với vẻ mặt nhăn nhó. Chưa kịp mở lời thì Ngọc Lan đã nói lớn. “Anh rể.”

Văn Vũ thấy Ngọc Lan vẫn mang bộ áo quần như lúc trước. Anh thở dài nhìn cô nhóc. “Lại lên nữa ư.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Anh không định mời em vào phòng sao.”

“Anh quên mất.” Văn Vũ gãi đầu mời cô vào.

Ngọc Lan đi vào thả chiếc ba lô xuống đất, rồi ngồi xuống ghế nhìn chậu hoa trên bàn. “Em nói cho anh một bí mật.” Ngọc Lan quay sang nhìn Văn Vũ. “Em cũng đang trồng hoa.”

“Em trồng nhiều không.” Văn Vũ ngồi trên nệm khẽ cười.

“Sao anh không hỏi em trồng hoa gì.” Ngọc Lan thắc mắc.

Văn Vũ bĩu môi. “Tôi đó em hỏi anh trồng hoa này như thế nào.” Văn Vũ lắc đầu về phía chậu hoa. “Cách trồng ra sao, cách chăm sóc, rồi đủ thứ cả. Vậy là rõ rồi.”

Ngọc Lan liếc mắt. “Anh ghê quá đi.” Sau đó cô mỉm cười. “Em trồng có chút à.” Cô đưa tay ra mô tả. “Trong mấy cái chén chùng này.”

“Sao em lại trồng trong cái chén.” Văn Vũ sững sốt.

“Em nhát đi mua chậu quá.” Ngọc Lan cúi mặt xuống khẽ cười.

Văn Vũ lắc đầu chịu thua. “Thôi để anh tặng cho em một cái chậu. Khi nào vừa độ thì em sang ra chậu trưng cho nó đẹp.” Anh sực nhớ. “Nhưng mà hoa đây kén nhiệt lắm, liệu em có trồng được không.”

“Em cũng làm như anh, em trồng ra nhiều đợt, rồi em bỏ trong phòng, điều chỉnh điều hòa xuống cho thích hợp, khi nào nở xong thì em mới đem trưng.” Ngọc Lan vừa nói, vừa quơ tay chỉ trỏ.

“Nhưng mà nó đã ra hoa đâu.” Văn Vũ cố tình chọc cô.

Ngọc Lan nhăn mặt lại. “Anh thật đáng ghét. Em đang trả bài mà.”

Sau đó thì Văn Vũ dẫn Ngọc Lan đi dạo. Vì lúc cô tới cũng đã xế chiều nên anh nghĩ để mai dẫn đi chơi. Tối nay hai người dự định sẽ đi ăn hết cái thành phố Đ này. Văn Vũ chẳng biết từ bao giờ mà hai người lại có tật ăn vặt. Đang vui thì Ngọc Lan lại nghĩ đi xe đạp đôi, Văn Vũ nghĩ tới mà thấy mất hứng. Thấy vẻ mặt cô nhóc dịu xuống nên anh đành miễn cưỡng phải nghe theo.

Giữa đường, Văn Vũ mua cho Ngọc Lan một cây kem. Vừa đạp, cô nhóc vừa ăn, anh khẽ quay đầu lại và thấy cô rất dễ thương. Thấy Văn Vũ nhìn, Ngọc Lan liền đưa cây kem đang ăn dở mời anh. Nhịn không được, Văn Vũ ra hiệu phanh xe lại để cắn một miếng, rồi anh lại đi tiếp. Tự nhiên tối nay anh lại cảm thấy rất vui.

Sáng hôm sau thì Ngọc Lan tới cửa hàng ngồi đợi Văn Vũ, cô vẫn ngồi đọc sách như lúc trước. Văn Vũ nhìn gương mặt cô nhóc lúc chăm chú trông rất giống Ngọc Hân, chỉ có điều là Hân lại không có ở đây. Biết Ngọc Lan lên thăm nên Văn Vũ đã xin hôm nay ra ca sớm, nhưng anh muốn cô nhóc dùng cơm ở cửa hàng cho chất lượng. Khi Ngọc Lan biết được, gương mặt cô lúc đó trợn mắt nhìn anh như muốn nhào tới bóp cổ. Văn Vũ nhìn hai chị em quá giống nhau, cảm thấy ánh mắt thật đáng sợ.

Rồi anh dẫn Ngọc Lan tới một vài điểm nổi tiếng khác của thành phố, đang dạo chơi xung quanh và chụp ảnh thì trời bỗng đổ mưa. Chán nản nên anh và cô phải bỏ ngang kế hoạch giữa chừng.

Một lúc sau thì trời tạnh, Ngọc Lan lại muốn cùng Văn Vũ dạo bộ, cảm thấy sẽ có thể mưa lại, mà điểm tiếp theo lại xa nên anh liền gạt đầu. Vừa đi, hai người vừa trò chuyện linh tinh, Ngọc Lan lại đi ngược nhìn Văn Vũ.

Lo lắng sợ Ngọc Lan bị vấp ngã nên Văn Vũ nhăn mặt lại. “Em đi kiểu vậy rồi lỡ bị vấp ngã thì sao.”

Ngọc Lan mỉm cười. “Có anh ở đây rồi nên em cần gì lo nữa.” Thấy anh liếc mắt nên cô liền nói. “Nếu em ngã thì anh sẽ tới đỡ em đúng không.”

Chẳng lẽ lại không, Văn Vũ trầm nghĩ rồi nhăn nhó. “Em không sợ anh đỡ không kịp sao.”

“Không.” Ngọc Lan đáp nhanh rồi quay lại chấp tay sau lưng bước tới nghiêm chỉnh. “Anh sẽ luôn ở sau em đúng không.”

Văn Vũ khẽ cười. “Ừm, anh sẽ luôn ở sau em.”

Ngọc Lan ngừng bước rồi quay lại nhìn. “Anh hứa nha.”

Văn Vũ mỉm cười. “Ừm, anh hứa. Anh sẽ luôn ở sau em được chưa. Đến khi nào em không cần anh theo sau nữa thì thôi.”

Ngọc Lan khoác tay Văn Vũ rồi bước đi, mặt cô hớn hở mỉm cười liên tục. Đi được một lúc thì trời bắt đầu đổ mưa lại. Vợ chửi thầm trong miệng, Văn Vũ bảo Ngọc Lan chạy nhanh tới phía trước để núp. Tất cả chỉ tại anh do vợ chạy theo Ngọc Lan để an ủi nên quên mang áo mưa.

May mắn có một trạm dừng xe buýt phía trước, Văn Vũ vội mừng thầm trong đầu. Khổ nỗi, trạm xe buýt đã quá cũ, một bên thì bị ngập nước lênh láng, một bên thì nước nhỏ xuống khắp nơi, chỉ còn một chút mặt đất ráo nước để hai người đứng sát vào nhau. Mưa ngày càng to hơn, nước từ trên mái bắt đầu nhỏ xuống người Ngọc Lan, thấy vậy nên Văn Vũ liền giơ tay qua để che cho cô. Nước nhỏ xuống tay anh, rồi chạy theo cánh tay xuống dưới làm ướt hết cả áo.

Ngọc Lan bất ngờ nhìn lên và thấy cảnh tượng Văn Vũ đang giơ tay trên đầu mình để che nước. Mặt cô bỗng đỏ lên, Văn Vũ thấy vậy nên nhìn sang chỗ khác. Ngọc Lan đột nhiên đi tới đứng trước Văn Vũ. Thấy cô đứng vậy bị nước văng vào nên anh liền quàng vai kéo sát vào người mình.

“Em bị gì vậy, bên này không đứng, đứng đó mưa ướt thì sao.” Văn Vũ nói lớn.

Ngọc Lan cúi mặt xuống. “Anh che em như vậy, còn anh thì ai che.”

Cô bỗng ngược mặt lên, mặt hai người chỉ cách nhau vài phân. Văn Vũ chưa bao giờ nhìn kỹ mặt Ngọc Lan như thế này. Gương mặt trắng trẻo, hai bên má ửng hồng, đôi môi thì đỏ thắm. Ngại ngùng e thẹn nên Ngọc Lan vội cúi xuống, Văn Vũ thì vội ngược mặt lên rồi khằng giọng mấy cái. Ba giây vừa qua là ba giây dài nhất của cuộc đời

anh.

Sau một vài giây thì Ngọc Lan cũng cất tiếng. “Anh cũng bị nước nhỏ xuống nhưng anh lại che cho em.” Cô vẫn cúi mặt xuống. “Em thì che lại cho anh không được nên mới đứng trước anh.” Cô ngáp ngừng giấy lát. “Để anh có thể che cho mình.”

Văn Vũ hiểu ý cô nhóc nên khẽ cười. “Anh ướt cũng có sao đâu. Xem như anh tắm mưa thôi.”

“Lỡ anh bị đau thì ai dẫn em đi chơi nữa.” Ngọc Lan lại ngược nhìn lên anh. Mặt cô đã đỡ đỏ hơn.

Văn Vũ không còn ngưng như lúc nãy nữa. “Chỉ ướt sơ thôi mà. Làm gì đến mức độ đau kia chứ.”

Hai người đứng đợi một lúc nữa và mưa chẳng chịu tạnh. Ngược lại thì còn to hơn, lâu lâu có những cơn gió thổi qua hét nước vào hai người làm ướt hết áo quần.

Người ta bảo chạy trời không khỏi nắng, sao tôi lại thấy mình núp đâu cũng chẳng tránh được mưa thế này, Văn Vũ lại cay đắng trong đầu.

Khoảng hơn hai trăm mét nữa là tới phòng anh, Văn Vũ nghĩ giờ mà kêu taxi thì quạ có nước hành người ta. Ngọc Lan cũng tỏ ý dừng kêu, cô nhóc khẽ cười bảo đứng núp như vậy cũng thú vị. Văn Vũ lắc đầu chào thua.

“Anh có thích mưa không.” Ngọc Lan hỏi.

Văn Vũ lắc đầu. “Không, anh không thích mưa.”

Ngọc Lan ngược mặt lên nhìn anh. “Vậy anh thích gì.”

Văn Vũ buồn bã đáp. “Anh thích bình minh.” Anh khẽ cười nhìn Ngọc Lan. “Còn em thì sao.”

“Em thích mưa. Rất thích nữa là nắng khác.” Ngọc Lan đỏ mặt cười tủm tỉm.

Đang đứng nói chuyện vu vơ thì đột nhiên xuất hiện một anh chàng đạp xe tới. Anh ta đi ngang qua hai người thì phanh gấp một cái đứng lại. Tiếng “kít” vang lên, hai người liền giật mình rồi ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì.

Chàng trai lạ nhìn sang hai người. “Anh trai và chị gái, thời tiết hôm nay được dự đoán rằng mưa sẽ kéo dài đến tối. Với tình hình như thế này thì em e rằng hai anh chị sẽ đứng mãi ở đây thôi.” Anh chàng dừng nói rồi thò tay ra giỏ xe đằng trước. “Biết trước tình hình như vậy nên em đây quyết định đi bán dù cho

những người như anh chị đây.” Chàng trai đưa một cái dù về phía hai người. “Chỉ với năm mươi ngàn, anh chị sẽ được khô ráo về tới nhà. Em đã ngỏ ý giúp anh chị, thì anh chị cũng nên giúp lại em đi.” Chàng trai nghiêng đầu nhìn. “Đôi bên cùng hạnh phúc.”

Nước mưa chảy đầy xuống mặt anh ta nên Văn Vũ chẳng thấy rõ dung mạo. Văn Vũ nhanh chóng khẽ cười. “Mình có bán áo mưa không anh.”

“Nếu bán áo mưa thì em giới thiệu dù cho anh chị làm gì.” Anh ta đáp nhanh.

“Vậy lấy em một cái.” Ngọc Lan nói nhanh rồi móc tiền đưa cho anh ta.

Văn Vũ vội đưa tay cầm lấy dù nhưng chàng trai lại liền thụt tay lại. Rồi nghĩ ngợi gì đó một vài giây, anh ta bỗng lấy một chiếc dù khác trên giỏ xe đưa cho hai người. Ngạc nhiên với hành động của anh ta nhưng Văn Vũ chỉ biết mỉm cười. Đến khi bật cây dù ra thì Văn Vũ mới ngỡ rằng kích thước nó quá nhỏ dành cho hai người.

“Đây là dù dành cho một người mà. Mà là trẻ em nữa chứ.” Văn Vũ sững sốt rồi quay sang hét lớn. “Anh gì ơi.”

Lúc này chàng trai lại đã đạp đi, chỉ vẫy tay rồi đáp lại. “Khỏi cần cảm ơn.”

Văn Vũ đang thắc mắc ý anh ta là gì, thì Ngọc Lan đã mỉm cười. Lắc đầu ngán ngẫm, anh đành nói cô đi về. Ngọc Lan vội nói Văn Vũ đưa cho cô cầm dù. Anh liền đưa rồi định núp ké bên cạnh.

Uớt một bên còn đỡ hơn uớt cả người, Văn Vũ nghĩ thầm.

“Anh làm gì vậy. Đâu phải ý em như vậy đâu.” Ngọc Lan nhìn anh.

Văn Vũ ngơ ngác. “Chứ ý em là sao.”

“Anh công em đi. Như vậy em sẽ che được cho cả hai.” Ngọc Lan mỉm cười.

Giờ thì Văn Vũ đã hiểu ra ý định của tên bán dù đó. Anh mong hắn ta đừng để anh gặp lại. Hít một hơi thật sâu, Văn Vũ vội chống tay lên đầu gối rồi bảo Ngọc Lan trèo lên. Đây là lần đầu tiên anh công người ta, mà lại phụ nữ nữa. Ngọc Lan quàng tay ôm lấy cổ của Văn Vũ, miệng cô khẽ sát lỗ tai nên anh nhận thấy được là cô đang cười.

“Tại em hết, tự nhiên bắt đi bộ nên giờ anh phải công.” Văn Vũ mỉm cười nói lớn.

Vì em thích kéo dài thời gian đi cùng anh, Ngọc Lan thầm nghĩ rồi khẽ cười. “Anh không thích công em sao.”

“Không.” Văn Vũ quay đầu ra sau thì mặt anh chạm phải mặt cô. Văn Vũ liền quay thẳng mặt lại về phía trước. “Em nặng quá. Anh công không nổi.”

“Nặng bằng chị em không.” Ngọc Lan thắc mắc.

Văn Vũ ngạc nhiên. “Anh đã bao giờ công chị em đâu mà biết.”

“Thật không.” Ngọc Lan thì thầm vào tai anh. “Anh chưa công chị em sao.”

Văn Vũ cảm nhận thấy hơi thở của Ngọc Lan ở nơi tai. “Thật, anh chưa công hay bông bẽ gì chị em cả.” Anh vội chọc cô. “Trường người em nhẹ. Ai ngờ nặng thế bà anh luôn.”

“Ý anh nói em mập như heo chứ gì.” Ngọc Lan nói lớn.

“Tự em nói chứ anh có nói đâu.” Văn Vũ khẽ cười.

“Anh dám chọc em ư.” Ngọc Lan cắn nhẹ vào vai Văn Vũ.

“Á.” Văn Vũ giả vờ hét lên. Ngọc Lan khẽ cười. “Anh đi nhanh lên đi, đi gì mà chậm như rùa.”

Bộ tôi là ngựa sao, tôi cũng cảm thấy mệt kia mà. Cô giỏi công tôi thử đi rồi biết, Văn Vũ oán than trong lòng.

Về tới phòng, thấy người Ngọc Lan ướt hết nên Văn Vũ vội lấy khăn và áo quần của mình đưa cho cô. Sau đó thì anh chỉ cô sang phòng tắm đối diện để thay. Ngọc Lan e thẹn rồi cũng bước sang. Trời mưa thế này thì rất dễ khiến cho người ta đói bụng, mà lúc trưa thì anh thấy Ngọc Lan cũng không ăn nhiều. Văn Vũ liền nảy ý đi làm mì gói cho cô nhóc ăn.

Không có dù, Văn Vũ đội mưa chạy sang nhà bếp, nó nằm bên cạnh phòng tắm. Đây là khu vực sinh hoạt chung dành cho anh và những anh em lên đây công tác. Mở tủ lạnh ra chỉ còn cà chua, hành lá, ngò, trứng và xúc xích. Tìm thịt hoài mà chả thấy, anh đành bắt nước lên nấu.

Lúc sau Ngọc Lan bước ra, cô thấy anh đang nấu mì nên nhìn sững. Cô cứ đứng bên cạnh, chấp tay sau lưng nhìn anh không chớp mắt. “Anh đang nấu gì dạ.” Ngọc Lan hỏi.

Văn Vũ khẽ cười. “Nấu mì cho em ăn chứ nấu cái gì.” Anh nhìn sang cô nhóc. “Em về phòng trước đi.”

“Thôi, em thích đứng đây xem anh nấu ăn.” Ngọc Lan lắc đầu.

Văn Vũ liếc mắt ra lệnh. “Về phòng nhanh. Nghe lời anh đi.”

Cô nhóc cuối cùng cũng chịu về phòng. Đổ ra cái bát lớn màu trắng, Văn Vũ lấy một cái đĩa nhựa úp lên trên để che lại, rồi anh đi qua lại phòng. Ngọc Lan đang ngồi trên nệm lau khô tóc, thấy anh bước vào thì cô liền dừng lại rồi nhìn sững sột.

“Ăn đi kéo nguội em.” Văn Vũ mở đĩa ra, hương thơm từ bát mỳ lan tỏa ra khắp phòng.

Ngọc Lan liền đi tới quỳ xuống sau lưng Văn Vũ. “Người anh ướt hết rồi kìa.” Vừa nói, Ngọc Lan vừa lấy khăn lau đầu cho anh.

“Trời ơi, em ăn đi. Để tự anh làm được rồi.” Văn Vũ ngại ngừng.

“Chút nữa em ăn sau cũng được. Sao anh không nói em mang dù qua che.” Ngọc Lan bực tức.

Văn Vũ thấy vậy liền nói nhanh. “Thôi anh đi thay đồ đây. Em ăn đi.” Anh đứng dậy rồi bước tới tủ lấy quần áo. Sau đó anh nhìn Ngọc Lan. “Chút nữa anh qua lại mà thấy em không ăn là chết với anh.” Nói xong thì Văn Vũ vội bước đi.

Vài phút sau quay lại thì Văn Vũ thấy Ngọc Lan đang cầm cúi ăn. Anh cảm thấy cô nhóc có vẻ vâng lời. Thấy Văn Vũ bước vào, Ngọc Lan ngẩng đầu lên nhìn anh với cái miệng lúm lem. Văn Vũ vội bước đi lấy khăn giấy rồi lau miệng cho cô nhóc. Anh nghĩ sao hai chị em này, cái gì cũng giống nhau quá vậy.

Ngọc Lan liền cầm đĩa dứt cho Văn Vũ. “Anh ăn đi.”

Cảm thấy đói bụng thật nên Văn Vũ chẳng từ chối. “Ăn được không em.” Anh vừa nhai vừa nói.

“Ngon lắm anh.” Ngọc Lan khẽ cười. “Sao anh nấu ăn ngon vậy.”

“Mẹ anh dạy từ nhỏ.” Văn Vũ mỉm cười đáp lại.

Trời mưa đến tối thì tạnh, Văn Vũ đưa Ngọc Lan về lại hostel rồi hai người ra phía trước ngồi uống bia. Không như những lần trước, lần này hai người chỉ tám chuyện về những cô cậu ở dưới thành phố H. Quốc Bảo và Mỹ Lệ ngày càng hạnh phúc bên nhau. Hữu Kim thì luôn mở miệng bảo nhớ Văn Vũ.

Nhớ làm gì vậy không biết, tôi đâu cần cậu nhớ tôi làm gì, tôi cần cậu tìm được nửa kia của mình thôi,
style="text-indent: 36pt;" data-blogger-escaped-style="text-indent: 36pt;"/> Văn Vũ nói thâm.

Sáng hôm sau, Văn Vũ đang mơ màng định điện Ngọc Lan rủ đi ăn sáng, thì tiếng đập cửa vang lên. Lắc đầu chào thua, anh mở cửa ra và thấy cô nhóc đang khẽ cười. Liếc mắt thấy chiếc xe đạp sau lưng, Văn Vũ cảm thấy cơn ác mộng đang ập tới.

Người đã không được to lớn, phải chờ thêm một cô nàng ở sau lưng, giờ phải đạp lên dốc cao. Mới sáng sớm có cần phải đối xử với con như vậy không, Văn Vũ khóc thầm.

Thấy Văn Vũ mệt nên Ngọc Lan liền nghĩ ý để cô ấy chờ. Nở nụ cười nham hiểm, anh gạt đầu ngay. Giờ thì đến lượt anh hành hạ lại cô nhóc. Không cần phải lên dốc, Ngọc Lan vẫn luôn mở miệng sao nặng thế này. Văn Vũ nghĩ năm phút là được rồi, anh không hành hạ cô nhóc nữa. Anh bảo Ngọc Lan xích chân vào, rồi anh đưa chân mình tới.

“Anh rể.” Ngọc Lan nói lớn. “Sao nãy giờ anh không chịu đạp đôi với em.”

Văn Vũ cười lớn. “Anh định để em tập thể dục một chút ấy mà.”

Ngọc Lan phanh lại. “Thôi anh chờ em đi.” Cô mỉm cười.

“Ok em.” Văn Vũ lắc đầu rồi bĩu môi như muốn chế giễu cô nhóc

Đạp đôi một hồi thì Ngọc Lan bỗng thu chân về. Văn Vũ nghĩ chắc cô mỏi chân, ai dè chưa kịp suy nghĩ xong thì anh đã thấy phía sau động đậy. Thì ra Ngọc Lan mạnh bạo đứng lên.

“Em không sợ té sao.” Văn Vũ nói lớn.

“Không.” Ngọc Lan ôm choàng lấy cổ Văn Vũ. “Thích thật.”

Ừm thì thích, có ngày té xuống đường rồi để xem còn thích nữa không. Mình phải phát sợ với cô nhóc này, Văn Vũ suy nghĩ.

“Anh rể.” Ngọc Lan nói lớn.

Văn Vũ đáp lại. “Sao em.”

“Không có gì hết. Em chỉ thích kêu như vậy thôi.” Ngọc Lan bật cười và tiếp tục gọi anh rể.

Đến trưa thì Văn Vũ tiễn Ngọc Lan về lại thành phố H, mặc cho cô bày tỏ muốn ở lại. Vì anh nghe cô bảo sắp thi nên anh phải đuổi về. Anh nói khi nào thi xong thì lên đây lại, anh phải dụ dỗ như vậy thì cô nhóc

mới chịu đi. Trước khi chào Ngọc Lan, Văn Vũ đưa cho cô chiếc chậu nhỏ của mình, đem qua anh đã rửa nó thật sạch và để khô ráo.

Ngọc Lan cầm nó rồi mỉm cười. Văn Vũ nghĩ bộ dạng này trong rất quen. Y như vậy, anh chưa kịp định nói thì Ngọc Lan đã chồm lên hôn vào má anh rồi bỏ chạy. Văn Vũ đứng nhìn đến khi bóng Ngọc Lan xa dần thì mới quay đi. Những tháng ngày u sầu tiếp theo của anh chuẩn bị tới.

26. Chương 25: 305d

Đang cài những hàng nút áo cuối cùng thì tiếng gõ cửa vang lên. Văn Vũ khẽ quay mặt ra nhìn rồi khẽ cười.

 Cánh cửa vừa mở ra thì Ngọc Lan đã hét lên. “Anh rồ.”

Văn Vũ thấy cô nhóc mặc chiếc quần jean đen, áo sơ mi trắng bên trong và chiếc áo khoác kaki đen bên ngoài. Anh nhăn mặt nhìn cô nhóc. “Sao hôm nay em lại lên sớm vậy.”

 “Anh không mời em vào sao.” Ngọc Lan mỉm cười.

 Biết thừa là cô nhóc đánh trống lảng nên Văn Vũ chỉ khẽ cười. “Sao em biết trên này lạnh mà lại mang áo khoác.” Anh giả vờ hỏi, chứ anh thừa biết cách đây mấy ngày thì cô nhóc đã hỏi thời tiết trên này như thế nào rồi.

“Bữa trước em hỏi thì anh bảo trên này lạnh lắm.” Ngọc Lan đứng đung đưa tay mình nhìn anh. “Nên em chuẩn bị trước để mang theo.” Ngọc Lan chỉ ngón trỏ về phía Văn Vũ. “Anh biết trước là em lên rồi đúng không?”

 Văn Vũ lắc đầu giả ngơ. “Anh đâu biết gì đâu. Hồi tối anh thấy có cuộc gọi nhờ nên anh điện lại. Người ta hỏi hôm nay anh làm tối à. Anh trả lời đúng rồi. Thế là hết.”

“Anh biết em lên rồi mà còn giả vờ. Anh ghê thật.” Ngọc Lan lao tới bấu vào bụng anh.

Văn Vũ á lên một tiếng. “Trời này bấu đau lắm em biết không.” Anh bấu má Ngọc Lan một cái nhẹ. “Em hỏi như vậy thì làm sao anh biết em đang ở đâu được.”

“Vậy sao anh lại hỏi em là em ăn gì chưa. Rồi em ngủ cẩn thận nha. Rõ ràng là anh đoán được rồi mà còn giả vờ.” Ngọc Lan chấp tay sau lưng nhìn anh.

chuyện khác. “Thôi mình đi ăn đi.”

Văn Vũ lái sang

Ngọc Lan khẽ cười rồi cùng anh đi ra. Chưa kịp gì thì cô nhóc đã chạy ra đường đứng trước đợi anh. Văn Vũ nhìn Ngọc Lan có vẻ rất vui. Anh khóa cửa phòng lại rồi dắt xe đi. Ngọc Lan giơ hai tay ngang vai rồi ngẩng mặt lên trời, giống như cô đang tận hưởng bầu không khí ở đây vậy.

“Thích thật.” Ngọc Lan nói.

Văn Vũ nhìn cô khẽ cười rồi mới sức nhớ. “Mũ len em đâu. Găng tay nữa.”

Ngọc Lan nhúu mày nhìn anh. “Em quên mất rồi.”

“Thôi để anh dẫn em ra chợ mua.” Văn Vũ liếc mắt tỏ vẻ không thích.

“Thôi.” Ngọc Lan xua tay rồi nói. “Giờ mình đi chơi đi. Chút ra chợ mua sau.”

Văn Vũ lắc đầu ngán ngẫm. “Tối đây nào.” Anh cởi mũ len của mình ra rồi đội lên đầu cô nhóc. Sau đó anh xoa đầu cô. “Ấm chưa.”

Ngọc Lan đỏ mặt nhìn anh ngượng ngịu. “Găng tay anh đâu.”

“Anh không có thói quen mang găng tay.” Văn Vũ chống chế cho qua chuyện.

Rồi anh cởi khăn choàng cổ của mình ra nhưng Ngọc Lan không chịu. Ép buộc không được nên Văn Vũ đành chờ cô đi ăn sáng. Cô ngồi sau đạp đôi với anh. Lâu lâu lại đứng lên ôm anh như đứa con nít. Mỗi lần như vậy thì Văn Vũ cứ sợ cô nhóc gặp nguy hiểm. Chở Ngọc Lan tới quán ăn quen thuộc, anh và cô ăn hai tô hủ tiếu cay thật là cay, anh nhìn cô hít hà trông rất là tội.

Sau đó Văn Vũ chở Ngọc Lan về lại hostel rồi thuê một chiếc xe máy để đi lên đồi T ngắm cảnh. Ngọc Lan ngồi phía sau xe máy còn quây hơn cả trên xe đạp. Vì Văn Vũ dặn trước không được đứng lên nên cô nhóc lại nghĩ ra trò mới, giơ tay phá phách đủ kiểu sau người anh, rồi lại hét lên “anh rể” liên tục. Phải đến khi anh nói ngồi im thì cô nhóc mới ôm chặt lấy anh không cựa quậy nữa. Người đi đường nhìn hai người như một cặp tình nhân hạnh phúc.

Văn Vũ chợt nhận ra rằng mình và Ngọc Lan như đang mang đồ cặp, từ quần đen, áo khoác kaki đen, đến đôi giày cũng đen nốt. Hèn gì đột trước lên thăm anh, cô nhóc cứ mở tủ quần áo ra ngắm một lúc rõ lâu. Sau đó thì cô liền miệng nói cái áo này giống cái áo của cô, cái quần này trùng màu với quần của cô. Anh nghĩ lại thấy thật đáng sợ.

Một lúc sau thì hai người tới nơi, trên này có rất nhiều khách du lịch khác. Ngọc Lan hớn hở cầm điện thoại chụp liên tục, rồi cô nàng lại đi ngược để chụp anh. Thấy Văn Vũ lắc đầu tỏ vẻ không thích, Ngọc Lan liền chạy tới trước anh để chụp ảnh chung. Ngắm cảnh một hồi, Ngọc Lan nắm lấy tay Văn Vũ dẫn đi đâu đó, vô tình anh nhận thấy tay cô lạnh ngắt.

Văn Vũ kéo Ngọc Lan đứng lại rồi cầm đôi tay của cô đưa lên đưa trước miệng mình để hà hơi vào cho ấm. Ngọc Lan cúi xuống e thẹn rồi ngước mắt lên nhìn anh. Đôi má của cô đỏ lên, đôi môi thì đang bặm chặt lại.

“Lần này thì em phải nghe lời anh.” Văn Vũ tức giận tháo khăn len của mình ra rồi quàng lên cổ Ngọc Lan. “Lúc này anh đã bảo em mang vào rồi. Em cứ không chịu là sao.”

“Tại anh ngồi phía trước nên anh cần mang hơn em mà.” Ngọc Lan cúi mặt xuống.

Văn Vũ giả vờ chống chế. “Áo khoác anh có cổ cao nên không sợ gió. Còn áo em cổ thấp nên em phải mang vào.” Anh quàng xong thì khẽ cười. “Rồi đó, thấy ấm chưa.”

Ngọc Lan nhìn Văn Vũ, cô cứ bặm môi mình lại rồi đột nhiên ôm chầm lấy anh. “Ấm thật.” Ngọc Lan khẽ nói.

Văn Vũ vô thức mỉm cười ôm Ngọc Lan rồi cúi xuống hôn lên đỉnh đầu của cô. Ngọc Lan ôm một lúc thì buông tay ra, còn Văn Vũ vẫn ôm chặt lấy cô. Vài giây sau, khi chợt nhận ra mọi chuyện thì Văn Vũ mới buông tay. Anh trở lại với thực tại.

“Tháng sau em khỏi cần lên thăm anh nữa.” Văn Vũ khẽ cười.

Ngọc Lan sững sốt nhìn lên. “Tại sao vậy.” Mặt cô dịu xuống.

Văn Vũ biết cô đang nghĩ gì nên liền nói nhanh. “Tháng sau anh bị điều về lại thành phố H rồi. Công ty không cho anh ở lại đây nữa.”

“Anh nói thật chứ.” Ngọc Lan mừng rỡ.

“Thật, anh xin ở lại tiếp nhưng công ty không chịu. Người ta bảo ở thành phố chuẩn bị khai trương cửa hàng mới, nên cần anh về đó hơn là ở trên này.” Văn Vũ xoa đầu cô nhóc.

Chiều đó hai người tiếp tục vì vụ những điểm du lịch khác, rồi tối đến thì đi chợ đêm. Văn Vũ và Ngọc Lan đi mua găng tay, mũ và khăn choàng len để mang. Có điều là mua cho anh chứ không phải cho cô. Ngọc Lan bảo thích mũ với khăn của anh, nên cô xin anh nhường lại.

Cuối cùng sau một lúc lựa đồ, Ngọc Lan mua cho Văn Vũ chiếc mũ và khăn choàng mới, hai cái đều màu

nâu. Riêng găng tay thì Ngọc Lan lựa hai cặp giống nhau, loại găng tay một ngón với hai màu trắng và xanh nhạt. Sau đó hai người đi mua một đồng xiên nướng rồi mang về hostel. Sau khi soạn đồ ra trên bàn, hai người bắt đầu khui bia uống. Hôm nay là một ngày đặc biệt.

“Chúc mừng sinh nhật anh rể.” Ngọc Lan cầm chai bia cùng với Văn Vũ.

Văn Vũ mỉm cười. “Cảm ơn em.”

“Em nói đúng mà. Anh biết em lên, nên ngày hôm nay xin off đúng không.” Ngọc Lan nhìn anh với ánh mắt ngờ vực.

Văn Vũ giả vờ đáp. “Anh không biết thật mà. Em không lên thì ngày hôm nay anh cũng xin nghỉ thôi.” Anh xoa đầu cô. “Cảm ơn quà sinh nhật của em nha.” Anh nhìn xuống khăn choàng như thay lời muốn nói.

Hai người nhậu với nhau vài chai thì Ngọc Lan bắt đầu đỏ mặt, cô sắp say nữa thì phải. Sợ hôm nay đi chơi nhiều sẽ mệt nên Văn Vũ liền bảo cả hai nên đi ngủ sớm để lấy sức mai còn đi tiếp.

“Em có thể ôm anh được không.” Ngọc Lan nhìn anh.

Văn Vũ nghĩ chỉ là ôm thôi nên anh liền gật đầu. “Tất nhiên là được.”

Anh vừa dang tay ra định ôm Ngọc Lan, thì cô nhóc nhón chân lên hôn vào môi anh. Sau đó thì cô chạy nhanh vào hostel mà không nói lời nào. Lắc đầu như muốn nói cạ lời, Văn Vũ leo lên xe chạy về phòng.

Vì sinh nhật Văn Vũ sát lễ giáng sinh nên những ngày sau đó anh và Ngọc Lan quần quít bên nhau đi chơi lễ, lần đầu tiên trong đời anh đón Noel cùng với người khác, mặc dù anh chẳng thích Noel chút nào.

Nhìn gương mặt Ngọc Lan lúc nào cũng ửng hồng nên Văn Vũ vô cùng thích bấu má cô nhóc, anh thích lắm luôn. Văn Vũ lấy hai tay bấu hai má của Ngọc Lan, lúc đó nhìn gương mặt cô rất dễ thương. Cứ mỗi lần anh bấu như vậy thì cô nhóc lại gục đầu vào ngực anh nũng nịu.

Những ngày này là những ngày hạnh phúc nhất của hai người, nhưng chưa được bao lâu thì Ngọc Lan nhận được một cú điện thoại, Ngọc Hân đã nhập viện vì bị tông xe.

Vì còn vài ngày nữa là đến lúc Văn Vũ về lại thành phố H nên anh xin phép được off luôn một thể để về cùng với Ngọc Lan. Anh thật sự rất lo lắng khi nghe tin Ngọc Hân nhập viện. Ngọc Lan thì hoảng sợ hơn cả Văn Vũ, cô cứ khóc thút thít cả một quãng đường dài vì lo lắng cho chị mình. Văn Vũ chẳng biết làm sao để an ủi Ngọc Lan, anh chỉ biết để đầu cô nhóc tựa vào vai mình.

Lúc này Văn Vũ mới biết rằng, bấy lâu nay Ngọc Lan lên thăm anh là do chị Ba tài xế chở lên. Thế mà anh cứ tưởng cô bắt xe lên một mình, làm anh lo lắng vô cùng. Văn Vũ cũng chẳng hỏi Ngọc Lan về những ngày lên chơi với anh, thì chị Ba làm gì và ở đâu. Giờ anh chỉ bận tâm về một người duy nhất, đó là Ngọc Hân. Tiếng thở dài của anh vang lên trong xe.

27. Chương 26: 304d

Cuối cùng sau một thời gian, thì Ngọc Hân cũng nhận ra mình yêu Văn Vũ đến chừng nào. Những cảm xúc của cô dành cho anh là thật, nó không phải là sự gán ghép hay lầm tưởng với những cảm xúc khác. Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra kia chứ, phải chăng là vì Quốc Hưng.

Cách đây một vài hôm, khi cô hẹn với Quốc Hưng đi ăn tối. Sau khi trang điểm nhẹ và mang bộ váy mới mua, cô mỉm cười chờ Quốc Hưng tới đón. Nhưng lúc sau thì anh điện tới bảo sẽ đến trễ. Quốc Hưng vừa mới đánh tennis xong và bị lật cổ tay, nên giờ anh đang ở trong bệnh viện để chữa trị. Lo lắng nên cô bảo anh cứ đi khám, bữa sau đi ăn bù cũng được. Phải năn nỉ hoài thì Quốc Hưng mới chịu, khẽ cười cúp máy, cô tự nhiên nhớ đến chuyện Ngọc Lan nói lúc trước, chuyện Văn Vũ bị lật chân.

Ngọc Hân chợt nhận ra rằng mình đã sai sót một lỗi lớn, đó là đánh mất Văn Vũ. Cô suy nghĩ và tự trách bản thân mình, cô không biết nếu bây giờ đi lên xin lỗi Văn Vũ và muốn anh quay trở lại thì sẽ thế nào. Liệu anh có đồng ý hay không, hay anh sẽ vẫn im lặng mà bỏ cô đi tiếp.

 Mà cho dù anh có bỏ đi bất cứ đâu, hay bỏ đi bao nhiêu lần nữa thì mình vẫn sẽ luôn vì anh mà tìm đến, Ngọc Hân tự hứa với lòng mình.

Cô không còn oán trách Văn Vũ bất cứ điều gì nữa, cô quyết định chạy lên thành phố Đ tìm anh. Ngọc Hân nảy ra ý đổi xe với Quỳnh Hương để dễ bề làm Văn Vũ bắt ngờ, nếu cô đi xe của mình thì anh sẽ nhận ra mất. Với lòng hờn hờ dằng trảo, Ngọc Hân tự mỉm cười vì cô sắp được gặp lại anh sau bao nhiêu ngày xa cách.

Trời chập tối thì cô cũng đến nơi, cô đỗ xe gần trước quán anh làm, nơi cô vừa tra thông tin và biết được trên này chỉ có một quán cà phê R duy nhất mà thôi. Ngọc Hân nghĩ nếu bây giờ anh đang làm mà cô đi vào thì sẽ làm anh ngại mất. Cô suy nghĩ có nên điện cho Văn Vũ hỏi thử hay không. Đã từ lâu rồi cô chưa điện thoại hay nhắn tin với anh. Mà nếu cô điện cho Văn Vũ thì liệu anh có bắt máy hay không, có khi anh sẽ cố tình như lúc trước, anh bận đi làm nên không nghe máy được. Nghĩ đến vậy nên cô đành thôi.

Đắn đo một hồi thì cô cũng quyết định không điện cho Văn Vũ. Ngọc Hân lẩn nhẹ bánh xe tiến qua cửa hàng để nhìn thử. Cô bất chợt thấy Văn Vũ đang đứng phục vụ gần cửa, vậy là cô biết anh làm tối. Ngọc Hân khẽ cười rồi nhún ga lướt đi, ngày mai cô sẽ tới tìm anh. Còn bây giờ thì cô tới khách sạn B và ngủ qua đêm ở đó.

Thức dậy từ sáng sớm, giống như lúc cô chở anh đi làm. Ngọc Hân vội vàng chạy xe tới trước quán để xem thử hôm nay anh có làm sáng không. Tới nơi thì cô thấy quán đã mở, mà anh thì vẫn chưa thấy. Ngọc Hân chợt nghĩ có khi Văn Vũ làm chiều. Cô không biết làm sao để tìm Văn Vũ, đang phân vân nên điện cho anh hay cho Ngọc Lan để hỏi, thì bất ngờ cô nhìn thấy em mình xuất hiện phía trước. Đang định mở cửa thì Ngọc Hân thấy Văn Vũ dắt chiếc xe đạp ra, anh ta nhìn em cô mỉm cười.

Là sao, mới sáng như vậy mà hai người ở cùng nhau, chẳng lẽ nào tối qua hai người ngủ chung, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Cô lặng người khi thấy Văn Vũ đội mũ len cho Ngọc Lan rồi xoa đầu nó. Một cảm giác mà cô chưa bao giờ thấy anh làm cho mình. Cô thật sự choáng khi thấy hình ảnh như vậy, tay cô nắm chặt lấy vô lăng như muốn bóp nát nó.

Chẳng lẽ nào Lan và anh ta đang yêu nhau. Lan thường xuyên lên thăm anh ta là vì lý do này ư, Ngọc Hân cảm thấy cay mắt khi đang suy nghĩ. Cô phải cắn chặt môi mình lại để ngăn nước mắt ngừng chảy xuống.

Cô thấy Văn Vũ chở em mình đi ăn, mặt Văn Vũ liên tục khẽ cười, những biểu hiện cảm xúc mà anh chưa bao giờ dành cho cô. Đến cả cái cách anh lau miệng cho Ngọc Lan cũng đã nói lên tất cả. Ánh mắt trìu mến và nụ cười nở trên môi, cô nghĩ chỉ là người yêu thì mới có những hành động như vậy thôi. Ngọc Hân liên tục hỏi tại sao, tại sao Ngọc Lan lại giấu cô, tại sao Ngọc Lan lại liên tục mở miệng khuyên cô lên gặp Văn Vũ, trong khi nó và anh đang quen nhau.

Tiếp tục bám theo sau một quãng đường dài, chứng kiến những hình ảnh hai người họ ôm nhau trên xe rồi mỉm cười với nhau, Ngọc Hân thật sự thấy đau nhói trong tim. Nếu không phải là Ngọc Lan đang ngồi phía sau xe, thì Ngọc Hân không biết mình có nhấn ga thật mạnh tới hay không.

Văn Vũ dừng xe lại bên lề đường rồi Ngọc Lan khoác tay anh đi tới. Ngọc Hân muốn xem thử hai người họ đi đâu nên đành mạnh dạn lao ra khỏi xe. Cô thấy nhiều cặp tình nhân khác cũng đang ở đây, họ mang áo khoác rất dày. Cô thì mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng, cùng với chiếc quần đen ngắn lao đi, mặc cho gió thổi buốt dưới chân. Trời bỗng thổi gió mạnh nhưng cô chẳng cảm thấy lạnh gì cả.

Cô đứng từ xa và thấy được Văn Vũ với Ngọc Lan đang cùng nhau chụp ảnh, rồi Văn Vũ cầm tay Ngọc Lan đưa lên miệng mình.

Tình cảm ghê ha, còn choàng khăn nữa sao, Ngọc Hân không tin vào mắt mình.

Nhưng đối với cô, tất cả đều không đau đớn bằng hình ảnh Văn Vũ ôm Ngọc Lan vào lòng. Cái cách Văn Vũ ôm và đặt nụ hôn trên đầu Ngọc Lan thật nồng ấm và dịu dàng biết bao. Anh chưa bao giờ ôm cô như vậy cả. Mà không, anh chưa bao giờ ôm cô mới đúng.

Tim Ngọc Hân đập mạnh, dù cô cố gắng kìm hãm lại như thế nào nhưng nước mắt cô vẫn không ngừng tuôn rơi. Cả bầu trời như sụp xuống ngay trước mắt cô, mọi hy vọng và ao ước đều vụt mất như một làn khói. Ngọc Hân lặng người đi về, cô bỗng cảm thấy lạnh và cô đơn. Người cô thương nhất và người cô yêu nhất đã phản bội và lừa dối cô.

Thì ra anh cố tình rời bỏ tôi là vì muốn đến với Ngọc Lan. Hèn gì từ bữa đầu tiên thì hai người đã hợp nhau như thế rồi, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Những lời nói của Ngọc Lan tiếp tục hiện lên trong đầu khiến Ngọc Hân vô cùng mắc ói. Bây giờ cô biết rằng tất cả đều là lừa dối. Càng nghĩ cô càng bức tức, cô càng đau đớn và tuyệt vọng.

Ngọc Hân chợt thấy sợi dây bình an mà Ngọc Lan tặng cho cô. Nghĩ đến sự phản bội, cô tức giận giựt sợi dây ra khỏi tay rồi hạ cửa xuống vứt ra ngoài. Cô nhấn mạnh chân ga lao về nhà.

Khi vài ngày nữa là tới lễ Noel, Ngọc Hân còn chả tâm trạng mà đi chơi nữa. Suốt ngày cô chỉ muốn đắm mình vào rượu, cô chả dám kể chuyện này cho Quỳnh Hương nghe. Ngọc Hân sợ Quỳnh Hương biết được em gái cô dành bạn trai với cô thì sẽ nghĩ như thế nào.

Rồi Ngọc Hân chợt nhận ra, với tính cách của Ngọc Lan thì nó sẽ không bao giờ làm vậy. Cô nghĩ tất cả đều tại Văn Vũ. Ngay từ đầu khi gặp Ngọc Lan thì Văn Vũ đã vọng tưởng lên những suy nghĩ xấu xa trong đầu. Vì Ngọc Lan hiền lành và ngây thơ, nên cô nghĩ Văn Vũ muốn tán tỉnh Ngọc Lan để bước vào chiếm gia tài của nhà cô.

Cô hứa sẽ không bao giờ chấp nhận thứ đàn ông cặn bã, đồ không bằng loài cầm thú như Văn Vũ bước vào nhà cô. Ngọc Hân thấy mình thật uổng công lãng phí thời gian và tình cảm để dành cho hạng người như Văn Vũ. Cô nghĩ làm gì trên đời này mà có một người đàn ông tốt như vậy. Cô thấy mình thật ngu ngốc mới tin vào điều đó.

Ngọc Hân bước vào một tiệm xăm T có tiếng của thành phố. Một anh chàng bước ra chào hỏi và tư vấn cho cô. Ngọc Hân chả cần quan tâm nhiều, cô chỉ cần anh ta xăm đơn giản cho mình

“Chị muốn xăm chữ gì.” Anh chàng thợ xăm hỏi.

Ngọc Hân nằm xấp lại và lạnh lùng nói. “Tôi hận anh.” Cô nghiêng mặt nhìn anh ta. “Anh xăm bên vai phải cho tôi.”

Anh chàng thợ xăm nghiêng đầu rồi mỉm cười. Anh ta bắt đầu những thủ thuật của mình, tiếng vo ve phát ra từ máy.

Đột nhiên anh ta ngừng lại. “Chị chịu đau được không.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Không phải tôi khóc vì đau. Anh cứ tiếp tục đi.”

Anh ta khẽ cười. “Đau vì tình ư. Tôi tưởng chị đã quên anh ta rồi chứ.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Anh vừa nói gì.”

“Tôi là bạn của Kim. Đã từng gặp chị ở quán bar C.” Anh thợ xăm nói khẽ.

Thì ra là vậy, Ngọc Hân thắc mắc. “Kim nói với anh về tôi sao.”

“Chủ yếu là về anh ta.” Anh chàng thợ xăm bĩu môi.

“Anh cảm thấy thế nào.” Ngọc Hân muốn hỏi xem thử anh ta nghĩ gì về tên khốn nạn đó.

Chàng thợ xăm ngập ngừng giây lát. “Tôi thích kiểu người như anh ta. Bây giờ loại người như vậy hiếm lắm.”

Ngọc Hân cười khẩy khinh bỉ. “Hắn ta là loại cặn bã khốn nạn, mà sao anh lại nghĩ như vậy được kia chứ.”

“Chính vì vậy nên chị và anh ta mới không đến được với nhau.” Anh chàng thợ xăm như muốn mỉa mai cô.

Ngọc Hân bực mình nên nói thật. “Anh nghĩ gì khi biết hắn ta tán tỉnh em tôi.”

“Chị không quen anh ta nữa, thì anh ta tán ai cũng được thôi.” Anh chàng đó lại khiến cô bực hơn.

“Tôi không biết anh và Hữu Kim nghĩ gì nhưng tại sao hai người đều bênh vực anh ta hết vậy.” Ngọc Hân nghiến răng. “Loại người gì mà cố tình tán tỉnh em tôi trong khi quen với tôi chứ.”

Anh chàng dừng lại.
“Chị nói anh ta tán tỉnh em chị sao.”

Giờ anh mới biết sao, ngạc nhiên chưa, Ngọc Hân cuối cùng cũng thấy vui. “Tất nhiên rồi.”

“Thì ra là vậy.” Anh chàng thản nhiên buông lời.

Ngọc Hân liếc mắt nhìn anh chàng thợ xăm. “Có vẻ anh cũng không tin lắm nhỉ.”

Chàng thợ xăm gật đầu khẽ cười. “Tôi là đàn ông và lại thích đàn ông.” Anh dừng lại nhìn cô. “Nên nếu nói về việc hiểu rõ bản tính của đàn ông, liệu ai có thể hiểu bằng chúng tôi.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Chắc anh thất tình cũng không ít nhỉ.”

“Rất nhiều là đáng khác. Nếu nói về thất tình thì tôi chưa nói mình có thể đau khổ hơn như những người khác. Nhưng nếu nó về việc hành hạ bản thân thì chưa chắc ai qua tôi.” Anh thợ xăm tự hào về mình.

“Anh làm gì để muốn quên đi một người.” Ngọc Hân tò mò.

Anh chàng vừa chăm chú xăm, vừa buông lời. “Đầu tiên thì ai cũng như chị. Đâm đầu vào rượu bia, rồi đi xăm các kiểu, loại đó chỉ là hạng xoàng. Buông thả bản thân vào những mối tình khác để nhằm quên đi người cũ, loại đó là rác rưởi. Tự làm đau đớn để hành hạ bản thân mình, đó là loại tâm thần.” Anh ta mỉm cười. “Tự dằn vặt bản thân mình nhưng không gây khó chịu hay ảnh hưởng đến những người xung quanh. Vẫn niềm nở và năng nổ trong công việc nhưng khi đêm đến thì một mình tủi khóc, đó là loại bình thường.”

“Vậy còn loại nào cao hơn hay có loại giỏi không.” Ngọc Hân thắc mắc.

Chàng thợ xăm mỉm cười như đắc ý. “Cứ thả nhiên bình thường, chẳng gắng gượng rằng mình đang ổn hay cố tỏ vẻ bản thân ta không sai. Tự biết rằng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, đó là loại thượng hạng.”

Ngọc Hân đưa tay gạt nước mắt. “Nhưng liệu thời gian dài quá thì sao.”

“Thì chị hãy đi đường tắt.” Anh ta lại cảm cúi.

“Bằng cách nào.” Ngọc Hân muốn thử loại này.

Anh ta dừng lại. “Nếu chị muốn thì tối nay hãy gặp tôi.”

Ngọc Hân gật đầu. “Ok anh, tối nay mình hãy gặp nhau.”

Đúng như hẹn, Ngọc Hân qua chỗ anh chàng thợ xăm tới quán bar C như hôm nào. Một lúc sau thì một chàng trai khác tiến tới bàn cô. Anh ta ôm anh thợ xăm một cái thắm thiết rồi mở lời với cô.

“Nghe nói chị là bạn của Tuấn Thanh.” Anh ta nhìn chàng thợ xăm.

Thì ra anh ta tên Thanh, Ngọc Hân gật đầu lấy lệ. “Ừm.”

“Chị cứ gọi tôi là Tam.” Anh ta giới thiệu về mình. “Đây là số điện thoại của tôi. Có gì thì chị cứ liên lạc.” Anh ta nhìn Tuấn Thanh. “Vì là bạn của Thanh nên tôi lấy giá rẻ cho.” Sau đó anh ta chào tạm biệt và rời đi.

Ngọc Hân nhìn tấm thẻ rồi nhìn Tuấn Thanh. “Anh ta cung cấp dịch vụ gì vậy.” *Đừng nói với tôi là kinh doanh dịch vụ ấy chứ*, Ngọc Hân lo lắng.

Tuấn Thanh dường như hiểu ra trong ánh mắt cô đang nghĩ gì. “Anh ta cung cấp thuốc. Nếu khi nào chị cảm thấy mình tuyệt vọng và muốn quên anh ta thì điện cho Tam.” Tuấn Thanh nhìn Ngọc Hân với ánh mắt an ủi. “Chỉ khi nào thật sự cần thiết thì chị hãy điện.”

Ngọc Hân ngẫm hiểu ra. “Có đau đớn gì không. Bao lâu thì sẽ kết thúc.”

Tuấn Thanh cảm thấy lo sợ nên giả vờ. “Chị nghĩ gì vậy. Đó là một loại thuốc an thần để cho dễ ngủ. Chứ đâu phải thuốc độc hay thuốc tự tử.”

“Tôi xin lỗi. Tôi cứ tưởng.” Ngọc Hân biết mình đang nghĩ bậy.

“Vậy Thanh có dùng chưa.” Ngọc Hân cảm thấy mình với Tuấn Thanh đã thân thiết.

“Thanh cũng đã dùng rồi nhưng chỉ với một liều lượng ít. Vì thuốc này dùng không đúng sẽ rất nguy hiểm cho tính mạng.” Tuấn Thanh nốc cạn ly rượu. “Chị đừng nói với Kim nha. Cậu ta sẽ trách tôi đó.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Thanh với Kim trông bộ quen thân với nhau lắm hả.”

“Cả hai đều có hoàn cảnh như nhau nhưng Kim mạnh mẽ hơn Thanh nhiều.” Tuấn Thanh khẽ cười. “Nó là loại thượng hạng đó.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Còn Thanh là loại gì.”

“Loại tâm thần.” Tuấn Thanh đáp nhanh.

“Thế còn hấn ta thì Thanh nghĩ nằm trong loại nào.” Ngọc Hân muốn biết.

Tuấn Thanh khẽ cười. “Anh ta nằm ngoài danh sách phân loại.”

Là Tuấn Thanh muốn chê hấn ta cặn bã khốn nạn hay muốn khen hấn ta tốt đẹp, Ngọc Hân nghĩ ngợi nhưng không dám hỏi.

Cô và Tuấn Thanh quen thân với nhau từ đó. Khi nào buồn thì cô lại rủ cậu ta đi giải sầu. Rồi Tuấn Thanh cũng kể cho cô về cuộc đời khốn khổ của mình, những mối tình nghiệt ngã và những lần hành hạ bản thân. Ngọc Hân cảm thấy mình còn may mắn hơn Tuấn Thanh rất nhiều lần.

Hôm nay là Noel và Ngọc Hân từ chối mọi lời mời để đi giải sầu với Tuấn Thanh. Trên đường đi về nhà, cô tự nhiên nhớ đến Văn Vũ, cô nghĩ phải chăng giờ này Văn Vũ đang ấp ủ em gái cô trên giường. Ngọc Hân lo lắng cho em mình bị Văn Vũ lừa gạt. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy đau đớn. Không phải vì cô sợ em mình bị lừa, mà là vì anh đã gạt bỏ cô. Nếu không thì biết đâu cô và anh đang hạnh phúc với nhau trong

đêm Noel này. Bỗng âm thanh chát chúa vang lên, Ngọc Hân bất tỉnh ngay sau đó.

Sau khi lao về thành phố H ngay trong đêm, chị Ba chở Ngọc Lan và Văn Vũ tới bệnh viện V ngay lập tức. Chạy nhanh vào phòng cấp cứu, lúc này Ngọc Hân đang thiếp đi sau khi được tiêm thuốc an thần. Mẹ và ba của cô cũng đang có mặt ở đây.

Ngọc Lan chạy tới ôm mẹ mình khóc nức nở, đến khi mẹ cô bảo Ngọc Hân chỉ bị thương tích nhẹ ở đầu, bệnh viện đã cho chụp CT và MRI cả rồi, không có vết thương nào nghiêm trọng cả, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện, thì Ngọc Lan mới hết khóc. Văn Vũ nhìn thấy ba Ngọc Lan rất điềm tĩnh, ông ta chỉ ngồi im trên ghế và nhìn vào phòng Ngọc Hân.

Đây là người đàn ông đã khiến gia đình của Ngọc Hân tan nát sao, Văn Vũ thầm nghĩ.

Lúc sau thì ba mẹ Ngọc Lan đi theo bác sĩ nên chỉ còn Văn Vũ và Ngọc Lan ngồi trên ghế. Ngọc Lan và Văn Vũ được phép vào thăm nhưng không được làm ồn. Ngọc Lan cắn tay để ngăn mình òa khóc. Văn Vũ đứng sau Ngọc Lan nhìn Ngọc Hân với ánh mắt đỏ hoe. Anh thấy gương mặt Ngọc Hân vẫn như trước, vẫn không thay đổi so với hình ảnh khắc sâu trong tim anh.

Cầm lòng không được, Văn Vũ lao ra khỏi phòng. Ngọc Lan thấy vậy nên lo lắng đi ra theo. Ngọc Lan thấy người Văn Vũ run lên bần bật, hai tay anh nắm chặt lại, còn miệng anh thì đang lẩm bẩm gì đó nhưng cô nghe không rõ.

Bỗng Văn Vũ nhìn Ngọc Lan. “Anh có thể xin em một chuyện được không?”

“Anh cứ nói đi.” Ngọc Lan đáp.

“Anh muốn tháo sợi dây này ra đeo cho chị Hân được không?” Văn Vũ nói như van xin.

Ngọc Lan khẽ cười. “Tất nhiên là được rồi. Sao anh lại xin phép em chứ?”

Văn Vũ gật đầu rồi lao nhanh vào phòng, anh ta mở dây ra rồi đeo vào tay Ngọc Hân. Nước mắt anh khẽ rơi. Lần đầu tiên Ngọc Lan thấy anh khóc.

“Chị Hân không sao đâu, anh đừng lo quá.” Ngọc Lan an ủi.

Văn Vũ không đáp, không biết vì anh sợ mở miệng ra sẽ bật khóc hay là vì anh đang chăm chú lo lắng cho Ngọc Hân. Tay anh khẽ nhúc nhích, anh muốn nắm tay Ngọc Hân nhưng lại kìm lại, anh nghĩ anh là ai kia chứ.

Rồi Ngọc Hân khỏe lại và cô biết mình vì sao đang nằm trong bệnh viện. Thấy sợi dây trên tay mình, cô tức giận bứt nó rồi vứt đi. Mấy người bạn của cô đến thăm và đùa giỡn vang lên cả phòng. Đến khi y tá

bảo vào im lặng thì bọn họ mới thôi. Quốc Hưng cũng đến, anh mang một đồng quà vào thăm khiến Ngọc Hân ngại ngùng trước mọi người.

Văn Vũ và Ngọc Lan cũng tới, thấy đông người nên Văn Vũ ngại không muốn vào. Văn Vũ bảo Ngọc Lan cứ vào trong, còn anh ngồi ở trước phòng đợi. Ngọc Lan hiểu ý nên đi vào thăm chị mình.

Ngọc Hân thấy Ngọc Lan vào thăm, cô nghe ba mẹ nói rằng khi nghe tin mình bị tai nạn thì em cô đã đi về ngay trong đêm. Ngọc Hân không biết cô có vô tình làm lỡ cuộc vui của em mình hay không, đó là đêm Noel kia mà.

“Chị khỏe chưa.” Ngọc Lan cầm tay chị mình.

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Em về khi nào.” Cô giả vờ hỏi.

“Em về hôm qua.” Ngọc Lan khẽ nói.

Ngọc Hân giả ngơ như không biết gì. “Sao em không ở lại chơi thêm vài ngày nữa. Chị chỉ bị thương nhẹ thôi mà.”

Ngọc Lan cúi xuống thì thầm vào tai Ngọc Hân. “Anh Vũ rất lo lắng cho chị. Đêm qua anh ấy thức suốt không chịu ngủ, chỉ đứng nhìn chị rồi thở dài.”

Anh ta cũng về đây sao, lo lắng cho tôi ư, Ngọc Hân thầm nghĩ rồi cười khẩy. “Cảm ơn em.”

Quỳnh Hương thấy Văn Vũ đang ở bên ngoài nên cô liền ra ngồi bên cạnh. Văn Vũ thấy Quỳnh Hương đi ra nên cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của mình, anh gắng gượng làm cho mặt mình bớt đi sự lo âu.

“Anh không định vào thăm sao.” Quỳnh Hương khẽ cất tiếng.

Văn Vũ như hiểu ra mọi chuyện. “Chút nữa em sẽ vào thăm sau.”

“Anh ngại gặp ai trong đó sao.” Quỳnh Hương nhìn anh. “Hay là anh ngại Hân.”

Văn Vũ khẽ cười. “Em và chị Hân có gì mà phải ngại.”

“Nếu anh còn quan tâm và yêu Hân. Tôi nghĩ anh nên chủ động mở lời trước. Hai người hãy ngưng dằn vặt và gây đau khổ cho nhau đi.” Quỳnh Hương khuyên nhủ.

Văn Vũ lại cười rồi thản nhiên đáp. “Em không có ý định sẽ quay lại với chị Hân nên chị yên tâm.” Văn Vũ nhìn sang Quỳnh Hương. “Em đến đây với tư cách là bạn của Lan.”

Lúc này Ngọc Lan ở trong phòng. Đang cười đùa với Ngọc Hân thì Ngọc Lan bất ngờ hỏi. “Sợi dây trên tay chị đâu rồi.”

“Chắc lúc bị tai nạn đứt mất rồi.” Ngọc Hân giả vờ nói láo.

“Không phải, cái sợi hồi tối anh.” Ngọc Lan ngừng lại rồi nói tiếp. “Cái sợi hồi tối em đeo cho chị ấy. Nó đâu rồi.”

Ngọc Hân hiểu em mình đang nói gì. “Chắc mấy chị y tá không cho đeo nên tháo ra rồi. Em yên tâm đi để chị hỏi lại mấy chị ấy xem thử.” Đúng lúc ấy thì Văn Vũ đang ở trong phòng nên nghe được mọi chuyện.

Ngọc Hân bỗng thấy gương mặt đáng ghét của Văn Vũ nên mất đi sự thản nhiên. Nụ cười trên môi cô bị ngắt đi ngay lập tức. Cô liền quay sang Quốc Hưng nói chuyện.

Văn Vũ cảm thấy hình như Ngọc Hân khó chịu khi thấy mặt mình nên anh liền quay mặt tránh đi. Tình cờ anh thấy được sợi dây nằm trong góc phòng. Nắm chặt tay lại, Văn Vũ tự đoán được rằng vì sao nó lại nằm ở đó, bởi vì anh nghĩ chẳng có y tá nào lại vứt sợi dây trong một cái bệnh viện không một chút bụi như thế này. Anh lặng lẽ tiến tới nhặt sợi dây bỏ vào túi. Quỳnh Hương đứng bên nên thấy được nhưng cô không nói gì.

Văn Vũ lao nhanh ra khỏi phòng và đi về hướng nhà vệ sinh. Anh bật khóc lặng lẽ trong đó. Một lúc sau khi đi ra lại thì Văn Vũ thấy Quỳnh Hương đang đứng đợi phía trước. Không nói gì, anh vẫn tiếp tục thản nhiên bước đi.

“Anh đừng nên làm như vậy.” Quỳnh Hương nói vọng phía sau.

Văn Vũ mặc kệ cô ta, anh bước ra cửa rồi mất hút phía trước. Ngọc Lan không thấy Văn Vũ nên móc điện thoại ra điện. Sau đó nghe anh ta nói rằng mình có việc nên phải đi trước. Ngọc Lan như hiểu ra rồi cúp máy, sau đó đi lại vào trong phòng với chị mình.

Vài ngày sau thì Ngọc Hân xuất viện, mọi người đều có mặt đủ cả. Ngọc Lan cũng ở đây nhưng Văn Vũ lại không thấy mặt. Thấy Ngọc Hân ngơ ngác nhìn quanh nên Quốc Hưng thắc mắc. Cô giả vờ nói mình đang tìm chị y tá hôm bữa để cảm ơn. Xe bỗng chạy tới, mọi người khoác tay nhau đi ra.

Ngọc Lan móc điện thoại ra điện cho Văn Vũ. “Anh đang ở đâu vậy.”

Văn Vũ cố gắng nói giọng bình tĩnh. “Anh đang ở bên ngoài.”

“Anh khóc ư. Anh nói thật cho em biết đi. Anh đang ở đâu.” Ngọc Lan lo lắng nên nói nhanh.

“Anh đang ở ngoài sân của bệnh viện.” Văn Vũ đáp lại.

Ngọc Lan bảo mọi người về trước, còn cô có việc phải đi đây chút. Ba mẹ cô ngạc nhiên nên thắc mắc. Ngọc Lan liền bảo mình đi chơi với bạn nên sẽ về sau. Ngọc Hân thừa biết nên chỉ nhếch môi cười.

Đợi xe lao đi xong thì Ngọc Lan chạy ngược vào trong sân. Cô thấy Văn Vũ đang ngồi trên ghế đá. Ngọc Lan lại thấy Văn Vũ khóc nên chỉ biết ngồi bên cạnh. Đôi tay cô nắm chặt lại với nhau.

“Em có thể cho anh thuê vai em để dựa.” Ngọc Lan cúi mặt xuống nói.

“Em lấy bao nhiêu.” Văn Vũ ngược mặt lên nhìn Ngọc Lan với nước mắt đầm đìa.

Ngọc Lan khẽ cười. “Một phút em lấy anh một ngàn.” Cô đưa ngón trỏ lên ra dấu.

Văn Vũ mỉm cười rồi tựa đầu vào vai Ngọc Lan. “Anh thuê em mười phút.”

“Sao anh lại tới đây.” Ngọc Lan giả vờ hỏi.

Văn Vũ biết ý của Ngọc Lan là gì. “Anh tới đây để tiễn chị em ra viện nhưng vì bộ dạng này xấu quá nên sợ ảnh hưởng đến mọi người.”

“Đến lúc này rồi mà anh còn giỡn cho được.” Ngọc Lan bóp mũi Văn Vũ không cho thở.

Hai người ngồi đó trò chuyện với nhau một vài phút thì bắt đầu đi về. Văn Vũ dẫn Ngọc Lan đi ăn hủ tiếu để trả nợ. Ngọc Lan ngồi sau xe Văn Vũ nhưng không còn quậy phá nữa, cô nhóc chỉ ôm chặt rồi nép đầu vào lưng anh mỉm cười.

28. Chương 27: 329d

Vài ngày sau thì Quốc Hưng nghĩ ý mời mọi người tới nhà hàng đãi tiệc, nhằm ăn mừng Ngọc Hân xuất viện và đặc biệt là công khai mối quan hệ tình cảm vừa được xác lập của anh và cô.

 Sự quan tâm của Quốc Hưng trong những ngày Ngọc Hân nằm viện đã nói lên tất cả. Anh dứt cô từng miếng cháo hay trò chuyện với cô hàng đêm dài. Tại sao một người như vậy cô lại không yêu kia chứ, tại sao cô lại luôn nhớ về Văn Vũ.

 Bữa tiệc tối nay chỉ gồm Ngọc Hân, Quốc Hưng, ba con quỷ bạn của cô và Ngọc Lan. Ngọc Hân cũng hơi ngạc nhiên khi không thấy Văn Vũ. Tối qua cô đã cố tình nói với Ngọc Lan về mối quan hệ của cô và Quốc Hưng, cô muốn công khai để cho Ngọc Lan khỏi phải giấu diếm chuyện tình cảm với Văn Vũ nữa. Trái lại với phán đoán của Ngọc Hân, Ngọc Lan nhìn cô với ánh mắt bức tức rồi lao về phòng mà không nói một lời nào.

 Bữa tiệc bắt đầu với không khí vui vẻ, mọi người cùng nhau hò hét cụng ly vang cả phòng. Vì đây dịp trọng đại nên Quốc Hưng đã tổ chức tiệc trong một phòng VIP của nhà hàng C, nhằm khỏi phải bị ảnh hưởng bởi những người khác. Bốn góc phòng đều được treo những chiếc bong bóng trắng và xanh. Nhìn không gian rất lãng mạn và nồng ấm.

 Ngọc Lan vẫn thản nhiên ngồi yên, hết đựng đĩa thì cô nâng ly, rồi lại chuyển sang đựng đĩa. Ngọc Hân ngạc nhiên khi thấy em mình kê chai rượu vang và ngồi uống một mình. Cô nghĩ phải chăng Văn Vũ đã đầu độc và xử hư em cô.

 Vài ngày sau, trong lúc Quốc Hưng đang chờ cô đi ăn tối, thì Tuấn Thanh thợ xăm hình điện thoại cho cô. Tuấn Thanh bảo mình đang ngồi với Hữu Kim, Văn Vũ và những người bạn khác. Mọi người muốn mời cô tới để chúc mừng ra viện và mặt khác thì muốn gặp mặt trò chuyện với nhau. Nghĩ đây là cơ hội tốt để công khai với mọi người và đặc biệt là với Văn Vũ, nên Ngọc Hân liền gật đầu đồng ý mà không phải đắn đo suy nghĩ.

 Chỗ mọi người đang ngồi là một nhà hàng bình dân ở quận D. Đây là lần đầu tiên Ngọc Hân đến chỗ này. Bước vào trong, mọi người đã ngồi đông đủ từ trước. Ngọc Hân thấy em mình đang ngồi bên cạnh Văn Vũ, hai người đều mang chiếc áo sơ mi đen và nhìn nhau trò chuyện. Hữu Kim và Tuấn Thanh thì ngồi đối diện họ. Ngoài ra còn có Quốc Bảo và Mỹ Lệ nữa.

 Thật ra thì tối nay Văn Vũ và Ngọc Lan hẹn Quốc Bảo, Mỹ Lệ, Hữu Kim đi nhậu để trò chuyện. Kể từ khi Văn Vũ về lại thành phố H, thì tối nay mọi người mới có dịp tụ họp đông đủ mà không có ai cản lịch làm việc. Hữu Kim bảo đang đi với Tuấn Thanh nên có thể dẫn tới không. Mọi người liền bảo đồng ý nên Hữu Kim cùng với Tuấn Thanh đi tới. Sau đó thì Tuấn Thanh ngỏ ý mời Ngọc Hân.

 “Nếu tôi mời Hân tới dự cùng thì mọi người thấy sao.” Thấy ánh mắt mọi người nhìn sững nên Tuấn Thanh liền khẽ cười. “Trước sau gì cũng phải chạm mặt nhau thôi nên Thanh mới đề xuất như vậy.”

 Hữu Kim bức bối. “Đang vui tự nhiên làm mất hứng.”

 Văn Vũ liền giải tỏa không khí căng thẳng. “Anh cứ mời Hân đi.”

 “Vũ không thấy ngại chứ.” Tuấn Thanh nhìn Văn Vũ

nhân trả lời.	“Có gì đâu mà ngại.” Văn Vũ thản nhiên trả lời.
như cái quần họ.”	Hữu Kim tức giận. “Hỏi chuyện
vậy thì tao không mời nữa.”	Tuấn Thanh nhìn Hữu Kim. “Nếu
lên tiếng.	“Anh mời chị Hân đi.” Ngọc Lan
đi.” Văn Vũ nhìn qua Hữu Kim. “Em đừng nóng như vậy. Dù sao anh Thanh cũng có ý tốt kia mà.”	Văn Vũ chêm vào. “Anh cứ điện
mới tự làm khó mình như vậy thôi.” Hữu Kim nhăn nhó.	“Anh nghĩ gì mà nói tốt. Có anh
này để hàn gắn Vũ với Hân. Chứ không có ý gì khác.” Tuấn Thanh thanh minh.	“Thật sự thì Thanh muốn nhân dịp
“Anh Vũ không muốn quay lại với bà Hân nữa.”	Hữu Kim lúc này mới dịu xuống.
Vũ ly này để xem như tạ lỗi.” Tuấn Thanh gờ ly lên.	“À hiểu rồi. Thôi để Thanh mời
luôn nào.”	Văn Vũ khẽ cười. “Mời mọi người
lên.	“Em nữa.” Ngọc Lan cũng gờ ly
	“Hai, ba.” Mọi người hét lên.
Kim. “Bà Kim nóng tính quá. Giờ mới thấy đó nha.”	Quốc Bảo uống xong thì nhìn Hữu
chọc em nha. Lo chăm sóc bà Lệ đi.”	Hữu Kim đỏ mặt. “Anh Bảo đừng

gì đến Kim." Mỹ Lệ điều ngoa.

"Kệ vợ chồng nhà tôi. Liên quan

vợ chồng luôn kìa." Hữu Kim giấu cợt lại.

"Anh Vũ xem kìa. Công khai là

Thanh điện cho chị Hân đi."

Ngọc Lan nhìn Tuấn Thanh. "Anh

người hối vậy, mà ba vẫn chưa điện sao." Hữu Kim bĩu môi.

"Nãy giờ mọi

Trở lại với thực tại, thấy Ngọc Hân và Quốc Hưng đi vào, Tuấn Thanh liền đứng dậy vẫy tay chào mừng. Quốc Bảo và Mỹ Lệ cũng mỉm cười chào hỏi. Hữu Kim thì ngồi im nhìn Văn Vũ, Ngọc Lan thì nhìn chị mình khẽ cười. Còn Văn Vũ thì vẫn cầm cúi uống bia một mình.

Ngại gặp tôi sao, sợ bị tôi lật tẩy ư, Ngọc Hân cười khẩy rồi ngồi xuống.

Mọi người thắc mắc về Quốc Hưng nên Ngọc Hân vội nói. "Đây là bạn trai của chị."

Quốc Bảo ồ lên một tiếng. "Thì ra là vậy." Quốc Bảo nhìn Quốc Hưng. "Thôi em mời anh một ly xem như chào hỏi."

Ngọc Hân nhìn biểu hiện của Văn Vũ xem thử như thế nào. Anh vẫn vậy, vẫn lặng thinh và nốc bia liên tục. Cô thấy Ngọc Lan nhìn mình với ánh mắt không thích. Cô định mở miệng nói thì Tuấn Thanh đã lên tiếng.

manh khỏe nào." Tuấn Thanh hô lớn.

"Chúng ta chúc mừng Hân ra viện

Nếu đổi lại mình đang ngồi đối diện với hắn ta thì thế sao nhỉ. Có khi nào hắn ta cứ cúi mặt xuống đất hoài không, Ngọc Hân chột nghĩ.

"Anh quên giới thiệu với mọi người về mình." Quốc Hưng nhìn quanh. "Anh là Phạm Quốc Hưng, bạn trai của Ngọc Hân. Hôm nay gặp được mọi người cũng là may mắn, anh xin nốc cạn ly này để xem như chào mừng mình đến với mọi người." Quốc Hưng nốc cạn ly bia rồi đặt xuống. "Giờ anh chưa biết nhiều bạn ở đây. Mọi người giới thiệu cho anh biết đi."

Quốc Bảo xung phong đầu tiên. "Em là Trần Quốc Bảo, phục vụ cửa hàng cà phê R, mà chị Hân hay tới uống."

“Em là Phan Mỹ Lệ, là bạn gái của anh Bảo, cũng là phục vụ của hàng R luôn.”

“Không phải là vợ chồng nữa sao.” Hữu Kim mĩa mai. Mỹ Lệ nghe vậy liền bĩu môi hứ lại.

Tuấn Thanh tiếp tục. “Mình là Đỗ Tuấn Thanh, thợ xăm hình của Hân.”

Văn Vũ nghe vậy liền ngạc nhiên nhìn qua. Ngọc Hân thắc mắc vì sao Ngọc Lan chưa nói với Văn Vũ về hình xăm của cô. Ngọc Hân thấy em mình đang nhìn Văn Vũ rồi thì thầm gì đó.

“Em là Từ Hữu Kim, đồng nghiệp với mấy người này.” Hữu Kim nói ngắn gọn.

Ngọc Lan mỉm cười. “Em thì chắc khỏi phải giới thiệu nhỉ.”

“Em phải giới thiệu chứ. Thanh có biết em là ai đâu.” Tuấn Thanh thắc mắc.

Ngọc Lan liền nói. “Em là Trương Ngọc Lan, em gái chị Hân.”

“Em là em gái Hân sao.” Tuấn Thanh ngơ ngác. “Hèn gì nhìn kỹ thấy em giống Hân thật.” Tuấn Thanh mỉm cười. “Mà không, em xinh hơn Hân nhiều.”

Ngọc Lan đỏ mặt. “Anh chọc em hoài.”

Văn Vũ biết mình là người cuối cùng nên đành hít một hơi thật sâu. “Em là Nguyễn Văn Vũ, đồng nghiệp với mấy bạn này.”

Ừa anh không giới thiệu mình là bạn trai của Ngọc Lan sao. Ngại với tôi ư, Ngọc Hân nghĩ thầm.

Sau đó thì mọi người tiếp tục trò chuyện với nhau. Quốc Hưng cầm ly đi mời quanh từng người rồi nói chuyện với họ. Ngọc Hân nhìn thấy anh rất hoạt bát và thân thiện. Cô thấy Văn Vũ vẫn chỉ ngồi nói chuyện với Hữu Kim và Ngọc Lan. Văn Vũ cũng chả ăn như hôm nào, chỉ liên tục uống.

Quốc Hưng cầm ly tới chỗ Văn Vũ. “Em năm nay bao nhiêu tuổi.”

“Dạ, hai mươi sáu.” Văn Vũ ngược mắt nhìn Quốc Hưng.

“Vậy chúng ta bằng tuổi nhau rồi. Mình cũng hai mươi sáu.” Quốc Hưng khẽ cười. “Vũ là bạn trai của bé Lan sao.”

Ngọc Lan nghe vậy liền nói. “Anh Hưng này. Anh Vũ là anh trai em á.”

Quốc Hưng nghĩ ngợi giây lát. “Anh trai kết nghĩa à. Không phải là bạn trai em sao.”

“Đúng rồi anh.” Ngọc Lan mỉm cười. “Anh trai kết nghĩa của em.”

Quốc Hưng nói chuyện thêm một lúc thì về lại ghế của mình. Ngọc Hân thấy vậy nên thắc mắc. “Anh nói chuyện gì mà vui vậy.” Cô muốn biết anh nói chuyện gì với Văn Vũ.

“Hỏi chuyện bé Lan với Vũ. Thì ra Vũ là anh trai kết nghĩa của Lan ư. Sao trước giờ anh không thấy em nhắc.” Quốc Hưng mỉm cười.

Ngọc Hân đang uống thì xém nữa bị sặc. *Anh trai ư, chuyện đã như vậy rồi mà nó còn giấu gì nữa*, Ngọc Hân đáp. “Em hơi bị ngạc nhiên.” Cô nhìn Quốc Hưng khẽ cười như muốn nói mình cũng chẳng biết.

Rồi nhân viên đem thức ăn mới lên. Ngọc Hân cười khẩy rồi cầm ly đi tới chào hỏi với mọi người, mục đích của cô là tiếp cận Văn Vũ. Cuối cùng thì cũng tới, cô cố tình đứng bên Hữu Kim để nhìn xem thử Văn Vũ làm gì. Gương mặt anh vẫn hốc hác, cô thấy hình như có trắng lên được một chút. Vết thương trên tay anh lúc trước giờ đã lành hẳn, lớp da non mới đã gần như lớp da cũ. Ánh mắt Văn Vũ cứ nhìn xuống bàn. Ngọc Lan nhìn cô như muốn dò xét điều gì đó.

Ngọc Hân đặt tay lên vai Hữu Kim rồi mời cậu ta, Tuấn Thanh, Ngọc Lan và Văn Vũ cùng ly. Anh vẫn tránh ánh mắt của cô. Nhanh chóng cầm đĩa của Tuấn Thanh, cô gấp vào chén Văn Vũ một miếng lươn xào sả.

“Nãy giờ chẳng thấy anh ăn.” Ngọc Hân giả vờ quan tâm.

Hữu Kim chấp lấy tay cô. “Anh Vũ không ăn lươn.”

“Anh không ăn lươn.” Ngọc Lan đồng thanh nói với Hữu Kim.

Quốc Bảo nhìn sang và khẽ cười. “Anh Vũ không ăn lươn đâu chị.”

Tất cả mọi người có vẻ quan tâm hẳn nhỉ, ai cũng biết thói ăn của hẳn sao, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi mỉm cười. “Anh có ăn được không.” Cô cố tình nài ép.

Văn Vũ ngược mắt lên nhìn cô. “Dạ được chị.” Văn Vũ hít một hơi thật sâu và bỏ vào miệng.

Ngọc Hân nhếch môi cười rồi quay về bàn. Quốc Hưng nhìn cô thắc mắc. “Mọi người có vẻ quan tâm Vũ nhỉ.”

biết." Quốc Bao đáp nhanh.

"Tụi em nhậu với anh Vũ hoài nên

"Thì ra là vậy." Quốc Hưng mỉm cười như hiểu ra.

Văn Vũ đi nhanh vào nhà vệ sinh. Hữu Kim lo lắng nên cũng lao theo. Cậu đi vào trong và thấy Văn Vũ đang nôn ói liên tục. Hữu Kim chỉ biết vỗ lưng Văn Vũ để xoa dịu, rồi dẫn anh tới vòi nước phía trước để rửa mặt.

Một lúc sau thì Ngọc Hân thấy

lại còn cố." Hữu Kim tức giận.

"Anh đã ăn không được thì tại sao

Em đừng nói ai hết nha."

Văn Vũ gượng cười. "Có gì đâu.

Hữu Kim nói lớn. "Có phải bà Hân cố tình chơi anh không."

"Anh lúc nào cũng vậy hết á."

biết đâu. Em đừng trách oan cho chị ấy." Văn Vũ thấy Hữu Kim liếc mắt nhìn mình như không tin. "Anh nói thật mà."

Văn Vũ lắc đầu. "Chị Hân không

bà ta quan tâm đến anh đâu. Còn thua cả Lan nữa." Hữu Kim lắc đầu bĩu môi.

"Mà cũng đúng thôi, có đời nào

Kim đi ra lại. Cô nhìn Văn Vũ có vẻ như mới trau chuốt lại người mình.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ và Hữu

Định làm gì, định mê hoặc nhỏ em của tôi sao. Chỉ tại nó ngây thơ mới nghe những lời dụ ngọt của loại người như anh, Ngọc Hân nói thầm trong đầu.

Vừa ngồi xuống bàn, Văn Vũ liền cầm ly bia lên uống. Hữu Kim thấy vậy liền giơ tay cản lại, mắt cậu ta nhìn Văn Vũ như muốn nuốt trọn. "Anh thôi đi. Em không cho anh uống bia nữa." Hữu Kim giơ tay lấy chai nước suối. "Anh uống cái này đi."

"Sao nhìn mặt anh tím tái vậy." Ngọc Lan hoảng hốt.

"Không có gì đâu em." Văn Vũ gượng cười nhìn Ngọc Lan. Thấy Hữu Kim cầm menu xem nên Văn Vũ biết cậu ta đang làm gì. "Thôi Kim, anh không ăn đâu."

Hữu Kim liếc mắt nhìn Văn Vũ. “Anh không ăn thì em ăn.”

“Vậy em ăn nha. Anh không ăn đâu đó.” Văn Vũ lạnh lùng.

“Lan khuyên anh đi Lan.” Hữu Kim nhìn Ngọc Lan. “Nôn ói ra hết rồi mà còn làm bộ làm tịch nữa.”

Ngọc Lan lo lắng nhìn Văn Vũ. “Anh mới nôn ra sao.” Không đợi trả lời, Ngọc Lan quay qua nhìn chị mình như muốn trách móc. Cô không biết tại sao chị lại làm như vậy.

Ngọc Hân đang trò chuyện với Quốc Hưng thì thấy Ngọc Lan nhìn mình với ánh mắt giận hờn. Cô thấy Văn Vũ đang thì thầm gì đó với em cô. Ngọc Hân nghĩ chắc là Văn Vũ đang nói xấu mình, cô cười khẩy khinh bỉ.

Bữa tiệc sau đó diễn ra một lúc nữa thì tan rã. Quốc Hưng chở Ngọc Hân và Ngọc Lan đi về. Lúc đầu thì Ngọc Lan không chịu nhưng Văn Vũ nói gì đó thì cô mới miễn cưỡng leo lên xe. Ngọc Hân thấy càng ngày Văn Vũ càng có ảnh hưởng đến em cô. Cô nghĩ nếu để kéo dài thêm nữa thì sẽ càng nguy hiểm. Cô cần phải tìm cách ngăn chặn chuyện này lại.

29. Chương 28: 353d

Sau một thời gian làm việc ở cửa hàng mới nằm bên quận D, Văn Vũ cố gắng hòa nhập lại cuộc sống nhưng không được. Mặc dù đã chuyển sang khu chung cư mới mà công ty bố trí, địa điểm làm việc cũng xa hơn, nhưng những hình ảnh xưa cũ giữa anh và Ngọc Hân liên tục tràn về. Văn Vũ không thể tìm thấy sự bình yên như lúc anh ở thành phố Đ nữa.

Ngọc Hân đã có bạn trai, Quốc Hưng vô cùng lịch lãm và giỏi giang hơn anh gấp nhiều lần. Văn Vũ thấy vậy cũng mừng thay cho cô, rồi cuộc thì quyết định rời xa của anh đang dần đúng. Anh hy vọng cô sẽ hạnh phúc bên Quốc Hưng, điều mà anh không thể làm được cho cô.

Bước ra khỏi sân bay, Văn Vũ đã về tới quê mình, nơi ngôi nhà xưa đầy ắp kỷ niệm của anh và mẹ. Thành phố QĐ.

Hôm nay là hai mươi chín tết, Văn Vũ được công ty bố trí cho về thăm quê đến sáng mùng bốn tết thì anh phải vào lại làm việc. Chế độ hậu đãi của công ty thật tốt, Văn Vũ thầm cảm kích trong lòng khi đang ngồi trên taxi để về lại nhà mình. Thật ra là anh về thăm mới đúng, vì ngôi nhà này trước đó là mẹ của anh thuê, giờ thì người khác đã ở trong đó rồi.

Đứng trước ngẩng ngó một hồi, Văn Vũ thấy ngôi nhà đã được sửa chữa lại nên chả còn những vết tích xưa cũ nữa. Anh đi qua ngôi chùa mà lúc xưa các sư cô ở đây đã giúp đỡ tận tình cho anh, lúc mẹ anh mới vừa qua đời. Chính họ là những người đã cứu vớt tấm thân tàn tạ của anh.

Văn Vũ hỏi thăm các sư cô rồi trò chuyện về quãng thời gian vừa qua. Anh bỏ tiền vào thùng phước sương và cúng hương để cầu nguyện cho mẹ anh được an vui ở thế giới bên kia. Sau đó Văn Vũ về khách sạn gửi hành lý rồi thuê xe máy chạy lên nhà mẹ anh. Ngôi nhà nằm trong nghĩa trang của thành phố.

Văn Vũ mua bó hoa chấm bi mà mẹ anh thích, ly cà phê sữa mà mẹ anh hay uống mỗi khuya để thức đêm làm việc, món cơm trứng chiên mà anh và mẹ hay ăn. Văn Vũ ngồi bên cạnh mộ mẹ mình nhìn xa xăm và tâm sự những chuyện vừa qua.

Văn Vũ kể cho mẹ anh nghe về Ngọc Hân, về chuyện tình của hai người, cả Ngọc Lan nữa, cô nhóc quan tâm lo lắng cho anh, đứa em gái mà anh thầm mong muốn mẹ mình sinh cho. Văn Vũ kể về Hữu Kim, người đồng nghiệp, người em út thương anh như thế nào.

Trời cũng đã chập tối, Văn Vũ chạy vào ban quản lý nghĩa trang để đóng phí chăm sóc mộ. Anh nhờ họ sơn lại mộ mẹ anh, phải nắn nỉ lắm và người ta thương cho hoàn cảnh của anh làm ăn xa nhà nên mới nhận. Chứ thời điểm này thì người ta đã nghỉ hết rồi.

Ngày hôm sau, Văn Vũ mua sơn và dụng cụ chạy lên lại nghĩa trang thành phố để thăm mộ ba anh. Vì lúc ông mất nhà không có tiền nên mộ ba anh nằm sâu thẳm thẳm trong nghĩa trang. Không như những nhà giàu khác, người ta xây mộ gia đình tập trung lại một khu, mộ ba mẹ anh phải cách nhau rất xa, vì nhà anh rất nghèo.

Lúc ba Văn Vũ mất thì những ngày sắp tết này, mẹ hay dẫn anh lên thăm mộ ba, rồi chăm sóc và quét vôi lại. Mẹ thường hay dặn anh rằng, sau này muốn chăm sóc mộ mẹ anh, thì phải chăm sóc mộ ba anh trước. Nếu không thì mẹ anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Hôm nay là ba mươi tết, một mình anh không thể làm cả hai mộ, nên anh đành nhờ ban quản lý chăm sóc mộ mẹ mình, còn anh thì phải lên mộ của ba.

Không như mẹ, ba anh chỉ thích uống rượu trắng, ông thích nằm nệm với chả khi nhậu và cả hút thuốc nữa. Sau khi dọn cỏ và quét vôi lại ngôi mộ. Văn Vũ thắp nhang xong, thì anh ngồi xuống bên cạnh và xin phép ba mình cho anh nhậu cùng.

Văn Vũ kể với ba về mẹ, vẫn là những chuyện của mẹ anh, những lúc mẹ còn sống khi ba đã mất. Văn Vũ kể về việc làm của mình, kể về Ngọc Hân, về việc anh rời bỏ cô, vì không thể chăm sóc chu đáo được cho cô. Văn Vũ cũng kể lại việc mình nhiều lần định đi theo ba mẹ, nhưng mấy sư cô bảo rằng việc đó không nên, vậy là anh đành thôi. Văn Vũ nhậu với ba mình đến khi ngà say thì loạng choạng đi về. Trời cũng chập tối, anh leo lên phòng và ngủ đến sáng.

Mồng một tết, Văn Vũ thức dậy và thấy tối qua có nhiều cuộc gọi nhỡ của bạn bè, trong đó có Ngọc Lan. Anh vội điện lại cho cô nhóc.

“Anh rể, chúc anh rể năm mới vui vẻ và hạnh phúc.” Ngọc Lan hớn hở trong điện thoại.

“Chúc em năm mới vui vẻ và sớm kiếm được người yêu. Nhớ dẫn ra mắt anh nha.” Văn Vũ chúc lại cô nhóc.

Ngọc Lan hứ một tiếng. “Em có người yêu rồi.”

“Ai vậy.” Văn Vũ thắc mắc. “Đừng nói là em đang chờ anh ấy đến chứ.” Anh bật cười trong máy.

Ngọc Lan giả vờ giận. “Anh này, mới đầu năm mà đã chọc ghẹo em rồi nha.” Ngọc Lan nói nhanh. “Khi nào anh vào lại.”

“Ừa anh nói sáng mồng bốn rồi mà.” Văn Vũ biết cô nhóc đang giả vờ hỏi.

“Em ra đón anh nha.” Ngọc Lan nói.

Văn Vũ ầm ừ vài giây. “Anh dẫn em đi ăn bù lại được không.”

“Được anh. Tất nhiên là được.” Ngọc Lan hớn hỏ nói nhanh.

“Thôi chào em nha. Chút anh gọi lại. Giờ anh phải đi lễ chùa cái đã.” Văn Vũ chào xong thì cúp máy.

Sau đó anh thay bộ quần áo mới rồi chạy xe tới chùa. Chúc tết mấy sư cô xong, anh xin một quẻ xăm đầu năm. Sư trụ trì cầm xăm của anh lên xem, sư rất thương anh, xem anh như là đệ tử của mình vậy đó.

Văn Vũ nhớ lại khi xưa, những lúc anh đi học về đói bụng, sư thấy được nên ngoắc tay bảo anh vào, rồi dẫn anh xuống bếp ăn. Giờ đây thì anh thấy sư già rồi, những nếp nhăn ngày càng nhiều. Mới có hơn một năm không gặp lại mà anh trông sư rất khác.

Sư nhìn Văn Vũ với ánh mắt buồn bã. “Mọi việc của con đều do họ sắp xếp. Sư không được đoán gì cả.”

“Vậy thì năm nay con có trúng số không vậy sư. Cỡ vài chục tỷ chẳng hạn.” Văn Vũ đùa với sư trụ trì.

“Thằng này, bao nhiêu năm qua vẫn không bỏ cái tính đó. Không bao giờ mua vé số mà suốt ngày hỏi trúng hay không.” Bổng sư nghiêm mặt lại. “Năm nay con phải cẩn thận đấy, nhất là chuyện xe cộ.”

Văn Vũ sợ sư lo lắng nên liền nói. “Con mới té xe năm vừa rồi này.” Rồi anh xắn tay áo lên chỉ cho sư xem. Giống như anh đang khoe chiến tích của mình vậy.

Nói đùa với sư trụ trì một lúc. Văn Vũ chạy xe lên lại nghĩa trang để thắp hương cho ba mẹ mình. Tâm sự tiếp đến chiều, anh chạy xe về lại khách sạn rồi khui bia uống một mình, vừa uống vừa xem tivi rồi điện thoại tâm sự với Ngọc Lan. Sau đó anh ngủ đi lúc nào không hay.

Sáng mồng hai, vì Văn Vũ chả còn người thân. Mỗi dịp tết thì ba mẹ anh cũng chỉ quanh quẩn trong nhà

và đón tiếp hàng xóm. Nhiều lúc Văn Vũ cũng thắc mắc nhưng ba mẹ liền bảo người thân không còn ai nữa. Sau này thì Văn Vũ biết ba mẹ nói láo mình, nhưng vì ba mẹ không chịu nói nên anh cũng không hỏi. Anh nghĩ phải có lý do gì đó mà ba mẹ anh mới hận họ như vậy.

Thay bộ quần áo mới, thật ra cũng là bộ đồ đen như hôm qua. Văn Vũ lại chạy xe đi thăm hàng xóm lúc xưa. Vào nhà họ chúc tết rồi trò chuyện với nhau, sau đó anh tiếp tục say mềm và lết về phòng. Anh cảm thấy tết vui thật.

Sáng mùng ba, Văn Vũ thức dậy và dự kiến sẽ đi thăm lũ bạn cấp ba của mình. Một vài người vẫn còn liên lạc với Văn Vũ, chủ yếu là những thằng ngày xưa hay trốn học cùng với anh. Thấy cuộc gọi nhờ của cô nhóc, Văn Vũ liền gọi lại.

“Anh rể.” Ngọc Lan lại hét lên trong điện thoại.

“Được nhiều tiền lì xì không em.” Văn Vũ đùa với cô nhóc.

Ngọc Lan nói giọng buồn bã. “Chả được bao nhiêu hết. Lớn rồi người ta không lì xì cho em nữa.”

“Để mai anh vào anh lì xì.” Ngọc Lan an ủi cô nhóc.

“Thật chứ, anh hứa rồi đó nha.” Ngọc Lan hớn hở trở lại.

Văn Vũ trò chuyện với cô nhóc một lúc rồi lao xe đi. Gặp lại được ba thằng bạn cũ, hai đứa đã có vợ con và thằng còn lại thì chuẩn bị cưới. Tụi nó trách anh sao không về dự đám cưới, anh chỉ biết xin lỗi vì bận đi làm. Thật ra thì tiền đâu mà anh về, lúc đó mới vào công tác, anh làm gì có tiền mà đi về xe chứ.

Thế là Văn Vũ lì xì cho những đứa con của tụi nó, nhằm mục đích thay cho tiền mừng cưới. Đến chiều thì Văn Vũ lại lên thăm ba mẹ. Sau khi tiếp tục nhậu với ba đến say khướt, anh lại lao lên phòng ngủ đến sáng. Nửa đêm tự nhiên bật dậy rồi mở laptop lên xem. Văn Vũ vô thức vào mạng xã hội của Ngọc Hân xem như thế nào. Anh thấy cô đang cùng Quốc Hưng du lịch ở nước ngoài, anh đoán là ở Hàn Quốc. Sự tỉnh, anh ngạc nhiên sao lại tò mò giữa đêm như thế này, anh nghĩ chắc là do mình quá say rồi. Đóng nhanh laptop lại, Văn Vũ vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.

Sau khi bay lại vào thành phố H, Văn Vũ thấy Ngọc Lan đã đứng đợi anh từ trước. Cô nhóc kiếm đâu ra một chiếc xe Vespa hần hoi. Anh nghĩ chắc cô nhóc mượn ai đó. Vì có bao giờ anh nghe Ngọc Hân nói nhà cô có xe máy đâu. Đội mũ bảo hiểm lên, Văn Vũ chở Ngọc Lan lao đi.

“Xe em mượn ai vậy.” Văn Vũ thắc mắc.

Ngọc Lan ôm chặt rồi tựa đầu lên vai Văn Vũ. “Em mượn chị Ba đó.”

Sau đó Văn Vũ với Ngọc Lan trò chuyện vu vơ. Anh chở cô sang quận B đi chùa, vì cô cứ nằng nặc đòi anh chở đi. Bước vào trong, đây là ngôi chùa mà Văn Vũ thường hay lui tới. Anh xử Ngọc Lan xin quẻ xăm đầu năm, cô nhóc thắc mắc vì sao anh không xin, Văn Vũ chỉ đáp lại ngắn gọn là anh xin rồi.

Sau đó anh dẫn cô nàng ra chỗ sư thầy để giải xăm. Sư thầy nhìn Ngọc Lan rồi khẽ cười nói xăm rất tốt, có điều phiền não u uất hơi nhiều, sư thầy khuyên Ngọc Lan nên trút bỏ mọi phiền não để thư thái hơn. Vì giải xăm cho Ngọc Lan nên anh phải đứng cách xa đó, anh chỉ loáng thoáng nghe lóm được như vậy.

Sau khi Văn Vũ và Ngọc Lan bỏ tiền cúng hương xong, anh chở cô đi ăn như đã hứa. Hai người về lại quận A và vào nhà hàng Hàn Quốc trong trung tâm thương mại, nơi anh và Ngọc Lan hay lui tới. Quốc Bảo và Mỹ Lệ bận đi làm nên chỉ có mình Hữu Kim tới được.

“Ăn tết vui không em.” Văn Vũ vừa nhìn Ngọc Lan, vừa khưi chai nước rót cho cô uống.

Ngọc Lan lắc đầu. “Em chả thấy vui. Suốt ngày cứ ở nhà rồi đi chơi với bạn mãi. Chả khác gì ngày thường.” Ngọc Lan nhìn anh. “Còn anh thì sao.”

“Tất nhiên là vui rồi.” Văn Vũ khẽ cười. “Anh đi thăm ba mẹ, đi chùa thăm các sư cô, rồi mấy bác hàng xóm. Gặp lũ bạn cấp ba, rồi lại đi thăm ba mẹ.”

Ngọc Lan chấp hai tay lại để trước ngực như đang cầu nguyện. “Vui quá ha. Em chả được như vậy. Ước gì em cũng được như thế.”

Văn Vũ biết gia đình Ngọc Lan có vấn đề nên anh chẳng hỏi nữa mà lái sang chuyện khác. “Lì xì em này.” Anh móc bao lì xì ra chìa trước mặt Ngọc Lan.

Ngọc Lan hớn hở cầm lấy rồi liên tục cảm ơn. Cô nhóc mở ra xem rồi ngạc nhiên. Văn Vũ bỏ vào trong đó hai tờ năm trăm đồng, anh muốn mượn màu đỏ để chúc em cả năm đều được đỏ vận. Ngọc Lan hình như hiểu ý nên vội cất vào trong ví rồi đứng dậy lao sang chỗ anh. Cô nhóc bạo dạn hôn lên má anh rồi lại quay về. Nhìn mặt cô ấy ngượng ngịu trông rất dễ ghét. Tự nhiên anh lại muốn bấu má cô nhóc nhưng sợ đầu năm kiêng cử nên anh đành kìm lại.

Lát sau thì Hữu Kim đến, vừa chào hỏi xong thì Hữu Kim đã chìa tay đòi Văn Vũ lì xì. May mà anh chuẩn bị trước nên liền đưa cho cậu ta. Cũng như Ngọc Lan, anh bỏ hai tờ năm trăm đồng vào đó. Hữu Kim mở ra nhìn rồi bĩu môi, sau đó thì mỉm cười cảm ơn.

“Anh ăn đi.” Ngọc Lan gấp thìa dứt cho Văn Vũ.

Văn Vũ cũng ga lăng dứt lại cho cô. “Em há miệng ra nào.”

“Hai người coi tôi như người vô hình đúng không.” Hữu Kim tỏ vẻ giận hờn.

Văn Vũ liếc mắt nhìn Hữu Kim rồi gắp một lát thịt thật là lớn. “Em há miệng ra nào.” Anh gằng giọng lại.

Hữu Kim vừa nhai vừa nói. “Tưởng anh quên em chứ.”

Sau đó mọi người trò chuyện với nhau một lúc rõ lâu thì mới chịu đi về. Văn Vũ thấy Ngọc Lan rất vui thì phải, cô nhóc uống hơi nhiều rượu nên hai bên má ửng đỏ lên. Cô dựa vào vai anh bật cười liên tục trong lúc đi về. Sợ Ngọc Lan say như vậy dễ bị ngã xuống xe nên Văn Vũ đành một tay lái, một tay giữ đôi tay cô nhóc đang ôm trước bụng mình.

“Đã bảo em đừng uống nhiều rồi mà em cứ không nghe.” Văn Vũ nhăn nhó trách móc.

Ngọc Lan mếu máo. “Tết mà anh, sao anh lại mắng em. Anh ghét em rồi đúng không?”

Rồi, đến lúc cô ta nhè rồi, Văn Vũ hoảng hốt đáp nhanh. “Đâu có.” Anh vội thanh minh. “Anh thương em không hết mà ghét cái gì.”

“Thật không?” Ngọc Lan thì thầm vào tai anh.

Văn Vũ gật đầu. “Thật, anh thương em như em gái anh vậy đó.”

Cô nhóc tiếp tục gục đầu lên vai anh và không làm nũng nữa. Văn Vũ đành chở cô nhóc về lại nhà. Lần đầu tiên Văn Vũ tới khu biệt thự này, anh thấy nó vô cùng sang trọng và đẹp đẽ.

Nhà giàu có khác nhỉ, đến cánh cổng thôi mà đã thấy nhiều tiền như thế nào rồi,
 Văn Vũ chắc một tiếng.

Trời chập tối mà mắt Văn Vũ lại bị cận nên anh phải đi mấy vòng mới tới được nhà Ngọc Lan.. Đỗ xe trước cổng, anh lay người cô nhóc để đánh thức dậy. Mãi không được nên Văn Vũ đành nãy ra ý biến thái. Anh bấu nhẹ lên tay Ngọc Lan. Một lần rồi hai lần, mãi thì cô nhóc cũng bật dậy kêu đau. Giờ anh mới biết thì ra nãy giờ cô nhóc cố tình giả vờ. Văn Vũ bước xuống xe, Ngọc Lan dụi mắt nhìn anh.

Dám lừa tôi hả
, Văn Vũ đưa tay bấu má cô nhóc. Lúc này thì anh quên bống cái gì gọi là đầu năm rồi.

“Anh thật đánh ghét.” Ngọc Lan đưa tay lên che mặt lại không cho anh bấu nữa.

Vừa lúc đó thì một chiếc xe hơi dừng trước cổng. Văn Vũ và Ngọc Lan quay đầu nhìn thì nhận ra đó là Quốc Hưng và Ngọc Hân. Hai người mới đi du lịch về. Văn Vũ trông Ngọc Hân có vẻ không được vui. Anh nhìn Quốc Hưng thì trông rất mệt mỏi. Thấy mình như người thừa nên anh quay sang Ngọc Lan.

“Thôi anh về trước nha.” Văn Vũ khẽ cười.

Ngọc Lan nhìn anh. “Để em kêu chị Ba đưa anh về.”

Văn Vũ liếc mắt tỏ vẻ không thích. “Em vào trong đi. Anh về đây.”

Sau đó anh lẳng lặng bước đi. Trời bỗng dưng nổi sấm chớp.

Lại mưa nữa sao, có thể để con về tới phòng rồi mưa được không, Văn Vũ nghĩ thầm.

30. Chương 29: 354d

Đã gần một tháng trôi qua và Ngọc Hân chưa gặp lại Văn Vũ. Chuẩn bị đến tết rồi và cô không biết lúc này anh đang làm gì. Ngọc Hân giả dụ như nếu cô và Văn Vũ còn quen nhau thì sao nhỉ, cô sẽ cùng Văn Vũ đi mua sắm áo quần và thay những vật dụng mới ở trong phòng anh. Trang trí một chút gì đó, có thể cô mua một chậu hoa trưng Tết chẳng hạn.

 Cô sẽ cùng Văn Vũ đón chờ thời khắc giao thừa, rồi chúc anh năm mới vui vẻ. Biết đâu cô và Văn Vũ làm những chuyện biến thái cùng nhau nữa thì sao. Rồi cô sẽ dẫn Văn Vũ về ra mắt gia đình, cô sẽ công khai muốn cưới hắn và hai người có thể sống chung với nhau dưới một mái nhà.

 “Đến giờ rồi em.” Quốc Hưng khẽ nói.

 Ngọc Hân giật mình thoát khỏi suy nghĩ và nhìn Quốc Hưng khẽ cười. Cô chợt nhận ra rằng tất cả những thứ đó đều là ảo tưởng. Từ lúc gặp nhau ở nhà hàng đó, Ngọc Lan cũng chẳng tâm sự nhiều với cô nữa. Ngọc Hân nhếch môi cười và đi lên máy bay, cô và Quốc Hưng sẽ sang Hàn Quốc đón năm mới.

 Sau một thời gian thì hai người tới nơi. Vừa mới xuống sân bay thì đã có xe tới rước. Quốc Hưng đã sắp xếp và chuẩn bị tất cả mọi thứ, từ việc đi lại, ăn uống hay khách sạn mà hai người ở. Lúc đầu khi Quốc Hưng ngỏ ý mời thì Ngọc Hân dẫn đi suy nghĩ, phải đợi đến khi anh bảo là ở hai phòng riêng thì cô mới gật đầu.

 Những ngày sau đó, cô và Quốc Hưng đi thăm những điểm nổi tiếng. Nói về tài chụp ảnh của anh thì khỏi phải nói. Việc dựng máy ảnh ngay từ nhỏ đã khiến Quốc Hưng có một tay nghề phải nói rất là tuyệt. Quốc Hưng từng nói với cô rằng, sau này việc làm mà anh muốn nhất, đó chính là nhiếp ảnh gia.

 Đang tạo dáng thì hình ảnh của Văn

Vũ ôm Ngọc Lan lại hiện lên trong đầu của Ngọc Hân. Cách Văn Vũ cười rồi choàng khăn cho em cô, cách hân nắm hai tay của Ngọc Lan đưa lên miệng, tất cả những hình ảnh đó tựa như dao cắt vào trái tim.

Ngọc Hân chẳng thể phản kháng và làm được gì, cô chỉ biết tuyệt vọng và thù hận Văn Vũ. Bởi vì Ngọc Lan là em gái cô, nhìn em mình hạnh phúc và vui vẻ như vậy, chẳng lý nào cô lại tước đoạt đi điều đó.

Cô nghĩ Ngọc Lan xứng đáng được hạnh phúc nhưng cô lại không muốn em mình hạnh phúc với Văn Vũ. Cô không biết là vì sợ Văn Vũ lừa gạt em mình, hay chỉ tại vì cô muốn mình là Ngọc Lan, được Văn Vũ quan tâm yêu thương như vậy.

“Sao vậy em.” Quốc Hưng hạ mấy ảnh xuống.

Ngọc Hân biết mình đang biểu hiện một cảm xúc lạ thường nên vội giả vờ nhăn nhó hơn. “Em cảm thấy đau bụng. Chắc là vì do thức ăn lạ.”

Quốc Hưng chạy tới. “Vậy để anh đưa em về.”

Tối đó Ngọc Hân và Quốc Hưng ăn xong thì đi dạo một chút, sau đó về lại khách sạn. Trong lúc ở trong thang máy, Quốc Hưng bỗng đặt một nụ hôn lên má làm cô phải đỏ mặt vì e thẹn. Sau đó Quốc Hưng cùng cô vào phòng, vừa đóng cửa lại thì anh ôm lấy cô từ phía sau. Quốc Hưng để cô dựa vào cửa rồi nhẹ nhàng hôn cô. Tay anh bắt đầu sờ soạng xuống chân cô, rồi lại tiến dần lên ngực.

Ngọc Hân bất ngờ đẩy Quốc Hưng ra. “Em xin lỗi.”

Quốc Hưng khẽ nói trong e ngại. “Do anh nôn nóng quá sao.”

“Không phải.” Ngọc Hân cúi mặt xuống. “Là tại em.” Cô nhìn anh với ánh mắt xin lỗi. “Em cảm thấy hôm nay không được khỏe.”

“Vậy em nghỉ sớm đi. Anh về phòng trước đây.” Dứt lời Quốc Hưng khẽ cười bước đi.

Ngọc Hân đi tới nằm xấp trên giường. Chẳng phải cô mệt, mà là vì cô nhớ Văn Vũ. Cô biết làm như vậy sẽ khiến Quốc Hưng cảm thấy ngại và buồn. Nhưng cô không thể ôm ấp và hôn Quốc Hưng, trong khi đầu cô luôn nghĩ về Văn Vũ.

Ngọc Hân mở điện thoại lên và lướt những tấm hình chụp chung với Văn Vũ. Cô bật khóc khi nhớ về những lúc bên cạnh anh. Giờ đây thì cô không bao giờ có thể được như vậy nữa. Cô nhớ cái nắm tay của Văn Vũ, cô nhớ cách Văn Vũ lau miệng cho mình. Cô nhớ những lần hôn anh. Cô thật sự nhớ anh vô cùng.

Những ngày tiếp theo thì Ngọc Hân cũng mang tâm trạng như vậy. Chỉ những lúc bắt gặp ánh mắt của Quốc Hưng thì cô mới gượng cười che dấu nỗi đau. Quốc Hưng cũng không còn vào phòng cô nữa. Cô nghĩ chắc là vì anh vẫn còn ngại vụ trước.

Vài ngày sau thì hai người bay về lại thành phố H. Lúc Quốc Hưng lái xe chở cô về nhà, thì cô bỗng thấy Văn Vũ và Ngọc Lan đang đứng trước cổng. Ngọc Hân thấy Văn Vũ nhìn Ngọc Lan mỉm cười, rồi lúc anh đưa tay sờ mặt Ngọc Lan. Ngọc Hân chưa bao giờ được Văn Vũ sờ mặt mình như vậy. Nén cơn đau đang trỗi dậy trong lòng, cô bước ra xe.

“Anh có muốn vào nhà chơi không?” Ngọc Hân nhìn Quốc Hưng.

Quốc Hưng khẽ cười. “Thôi để mai anh ghé. Nhìn em cũng mệt rồi nên em tranh thủ ngủ sớm cho khỏe.” Dứt lời thì anh tiến tới hôn Ngọc Hân tạm biệt.

Ngọc Lan thấy được nên liền giả ngơ. Leo lên phòng, Ngọc Hân thả vali đại trên sàn rồi lao vào phòng tắm. Lát sau cô qua phòng em mình, Ngọc Lan đang nằm trên giường. Mặc dù đã tắm xong nhưng người Ngọc Lan vẫn toát lên mùi bia rượu.

“Em mới uống bia về sao?” Ngọc Hân ngồi xuống trên giường.

Ngọc Lan quay qua nhìn chị mình. “Em mới uống rượu.”

“Với ai?” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

Ngọc Lan khẽ cười. “Với anh rể.”

Đến nước này rồi mà còn giấu nữa sao, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi nói. “Người yêu hiện giờ của chị là anh Hưng. Hắn ta đâu còn là bạn trai của chị nữa.” Cô muốn khẳng định như vậy cho Ngọc Lan thấy.

“Đối với em thì anh ấy vẫn là anh rể.” Ngọc Lan nhếch môi cười. “Mà em đâu có nói anh ấy là người yêu của chị đâu.”

Ngọc Hân hít một hơi thật sâu như muốn kìm lại cơn tức giận. “Mấy bữa tết này em vui không?”

“Trừ ngày hôm nay ra, còn lại thì chả có gì vui.” Ngọc Lan lại mĩa mai. “Em đâu được như chị, được đi du lịch cùng với người yêu.”

“Em ngưng nói khịa chị đi được không?” Ngọc Hân nói lớn.

Ngọc Lan quay mặt đi chỗ khác. “Em quá thất vọng về chị. Em mệt rồi. Em đi ngủ trước đây.”

Ngọc Hân tức giận nhưng không thể nói gì, cô mệt mỏi về lại phòng. Chẳng lẽ Ngọc Lan phải đợi cô nói toát ra mọi chuyện hay sao. Phải để cô nói thẳng ra mình đã chứng kiến Văn Vũ và nó ôm ấp nhau trên đồi sao. Cô đã nhiều lần công khai rằng, cô và Văn Vũ không còn một mối quan hệ nào nữa, nhưng tại sao Ngọc Lan lại cứ giấu cô làm gì.

Văn Vũ liệu có đang đau khổ như cô không. Từ khi chia tay Văn Vũ, không lúc nào là cô không nhớ về hắn ta, không đêm nào là cô không khóc vì hắn ta. Cô phải đã mượn đỡ hình bóng Quốc Hưng để quên Văn Vũ. Cô đã cố tỏ ra mạnh mẽ để rồi sao. Ngọc Hân cảm thấy quá mệt mỏi.

Những ngày tiếp theo, Ngọc Hân hoặc là đi chơi với bạn mình, hoặc là cô gọi Tuấn Thanh đi giải sầu, có lúc thì Tuấn Thanh đi với Hữu Kim, lúc thì Tuấn Thanh đi một mình. Nhắc đến Hữu Kim thì cô mới nhớ, cô thấy Hữu Kim và Ngọc Lan rất thân với nhau.

“Hân đang nghĩ gì vậy.” Tuấn Thanh đi tới nói lớn.

Ngọc Hân giật mình trở lại thực tại. “Hôm nay không đi với Kim sao.”

“Kim bận đi làm rồi. Những ngày này Kim hay tăng ca nhiều.” Tuấn Thanh nhìn cô. “Nhìn Hân vẫn chả khác gì lúc trước.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Là sao.”

“Vẫn còn đau buồn vì anh ta sao.” Tuấn Thanh lắc đầu. “Vậy anh chàng đẹp trai tên Hưng đó là tạm bợ à. Thanh tưởng Hân quen anh ta thật chứ.”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Muốn quên nhưng mà lại cứ nhớ.”

“Vậy sao Hân không tìm anh ta và nói rõ mọi chuyện đi.” Tuấn Thanh khuyên nhủ cô.

Ngọc Hân bật cười nhưng trong lòng cô lại đau đớn vô cùng. “Thanh đang nói gì vậy. Bảo Hân đi tranh giành người yêu với em gái mình sao.”

Tuấn Thanh nhún mày. “Hân đừng nói với Thanh, là Hân tin anh ta quen bé Lan chứ.”

Ngọc Hân gật đầu. “Chẳng lẽ là không.”

Tuấn Thanh nốc cạn ly rượu. “Vậy thật ra đến giờ thì Hân vẫn không hiểu được anh ta.” Thấy cô liếc mắt nên Tuấn Thanh lắc đầu khẽ cười. “Đêm đó ngồi tại nhà hàng. Trước lúc Hân tới thì anh ta rất vui.” Tuấn Thanh ngừng lại nhìn cô. “Đến khi Hân tới thì anh ta mang một cảm xúc khác. Miệng thì cố gượng cười nhưng trong lòng lại đang kìm hãm nỗi buồn tha thiết. Đến cả việc nhìn Hân mà anh ta cũng né tránh nữa.

Suốt buổi chỉ dán mắt vào việc nốc bia.”

Ngọc Hân tò mò vì không hiểu. “Ý Thanh muốn nói là gì.”

Tuấn Thanh mỉm cười như muốn chê Ngọc Hân không hiểu gì. “Ý Thanh là anh ta vẫn yêu Hân.”

Ngọc Hân bật cười. “Nhảm nhí.”

Tuấn Thanh cụng ly với cô rồi uống một hớp. “Bé Lan thích anh ta thật. Nhưng anh ta chỉ xem Lan như em gái mình thôi” Tuấn Thanh chống cằm. “Giữa hai người họ vẫn đối xử có chừng mực với nhau. Không ai vượt quá giới hạn của ai đâu.”

“Thanh đang nói gì vậy. Có anh em nào mà lại ôm nhau rồi hôn nhau kia chứ.” Ngọc Hân bực mình nói thật rồi nốc can ly rượu.

Tuấn Thanh rót rượu lại cho hai người. “Hân quên một điều rằng là bé Lan thích anh ta, nên nhất thời Lan sẽ vô tình thể hiện tình cảm của mình. Lan lại giống Hân, việc anh ta ôm Lan cũng chỉ tưởng nhầm là Hân thôi.”

“Thì sao chứ. Giờ Hân chỉ hân hấn ta đến tận xương tủy.” Ngọc Hân bóp chặt cái ly như muốn nó vỡ ra.

Tuấn Thanh khẽ cười. “Càng hân thì càng nhớ.”

Càng hận thì cô càng nhớ. Nếu vậy thì cô muốn mình hận Văn Vũ đến suốt đời. Cô muốn đời này, kiếp này mình sẽ luôn hận anh, dù cho trời sáng hay trời tối, lúc ăn cơm hay uống nước, đang đi chơi hay nằm ngủ, từ giấc mơ hay cho đến hiện thực, cô sẽ mãi mãi hận anh đến không ngừng.

31. Chương 30: 388d

Kể từ lúc Văn Vũ tình cờ gặp Ngọc Hân hôm mừng bốn tết thì đến bây giờ anh vẫn chưa gặp lại cô. Văn Vũ cũng không đi chơi với Ngọc Lan và Hữu Kim nhiều như trước nữa. Từ khi chuyển về cửa hàng mới ở quận D thì công việc của anh ngày càng bận hơn. Hầu như anh đều làm ca tối và làm full để hỗ trợ cửa hàng.

 Lúc Ngọc Lan điện thoại cho Văn Vũ và liên tục bị anh từ chối vì bảo bận. Ngọc Lan hoảng hốt la toáng lên rằng Văn Vũ cố tình né mặt cô. Ngọc Lan không biết mình đã làm gì sai, hay là do Văn Vũ ghét mình. Văn Vũ giải thích mãi nhưng Ngọc Lan không chịu, cô còn khóc bù lu bù loa lên trong điện thoại. Chưa hết, Ngọc Lan còn hứa rằng sẽ không dám tự tiện ôm Văn Vũ nữa, cô năn nỉ xin anh đừng tránh mặt cô. Văn Vũ thật sự phải bật cười rồi gởi lịch làm việc của mình sang cho cô nhóc xem, lúc đó thì Ngọc Lan mới tin là thật.

 Văn Vũ bảo với Ngọc Lan rằng do cửa hàng thiếu người, nên anh mới được xếp lịch như vậy. Anh đảm bảo với Ngọc Lan là mọi chuyện vẫn bình thường, anh không bao giờ ghét cô hết, anh vẫn luôn xem cô là em gái cưng của mình. Đến khi anh xin hứa thì Ngọc Lan mới cười lại rồi xin lỗi vì đã hiểu nhầm anh.

 Từ lúc đó thì Văn Vũ hay gởi lịch làm việc của mình cho Ngọc Lan, không biết vì sao mà nó lại trở thành thói quen của anh. Do biết Văn Vũ làm ngày nào hay ca nào, nên Ngọc Lan luôn tới cửa hàng anh làm để đọc sách hoặc ngồi học. Có những ngày Văn Vũ làm ca tối thì anh phải nhắc nhở rồi van nài cô nhóc đi về kéo muộn. Nhiều lúc thì Ngọc Lan nghe lời, lúc thì bướng bỉnh không chịu, cứ nằng nặc đòi đợi anh về cùng, rồi than vãn rằng đói bụng nên lại bắt anh chờ đi ăn. Quán hủ tiếu bán trước chung cư Văn Vũ giờ quen mặt luôn cả hai người.

 Nhiều lúc Văn Vũ đang làm việc thì thấy đáng về Ngọc Lan đang ngồi học, nó làm anh nhớ đến Ngọc Hân. Vẫn là tấm lưng đó, vẫn ánh mắt chăm chú, ngay cả cái liếc mắt cũng giống đến đáng sợ. Văn Vũ đã không ít lần lầm tưởng Ngọc Lan thành Ngọc Hân. Anh nghĩ đến đó lại run cả người.

 Lúc anh tới rót nước cho Ngọc Lan, cô nhóc ngược mặt lên nhìn anh, thuận tay nên anh bấu má cô nhóc một cái. Bấu một hồi cũng thành thói quen, ngày nào mà anh không bấu má cô nhóc thì lại thấy thiếu gì đó. Mỗi lần bị Văn Vũ bấu má thì Ngọc Lan lại nhăn nhó rồi liếc mắt nhìn anh.

 “Sao anh cứ bấu má em hoài vậy.” Ngọc Lan nhăn mặt.

 Văn Vũ khẽ cười. “Tự nhiên có đứa em gái, thì mắc gì không bấu cho đã tay.”

 “Anh thật đáng ghét.” Ngọc Lan liếc mắt nhìn anh.

 Ngọc Lan cũng không phải dạng vừa, tranh thủ những lúc Văn Vũ không để ý, thì cô liền bấu bụng anh một cái rồi le lưỡi chọc tức. Những lúc như vậy, Văn Vũ thấy Ngọc Lan thật đáng yêu.

 Vì làm mãi cả tuần chỉ được một ngày off nên Văn Vũ thường dành ngày đó dẫn Ngọc Lan đi chơi. Lúc thì đi chùa thắp hương, lúc thì đi ăn, đi uống cà phê hoặc đi nhậu với Hữu Kim và Quốc Bảo. Mỹ Lệ thì lúc tham dự cùng, lúc thì bận đi làm tăng ca.

Hôm nay Văn Vũ được nghỉ nên anh đã rủ Ngọc Lan đi chơi. Cô nhóc bảo muốn đi xem phim nên anh liền gạt đầu đồng ý. Đây là lần đầu tiên hai người đi xem phim với nhau. Ngọc Lan bắt taxi qua phòng rồi đợi Văn Vũ chở đi. Hình như sợ Văn Vũ ghét nên Ngọc Lan chẳng dám ôm chặt anh nữa.

Ngọc Lan mang chiếc áo sơ mi trắng, cùng với chiếc quần ngắn màu nâu, bộ trang phục chả khác gì Ngọc Hân lúc trước. Hai người đến rạp phim C mà Văn Vũ và Ngọc Hân thường tới. Sau một hồi xếp hàng thì anh mới biết mình xem phim “*Giang Hồ*” , một bộ phim kiếm hiệp. Ngọc Lan định dành cảm nước nhưng Văn Vũ liền nhanh tay hơn.

“Cầm bắp đi em.” Văn Vũ khẽ cười.

Ngọc Lan nhú mày. “Vì sao không cho em cầm nước.”

“Anh thích vậy.” Văn Vũ bĩu môi. “Nhiều chuyện.”

Ngọc Lan giả vờ giận hờn rồi cầm bịch bắp lao đi. “Đáng ghét.”

Nhanh chóng leo lên hàng ghế của mình, Văn Vũ nhanh tay đặt ly nước mình xuống, rồi anh bật ghế ra giúp Ngọc Lan. Thay vì cảm ơn, cô nhóc quay mặt đi rồi hứ lên một tiếng như đang giận hờn. Văn Vũ chùi tay vào quần cho khô nước rồi bấu má cô nhóc.

Ngọc Lan liếc mắt nhìn anh. “Đồ đáng ghét.” Cô cắn vào tay anh rồi quay mặt đi.

Suốt buổi chiếu phim, Văn Vũ thỉnh thoảng quay mặt qua nhìn Ngọc Lan, anh thấy ngay cả lúc chăm chú hay ngạc nhiên thì cô nhóc rất giống vẻ mặt của Ngọc Hân. Tự nhiên Văn Vũ thấy mắt mình cay xè, gắng kìm lại, anh quay mặt nhìn vào màn hình. Kể từ lúc đó thì anh không dám nhìn Ngọc Lan nữa.

Thỉnh thoảng Ngọc Lan cầm bịch bắp đưa cho Văn Vũ ăn. Thấy vậy nên anh khẽ cười rồi lắc đầu từ chối. Ngọc Lan liền bốc một miếng bắp đút cho anh, từ chối nữa thì sợ không hay nên anh đành há miệng ra. Chưa kịp nuốt thì Ngọc Lan đã thu tay lại rồi bỏ bắp vào miệng mình. Giờ Văn Vũ mới biết mình bị lừa.

Không nói lời nào, Văn Vũ liếc mắt rồi hứ lên một tiếng như muốn tỏ vẻ giận hờn. Ngọc Lan sau đó lại đút bắp cho anh. Lần này rút kinh nghiệm, Văn Vũ đánh mặt đi như một kẻ ngạo mạn không cần. Ngọc Lan liền chồm qua rồi cứ nhét bắp vào miệng Văn Vũ, mặc cho anh đang ngậm miệng lại. Một hồi thì Văn Vũ cũng đành mở miệng ra đón miếng bắp. Ngọc Lan khẽ cười rồi tựa đầu vào vai Văn Vũ chăm chú xem phim.

“Em thấy phim hay không.” Vừa đi ra khỏi rạp thì Văn Vũ liền hỏi.

Ngọc Lan khoác tay Văn Vũ khẽ cười. “Không hay hơn truyện.” Cô tò mò. “Anh thích ai nhất.”

Văn Vũ trầm ngâm giây lát. “Ừm, anh thích Phong Sơn nhất. Còn em.”

“Em thích Quang Tuấn nhất. Mà vì sao anh lại thích Phong Sơn.” Ngọc Lan nhún mày ngạc nhiên.

“Vì anh ta hài hước với lại chả sợ chết.” Văn Vũ ngạc nhiên khi thấy Ngọc Lan thích Quang Tuấn. “Còn em thì sao lại thích anh chàng đó.”

Ngọc Lan mỉm cười. “Em thích anh ta trong truyện hơn. Chung tình, nghĩa hiệp, võ công cao, đẹp trai, lại thông minh tuyệt đỉnh nữa.” Ngọc Lan hớn hỏ. “Anh biết không, lúc đọc đến đoạn anh ta chết thì em buồn dễ sợ. Buồn ơ là buồn luôn.”

“Anh thấy Ngọc Phi cũng chung tình mà.” Văn Vũ khẽ cười. “Sao em không thích anh ta.”

Ngọc Lan tỏ vẻ không thích. “Mới có mấy năm mà đã quên mặt người yêu thì chung tình cái gì.” Ngọc Lan nhìn anh ngạc nhiên. “Mà anh cũng đọc truyện đó sao.”

“Tất nhiên rồi.” Văn Vũ tự hào. “Anh là một fan trung thành đó nha.”

Ngọc Lan hứ lên một tiếng rồi bĩu môi như mĩa mai Văn Vũ. Vì cô nhóc đang đi sát bên nên anh không tài nào bấu má cô ta được. Còn không thì Văn Vũ sẽ bấu một cái cho thật đã tay mới thôi.

Bước vào trong thang máy, người đi vào rõ đông. Bắt đầu quan cảnh chen lấn. Văn Vũ sợ những anh chàng xung quanh động chạm đến Ngọc Lan, nên anh liền xoay người cô nhóc quay lại rồi kéo sát vào mình. Văn Vũ có thể ngửi được mùi thơm từ tóc của Ngọc Lan tỏa lên, một mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu.

Văn Vũ thấy thẳng cha phía trước lui ra sau và có thể chạm vào người Ngọc Lan. Nhanh trí, anh liền chèn tay mình ở giữa tấm lưng hai người. Hình ảnh chả khác gì anh đang ôm Ngọc Lan bằng một tay. Văn Vũ liếc thấy phía trước hẳn ta vẫn còn rộng, nên anh thắc mắc tại sao hẳn ta lại thích ép lui như vậy ra sau. Cuối cùng thì anh cũng hiểu, thì ra là do cha phía trước bị hôi nách, nên cha này chịu không được mới lui sau để cho dễ thở hơn. Nghĩ đến đây tự nhiên Văn Vũ mới sực nhớ, anh không biết mình có bị hôi như hẳn không ta. Văn Vũ nghĩ chắc là không, anh có thể cảm nhận được hơi thở đều đặn từ cô nhóc. Nếu mà hôi thì cô nhóc đã có một nhịp thở khác thường rồi.

Cuối cùng cũng thoát khỏi thang máy, Văn Vũ thở phào nhẹ nhõm. Ngọc Lan lại đỏ mặt, cô cứ cúi mặt xuống mà chả dám nhìn lên. Văn Vũ hiểu ý nên chỉ mỉm cười.

“Lan này.” Văn Vũ khẽ nói.

Ngọc Lan ngạc nhiên. “Sao anh.”

“Mình vẫn là mối quan hệ anh trai và em gái chứ.” Văn Vũ choàng vai cô.

Ngọc Lan lắc đầu. “Là anh rể và em gái.”

Văn Vũ bật cười. “Vậy sao em còn ngại ngần những chuyện khi này.” Anh nghĩ mình nên đả thông tư tưởng của cô nhóc.

“Em có ngại đâu.” Ngọc Lan đỏ mặt.

“Vậy mà còn nói không nữa.” Văn Vũ bình tĩnh nói. “Lúc này anh sợ người ta cố tình đụng chạm vào người em. Hoặc anh sợ người ta vô tình đụng vào những chỗ không nên đụng.” Anh nhìn Ngọc Lan. “Do vậy anh mới xoay người em lại.”

Ngọc Lan nói nhanh. “Em biết ý của anh mà.” Cô lại cúi xuống. “Em có ngại đâu. Chẳng qua mặt em tự nhiên đỏ thôi chứ bộ.”

“Sao lúc ôm anh ở trên đồi T thì mặt em lại không đỏ.” Anh cố tình chọc ghẹo cô.

Ngọc Lan nhăn mặt lại. “Anh thật đáng ghét.” Cô bấu tay anh.

“Anh chỉ nói đùa thôi mà.” Văn Vũ khẽ cười rồi chỉ tay về phía trước. “Mình tới chỗ kia ăn nha.”

Vào trong nhà hàng Hàn Quốc, gọi món xong thì hai người ngồi đợi thức ăn. Văn Vũ cương quyết không cho Ngọc Lan uống rượu nữa. Cô cứ nằng nặc bảo uống một tí thôi. Với vẻ mặt năn nỉ của cô, Văn Vũ không thể kim lòng được nên đành rót rượu.

Thức ăn được đem lên, Văn Vũ vừa nướng thịt, vừa kể chuyện cho Ngọc Lan nghe, đa số là về bộ phim mới này. Ngọc Lan cũng kể lại những tình tiết cô thích nhất. Thấy thịt chín, Văn Vũ gấp lên đút cho Ngọc Lan. Biết trước cô sẽ gấp lại cho mình nên anh liền gấp miếng thứ hai, rồi miếng thứ ba. Ngọc Lan miệng đầy thịt liếc mắt nhìn anh như hiểu ra ý đồ. Cô một tay che miệng, còn một tay gấp thịt bắt Văn Vũ ăn. Vì không nói được nên Ngọc Lan cứ ầm ớ phát không ra tiếng. Vừa lúc đó thì bất ngờ Ngọc Hân và Quốc Hưng đi tới.

“Không ngờ lại gặp hai người ở đây.” Quốc Hưng khẽ cười. “Trùng hợp ghê nha.”

Ngọc Lan nhìn họ ngạc nhiên nhưng miệng đang nhai thịt nên không nói được. Thấy vậy Văn Vũ liền lên tiếng. “Thật trùng hợp ha.” Anh chả biết từ nào để nói nữa. Anh né ánh mắt Ngọc Hân và chỉ dám nhìn Quốc Hưng.

Trong hai người hạnh phúc quá nhỉ, Ngọc Hân thầm nghĩ.

“Chúng tôi cũng định tới đây ăn.” Quốc Hưng ngại ngùng. “Giờ mà ngồi hai bàn thì có vẻ không hay.” Quốc Hưng nhìn Văn Vũ. “Chúng ta ngồi chung được chứ ha.”

Ngọc Lan đứng dậy trong ánh mắt ngạc nhiên của hai người. Cô đi qua ngồi bên cạnh Văn Vũ rồi chỉ tay về phía đối diện. Cuối cùng thì cô cũng nuốt được hết xuống. “Anh với chị ngồi đi.”

Văn Vũ thấy biểu cảm của Ngọc Lan phải bật cười. Thấy cô nhóc liếc mình nên anh khẽ nói. “Ăn nữa không để anh dứt nhiều hơn.”

Ngọc Lan tiếp tục liếc mắt. “Anh thật đáng ghét.” Ngọc Lan quay mặt nhìn sang Ngọc Hân. “Anh với chị đi đâu chơi vậy.”

“Anh với chị mới xem phim xong. Đói bụng quá nên mới vào đây ăn. Chị Hân em bảo thích ăn quán này.” Quốc Hưng mỉm cười nói thay Ngọc Hân.

“Hưng uống rượu chứ.” Văn Vũ nhìn anh ta.

Quốc Hưng gật đầu. “Được chứ.” Quốc Hưng nhìn sang Ngọc Lan. “Lan cũng uống nữa sao.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Anh rể.” Cô định nói Văn Vũ nhưng biết sẽ không hay nên liền sửa lại. “Anh kể xem. Em và chị Hân ai uống mạnh hơn.”

Cô nhóc này lanh miệng ghê ha,
Văn Vũ nghĩ bụng.

“Anh chưa thấy em uống bao giờ nên sao anh biết được.” Quốc Hưng nhìn Ngọc Lan tò mò.

“Sao em không hỏi anh Vũ.” Ngọc Hân nhếch môi cười. “Anh ta nhậu với hai chị em mình rồi kia mà.” *Để xem anh trả lời như thế nào,* Ngọc Hân cười thầm.

Văn Vũ biết ý Ngọc Hân nên thản nhiên đáp. “Em chỉ mới nhậu với Lan.” Anh cố gắng nhìn Ngọc Hân một cách bình thường nhất có thể. “Em chưa nhậu với chị lần nào cả. Trừ hôm ở nhà hàng.”

Quốc Hưng ngạc nhiên. “Hân bằng tuổi mình mà sao Vũ lại kêu là chị.”

“Chắc là vì anh Vũ đang quen bé Lan nên mới xưng hô như vậy.” Ngọc Hân mỉm cười tỏ vẻ đắc ý. *Sao không nhân chuyện này mà công khai luôn đi,* Ngọc Hân nói thầm.

Ngọc Lan chêm vào. “Em với anh Vũ chỉ là anh em thôi. Chị nói gì kỳ vậy.” Ngọc Lan nhìn Ngọc Hân với ánh mắt trách móc.

Văn Vũ khẽ cười vì thấy Ngọc Hân nghĩ như vậy. Anh nhìn Quốc Hưng. “Lúc trước do Vũ làm phục vụ ở quán nên quen kêu chị Hân bằng chị ấy mà.”

“Thì ra là vậy.” Quốc Hưng như hiểu ra.

Anh vẫn đáng sợ như ngày nào nhỉ. Vẫn đọc được suy nghĩ của người ta như thế nào, Ngọc Hân nghĩ.

Thức ăn bưng lên, Văn Vũ lấy chai rượu rót vào ly Quốc Hưng. Hít một hơi thật sâu, anh nhìn sang Ngọc Hân. “Hân uống rượu được chứ.” Anh bắt buộc phải xưng hô bằng tuổi rồi, anh không thể tránh được nữa.

“Tất nhiên là được.” Ngọc Hân nhếch môi cười. “Chỉ là rượu thôi mà. Với lại chúng ta chưa nhậu với nhau lần nào. Đây chả phải là cơ hội tốt hay sao.”

Văn Vũ chẳng quan tâm. Rót xong thì anh quay sang nhìn Ngọc Lan. “Em uống được nữa chứ.”

Ngọc Lan mỉm cười. “Được anh.”

“Kệ em. Ai cho mà uống chứ.” Văn Vũ bật cười.

Ngọc Lan hứ lên một tiếng rồi liếc mắt nhìn anh. “Đồ đáng ghét.” Cô thò tay sang bấu vào hông Văn Vũ.

Tình cảm như vậy mà còn nói là không có quan hệ gì sao, Ngọc Hân bực bội trong suy nghĩ.

“Bé Lan với Vũ sao lại tới đây ăn.” Quốc Hưng nhìn hai người.

Ngọc Lan hớn hở. “Em với anh Vũ đói bụng quá nên vào đây ăn.”

Cô nhóc tinh ý thật, Văn Vũ nghĩ ngợi.

Mọi người tiếp tục ăn và uống rượu. Ngọc Lan gấp thức ăn bỏ vào chén Văn Vũ trong ánh mắt không thích của Ngọc Hân. Văn Vũ cũng chẳng dám nhìn cô, chỉ tập trung vào Ngọc Lan và Quốc Hưng.

Ngọc Lan biết Văn Vũ sẽ ngại nên liên tục kể chuyện cho mọi người nghe. Rồi cô hỏi chuyện Quốc Hưng đủ kiểu, nào là cuộc sống bên Mỹ ra sao, anh về đây rồi làm việc như thế nào, thấy Việt Nam và Mỹ có gì giống và khác nhau. Văn Vũ công nhận Ngọc Lan rất tinh ý. Ngọc Hân thì chỉ chêm vào vài ba câu cho có lệ, thời gian còn lại thì cô nốc rượu liên tục.

32. Chương 31: 426d

Ngọc Hân bật dậy và cảm thấy đầu mình đau nhói, cô nghĩ mình hình như đêm qua uống hơi nhiều. Cô chỉ nhớ mang máng trong đầu là có tâm sự về Văn Vũ với Tuấn Thanh. Cô công nhận anh Tuấn Thanh rất thương cô thì phải, lần nào đi nhậu cũng bị cô tra tấn đầu óc về chuyện của Văn Vũ mà không hề oán trách gì.

Vẫn là những chuyện Văn Vũ rồi bỏ cô đi, lén lút tán tỉnh bé Lan ngây thơ của cô và đặc biệt là chuyện Văn Vũ khinh miệt cô. Ngọc Hân nghĩ chắc Văn Vũ ghét cô lắm thì phải, mà cô cũng không ngờ là tối hôm đó ở nhà hàng, Văn Vũ lại có thái độ như vậy với cô. Nghĩ đến câu “em chưa bao giờ nhậu với chị”, Ngọc Hân lại thấy tim mình đau đốn.

Thật sự thì đúng là cô và Văn Vũ chưa nhậu với nhau bao giờ, bởi lẽ có bao giờ anh ta rủ cô, hoặc cô rủ mà anh ta chịu đi đâu, lúc nào cũng anh ta cũng giả vờ bận. Cuối cùng đến bây giờ thì cô mới nhận ra rằng Văn Vũ chưa bao giờ yêu cô, mà có yêu đi chăng nữa thì cũng không bằng một góc tình cảm của anh ta dành cho Ngọc Lan.

Một lúc sau thì cô cùng với bạn mình đến quán cà phê. Tối nay mọi người sẽ đến tham dự buổi tiệc của Quốc Hưng. Đây là dịp thiết đãi ăn mừng việc Quốc Hưng nhận chức mới tại tập đoàn S, đồng thời là việc anh thiết lập các mối quan hệ mới của mình.

Ngọc Hân đảo mắt nhìn quanh thì thấy Hữu Kim đang nhìn mình. Đoán cậu ta có gì muốn nói nên cô mới đứng dậy đi tới. “Mấy bữa nay em ghét chị nên không không chịu đi bar với chị nữa phải không.” Cô giả vờ chọc.

Hữu Kim khẽ cười. “Lúc xưa thì em ghét chị thật. Giờ thì em thương chị không hết nữa là.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Vậy là em ghét chị thật sao.”

Hữu Kim gật đầu. “Ừm, lúc anh ấy bỏ lên thành phố Đ kia. Sau đó thì hết rồi.” Hữu Kim nhìn cô. “Thanh nói với em, tối qua chị khóc rất nhiều.”

“Chị cũng không nhớ nữa. Lúc tối chắc do chị uống hơi nhiều.” Ngọc Hân khẽ cười.

Hữu Kim thở dài. “Em cũng thử nói với anh ấy rồi. Nhưng hình như anh ấy vẫn cứng đầu không chịu.”

Ngọc Hân tò mò về việc Hữu Kim nói gì với Văn Vũ. “Em nói gì với anh ta.”

“Thì em nói chị vẫn còn yêu anh ấy. Chị đang rất đau buồn.” Hữu Kim nhún vai. “Em khuyên anh ấy nên quay lại với chị.”

Ngọc Hân cảm thấy bức. “Sao tự nhiên em lại nói chuyện đó với anh ta.” *Hắn ta đang hạnh phúc với bé Lan thì làm sao quay lại với chị được, cô nghĩ thầm.*

“Vì em thương chị. Thấy chị cứ đau khổ như vậy em cũng đau lòng lắm chứ.” Hữu Kim bấu nhẹ má cô.

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Từ khi nào mà em thương chị vậy. Chẳng phải em cùng phe với anh ta sao.”

Hữu Kim liếc mắt. “Em đâu cần chị tin.”

Buổi trưa, Ngọc Hân đang ngồi ăn cơm với gia đình, thì ba cô đột nhiên tới tham dự cùng và bắt đầu nói những chuyện cô không muốn nghe. Cô nghĩ thật hiếm khi nào ba cô im lặng chăm chú vào dùng bữa.

“Chuyện con với thằng Hưng ra sao rồi.” Ông Trương Văn Quân thắc mắc.

Ngọc Hân thản nhiên đáp. “Vẫn bình thường ba ạ.”

“Con có định cưới thằng Hưng không.” Mẹ cô, bà Ngọc Liên chen vào.

Ngọc Hân khẽ cười. “Cũng chưa biết nữa mẹ ạ. Để thêm một thời gian nữa rồi hẵng tính.” Cô trầm ngâm giây lát. “Nếu con cưới chồng thì sẽ không đi làm. Còn nếu không cưới chồng thì con sẽ đi làm.”

“Vậy khi nào con quyết định.” Ông Văn Quân gặng hỏi.

“Chắc hết năm này là con sẽ quyết định.” Ngọc Hân thở dài.

Ông Văn Quân gấp thức ăn cho Ngọc Lan. “Con gái ba sao im lặng vậy. Khi nào thì con dẫn người yêu về ra mắt ba mẹ.”

Ngọc Lan ngạc nhiên nhìn ba mình. “Con còn nhỏ mà ba.”

“Em như vậy mà còn nhỏ gì nữa. Lo kiếm người yêu đi là vừa rồi.” Ngọc Hân nói khía em mình. “Hay là em có người yêu rồi mà giấu ba mẹ.”

Ngọc Lan nhìn cô như hiểu ra vấn đề. “Em không được may mắn như chị.” Nói xong Ngọc Lan cầm cúi tiếp tục ăn.

Ngọc Hân mệt mỏi nên lao lên phòng ngủ một giấc đến tối. Sau đó thì cô thức dậy sửa soạn quần áo để đi dự tiệc. Cô mang một chiếc váy trắng bó sát người và đôi guốc màu đen. Ngọc Lan cũng được Quốc Hưng

mời, nên cô xuống dưới nhà đợi em mình đi cùng. Ngọc Hân cũng hơi ngạc nhiên khi nghe Quốc Hưng nói thuê đội ngũ công ty của Văn Vũ để thiết đãi bữa tiệc này. Khi cầm danh sách nhân viên phục vụ trên tay, Ngọc Hân hơi bất ngờ khi thấy tên của Văn Vũ. Cô không biết anh ta sẽ như thế nào nếu thấy cô.

Lại nói về Văn Vũ, bất ngờ được công ty điều đi tổ chức bữa đại tiệc ở một biệt thự, mặc dù không xung phong nhưng Văn Vũ lại bị bốc đi trong sự ngỡ ngàng của mình. Anh nghe đâu đây là một thiếu gia có tiếng ở thành phố H. Chẳng quan tâm lắm, Văn Vũ chỉ muốn được yên ổn phục vụ ở cửa hàng chứ không muốn tới biệt thự này.

Xe vừa dừng trước cổng, những nhân viên đi cùng với Văn Vũ liên tục trầm trồ lên vì sự sang trọng của ngôi biệt thự. So với nhà của Ngọc Lan thì ngôi biệt thự này chẳng kém gì. Bước vào trong và chuẩn bị phục vụ theo mọi thứ đã được sắp xếp từ trước. Văn Vũ vẫn nhanh nhẹn và năng nổ như mọi lúc.

Đến giờ khai tiệc, một bữa tiệc buffet được thiết soạn một cách tỉ mỉ và sang trọng, tất cả đều do những người có chuyên môn ẩm thực cao và nổi tiếng của công ty đứng ra chuẩn bị thực hiện. Văn Vũ được bố trí đứng ngay trong chính phòng, nơi nhiều quan khách đứng dự ở đây.

Tuy không xem tin tức nhiều nhưng không khó để Văn Vũ nhận ra nhiều người nổi tiếng cũng đang có mặt. Một số là ca sĩ, diễn viên, chính khách và đặc biệt là Quốc Hưng, người yêu của Ngọc Hân.

Nhìn Quốc Hưng đang mỉm cười và bắt tay giao thiệp với mọi người thì Văn Vũ chợt hiểu ra rằng, Quốc Hưng chính là tên thiếu gia tổ chức bữa tiệc này. Anh chợt nghĩ người yêu của Ngọc Hân thì đâu có gì là lạ. Và đương nhiên rằng Ngọc Hân đã xuất hiện trong tầm mắt của Văn Vũ. Anh thấy cô mặc bộ váy trắng với gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, vẻ đẹp Ngọc Hân lấn át mọi người xung quanh.

Văn Vũ vội đánh mặt đi, anh không ngờ lại gặp Ngọc Hân ở đây, mà lại ngay tại nhà của người yêu của cô nữa. Cố gắng kìm hãm sự xúc động, Văn Vũ liền ra quay sau kiểm việc để làm nhưng chả còn việc gì cho anh cả.

“Anh rể.” Ngọc Lan nói lớn.

Văn Vũ quay lại và thấy Ngọc Lan. Anh thấy cô nhóc ăn mặc rất đơn giản, chiếc quần jean đen với áo sơ mi trắng, y như bộ áo quần mà cô nhóc lên thăm anh. “Em cũng tới sao.” Văn Vũ giả vờ hỏi.

“Anh Hưng mời em mà. Bộ anh không thích em tới sao.” Ngọc Lan giả vờ nhăn nhó.

“Em uống gì không để anh lấy.” Văn Vũ quay ra sau cầm chai rượu vang đắt tiền.

Ngọc Lan ầm ừ. “Em muốn uống nước lọc.”

Văn Vũ ngạc nhiên. “Sao bữa nay hiền vậy.”

“Anh rể em không thích em uống rượu, nên em đành uống nước lọc để anh ấy vui.” Ngọc Lan chấp tay sau lưng mỉm cười.

Quốc Hưng bắt đầu ra hiệu cho mọi người tập trung. Anh tuyên bố lý do của bữa tiệc, cảm ơn những người đã đến dự và mời mọi người nâng ly cùng mình. Văn Vũ được bố trí ở khu thức uống nên việc của anh chỉ là rót, thêm đá và lại rót.

Ngọc Hân vừa nhâm nhi rượu, vừa cùng Quốc Hưng đi giao thiệp với những vị khách của anh. Với tư cách là người yêu nên dường như mọi người đều khen hai người rất đẹp đôi. Ngọc Hân thì chẳng thấy vậy, người xứng đôi với cô giờ đang ở bên một bờ vai khác rồi, anh ta đang nghiêm nhiên hạnh phúc, còn cô thì đau khổ và dằn vặt mỗi đêm. Gắng cười như xã giao, Ngọc Hân cảm thấy mình thật vô liêm sỉ.

Văn Vũ thấy Ngọc Hân và Quốc Hưng đi cạnh nhau thì tim anh đập mạnh liên hồi. Nghe được những lời khen ngợi họ xứng đôi từ những vị khách, Văn Vũ chỉ biết cúi đầu gượng cười.

Chả phải ngay từ đầu mình là đôi đũa mốc rồi hay sao, Văn Vũ tự oán trách bản thân.

Ngọc Hân ngược nhìn qua Văn Vũ, cố thấy anh vẫn đứng đó với gương mặt lạnh lùng, hễ gặp khách là lại nở nụ cười trên môi. Giống như anh có một cái công tắc trong người. Ngọc Hân cảm thấy thật đáng sợ, cô không ngờ mình vì nụ cười đó mà đau khổ đến bây giờ.

Ngọc Hân cố tình tiến tới chỗ Văn Vũ. “Cho tôi ly rượu.”

Văn Vũ cúi mặt xuống rồi rót rượu cho Ngọc Hân. Quốc Hưng bỗng tiến tới từ phía sau, tay anh ta quàng ngay hông của Ngọc Hân. Văn Vũ thấy được nhưng chỉ cố nén lại nước mắt.

“Anh Hưng có muốn dùng thêm rượu không.” Văn Vũ gắng gượng cười.

Quốc Hưng gật đầu. “Vũ cứ kêu Hưng là được rồi. Cần gì phải kêu anh.”

“Vũ đang làm việc mà. Nên phải xưng hô khác chứ.” Văn Vũ châm rượu thêm vào ly của Quốc Hưng.

Sau đó thì Ngọc Hân và Quốc Hưng tiếp tục đi đón tiếp các vị khách khác. Cô chỉ muốn tới chỗ Văn Vũ nên cô thì thâm vào tai Quốc Hưng. “Em đói bụng nên kiếm gì ăn đã.”

Quốc Hưng gật đầu nên cô liền bước đi. Ngọc Hân nghĩ giờ mà quay lại chỗ Văn Vũ thì không hay, cô đành lờn bên những bàn thức ăn để kiếm gì đó vào bụng rồi tính tiếp. Cô gấp một miếng thịt rồi tới ngồi đối diện với Văn Vũ. Lát sau thì Quốc Hưng tới ngồi bên cạnh. Quốc Hưng thì thâm với cô về những vị khách, rồi anh hôn nhẹ lên má cô.

Văn Vũ đang đứng thì thấy Quốc Hưng ngồi bên cạnh hôn Ngọc Hân. Anh gần như sững người, hai bàn

tay anh nắm chặt lại. Văn Vũ gần như không thể kìm được nước mắt đang cố gắng tuôn ra.

Họ là người yêu của nhau kia mà. Mình có gì của người ta kia chứ. Chẳng phải mình đã rời bỏ người ta rồi hay sao. Lỗi do mình thì còn trách ai được. Nhưng nếu lúc đó mình không rời đi thì liệu bây giờ mình có hạnh phúc hơn hay không. Hay chỉ càng đau đớn thêm nữa, Văn Vũ nghĩ.

Ngọc Lan lúc này tiến tới đứng trước mặt Văn Vũ. “Anh đừng như vậy được không.”

Văn Vũ nhìn Ngọc Lan với đôi mắt đỏ hoe. Anh không nói được vì chỉ cần mở miệng là mọi thứ đang cố kìm hãm sẽ tiêu tan ngay lập tức. Văn Vũ chỉ gật đầu như muốn nói hiểu ý.

Ngọc Lan đi tới chỗ chị quản lý khu vực đứng sau lưng Văn Vũ. “Em muốn ra ngoài kia uống rượu nhưng lại không có người phục vụ.” Ngọc Lan lạnh lùng nói. “Em muốn anh ta ra kia phục vụ cho em được không.” Ngọc Lan chỉ tay về phía Văn Vũ.

Thấy chị quản lý ầm ừ giấy lát. Ngọc Lan thấy vậy liền đánh tiếng hơn nữa. “Chị chỉ cần bảo được hay không. Nếu không thì để tôi báo lại với anh Hưng.”

Nghe đến hai từ đó thì chị quản lý liền nhanh nhẩu đáp. “Tất nhiên là được rồi thưa cô.”

Ngọc Lan ngoắc tay về phía Văn Vũ. “Anh kia, cầm chai rượu đó đi theo tôi.”

Thấy Văn Vũ sững người nên chị quản lý liền nói. “Đi theo phục vụ đi em.”

Văn Vũ liền cầm chai rượu bước theo Ngọc Lan. Hai người ra ngồi bên cạnh bể bơi. Văn Vũ đứng nhìn Ngọc Lan. “Không ngờ Trương tiểu thư lại đánh đá như vậy.”

Ngọc Lan xụ mặt xuống. “Anh rẽ chọc em hoài.” Cô mỉm cười. “Đôi khi phải thể hiện như vậy thì người ta mới sợ mình.” Ngọc Lan chỉ tay ra bên cạnh mình. “Anh ngồi xuống đây đi.”

Văn Vũ lắc đầu. “Thôi, anh đứng đây cho tiện.” Anh khẽ cười. “Trương tiểu thư có muốn dùng thêm rượu không ạ.”

“Anh này.” Ngọc Lan liếc mắt nhìn anh. “Thật đáng ghét.” Cô bấu vào bụng Văn Vũ.

Ngọc Hân đang ngồi trò chuyện với Quốc Hưng thì thấy Ngọc Lan đứng bên cạnh Văn Vũ. Cô thấy hai người trò chuyện gì đó rồi đi ra phía sau vườn. Ngọc Hân cố gắng nói chuyện với Quốc Hưng một lúc thì nhân tiện anh bận tiếp khách, cô liền lên ra sau nhà.

“Sao chị lại ra đây.” Ngọc Lan sợ chị mình lại làm gì đó không đúng.

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Chị ra đây không được sao. Nhà chồng tương lai của chị mà.”

Ngọc Lan nhìn cô với ánh mắt bức bối. “Chị không vào tiếp khách cùng anh Hưng sao.”

“Chị muốn ra nói chuyện với em gái mình.” Ngọc Hân nghiêng đầu nhìn Ngọc Lan. “Không được sao.”

Cô ngồi xuống bên cạnh nhìn em mình và đưa chiếc ly lên như bảo Văn Vũ rót rượu. “Em ăn gì chưa.” Ngọc Hân giả vờ hỏi cho có chuyện.

“Dạ rồi. Chị uống ít thôi, nãy giờ em thấy chị uống hơi nhiều rồi đó nha.” Ngọc Lan đưa mũi tới ngửi mùi chị mình. “Chị say rồi phải không.”

Ngọc Hân cười khẩy. “Chị say thì sao. Ai uống rượu lại không say.” Cô nhìn Văn Vũ. “Rót cho tôi ly khác.”

Uống gì mà như uống nước vậy, Văn Vũ trầm nghĩ. “Dạ vâng.” Anh rót một ít rượu vào ly.

“Rót gì mà có chút vậy.” Ngọc Hân trợn mắt nhìn Văn Vũ.

Ngọc Lan lên tiếng. “Chị uống ít thôi.”

Ngọc Hân uống cạn ly rượu rồi hít một hơi thật sâu. “Em đi chỗ khác một chút để chị nói chuyện với anh ta được không.”

“Chị nói đi. Em ngồi đây.” Ngọc Lan lo lắng.

“Chị không ăn thịt anh ta đâu nên em đừng sợ.” Ngọc Hân khẽ cười. “Cho chị vài phút thôi.”

Ngọc Lan nhìn lên Văn Vũ rồi bước đi. Ngọc Hân nghĩ hình như Văn Vũ ra lệnh cho em cô lánh mặt thì phải. Cô càng ngày càng thấy Ngọc Lan vâng lời anh ta.

Mà quên mất, hẳn ta là người yêu của con bé mà, Ngọc Hân cay đắng.

Ngọc Hân trầm ngâm giây lát rồi khẽ nói. “Anh có hạnh phúc không.” Cô không thấy Văn Vũ nói gì nên liền nhìn lên. “Anh khinh tôi đến nỗi không trả lời luôn sao.”

“Nhiệm vụ của em là phục vụ rượu cho chị.” Văn Vũ lạnh lùng nói.

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Vậy sao.” Cô nhìn anh. “Anh vẫn như vậy nhỉ.” Cô đưa ly lên. “Rót rượu cho tôi đi.”

“Chị say rồi. Chị đừng nên uống nữa.” Văn Vũ ân cần nói.

Ngọc Hân trợn mắt nhìn. “Anh đừng có nhiều chuyện.”

“Được thôi. Như ý chị.” Văn Vũ nhún vai.

Ngọc Hân nốc cạn ly rượu. “Anh có hạnh phúc bên nó không.” Cô nhìn lên và thấy Văn Vũ đang nhìn sang chỗ khác. “Anh nhìn tôi và trả lời ngay.” Cô gồng giọng như vẫn cố gắng nói nhỏ lại.

Hạnh phúc hay không. Để làm gì kia chứ, Văn Vũ nghĩ rồi thở dài. “Chị hỏi em hạnh phúc hay không để làm gì.”

“Anh có thành thật với nó hay không.” Ngọc Hân cúi mặt xuống với dòng lệ lăn trên má.

Văn Vũ thản nhiên đáp. “Tất nhiên là thật.” *Tôi xem Lan như em gái ruột mình.*

“Vậy thì ra là anh đã toan tính từ trước. Anh rời bỏ tôi vì Ngọc Lan.” Ngọc Hân ngược nhìn lên Văn Vũ với khuôn mặt đầy nước mắt.

“Chị say rồi.” Văn Vũ cúi mặt xuống thở dài.

“Anh hãy trả lời đi. Có thật là vậy không.” Ngọc Hân gặng hỏi. Cô thật sự rất muốn biết. Cô muốn Văn Vũ nói, rằng anh từng thích cô, dù chỉ là một chút xíu thôi.

Văn Vũ với đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, rồi anh nói với giọng nghẹn ngào. “Thì ra chị tưởng tôi đang quen bé Lan.” Anh hít một hơi thật sâu. “Hèn gì Lan nói với tôi rằng dạo này chị hay cần nhần và xa lánh nó.”

Ngọc Hân tức giận. “Anh im đi. Anh chỉ cần cho tôi biết rằng anh có từng yêu tôi hay không thôi.”

“Để làm gì.” Văn Vũ chả hiểu cô hỏi như vậy để làm gì. Yêu hay không giờ đối với anh đâu quan trọng nữa.

Ngọc Hân đưa ly rượu lên nhưng Văn Vũ không rót. “Anh có rót hay không.”

“Không.” Văn Vũ đáp nhanh.

“Đến cả rượu mà anh cũng cướp đoạt đi khỏi tôi hay sao.” Ngọc Hân ghen ngào. “Anh cướp đi hạnh phúc của tôi, cướp đi trái tim của tôi.” Cô nhìn anh với ánh mắt căm phẫn. “Đến cả em gái của tôi anh cũng cướp. Anh là cái thá gì mà lại dám làm như vậy.”

Văn Vũ nhếch môi cười trong đau đớn. “Tôi chẳng cướp đi hạnh phúc gì của cô cả. Chẳng phải cô đang hạnh phúc bên chồng sắp cưới của mình hay sao. Ngọc Lan ư, tôi và em ấy chỉ như anh em bạn bè với nhau thôi.” Anh nhìn chai rượu. “Rượu này ư, nếu cô đã muốn thì tôi cũng không cần nữa.” Anh rót đầy ly rượu với hàm răng nghiến chặt.

Ngọc Hân nốc cạn ly rượu. “Chồng sắp cưới sao. Là em gái sao.” Cô nghiến răng. “Em gái mà anh lại ôm hôn nó. Anh lại vút ve gương mặt của nó. Anh làm như tôi không biết sao. Anh tưởng, anh với nó lén lút trên thành phố Đ là không ai biết sao.” Cô rơi nước mắt khi nghĩ về những hình ảnh lúc đó. “Có anh em nào mà đi ngủ chung với nhau không.”

Văn Vũ sững sốt. “Ngủ chung, dựa vào đâu mà cô nói chúng tôi ngủ chung..”

“Dựa vào đâu sao. Nếu sáng hôm ấy tôi không tận mắt chứng kiến thì làm sao tôi biết được bộ mặt khốn nạn của anh.” Ngọc Hân muốn như gào thét lên nhưng không được.

Thì ra là vậy, Văn Vũ hít một hơi rồi mỉm cười. “Tôi hiểu rồi. Cô vô tình lên thấy chúng tôi đi với nhau, rồi chúng tôi ôm nhau.” Văn Vũ cười trong cay đắng. “Nên cô tưởng tôi và Lan yêu nhau.” *Vụ tai nạn đó, sợi dây đó, mọi chuyện xem như đã rõ. Tất cả đều tại mình cả*, Văn Vũ xâu chuỗi lại mọi chuyện.

“Bộ không đúng sao.” Ngọc Hân cười khẩy như khinh miệt.

Văn Vũ lắc đầu. “Đó là lý do cô xa cách em gái mình. Ngọc Lan thắc mắc với tôi rằng không biết lý do vì sao. Giờ đây thì tôi hiểu cả rồi.”

“Hiểu ư. Anh đừng tỏ vẻ ra mình cao thượng.” Ngọc Hân hất ly rượu còn lại vào mặt Văn Vũ. “Anh lừa gạt tôi chưa đủ hay sao mà lại đi lừa gạt cả em tôi.”

Văn Vũ bình tĩnh vuốt rượu trên mặt mình. “Tôi chẳng lừa gạt ai cả. Xin cô đừng hiểu lầm, giữa tôi và Ngọc Lan chẳng có mối quan hệ gì cả. Cô đừng đối xử với Ngọc Lan như vậy nữa.” Nói xong thì Văn Vũ bước đi.

“Anh đứng lại đó. Ai cho phép anh đi.” Ngọc Hân hét lên trong vô vọng. Văn Vũ vẫn lạnh lùng bước tới như cái cách anh bỏ cô đi.

Tại sao hắn luôn rời bỏ tôi đi như vậy, Ngọc Hân quỳ gục xuống đất khóc trong nước mắt.

Ngọc Lan chạy tới nhìn chị mình rồi quỳ xuống bên cạnh. Sau đó Ngọc Lan điện chị Ba tới chở về. Dìu chị mình lên phòng, Ngọc Lan lắc đầu thở dài rồi bước đi.

“Em đừng dính líu đến hạng người như hần ta.” Ngọc Hân nói lớn.

Ngọc Lan khựng lại. “Chả phải chị cũng đã từng rồi hay sao?”

Ngọc Hân nhìn em mình. “Chính vì chị bị lừa nên giờ chị mới ngăn cản em.”

Ngọc Lan trầm ngâm giây lát. “Chị nghĩ em và anh rể yêu nhau sao?”

Ngọc Hân nhếch môi cười. “Đến lúc này mà em với hần còn giấu chị sao.” Cô hít một hơi thật sâu. “Chị đã tận mắt chứng kiến hai người ôm ấp nhau trên thành phố Đ rồi, nên em chả cần phải giấu nữa.”

Ngọc Lan lắc đầu nhìn chị mình trong cay đắng. “Đến khi nào thì chị mới hiểu rằng anh ấy luôn yêu chị.”

“Yêu chị mà lại ôm hôn em sao.” Ngọc Hân bật cười. “Yêu chị của em đó hả.”

“Vâng, em thừa nhận với chị là em yêu anh ấy, yêu rất nhiều là đằng khác. Nhưng anh ấy lại chả yêu em.” Ngọc Lan nhìn chị mình với nước mắt lặn chảy trên mặt. “Mỗi lúc em cười, em nhìn hay em giận hờn thì anh ấy đều bảo em đừng làm như vậy. Bởi vì nhìn em rất giống chị.” Ngọc Lan mỉm cười. “Đúng là em ôm anh ấy và em thừa biết rằng anh ấy ôm em vì tưởng đó là chị. Nhưng em vẫn chấp nhận, em không dám mơ cao, rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ nhận ra tình cảm của em, hoặc anh ấy sẽ yêu em.” Cô nhìn chị mình lắc đầu. “Vì em biết rằng anh ấy luôn yêu chị. Anh ấy sẽ không bao giờ quên chị. Tình cảm giữa em và anh ấy chỉ dừng lại ở mức anh em hoặc tri kỷ.” Ngọc Lan oán trách chị mình. “Lúc anh ấy mềm lòng nhất là lúc chị đang nằm viện. Và rồi sao, chị ôm ấp anh Hưng và nhìn anh ấy với ánh mắt khinh bỉ. Vài ngày sau thì chị công khai quen với anh Hưng. Nếu không như vậy thì biết đâu giờ đây hai người đã ở bên nhau rồi.”

“Nếu vậy thì tại sao anh ấy lại không nói với chị.” Ngọc Hân tuyệt vọng nhìn em mình.

Ngọc Lan thở dài. “Vì anh ấy tưởng chị đang hạnh phúc. Đúng như cái cách mà chị lầm tưởng rằng anh ấy đang hạnh phúc.”

“Nếu bây giờ chị nói rõ với anh ta, thì liệu anh ta sẽ bỏ qua mọi chuyện chứ.” Ngọc Hân muốn em mình nói thật. Vì thật sự cô vẫn còn yêu Văn Vũ rất nhiều.

Ngọc Lan lắc đầu. “Em hy vọng lúc này chị không nói điều gì đó quá đáng với anh ấy.” Dứt lời thì Ngọc Lan đi ra.

Về lại phòng mình. Ngọc Lan móc điện thoại gọi cho Văn Vũ. “Alo, anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở phòng. Anh không sao hết. Tạm thời trong tuần này thì anh nghĩ chúng ta đừng nên gặp nhau. Không phải vì anh ghét em hay là vì chị Hân. Mà là vì anh muốn mình tịnh tâm lại trong một thời

gian. Chỉ tuần này thôi nha em.” Văn Vũ nói nhanh vì biết Ngọc Lan sẽ hỏi mình.

Ngọc Lan thắc mắc. “Vậy em đến uống cà phê cũng không được sao.”

Văn Vũ trầm ngâm giây lát. “Chỉ mấy ngày à. Chúng ta vẫn có thể nói chuyện qua mạng được mà.”

Ngọc Lan hết cách nên đành đồng ý. Vì cô biết rằng cô có nói gì đi chăng nữa cũng vô ích. “Vậy anh nghĩ đi. Có gì chúng ta liên lạc qua mạng.” Nói xong thì Ngọc Lan tạm biệt và cúp máy.

Ngày hôm sau khi lên mạng thì Ngọc Hân thấy tràn lan những bài báo viết về cô và Quốc Hưng. Thật ra thì viết về sự thông gia giữa hai tập đoàn S và T là đúng nhất. Việc cô cùng Quốc Hưng tiếp đãi mọi người đã làm dấy lên nhiều lời bàn tán. Đến nỗi ba cô cũng ngạc nhiên điện cho cô hỏi han các kiểu, nào là vì sao giấu ông, rồi cô dự định như thế nào. Phải đến khi cô bảo mọi chuyện vẫn còn sớm và cô chưa có ý định kết hôn thì ba cô mới ầm ừ cúp máy.

Rồi Ngọc Hân thử liên lạc với Văn Vũ nhưng không được. Biết anh tránh mặt mình nên cô đành tuyệt vọng. Ngọc Lan cũng nói với cô là mấy ngày nay Văn Vũ không muốn gặp em ấy. Hữu Kim thì bảo cậu ta bận làm nên không liên lạc với Văn Vũ. Cô hỏi chị Ngân thì chị ta bảo Văn Vũ đã đưa đơn nghỉ việc, còn việc anh đi đâu thì chị Ngân không biết.

Ngọc Hân tự huyễn hoặc bản thân rằng, chắc Văn Vũ muốn tĩnh tâm lại trong một thời gian nên né tránh mọi người. Cô hy vọng sau khi anh tĩnh tâm lại thì sẽ bỏ qua mọi chuyện để nghe cô giải thích.

Mọi việc vẫn bình thường cho tới một hôm, Ngọc Lan hốt hoảng vào phòng cô với nước mắt đầm đìa. Ngọc Lan cầm trên tay tờ giấy gì đó rồi nhìn cô với vẻ lo lắng và tuyệt vọng. Ngọc Lan đưa cho cô và bảo rằng đó là thư của anh gửi cho nó. Bức thư từ biệt.

33. Chương 32: 432d

Ngọc Lan thân mến,

 Cô nhóc em gái dễ ghét của anh. Nếu em nhận được bức thư này thì có lẽ anh đã đi thật xa rồi. Em đừng hốt hoảng hay lo sợ, hãy cứ bình tĩnh. Anh xin lỗi vì bây giờ anh mới nói rõ mọi chuyện cho em biết.

Việc anh quyết định rời đi là do tận sâu trong đáy lòng anh muốn như vậy, không phải vì em hay là vì chị Hân. Anh bỏ đi cũng không phải để chứng minh cho mọi người thấy chúng ta không có mối quan hệ nào. Anh chỉ đơn thuần bỏ đi vì anh nghĩ rằng mình không nên tồn tại trong thế giới của em và chị Hân. Anh hận bản thân mình đã có những quyết định không đúng, anh hận mình đã vô tình gây tổn thương cho mọi người. Anh hận mình vì đã lỡ yêu chị Hân và gây thương nhớ cho em.

Đến cả thằng ngốc còn biết rõ rằng tình cảm của em dành cho anh như thế nào, anh không phải không biết rằng em thích anh. Anh từng nghĩ rằng nếu lần đầu tiên em lên thăm anh, nếu lúc đó anh cố tình tỏ ra lạnh nhạt hay đối xử tệ bạc với em, thì liệu em có còn vương vấn anh nữa không. Anh đã từng có suy nghĩ quyết định làm như vậy, nhưng rồi em nói với anh rằng, em lên thăm anh chỉ là tư cách anh rể. Anh nghĩ mình không thể đối xử tàn nhẫn với em được. Em đâu có lỗi gì mà phải hứng chịu những thái độ đó của anh. Chúng ta có thể coi nhau như anh em kia mà.

Anh biết rằng mình thật vô liêm sỉ và đáng bị nguyên rủa vì nhiều lúc cư xử không phải với em. Cứ nữa giây đầu anh nhận biết đó là em, thì nữa giây sau anh lại nhầm tưởng em là Hân. Anh nghĩ em cũng nhận biết ra điều đó.

Em từng hỏi anh rằng, nếu như em đến trước thì sao. Chỉ tiếc là kiếp này chúng ta nhận ra nhau quá trễ. Anh xin lỗi vì mình không thể yêu em, anh xin lỗi vì anh không thể đến với em được. Anh không thể nào ở bên em khi trong đầu cứ nghĩ về chị Hân. Anh càng không chấp nhận mình gán ghép tình cảm đó lên em.

Nếu như chúng ta gặp nhau sớm hơn, chỉ cần sớm hơn nửa giây thôi thì mọi chuyện có lẽ đã khác rồi. Anh sẽ không nợ em một chữ tình và kiếp này chúng ta sẽ không lỡ hẹn với nhau.

Anh xin hẹn gặp lại em ở kiếp sau. Lúc đó, anh sẽ không chờ em tới trước, mà anh sẽ vì em mà tìm đến. Anh hy vọng ở kiếp sau thì em vẫn ngồi sau xe anh và em sẽ hét lên hai từ anh xã.

Anh hy vọng em sẽ tìm được một chàng trai tốt hơn. Anh hy vọng em sẽ được hạnh phúc bên anh ta, điều mà anh không thể cho em được. Anh không thất hứa với em đâu, anh vẫn ở sau lưng và dõi bước theo em. Nếu em muốn tìm anh tâm sự, cứ lên mạng, anh sẽ chờ em ở đó.

Anh xin lỗi vì không thể gặp mặt em để nói lời từ biệt, vì anh biết rằng khi gặp em rồi thì anh sẽ không nỡ bỏ em mà đi. Em biết tính anh rất sợ phụ nữ khóc vì mình mà. Hạnh phúc nhé cô nhóc của anh, cứ vui vẻ như lúc em ở bên anh vậy đó. Chăm sóc chị em giúp anh, đừng để chị em uống rượu nhiều nha.

Chúc cô nhóc của anh ngày ngày bình yên và sớm tìm được chàng trai của mình. Thương cô nhóc nhất trên đời, đứa em gái bướng bỉnh và dễ ghét của em. Anh đi đây. Tạm biệt em.

tên

Văn Vũ

34. Chương 33: D150

Ngồi vu vơ trên bàn làm việc, Ngọc Hân khẽ đưa tay của mình lên xem. Lại là vết sẹo ngắn trên cổ tay trái, một vết sẹo mà cô đã thấy từ lâu về trước. Cô chạm vào nó, một cảm giác như xẹt điện chạy ngang qua đầu. Cảm thấy choáng váng, cô nghĩ trời chắc chuẩn bị sắp mưa.

Sau đó Quốc Hưng điện thoại mời cô đi ăn, anh chở cô tới một nhà hàng Việt nằm ở trung tâm thành phố. Sau khi kêu món xong, hai người nói chuyện với nhau như mọi hôm.

“Hôm nay bé Lan có đi làm không em.” Quốc Hưng tò mò.

Ngọc Hân lắc đầu. “Không, hôm nay nó nghỉ. Có việc gì sao anh.”

“Anh định mời nó đi ăn cơm mà quên mất.” Quốc Hưng khẽ cười.

Ngọc Hân giả vờ giận hờn. “Vậy sao anh không điện cho nó, mà lại đi rủ em.”

Quốc Hưng chống cằm khẽ cười. “Anh tưởng em không ghen chứ. Thì ra em cũng biết ghen sao.”

“Phụ nữ nào mà lại không ghen chứ.” Ngọc Hân bĩu môi. “Anh cũng trắng hoa như bao đàn ông khác đấy thôi.”

Quốc Hưng vội đáp. “Anh chỉ đùa với em thôi mà. Sao em lại giận anh.”

Ngọc Hân nhếch môi. “Biết bao nhiêu người xếp hàng để chờ anh đùa. Ai lại dám đi giận anh kia chứ.”

Đột nhiên Quốc Hưng đứng dậy rồi kéo ghế sát lại bên cô. “Thôi em đừng giận anh nữa.” Mặc cho cô ngạc nhiên như thế nào, Quốc Hưng đột ngột đưa tay cô lên miệng mình thơm nhẹ một cái. “Cho anh xin lỗi được chưa. Thật ra anh muốn mời hai chị em đi ăn một bữa. Nhưng do anh không biết cách mở chuyện nên mới thành ra như vậy.”

Ngọc Hân giả vờ rút tay lại. “Thôi đi, miệng lưỡi anh khiến bao cô gái điêu đứng như thế, mà anh lại bảo mình không biết cách mở chuyện sao.”

“Dù anh có tài giỏi đến đâu nhưng mỗi khi gặp em, thì anh lại trở nên vô dụng. Anh có hoạt ngôn thế nào thì gặp em cũng thành há khẩu.” Quốc Hưng mỉm cười.

Ngọc Hân nghe xong bỗng đỏ mặt. “Thôi đi.” Cô cố lấy lại vẻ lạnh lùng rồi liếc mắt nhìn Quốc Hưng. “Anh đợi chừng nào thì rủ nó đi. Để em biết mà báo lại cho nó.”

“Em sắp xếp giúp anh đi.” Quốc Hưng lại nắm lấy tay cô.

Ngọc Hân trợn mắt. “Chuyện của anh thì anh tự tính lấy. Tự nhiên bảo em sắp xếp là sao.”

“Trước sau gì thì em cũng sắp xếp cuộc đời của anh thôi.” Quốc Hưng lại hôn nhẹ lên tay cô. “Nên giờ anh nhờ em giúp trước.”

“Anh đừng có mơ.” Ngọc Hân đỏ mặt e thẹn rồi rút nhanh tay lại. Sau đó thì cô đẩy nhẹ Quốc Hưng ra.

Sau khi dùng cơm xong thì Quốc Hưng lại đưa cô về. Đang tiến tới cửa thì Ngọc Hân lại thấy cậu trai hôm nọ. Cô thấy lạ, vì hôm nay em cô đâu có đi làm. Ngọc Hân nảy ý đi tới dò hỏi cậu ta xem thử, cô muốn xem cậu ta là người như thế nào, mà lại khiến em gái quý báu của cô mê như vậy.

“Em tới đây kiếm ai sao.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

Cậu trai đó giật mình nhìn cô rồi lấp bắp. “Dạ không có chị.” Cậu ta gãi đầu. “Em tới đưa cơm ạ.”

“Đưa cho ai vậy em, để chị liên lạc giúp cho.” Ngọc Hân khẽ cười.

“Dạ mấy chị ở văn phòng kế toán, tài chính gì đó.” Chàng trai ngại ngùng nhìn cô.

Ngọc Hân nghĩ mình nên hỏi thẳng. “Ừa, chứ không phải em đưa cho Ngọc Lan sao.”

Mặt chàng trai hớn hử hẳn lên. “Lan hả chị. Dạ không, hôm nay Lan không có đi làm nên em không đưa.”

Mấy chị làm ở phòng kế toán chạy ra thấy Ngọc Hân nên nhìn sững. Thấy họ chào mình nên cô cũng mỉm cười đáp lại. Sau đó họ tiến tới lấy cơm rồi không quên đưa tiền cho chàng trai.

Sao tự nhiên tôi thấy mơ hồ thế này. Cậu này thật sự là ai, Ngọc Hân ngạc nhiên nên hỏi. “Ừa em đi giao cơm sao.”

Chàng trai vừa rút tiền vào túi quần, vừa nhìn cô đáp. “Dạ vâng, chị có muốn dùng không, ngày mai em giao cho chị.”

Ngọc Hân gặng hỏi. “Sao mấy bữa chị thấy em giao cơm cho Ngọc Lan mà.”

“Đúng rồi chị. Lúc đầu thì em chỉ giao cho Lan thôi. Sau đó thì Lan giới thiệu với mấy chị khác nữa. Nên giờ em giao cơm ở đây nhiều lắm.” Cậu ta khẽ cười.

Ngọc Hân vẫn chưa rõ mối quan hệ này. “Chị tưởng em là bạn trai của Lan chứ.” Cô nghĩ mình nên vào vấn đề chính.

Chàng trai nhìn cô ngạc nhiên. “Chị đùa hoài. Em với Lan là bạn học thời cấp ba. Nhà em mở tiệm cơm, Lan biết được nên qua ủng hộ cho em thôi.” Cậu ta ngại ngùng. “Chị nói vậy mà vợ em nghe được là chết em mất.” Cậu ta nổ máy xe. “Thôi em đi giao tiếp đây. Hẹn gặp lại chị sau nha.” Cậu ta chào cô rồi phóng đi.

Thì ra cậu này là bạn học của nó. Vậy thì sao nó lại nói với mình là người yêu. Tối nay mình phải hỏi lại nó mới được, Ngọc Hân lắc đầu ngao ngán rồi tiếp tục lên văn phòng làm việc.

Lại nói về Ngọc Lan, tại một ngôi chùa nằm ở bên quận B, cô đang ở bên trong khấn nguyện gì đó. Sau đó thì Ngọc Lan xin cho mình một quẻ xăm cầu may. Nhanh chóng bỏ tiền vào thùng phước sương, Ngọc Lan đi ra phía ngoài sân, nơi có một sư thầy đang ngồi. Cô chào hỏi rồi đưa quẻ xăm cho sư thầy giải.

Một lúc sau thì sư thầy nhìn cô với vẻ mặt đăm chiêu rồi lắc đầu. “Thầy nghĩ con nên dứt bỏ nó đi.” Sau đó sư thầy đóng sách lại. “Thầy chỉ nói được như vậy thôi.”

Ngọc Lan dường như hiểu ý. “Dạ, còn gì nữa không thầy.”

“Mọi chuyện đều tốt, trừ việc con đang vướng bận trong lòng, nó chỉ tổ làm khổ con thêm thôi.” Sư thầy nhìn cô. “Con có cần thầy nói rõ ra không.”

Ngọc Lan lắc đầu. “Dạ không ạ, con hiểu rồi thưa thầy.”

Thấy cô đứng lên, sư thầy nói thêm một câu nữa. “Chuyện đã qua thì hãy để nó qua. Việc níu kéo cũng chỉ càng làm tăng thêm phiền não mà thôi.”

Ngọc Lan khẽ cười gật đầu cảm ơn, rồi cô kính tiễn cho sư thầy nhưng ngài ấy không nhận. Ngọc Lan đành miễn cưỡng cúi chào rồi đi về. Mắt cô bỗng rơi lệ. Mưa bắt đầu nhỏ xuống trên áo cô.

Về tới nhà, lao nhanh lên phòng. Ngọc Lan tắm rửa thay đồ xong thì bước ra ban công. Cô ngồi xuống bó gối nhìn mấy chậu hoa, nước mắt cô lại tuôn rơi. Trời dần về khuya và mưa ngày càng to hơn. Ngọc Lan leo lên giường nằm xuống rồi mở laptop lên. Bất bài nhạc ưa thích của MR mà cô hay nghe, Ngọc Lan ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trở lại với Ngọc Hân, sau khi vui chơi với đám bạn xong, cô leo lên xe và tài xế chở cô về nhà. Lúc lên phòng đột nhiên nhớ tới Ngọc Lan, cô vút túi xách lên giường mình rồi bước qua. Khẽ mở cửa vào trong, lúc này thì cô thấy em mình đã ngủ thiếp đi. Cô ngạc nhiên vì sao em mình lại mặc chiếc áo sơ mi đen đi ngủ.

Trời thì vẫn mưa, Ngọc Hân ngạc nhiên hơn nữa khi thấy em mình không khép cửa ở ban công lại. Cô lắc đầu ngao ngán đi tới đóng cửa rồi bước tới giường đắp chăn cho Ngọc Lan. Cô khẽ chạm vào màn hình laptop để tắt. Màn hình sáng lên, bên trong là bức ảnh Ngọc Lan chụp cùng một anh chàng nào đó.

Ngọc Hân nhìn kỹ bức hình thì cô thấy em mình đang rất vui, cô thấy khung cảnh xung quanh trông rất quen, hình như là cô đã từng đến đây. Ngọc Hân nghĩ nên thôi, chuyện của em cô mà. Cô bấm “shut down” rồi bước ra khỏi phòng. Tiếng mưa cùng tiếng nhạc vẫn văng vẳng vang lên, gió thổi lay những cành cây bên ngoài.

35. Chương 34: 449d

Đến bây giờ thì Ngọc Hân vẫn không biết tại sao đêm đó cô lại say như vậy, để rồi cô buông những lời thóa mạ vào Văn Vũ. Phải chỉ lúc đó cô lao tới ôm Văn Vũ thật chặt, nói với anh rằng cô yêu anh đến chừng nào, thì có lẽ giờ đây anh đang ở bên cạnh cô rồi.

Ngọc Hân không biết vì sao cô lại ngu ngốc như vậy, tại sao cô cứ liên tục đánh mất Văn Vũ. Cô ước gì giá như lúc ở bệnh viện, cô nhìn Văn Vũ với một ánh mắt khác, cô than thở và làm nũng với anh, thì mọi chuyện đã không kéo dài đến ngày hôm nay. Cô thật sự đã khiến Văn Vũ tổn thương khôn cùng, cô đã vứt đi sợi dây mà anh đã đeo cho cô, như cái cách cô vứt đi hạnh phúc của mình.

Ngọc Lan nói lại mọi chuyện với chị mình, từ lúc cô bắt đầu lên thăm Văn Vũ ở thành phố Đ đến lúc Văn Vũ rời đi. Mọi chuyện chỉ toàn do Ngọc Hân hiểu lầm mà ra cả. Có quá nhiều cơ hội để Ngọc Hân cứu vãn mọi chuyện và cô đều lần lượt đánh mất.

Chuyện cô đau khổ vốn dĩ là chuyện thường, chỉ đau lòng hơn là Ngọc Hân vô tình làm em mình đau buồn. Kể từ lúc Văn Vũ bỏ đi thì Ngọc Lan cứ ngồi mãi trong phòng nhìn chậu hoa, nhìn bức thư của anh, những tấm ảnh của Văn Vũ và em cô chụp chung.

Từ khi thấy Ngọc Lan như vậy thì cô hãy dẫn em mình đi chơi cùng, tối đến thì cô qua ngủ chung với Ngọc Lan hoặc nó qua ngủ chung với cô. Ngọc Lan hay mở cho cô xem những dòng tin nhắn của nó và Văn Vũ nhắn cho nhau. Đường như Văn Vũ chỉ nhắn lại cho Ngọc Lan vào những lúc đêm khuya, Văn Vũ rất kiệm từ trong những lần nhắn tin. Ngọc Hân nghĩ chắc là Văn Vũ hận cô lắm, bởi vì Văn Vũ chẳng bao giờ nhắn lại cho cô cả. Nghĩ đến đây thì cô lại thấy hận bản thân mình hơn.

Nhiều lúc Ngọc Lan nằm bên cô hỏi rằng. “Chị có buồn em về chuyện em yêu anh rể không.”

Ngọc Hân lúc đó bật cười. “Tất nhiên là không rồi cô nhóc.” Cô bấu má em mình. “Nếu chị buồn em thì chị tán thành em đến với anh ấy làm gì.”

Ngọc Lan thở dài. “Em biết mình yêu anh rể nhưng em chỉ muốn yêu như vậy thôi. Chị biết là anh rể luôn yêu chị không.”

Nghĩ đến vậy thì Ngọc Hân lại thấy tim mình đau nhói. Cô thật sự không hề biết Văn Vũ yêu cô như vậy. Chính vì không biết nên cô đã đánh mất anh.

“Anh sẽ thật sự hạnh phúc, nếu như lúc đó anh chỉ đơn phương chị em”, những lời Văn Vũ nói với Ngọc Lan khiến cô nghe lại chỉ muốn bật khóc.

“Chị nghĩ gì vậy.” Ngọc Lan nhìn chị mình.

Ngọc Hân thoát ra khỏi suy nghĩ và trở lại với thực tại. “Chị nghĩ về anh ấy.”

Vội khẽ cười rồi khoác tay Ngọc Lan bước đi. Tối nay cô rủ em mình và Hữu Kim đi bar C cho khuây khỏa. Tuấn Thanh mắc bận nên không đi được, Quỳnh Hương thì bận đi chơi với người yêu. Ngọc Hân nghĩ ba người là đủ rồi, cả ba người đều yêu Văn Vũ.

Một lát sau, khi đã uống xong vài ly. Ngọc Lan bỗng nhìn Hữu Kim thắc mắc. “Kim biết anh ấy sẽ ra đi đúng không.”

Hữu Kim ngạc nhiên. “Sao bây giờ Lan lại hỏi.”

Ngọc Lan thở dài. “Tự nhiên giờ Lan mới nghĩ tới.”

Hữu Kim nhấp một hớp rượu. “Lúc anh ấy đưa thư cho Kim nhờ chuyển cho Lan thì Kim đã biết rồi.”

“Kim có biết anh ấy đi đâu không.” Ngọc Lan nói nhanh.

“Kim biết.” Hữu Kim lắc đầu. “Nhưng Kim không thể nói được.” Hữu Kim nhú mày. “Sao Lan không hỏi anh ấy.”

Ngọc Lan xụ mặt xuống. “Lan hỏi mà anh ấy không nói.”

Hữu Kim nhìn Ngọc Hân. “Chị đã thử liên lạc với anh ấy chưa.”

Ngọc Hân lắc đầu. “Anh ấy không chịu bắt máy hay hồi đáp lại tin nhắn của chị.”

“Chị định tính sao.” Hữu Kim thấy Ngọc Hân ngơ ngác nên cậu khẽ cười. “Ý em là chuyện của chị với anh Hưng đó.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Thì vẫn vậy thôi. Chắc anh Hưng cũng biết chị đang có ý chia tay.”

Ngọc Lan nhìn chị mình. “Thì ra mấy bữa nay chị không đi chơi với anh Hưng nữa là vì vậy.”

“Chị hết yêu anh ta rồi sao. Chị không kết hôn nữa ư.” Hữu Kim nhếch môi cười.

Ngọc Hân nốc cạn ly rượu. “Từ đầu cho đến giờ chị chưa bao giờ yêu lại anh Hưng.” Cô khẽ cười. “Chị hận anh Vũ nên mượn hình bóng của anh Hưng thôi.” Cô nhìn Hữu Kim. “Em thấy chị khổ nạn lắm đúng không.”

Hữu Kim thản nhiên đáp. “Không.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Vì sao.”

“Vì chị từ chối anh Hưng ngay từ đầu. Chẳng qua chị sợ mình sẽ ảnh hưởng đến Lan nên mới chọn anh Hưng.” Hữu Kim khẽ cười. “Em biết chị làm vậy vì chị muốn tán thành cho Lan với anh Vũ. Em chỉ thấy tội nghiệp cho chị mà thôi.” Hữu Kim lắc đầu ngao ngán. “Vì chị đâu biết rằng anh ấy luôn yêu chị.”

Tự nhiên Ngọc Hân cảm thấy mình sắp khóc. “Vui quá ha.” Cô nói trong nghẹn ngào. “Chị và anh ấy luôn đánh mất nhau vì những chuyện không đâu.”

Hữu Kim thở dài. “Thà như chị và anh ấy là hai đường thẳng song song, còn hơn gặp nhau một lần rồi chia xa mãi mãi.”

“Như vậy thì còn tốt, vẫn còn cơ hội để gặp lại.” Ngọc Hân nhếch môi cười. “Chị và anh ấy như ban ngày và ban đêm. Ngày đi thì đêm tới, đêm qua thì ngày đến. Chẳng bao giờ anh ấy và chị có thể gặp nhau.”

Thật sự sẽ như vậy sao, cô và Văn Vũ không bao giờ có thể gặp lại. Chỉ nghĩ đến đó là tim cô lại muốn như vỡ nát. Cô khẽ nhìn Ngọc Lan và thấy mặt em mình rất u sầu. Có lẽ so với cô thì Ngọc Lan còn đau khổ hơn nhiều.

36. Chương 35: 477d

Mặc dù vốn biết trước được rằng việc mình bỏ đi sẽ khiến nhiều người không thích, nhưng Văn Vũ không ngờ đến họ lại tức giận hoặc thậm chí nổi điên lên đến mức anh thể không ngờ tới được. Đầu tiên là Hữu Kim, khi anh nhờ cậu ta chuyển giúp bức thư của mình cho Ngọc Lan thì sắc mặt của Hữu Kim như muốn nhào tới giết chết anh.

“Lần này thì anh định đi đâu.” Hữu Kim trợn mắt nhìn anh.

Biết rõ không thể nói dối nên Văn Vũ đành khẽ cười. “Công ty chuyển anh xuống thành phố N.”

Hữu Kim nói lớn. “Anh định đi trong bao lâu.”

Văn Vũ gãi đầu. “Lâu nhất có thể.” Anh dụ ngọt Hữu Kim. “Em đừng nói chuyện này với ai nha.”

Hữu Kim gật đầu. “Em biết rồi. Mà anh nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Khi nào dành đủ tiền thì em ra thăm anh.”

Người tiếp theo là Quốc Bảo và Mỹ Lệ, hai cô cậu này mắng Văn Vũ xối xả mà không cho anh nói lại một lời nào. Có điều không như Hữu Kim, hai cô cậu bảo rằng khi nào bốc lịch off dài ngày được, thì lúc đó họ sẽ gọi cho anh, rồi tới đó vừa đi thăm, vừa đi du lịch luôn một thể.

Rồi đặc biệt là một người, một người duy nhất mắng Văn Vũ, sát mặt anh không ra gì nhưng anh phải bật cười đáp lại, đó là bà chị Ngân quản lý cũ của anh. Thực ra thì Văn Vũ đưa đơn xin nghỉ việc chứ không phải là xin chuyển cửa hàng. Nhưng anh không biết vì sao chị Ngân lại biết được chuyện đó, anh nghĩ chắc là công ty nói lại. Chị Ngân điện cho anh mắng mỗ các kiểu, liên tục trách móc tại sao anh lại quyết định dại dột và ngu xuẩn như vậy. Cuối cùng chị Ngân bảo với anh là đã đề xuất ý kiến với công ty chuyển công tác cho anh ra khỏi thành phố H.

Hai ngày sau thì công ty hồi đáp lại với anh và ra quyết định bổ nhiệm anh đi công tác ở thành phố N, công ty không chấp thuận đơn xin nghỉ việc của anh. Ngoài ra để điều anh ra thành phố N, thì công ty miễn cưỡng bốc một nhân viên ở đây để điều vào lại thành phố H. Thế là tự nhiên chỉ vì anh mà lại gây ra nhiều vướng mắc như vậy, anh cảm thấy bản thân mình thật không xứng với điều đó.

Sau đó chị Ngân điện thoại mời anh vào lại thành phố H để tham dự đám cưới của chị. Anh này tên Thành, một nhân viên làm việc ở phòng nhân sự của công ty. Văn Vũ chưa kịp nói gì thì bà chị này đã ra lệnh, nếu anh không vào thì sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa chị em với anh. Thật sự thì anh chỉ muốn chúc mừng trước thôi mà.

Giờ đây đang ngồi trên xe vào lại thành phố H, Văn Vũ chợt nghĩ tới việc gặp lại Ngọc Hân, anh không biết cô có tới tham dự đám cưới của chị Ngân hay không. Nếu có thì anh phải làm sao, anh không thể trốn về được, ngày vui của chị Ngân kia mà.

Anh có nên gặp lại Ngọc Lan không. Kể từ lúc cô nhóc đọc được bức thư của anh, thì cô nhóc liền nhắn tin cho anh trách móc, tại sao anh lại bỏ đi mà không nói một lời nào với cô. Anh phải xin lỗi các kiểu thì cô nhóc mới bỏ qua. Nhiều lần Ngọc Lan nhắn tin hỏi anh đang ở đâu nhưng anh đều giả ngơ, anh chỉ trả lời những câu hỏi khác hoặc hỏi lại cô nhóc chuyện học hành và sức khỏe. Anh sợ mình lại mềm lòng khi cô nhóc tiếp tục ra thăm. Anh nghĩ mình nên để Ngọc Lan đi tìm hạnh phúc riêng của em ấy. Anh không muốn mình cướp đoạt đi tương lai của cô nhóc.

Sau một hồi thì Văn Vũ cũng tới nhà hàng tổ chức tiệc cưới của chị Ngân. Nhanh chân bước vào trong, Văn Vũ đã thấy bà chị già của mình đang đứng cùng với chú rể. Anh vội tiến tới khẽ cười rồi chào hỏi.

“Sao mày tới sớm vậy.” Chị Ngân liếc mắt nhìn anh.

Văn Vũ khẽ cười. “Chị biết em ngại không muốn gặp những người khác mà.” Anh nói tránh như vậy, anh hy vọng chị ta sẽ hiểu.

Chị Ngân hứ lên một tiếng. “Chị biết rồi. Thôi may ghi vài chữ chúc mừng cho vợ chồng tao đi.”

Văn Vũ lắc đầu mỉm cười rồi bước qua bàn bên cạnh. Sau khi bỏ tiền mừng cưới vào thùng, anh nhìn sang cuốn sổ, anh bắt đầu viết những lời chúc phúc.

“Chúc hai anh chị trăm năm hạnh phúc.” Sau đó Văn Vũ kí tên bên dưới. “VV.” Viết tắt của tên Văn Vũ. Anh sợ mọi người phát hiện ra mình tới dự đám cưới.

Chào hỏi xong, Văn Vũ vào trong rồi bước lên tầng hai. Nơi anh có thể trốn mặt mọi người. Chị Ngân cũng hiểu ý nên đã mách bảo anh trước, rằng Ngọc Hân và những nhân viên của anh sẽ ngồi ở bàn trước lễ đài.

Văn Vũ nhìn quan cảnh xung quanh, những chiếc bong bóng được trang bày trong tiệc cưới, anh chợt nghĩ đến mình. Phải chăng anh cũng đã từng ước ao một đám cưới như vậy với Ngọc Hân. Văn Vũ khẽ nhếch môi cười khinh bỉ với chính mình, anh là ai kia chứ.

Rồi điều gì đến cũng đến, Ngọc Hân, Ngọc Lan, Hữu Kim, Quốc Bảo và Mỹ Lệ tới cùng một lúc, anh nghĩ chắc họ đi chung xe với nhau. Anh thấy Ngọc Hân mang chiếc váy màu trắng, không khó để nhận ra cô nổi bật so với những người khác. Ngọc Lan thì ăn mặc đơn giản hơn, cô nhóc cũng mang chiếc áo sơ mi trắng và quần jean đen, lại là bộ trang phục cô nhóc lên thăm anh, chỉ thiếu cái ba lô nữa là đủ một bộ. Hữu Kim thì mang bộ đồng phục đen đi làm, còn Quốc Bảo và Mỹ Lệ thì mang đồ cặp với nhau. Chiếc quần jean xanh với áo thun màu trắng.

Văn Vũ vội thấy Hữu Kim nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó. Khi cậu ta đánh ánh mắt lên lầu thì anh liền lui ra sau né mặt ngay. Anh không biết Hữu Kim đã thấy anh chưa.

Một vài phút sau thì khách bắt đầu vào đông hơn, buổi tiệc sắp bắt đầu. Văn Vũ ngồi trên bàn nhìn xuống khán đài, anh lại nghĩ về cảnh mình mặc bộ đồ âu phục đứng trên đó. Rồi hình ảnh Ngọc Hân mang chiếc váy cưới nhìn anh mỉm cười, cô đang tiến về khán đài trong sự ngưỡng mộ và những lời chúc phúc của mọi người.

Hữu Kim thở dài một tiếng. “Anh núp ở đây sao.”

Giật mình trở lại, Văn Vũ nhìn Hữu Kim khẽ cười. “Sao em biết anh ở đây.”

Hữu Kim lắc đầu chê bai. “Chữ viết của anh trong cuốn sổ, cả chữ ký viết tắt nữa.”

“Sao em lại nhận ra được.” Văn Vũ ngạc nhiên khi nghe cậu ta nói như vậy.

“Anh nghĩ em là ai. Làm việc với anh bao nhiêu lâu, xem anh viết bao nhiêu cái biên bản với ký biết bao nhiêu giấy tờ.” Hữu Kim giả vờ tức giận. “Mà lại không nhận ra được sao.”

Thì ra là vậy, Văn Vũ tò mò nhìn Hữu Kim. “Sao em lại lên đây.”

“Thì lên chào hỏi anh một tiếng chứ sao.” Hữu Kim nói lớn.

Văn Vũ mỉm cười. “Em xuống đi. Mắc công mọi người lại biết anh ở đây thì mệt nữa.”

Hữu Kim liếc mắt nhìn anh. “Anh định khi nào thì về lại.”

Văn Vũ ừm một tiếng. “Khoảng trưa mai anh thì anh về lại.”

“Anh định né tránh chị Hân đến khi nào nữa.” Hữu Kim dịu mắt xuống. “Chị Hân yêu anh nhiều lắm đó. Anh quay lại với chị ta đi.”

Văn Vũ trầm ngâm giây lát. “Anh nghĩ mình và chị ấy nên dừng lại là hay nhất.” Anh nhìn sang chỗ khác để giấu đi đôi mắt đang đỏ hoe.

Hữu Kim thấy vậy nên cũng thở dài rồi bước xuống. Chị Ngân và anh Thành đang ở trên khán đài, buổi tiệc chính thức được bắt đầu. Nhiều món ngon được bưng lên nhưng Văn Vũ chẳng thèm đụng đũa, cũng may anh ngồi vào bàn, mà đa số là các bậc cha chú nên mọi người chỉ tập trung vào việc cụng ly.

Điện thoại Văn Vũ khẽ rung, anh móc ra xem thì thấy Ngọc Lan đang điện. Văn Vũ cố tình không bắt máy nhưng điện thoại anh vẫn rung lên liên tục. Một lát sau thì Văn Vũ mở ra xem thì thấy tin nhắn, cô nhóc cũng biết anh đang ở đây và lại là nét chữ của anh.

Sao nhiều chữ như vậy lại đi chú ý đến chữ viết của tôi, Văn Vũ thấy mệt trong đầu.

Trời gần về tối, bữa tiệc dần đi đến hồi kết. Văn Vũ xin phép mọi người đi về trước. Ra tới cổng thì anh gặp bà chị Ngân già đang từ biệt khách. Vội tiến tới khẽ cười rồi bắt tay, chị Ngân cảm ơn anh riu rít và hẹn ngày sẽ ra thành phố N để thăm anh.

Giờ chẳng biết đi đâu, Văn Vũ định lang thang đi dạo một chút rồi về khách sạn ngủ. Đang khuây khỏa trong lòng thì Ngọc Lan lại điện tới. Văn Vũ cảm thấy phải bắt máy nên anh liền ấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo.” Văn Vũ khẽ nói vào điện thoại.

“Anh đang ở đây đúng không.” Ngọc Lan hỏi hả.

Văn Vũ bật cười. “Lâu ngày mới được nghe lại giọng em.”

Ngọc Lan nói giọng run run. “Mình gặp nhau được không anh.”

“Thôi trời tối rồi, em về nghỉ cho khỏe.” Văn Vũ từ chối.

Ngọc Lan nhe răng. “Em muốn gặp anh.”

Văn Vũ hít một hơi thật sâu vì anh không thể chối từ. “Cũng được em, quán cà phê C lúc trước nha.” Anh cảm thấy thương cô nhóc, anh sợ cô nhóc buồn.

Văn Vũ ngồi đợi một lúc thì Ngọc Lan cũng tới. Cô nhóc thấy anh liền đi nhanh tới. Gọi món xong thì cô nhóc chỉ cúi đầu xuống, lâu lâu ngược mắt lên nhìn anh. Văn Vũ nghĩ hình như Ngọc Lan đang khóc, anh thấy mắt cô nhóc đỏ hoe.

“Em hẹn anh ra đây chỉ để nhìn thôi sao.” Văn Vũ cố tình khơi chuyện với cô nhóc.

Ngọc Lan nhìn anh với nước trên khóe mắt. “Anh vào đây đi đám cưới, sao không nói cho em biết.”

Văn Vũ khẽ cười. “Anh ngại mọi người. Em dự đám cưới có thấy vui không. Mà sao em lại nhận ra chữ viết của anh.”

Ngọc Lan đưa tay quệt nước mắt nhìn anh. “Bức thư của anh, cuốn sổ tâm sự của anh và cả chữ VV nữa.” Ngọc Lan lại cúi mặt xuống. “Em nhìn nét chữ là nhận ra ngay liền.”

Thì ra là vậy, hèn gì, Văn Vũ nghĩ ngợi rồi nhìn Ngọc Lan. “Em vẫn chưa trả lời anh. Em ăn đám cưới vui không.”

“Không.” Ngọc Lan đáp nhanh.

Văn Vũ ngạc nhiên rồi thắc mắc. “Sao không. Anh thấy thức ăn ngon lắm mà.”

Ngọc Lan chỉ tay vào anh. “Tại anh, tại em diện mà anh không bắt máy.” Ngọc Lan lại thút thít. “Em tưởng anh giận em, anh ghét em nên không chịu gặp.”

Văn Vũ thở dài rồi lắc đầu. “Nhóc con này, sao lại nghĩ ngợi như vậy chứ. Anh thương em không hết thì lấy đâu ra mà giận với ghét.” Anh khẽ cười. “Vậy em ăn gì chưa.”

Ngọc Lan lắc đầu. “Chưa, chỉ mới ăn vài miếng.”

Văn Vũ bật cười. “Thôi được rồi, chút nữa anh dẫn em đi ăn bù được chưa.”

“Đạ được.” Ngọc Lan mỉm cười còn nhanh hơn cả chớp mắt.

Đang ngồi trò chuyện thì Hữu Kim điện tới, cậu muốn rủ Văn Vũ đi nhậu, có cả Quốc Bảo dự cùng nữa. Văn Vũ liền đồng ý ngay lập tức, anh rủ Ngọc Lan đi với mình. Mọi người gặp nhau tại quán nhậu xưa cũ, nơi anh và mấy cậu hay tụ tập. Rồi anh và mọi người kể cho nhau nghe về những chuyện thời gian qua, tất cả đều bật cười như chưa có chuyện gì xảy ra. Văn Vũ có cảm giác thật thích thú khi anh không còn vướng bận những suy nghĩ khác. Nhậu đến khi mọi người đều say thì tất cả ra về.

Ngọc Lan khoác tay Văn Vũ. “Sáng mai em qua rủ anh đi ăn sáng được không.”

Văn Vũ gật đầu. “Nếu em mời anh.” Anh khẽ cười. “Anh hết tiền rồi.”

“Tất nhiên là được rồi.” Ngọc Lan mỉm cười rồi trầm ngâm giây lát. “Chị Hân yêu anh lắm đó. Anh quay lại với chị ấy đi.”

Sao ai cũng nói câu này vậy trời, Văn Vũ trầm nghĩ rồi khẽ nói. “Em biết là anh không thể mà.”

Ngọc Lan nói nhanh. “Sao lại không thể. Chị Hân với anh Hưng không có gì hết á. Chẳng qua là chị Hân tưởng em và anh quen nhau, nên chị mới cặp anh Hưng. Chị làm như vậy chỉ để muốn chúng ta khỏi phải ái ngại thôi.”

“Anh biết mà. Chị ấy nói với anh mọi chuyện rồi.” Văn Vũ thở dài. “Chỉ là anh không chấp nhận chị ấy thôi.” Anh nói lớn. “Khi nào thì em mới chịu dẫn bạn trai ra mắt anh.”

Ngọc Lan cúi mặt xuống. “Khi nào anh dẫn bạn gái ra mắt em, thì em dẫn bạn trai ra mắt anh.”

“Vậy nếu anh không yêu ai nữa, thì em cũng như vậy mà ở giá đến suốt đời.” Văn Vũ tò mò hỏi cô nhóc.

“Tất nhiên rồi.” Ngọc Lan ngược mặt lên mỉm cười. “Nếu anh lo cho hạnh phúc của em, thì anh lo có bạn gái đi.”

Văn Vũ nhếch môi cười. “Hay quá ha.” *Thật sự thì em đã nói tất cả mọi chuyện với anh, từ chuyện hiểu lầm, cho đến những chuyện khác. Anh thấy mình cũng thật quá tàn nhẫn, nhưng chỉ là anh nghĩ hai người đừng nên liên hệ với nhau nữa. Anh nghĩ em nên kết hôn với Quốc Hưng là đúng và tốt nhất. Giống như những gì anh từng nghĩ, chuyện tình của chúng ta chỉ thật sự hạnh phúc, nếu dừng lại chỉ bằng việc anh yêu em đơn phương*, Văn Vũ nghĩ ngợi trong lúc đi dạo với Ngọc Lan.

Sau khi tiễn nhau một đoạn thì Văn Vũ về lại khách sạn gần đó, Ngọc Lan thì bắt taxi về lại nhà. Đúng như lời hẹn, sáng hôm sau thì Ngọc Lan đã đứng trước khách sạn điện cho Văn Vũ. Sau khi ăn sáng và đi

đạo một chút thì cô tiễn anh ra sân ga. Thú thật thì Văn Vũ cũng muốn biết cảm giác đi tàu như thế nào, do vậy anh mới nảy ý ra ga mua vé về lại thành phố N.

Ngọc Lan nhìn Văn Vũ với gương mặt buồn bã. “Em có thể ôm anh được không.”

Văn Vũ gật đầu khẽ cười. “Tất nhiên là được cô nhóc ạ.”

Dứt lời thì Ngọc Lan lao tới ôm chầm lấy Văn Vũ. Cô mặc kệ việc mình đang đứng giữa sân ga. Văn Vũ nghĩ cô nhóc đang khóc, anh cảm thấy vai áo mình bị ướt.

Ngọc Lan khẽ nói. “Em có thể ra thăm anh được không.”

Văn Vũ thở dài tựa như một mối. “Em ra thăm anh như vậy, thì thời gian đâu mà em đi kiếm bạn trai.”

“Anh ghét em lắm đúng không.” Ngọc Lan bật khóc nhìn anh.

Văn Vũ đẩy Ngọc Lan ra rồi nhìn cô nhóc với ánh mắt trĩu mến. Anh đưa tay lên quệt ngang nước mắt của Ngọc Lan. “Cô nhóc ngốc nghếch của anh. Đến khi nào thì em mới biết rằng anh luôn thương em hả.” Anh bấu má Ngọc Lan một cái nhẹ.

“Vậy là em ra thăm anh được đúng không.” Ngọc Lan ngược mắt nhìn anh như đứa con nít nhìn mẹ mình.

“Ừm, tất nhiên là được.” Văn Vũ lay nhẹ mũi của Ngọc Lan. “Nhưng phải nói trước với anh nha. Đừng đột ngột bay ra rồi anh xin off không kịp.”

Ngọc Lan lại ôm chầm lấy Văn Vũ. “Dạ em biết rồi.” Cô mừng quýnh lên như vừa được ban tặng gì đó.

Tiếng tàu vang tới, âm thanh xình xịch của bánh tàu vang to dần trong tai. Đến lúc Văn Vũ phải lên đường, anh mỉm cười chào từ biệt Ngọc Lan rồi bước lên. Cô nhóc đứng nhìn anh mỉm cười rồi vẫy tay chào.

Đoàn tàu lăn bánh và Ngọc Lan vẫn chạy theo. Văn Vũ sợ Ngọc Lan gặp nguy hiểm nên mới nhìn cô lắc đầu. Ngọc Lan hiểu ý của Văn Vũ nên dừng lại. Bóng cô xa dần và hình ảnh của cô vẫn còn đọng trong tâm trí Văn Vũ.

Tàu chạy được một thời gian thì Văn Vũ ra đứng ngoài hành lang rồi nhìn ra cửa sổ. Gió thổi vào làm lay nhẹ mái tóc anh. Văn Vũ thấy cảm giác thật tuyệt. Những quan cảnh bên ngoài lướt qua mắt anh, những hình ảnh thanh bình và nên thơ, anh cảm thấy lòng mình thật an nhiên và tự tại.

Văn Vũ chợt nghĩ đến Ngọc Hân và anh chợt nhớ đến lời của bài hát nào đó, rằng cuộc tình nào cũng phai pha, tôi hy vọng mình là một sân ga nhỏ dọc đường trong chuyến tàu em đi qua. Văn Vũ chẳng nhớ kỹ, anh

chỉ nhớ mang máng như vậy.

Trong cuộc đời tựa như một chuyến tàu, có rất nhiều sân ga em đi qua trong hành trình của mình và anh chỉ muốn mình là cái một sân ga nhỏ trong nhiều sân ga khác. Em ghé qua một lần và đi mãi, anh ước em là đoàn tàu một chiều và sân ga của anh chỉ đón một chuyến tàu của em. Em đi qua rồi và sân ga của anh cũng lụi tàn theo đó. Anh hy vọng em tới được sân ga mà em hằng mong muốn, nơi sân ga ở đâu đó trong đoạn đường phía trước, Văn Vũ nghĩ thầm và bật khóc.

37. Chương 36: D155

Sau khi Ngọc Hân thuật lại lời Quốc Hưng thì Ngọc Lan hẹn tối nay sẽ đi ăn cùng với hai người. Ngọc Lan thì muốn tự mình đi tới, còn Quốc Hưng lại muốn đón cả hai cùng đi. Cuối cùng thì Ngọc Lan cũng miễn cưỡng leo lên xe ngồi với bộ mặt chẳng mấy vui vẻ.

Quốc Hưng chở hai người đến nhà hàng C để dùng bữa. Anh muốn đãi một bữa thịnh soạn nên gọi rất nhiều món, thấy vậy nên Ngọc Hân cũng chỉ khẽ cười rồi đóng menu lại. Ngọc Lan thì không như vậy, cô lên tiếng chỉ muốn dùng món bò nướng, còn lại không muốn ăn gì thêm. Hai người vô cùng sững sốt trước thái độ của Ngọc Lan.

Cảm thấy hơi hổ thẹn nên Ngọc Hân liền mở chuyện để xua tan đi bầu không khí khó chịu này. Thức ăn được đưa lên và sự im lặng vẫn tiếp diễn. Ngọc Lan chỉ chăm chú vừa ăn, vừa uống rượu liên hồi. Ngọc Hân cũng bất ngờ khi thấy em mình uống rượu nhiều như vậy.

“Sao em uống nhiều vậy.” Ngọc Hân nhìn em mình với ánh mắt thắc mắc.

Ngọc Lan dừng lại nhìn chị mình. “Lâu lắm mới được anh Hưng dẫn đi ăn. Tại sao em không nhân cơ hội này mà uống cho đã.” Cô nháy mắt với chị mình.

Quốc Hưng ngạc nhiên. “Dạo này em có chuyện gì không vui à.”

“Sao anh lại nói vậy.” Ngọc Lan khẽ cười. “Anh có thể cho em biết vì sao không.”

“Vì nãy giờ anh nhìn thấy em cứ buồn buồn.” Quốc Hưng mỉm cười.

Ngọc Lan đan hai tay lại với nhau rồi chống lên bàn nhìn Quốc Hưng. “Vậy trước giờ anh thấy em vui lúc nào chưa.”

Quốc Hưng suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu. “Hình như là chưa.”

Ngọc Lan khoanh hai tay lại. “Vây trước giờ em đều như vậy cả mà. Có gì đâu mà anh phải ngạc nhiên.” Cô nháy mắt với anh.

“Em còn buồn chị về chuyện hôm kia sao.” Ngọc Hân dò hỏi.

“Chuyện hôm kia là chuyện gì vậy chị.” Ngọc Lan uống cạn ly rượu.

Ngọc Hân biết em mình giả vờ nên nhếch môi cười. “Chuyện chị hỏi em về chàng trai giao cơm ấy.”

“Chả phải em đã nói với chị là em đùa rồi sao.” Ngọc Lan nhìn chị mình. “Em chỉ muốn xem phản ứng của chị thôi.”

“Phản ứng gì vậy.” Quốc Hưng chen vào. “Có thể kể cho anh nghe với được không.”

Ngọc Lan liền khẽ cười. “Bạn học em giao cơm đến văn phòng. Chị Hân thấy em cười với người ta nên thắc mắc.” Cô liếc mắt nhìn sang chị mình. “Em mới giả vờ nói láo rằng đó là bạn trai của em. Chị Hân tưởng thật.” Ngọc Lan khẽ cười nhìn Quốc Hưng. “Cho đến khi chị ấy hỏi bạn em thì mới biết.”

“Em lừa chị chỉ để muốn xem phản ứng của chị thôi sao.” Ngọc Hân giả vờ bực em mình

Ngọc Lan liền đưa tay sang nắm tay chị mình. “Em chỉ đùa với chị thôi mà.”

“Vây thật sự thì em có bạn trai chưa.” Quốc Hưng thắc mắc.

Ngọc Lan thu tay lại rồi chống cằm nhìn Quốc Hưng. “Tất nhiên là em có người yêu rồi.”

“Em lại muốn xem phản ứng của anh Hưng sao.” Ngọc Hân nhếch môi cười. “Hay lại nói anh đồng nghiệp hoặc anh nào đó là người yêu của mình.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Em nói thật. Em có người yêu rồi.”

“Anh ta là ai. Em có thể bật mí cho anh với chị Hân biết được không.” Quốc Hưng tò mò muốn biết.

Ngọc Lan ừm một tiếng. “Anh ấy đang chờ em đến với anh ấy.”

Quốc Hưng bật cười. “Còn gì nữa không, em bật mí tiếp đi.” Anh gặng hỏi.

“Anh ấy hiện tại không có ở đây.” Ngọc Lan mỉm cười. “Mọi người cứ biết là em đang yêu xa đi. Em không

bật mí thêm gì nữa đâu.”

Không khí bữa ăn trở nên vui vẻ hơn từ lúc đó, Ngọc Hân thấy vậy cũng mừng thầm ra mặt. Ngọc Lan và Quốc Hưng tiếp tục thảo luận về vấn đề yêu xa và cô thì lại tiếp tục bị bỏ rơi. Tối lượt cô nốc rượu.

Từ bữa đó thì có vẻ Ngọc Lan vui vẻ hơn. Nhiều lần Ngọc Hân thấy em mình hồn hởi cười đùa trong văn phòng với đồng nghiệp, thấy vậy mà cô cũng vui thay. Anh chàng bạn Ngọc Lan vẫn hằng ngày tới giao cơm. Cũng hơi tò mò nên có bữa cô bảo Ngọc Lan đặt hai suất để hai người cùng ăn. Cô xem bộ thì cơm cũng có vẻ ngon.

Đang suy nghĩ thì Ngọc Hân chợt thấy bên ngoài hình như đang mưa, mưa rất to. Mấy ngày nay đài dự báo thời tiết bảo rằng đang có một vùng áp thấp di chuyển tới, nên sẽ có những đợt mưa rất to, kèm theo sấm chớp và gió lớn kéo dài trong vài ngày. Những lúc như thế này thì đầu cô lại bỗng thấy nhói đau.

Ngọc Hân đứng dậy và tiến tới sát tấm kính để ngắm quan cảnh bên ngoài. Trời sập tối, gió thổi mạnh khiến những cơn mưa như tát nước vào người đi đường. Những cây dù để dưới bãi giữ xe bị thổi ngã rạp xuống đất, nhiều bảo vệ đang hối hả chạy ra kéo vào trong.

Lúc này thì Ngọc Lan đang ở trong văn phòng của bộ phận kế hoạch và chiến lược. Cô đang chăm chú làm việc trước laptop thì nghe những đồng nghiệp bàn tán về thời tiết bên ngoài. Tò mò ngược mặt lên nhìn, Ngọc Lan sực nhớ rằng đêm qua cô quên đóng cửa sổ. Cô lo lắng chậu hoa ở trên bàn không biết có bị làm sao không. Vội nhìn đồng hồ mới khoảng mười giờ, phải hơn một tiếng nữa mới tan ca. Ngọc Lan lo lắng nên vội bốc điện thoại để gọi về nhà.

“Alo, dì Tư hả.” Ngọc Lan lo lắng.

“Dì Tư đây con.” Một giọng phụ nữ đáp lại trong điện thoại.

Ngọc Lan nói nhanh. “Dì Tư lên phòng con đóng giúp cửa sổ lại giúp con với.”

Dì Tư đáp. “Dì biết rồi, dì chạy lên giờ.”

Ngọc Lan vội cảm ơn rồi cúp điện thoại. Cô thở phào nhẹ nhõm, cô sợ những cơn gió sẽ thổi hư mất chậu hoa. Hít một hơi thật sâu, Ngọc Lan lại lao đầu vào làm việc.

Đến giờ tan ca, Ngọc Lan vội chạy nhanh ra khỏi văn phòng và leo lên xe. Vội chạy nhanh lên phòng, Ngọc Lan bước vào trong với áo sơ mi trắng và chiếc váy đen ướt đầm. Nước từ trên người cô nhỏ xuống sàn thành những vũng nhỏ. Ngọc Lan nhìn về phía bàn với vẻ mặt hoảng hốt hơn bao giờ hết. Cô vội lao tới với đôi mắt đỏ hoe. Trên bàn không còn chậu hoa nữa, những cây hoa được trưng lại trong một cái chén mới.

“Dì Tư, dì Tư ơi.” Ngọc Lan lao xuống nhà và kêu lớn với giọng hoảng hốt.

Dì Tư chạy từ nhà bếp ra. “Dì Tư đây con.”

Ngọc Lan chạy tới nắm chặt cánh tay dì Tư. “Chậu hoa của con đâu rồi. Chậu hoa con để trên bàn đâu rồi.”

“Lúc này dì Tư lên thì đã thấy chậu hoa bị gió thổi văng xuống đất. Vội đóng cửa sổ lại, rồi dì chạy xuống lấy cái chén lên thay. Chiếc chậu bị vỡ thành nhiều mảnh nên dì đem vứt vào thùng rác rồi.” Dì Tư chậm rãi kể lại.

Ngọc Lan bật khóc. “Cái chậu đó dì vứt ở đâu rồi.”

Dì Tư vừa chỉ tay ra bên ngoài sân thì Ngọc Lan liền lao ra. Mưa vẫn tuôn xối xả nhưng cô vẫn không màng tới. Chạy nhanh về phía thùng rác ở phía trước, Ngọc Lan bị vấp té ngã rầm xuống nền sân. Mặc cho máu từ chân và tay chảy ra, Ngọc Lan đứng dậy và tiếp tục chạy tới. Bật tung nắp thùng ra tìm kiếm nhưng cô vẫn không thấy gì cả. Dì Tư và bác Năm cầm dù hối hả chạy ra.

“Cô Lan mau vào trong nhà kẻo bị cảm.” Vừa nói, bác Năm vừa che dù kéo Ngọc Lan vào trong.

Ngọc Lan khựng lại không muốn đi. “Không, con không vào. Con phải tìm cho được cái chậu.”

“Cái chậu không còn ở đây đâu con. Xe rác mới đi ngang qua đổ hết rồi. Nghe lời dì Tư vào nhà đi con.” Dì Tư khuyên nhủ.

Ngọc Lan ngồi bệt xuống nước trong tuyệt vọng, nước mắt cô không ngừng chảy xuống, cô òa lên khóc trong sự đau đớn tột cùng của bản thân. Phải vất vả lắm thì hai người họ mới dìu cô được vào trong nhà. Ngọc Lan ở trong phòng tắm gần một tiếng đồng hồ, tiếng khóc của cô vang lên khiến dì Tư ở bên ngoài rất sốt ruột, dì Tư phải đập cửa liên hồi để khuyên nhủ.

Sau khi được dì Tư thay quần áo giúp, Ngọc Lan cuộn tròn mình trong chăn và ngủ thiếp đi. Tối hôm đó Ngọc Lan cứ nằm mãi trong phòng và không chịu ăn uống gì cả, mặc cho dì Tư khuyên răn thế nào cũng không chịu.

Trở lại với Ngọc Hân, sau khi tan ca thì cô vội chạy về nhà và nghe dì Tư thuật lại mọi chuyện. Mẹ cô thì đã đi du lịch với mấy bà bạn, lo lắng cho Ngọc Lan, cô chạy lên phòng em mình. Vào trong thì cô thấy Ngọc Lan đang nằm trên giường, vừa nằm Ngọc Lan vừa xem những bức hình trong laptop. Trời thì vẫn đang mưa.

Ngọc Hân tiến tới ngồi cạnh em mình. “Sao em lại như vậy.” Thấy Ngọc Lan không trả lời nên cô liền thở dài. “Em xuống nhà ăn cơm với chị đi.”

Ngọc Lan lắc đầu không nói, cô gập màn hình rồi lấy chăn trùm đầu mình lại. Ngọc Hân tiếp tục khuyên

em mình nhưng chả thấm vào đâu. Biết nó cứng đầu giống mình nên cô đành bắt lực đi xuống. Sau đó cô nhờ dì Tư bưng bình nước trái cây lên trên phòng. Cô hy vọng Ngọc Lan khóc hết nước mắt thì sẽ cảm thấy khát.

Sáng hôm sau, trước khi đi làm thì Ngọc Hân ghé qua phòng Ngọc Lan xem thử tình hình ra sao. Em cô vẫn vậy, vẫn nằm im trên giường. Thấy bình nước trái cây thì đã vơi đi rất nhiều, cô yên tâm bước xuống.

Điện thoại vang lên, Ngọc Lan vẫn nằm im không chịu bắt máy. Tiếp tục vang lên lần thứ hai, lúc này cô mới bật dậy cầm lấy điện thoại. Màn hình hiện lên chữ Hữu Kim.

Ngọc Lan ấn nút nhận cuộc gọi. “Alo.”

“Lan hả, Kim đây. Gặp Kim ở quán cà phê C bữa trước nha. Anh ấy nhờ Kim chuyển lời đến Lan.” Hữu Kim tạm biệt và cúp máy ngay sau đó.

Bật dậy ngay lập tức, Ngọc Lan lao vào nhà vệ sinh để sửa soạn. Một lúc sau thì Ngọc Lan được chị Ba chở tới quán. Bước nhanh vào trong nhưng không thấy Hữu Kim, Ngọc Lan liền chạy lên tầng hai. Ở bên cạnh cửa sổ, Hữu Kim đang ngồi trầm tư suy nghĩ.

“Kim.” Ngọc Lan khẽ nói sau khi gọi món xong.

Hữu Kim lắc đầu. “Sao nhìn Lan tiêu tụy vậy.” Hữu Kim đặt túi xách bên cạnh lên trên bàn. “Anh ấy nhờ Kim chuyển tới Lan này.”

Ngọc Lan nhìn túi xách ngạc nhiên nên liền mở ra. “Sao trong đây nhiều chậu vậy. Chẳng lẽ nào.” Ngọc Lan nhìn Hữu Kim sửng sốt.

“Ừm, tối qua anh ấy tới gặp Kim và nhờ Kim mua hộ giúp mấy cái chậu để đưa cho Lan.” Hữu Kim thở dài.

Ngọc Lan rưng nước mắt. “Anh ấy còn nói gì nữa không.”

“Anh ấy bảo Lan là chỉ có cái chậu thôi mà. Đâu cần Lan phải làm khổ bản thân mình như vậy. Hôm qua anh ấy thấy được nên đau lòng lắm.” Hữu Kim lắc đầu. “Anh ấy chỉ nhờ Kim nói lại như vậy thôi.”

“Anh ấy thế nào.” Ngọc Lan bật khóc.

Nhân viên bưng ly cà phê tới nên hai người tạm dừng lại. Sau đó Hữu Kim khẽ cười. “Anh ấy vẫn như vậy.”

“Kim có hay gặp anh ấy không.” Nước mắt Ngọc Lan chảy xuống trên gò má.

Hữu Kim nhú mày. “Chỉ thỉnh thoảng thôi. Lan không gặp anh ấy sao.”

Ngọc Lan lắc đầu trong khi nước mắt vẫn rơi. “Hiếm khi anh ấy ghé thăm Lan lắm.”

“Lan đừng buồn. Chẳng phải anh ấy luôn ở bên cạnh Lan sao.” Hữu Kim an ủi. “Nếu không thì làm sao anh ấy bảo Kim mua chậu cho Lan.”

Ngọc Lan mếu máo gượng cười. “Cảm ơn Kim.”

Ngọc Lan sau đó cùng Hữu Kim nói chuyện tiếp với nhau. Nhìn Ngọc Lan hình như đã vui hơn trước. Cô揩 lau nước mắt rồi mỉm cười trò chuyện. Gió bên ngoài thổi mạnh qua, cô không biết liệu trời có mưa nữa không.

Đến giờ trưa, cảm thấy lo lắng cho Ngọc Lan em mình. Ngọc Hân vội lao nhanh về nhà. Bước lên phòng thì cô thấy Ngọc Lan đang ngồi im trên ghế, đầu gục trên bàn nhìn chậu hoa.

“Em đã ăn uống gì chưa.” Ngọc Hân bắt ngờ nói.

Ngọc Lan quay lại nhìn cô. “Rồi chị.”

Ngọc Hân ngồi xuống bên cạnh chiếc laptop và một đồng hình vương vãi trên giường. “Em có biết em làm chị lo lắm không.”

“Em xin lỗi.” Ngọc Lan nhìn cô. “Chị ăn gì chưa.”

Ngọc Hân thở dài. “Tất nhiên là chưa rồi cô nhóc.” Sau đó cô vô tình cầm một bức hình của em mình lên xem. Cô thấy Ngọc Lan đang mỉm cười với anh chàng lúc trước trong laptop. Ngọc Hân tò mò nên nhìn Ngọc Lan. “Người yêu của em đây sao.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Vâng, em yêu anh ta.”

“Là cái cậu trai mà em mới chia tay ư.” Ngọc Hân nhớ lại những chuyện mẹ cô nói về Ngọc Lan.

Ngọc Lan cúi mặt xuống nói khẽ. “Không, là anh ta bỏ em đi.” Ngọc Lan nhìn chị mình mỉm cười. “Thôi mình xuống dưới ăn đi.”

Thế là Ngọc Hân và em mình xuống dưới nhà ăn trưa. Giờ Ngọc Hân ngẫm mới hiểu suốt mấy tháng qua Ngọc Lan cứ buồn rầu là vì chuyện này. Cô tưởng đâu Ngọc Lan đã quên cậu ta rồi nhưng không ngờ Ngọc Lan vẫn còn đau khổ. Thật không ngờ tình yêu lại khiến người ta bị lụy một thời gian dài như vậy.

38. Chương 37: 501d

“Em thấy thế nào.” Quốc Hưng khẽ nói bên tai Ngọc Hân.

Thật sự thì Ngọc Hân cảm thấy bất ngờ trước quan cảnh này, một gian phòng được bài trí toàn màu trắng, màu sắc cô ưa thích. Với ngọn đèn ở trên trần, ánh sáng phảng nhẹ xuống càng làm không gian thêm lãng mạn và nồng ấm hơn. Những ngọn nến màu trắng, tiếng piano vang vẳng nhẹ nhàng bên tai. Nếu Ngọc Hân đoán không lầm thì đêm nay chắc có biến lớn.

“Em thấy hơi bị bất ngờ.” Phải mất một lúc thì Ngọc Hân mới cất lời được.

Quốc Hưng khẽ cười. “Anh dành sự ngọt ngào này tặng riêng cho em.”

Những lời có cánh của anh khiến cô phải đỏ mặt lên vì ngượng. Ngọc Hân nhẹ nhàng ngồi xuống rồi nhìn Quốc Hưng. “Anh có thể nói cho em biết lý do hay không.”

Quốc Hưng nghiêm túc nhìn Ngọc Hân. “Thật ra đêm nay là anh muốn.” Anh móc từ trong túi áo ra một cái hộp nhỏ màu đen. “Anh sẽ không làm em hoảng hay ngại ngùng vì anh.” Quốc Hưng khẽ cười. “Anh chỉ để nó ở đây.” Tay phải anh sờ lên chiếc hộp. “Đến khi nào em nghĩ mình đã sẵn sàng thì anh sẽ ngỏ lời với em.”

Ngọc Hân vén tóc của mình sang một bên rồi e ngại. “Em biết ý anh là gì. Nhưng hiện giờ thì em chưa sẵn sàng. Em vẫn còn yêu anh ta.”

“Là Văn Vũ đúng không.” Quốc Hưng khẽ nói.

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Sao anh biết.”

Quốc Hưng mỉm cười. “Anh đã nghi ngờ từ lúc gặp Vũ với bé Lan ở nhà hàng hôm đó.” Anh nhìn cô với ánh mắt buồn bã. “Lúc em uống rượu. Cách em nhìn Vũ, cách em đặt ly xuống, nó biểu hiện cho thấy tất cả. Anh chưa bao giờ được em nhìn anh như vậy.” Quốc Hưng gõ mấy ngón tay lên bàn. “Ánh mắt em ghen tuông khi thấy bé Lan và Vũ trò chuyện. Rồi đến lúc bữa tiệc, nhìn cảnh em gào thét tên anh ta trong vô vọng.” Quốc Hưng khẽ cười. “May là lúc đó chỉ có anh và bé Lan thấy.”

Ngọc Hân cúi mặt xuống vì cảm thấy có lỗi. “Em xin lỗi.”

“Sao em phải xin lỗi.” Quốc Hưng nói nhanh. “Chuyện bình thường thôi mà. Anh sẽ đợi em. Đến khi nào em dứt bỏ được hình bóng anh ta và chấp nhận anh thì thôi.”

Ngọc Hân ngạc nhiên và sửng sốt. “Anh không sợ như vậy sẽ thiệt cho mình sao.”

Quốc Hưng chau mày. “Sao lại thiệt. Em đợi anh suốt bao nhiêu năm qua. Giờ anh đợi lại em có chút xú thì có hề hấn gì kia chứ.”

Ngọc Hân bật khóc trong sung sướng. “Em cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì chứ.” Quốc Hưng mỉm cười. “Nhưng em vẫn phải đi chơi với anh đó nha. Đừng vì đêm nay mà trốn tránh anh nha.”

Ngọc Hân gật đầu. “Dạ vâng.”

Sau đó hai người ăn uống và kể cho nhau những chuyện xưa kia. Ngọc Hân nghĩ mình thật có phúc khi được Quốc Hưng đối xử như vậy. Sau khi về nhà thì cô vội lao qua phòng Ngọc Lan. Bước vào trong, cô thấy em mình hình như đang chat với Văn Vũ.

Ngọc Hân khẽ cười ngồi xuống, Ngọc Lan xoay laptop qua cho cô xem cùng. Hình như Văn Vũ đang khoe với em cô là mới nhận được tiền thưởng.

Sau một hồi thì Ngọc Hân kể thật với em mình. “Anh Hưng mới cầu hôn chị.”

Ngọc Lan nhìn cô ngơ ngác. “Rồi chị có đồng ý hay không.”

“Tất nhiên là chị từ chối rồi.” Ngọc Hân bấu nhẹ má Ngọc Lan.

“Vì sao.” Ngọc Lan nhìn cô thắc mắc.

Ngọc Hân thở dài. “Vì chị vẫn yêu anh rể của em chứ sao.” Cô nhìn em mình có vẻ buồn.

Ngọc Lan trầm ngâm giây lát rồi bật dậy lao đi. Ngọc Hân nằm trên giường thấy em mình đi tới bàn viết gì đó lên một mảnh giấy rồi đi tới đưa cho cô.

“Chị xem đi.” Ngọc Lan buồn rầu.

Ngọc Hân nhìn vào thấy mảnh giấy ghi địa chỉ gì đó. “Cái này là cái gì.”

“Là địa chỉ cửa hàng anh ấy làm ở thành phố N.” Ngọc Lan mặt dịu xuống. “Chị đi tìm anh rể đi.”

Ngọc Hân bật dậy nhìn em mình với nỗi ngạc nhiên và mừng rỡ trong lòng. “Sao em có được.”

“Anh rẽ nói cho em biết.” Ngọc Lan tựa đầu vào vai rồi ôm cô. “Hứa với em nha. Chị phải giữ bằng được anh ấy, đừng để anh ấy bỏ đi nữa. Nếu không em sẽ giận chị đến suốt đời.”

Ngọc Hân vội ôm Ngọc Lan. “Chị hứa với em. Cảm ơn em nha.” Cô nói giọng thút thít.

Sáng ngày mai, Ngọc Hân book vé bay tới thành phố N ngay lập tức. Cô biết Ngọc Lan khi đưa thông tin này cho cô, là Ngọc Lan đã hy sinh hạnh phúc của mình. Cô sẽ trân trọng cơ hội này và không đánh mất Văn Vũ nữa.

Ngồi trên máy bay, Ngọc Hân liên tục nghĩ về Văn Vũ, liệu anh có chịu gặp cô hay không. Sau khi xuống sân bay, cô bắt taxi tới quán Văn Vũ làm ngay lập tức. Vội bước vào trong, cô thấy Văn Vũ đang phục vụ khách. Ngọc Hân khẽ ngồi xuống, cô không muốn Văn Vũ phải hoảng sợ vì sự xuất hiện của mình.

Đang rót nước cho khách thì Văn Vũ thấy Ngọc Hân bước vào, người anh khẽ run lên vì hoảng sợ. May mắn lại được chứ không thì Văn Vũ đã rót nước lên khách. Hít một hơi thật sâu, Văn Vũ lao nhanh ra phía sau, phòng của nhân viên.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ đi ra phía sau, cô nghĩ rằng chắc do anh ngại. Do vậy cô nghĩ nên đợi Văn Vũ bình tĩnh lại rồi mới tiến tới nói chuyện. Người cô bỗng run lên khi nghĩ về việc gặp Văn Vũ, hai bàn tay cô nắm chặt lại. Nhịp tim cô hình như tăng nhanh, cô cảm thấy nó đập liên hồi và muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Đợi mãi một lúc cũng không thấy Văn Vũ, Ngọc Hân liền kêu một cậu nhân viên lại. “Em ơi, cho chị hỏi anh Vũ đâu rồi.”

Cậu ta ngẫm nghĩ giây lát. “Anh Văn Vũ phải không chị.” Thấy cô gật đầu nên cậu ta khẽ cười. “Anh ấy về rồi chị. Anh ấy bảo mình bị sốt nên xin về nghỉ.”

Ngọc Hân như chết lặng ngay sau khi nghe xong. Cô gượng lấy những sức lực cuối cùng. “Em có biết anh Vũ ở đâu không.”

Cậu ta lắc đầu. “Em chỉ nghe mấy anh chị khác nói anh Vũ ở gần đây thôi. Còn ở đâu thì em không biết. Tại em mới vô làm ấy chị.”

“Có quản lý ở đây không em.” Ngọc Hân gắng hỏi.

“Anh quản lý chiều mới đi làm chị.” Cậu ta đáp nhanh.

Ngọc Hân cảm ơn rồi bảo cậu ta tính tiền. Cô bắt taxi về khách sạn rồi ngủ thiếp đi. Cô không biết tại

sao Văn Vũ lại cứ tránh mặt cô như vậy. Tối đó Ngọc Hân tới lại cửa hàng và gặp anh quản lý.

“Vũ nó ở đâu gần đây này em.” Anh quản lý khẽ nói. “Lúc đầu thì nó ở phòng do công ty bố trí. Được một thời gian thì công ty cho sửa lại nên Vũ phải chuyển ra thuê phòng ở ngoài. Anh cũng không hỏi nên không biết địa chỉ chính xác ở đâu.” Anh quản lý nhìn cô. “Mà có chuyện gì không em.”

“Dạ không ạ.” Ngọc Hân lắc đầu. Cô nghĩ anh quản lý này không muốn cho cô biết thì phải.

Hôm sau rồi hôm kế tiếp nữa, Ngọc Hân tiếp tục ra quán Văn Vũ làm để ngồi đợi, nhưng cô vẫn chẳng thấy anh đâu cả. Đến khi Ngọc Lan bắt ngờ điện cho cô thì mọi chuyện mới vỡ lẽ.

“Alo.” Ngọc Hân khẽ nói vào điện thoại.

Ngọc Lan nức nở nói trong điện thoại. “Chị ơi, chị về đi. Anh ấy bảo anh ấy đi rồi. Anh ấy bảo em nói chị về, đừng ở đó chờ hay đi tìm anh ấy nữa. Anh ấy không muốn gặp chị.”

Ngọc Hân chết lặng ngay lúc đó, cả một bầu trời như vừa sụp đổ trước mắt cô. Hy vọng, niềm hạnh phúc, là động lực, là nguồn sống của cô, chỉ chưa đầy trong giây lát thì tất cả đã tan biến. Cô bật khóc nhưng không thành tiếng. Cô chỉ cảm thấy tim mình như thắt lại. Ngọc Hân chống tay lên trán và cứ thế nước mắt tuôn ra.

Cô không biết tại sao Văn Vũ lại bỏ đi. Anh không thể đợi cô nói vài câu rồi quyết định được hay sao. Anh không thể nói rõ lý do vì sao, mà lại cứ ngang nhiên bỏ đi. Rốt cuộc thì tại sao anh lại đối xử với cô như vậy. Tại sao cứ hết lần này đến khác, anh cứ liên tục gây đau khổ cho cô. Tại sao kia chứ, cô yêu anh là sai, quý lụy với anh là sai sao. Anh có thể nói rõ cho cô biết không. Cô hận anh đến muôn đời, muôn kiếp.

Ngọc Hân chẳng biết mình ngồi khóc ở đó bao nhiêu phút. Chỉ biết anh quản lý đi tới bên cạnh và cất tiếng. “Em đừng tìm Vũ nữa. Vũ nó đưa đơn lên xin nghỉ việc và nghỉ ngang trước khi có quyết định từ công ty luôn rồi.”

Ngọc Hân sững sờ nhìn anh ta. “Vậy là anh ta không còn làm ở đây nữa sao.”

Anh quản lý gật đầu. “Đúng như vậy.” Anh quản lý bước đi rồi đem tới cho cô một ống khăn giấy.

Ngọc Hân ở đó thêm vài phút nữa rồi bắt máy bay đi về lại thành phố H. Cô lao lên phòng bật khóc và ôm Ngọc Lan tâm sự hết nỗi lòng của mình.

Sáng hôm sau, Ngọc Hân cùng mấy cô bạn đi uống cà phê như thường lệ. Ngọc Lan cũng được cô rủ đi theo. Sau một hồi tám chuyện thì mọi người bắt đầu quay qua cô.

“Sao nhìn bà như mất sức sống vậy.” Hồng Loan nhìn Ngọc Hân. “Khi nào thì định kết hôn với anh Hưng.”

Quỳnh Hương biết ý nên xùy một tiếng. Ngọc Hân thấy vậy nên liền thản nhiên đáp. “Cười xin gì. Tao từ chối lời cầu hôn của anh Hưng rồi.”

Thảo Vân ngạc nhiên. “Sao lại từ chối. Chẳng lẽ nào bà vẫn yêu anh chàng thơ đó.”

Ngọc Hân nhếch môi cười cho có lệ. Mọi người cũng đã biết mọi chuyện giữa cô và Văn Vũ. Chỉ có việc em cô yêu anh thì họ không biết. Ngọc Hân khẽ nhìn Ngọc Lan, em cô đang lướt điện thoại xem gì đó. Cô cảm thấy thương em mình quá trời, đứa em gái bé bỏng tội nghiệp của cô.

39. Chương 38: D173

Đang ngồi trong văn phòng làm việc thì bỗng thư ký lao vào phòng nhìn Ngọc Hân với vẻ mặt hoảng hốt. Ngọc Hân chưa kịp mở lời thì cô thư ký nói Ngọc Lan đã ngất xỉu, xe cứu thương đã đưa Ngọc Lan vào bệnh viện cách đây không lâu. Băn thần khi vừa nghe tin, Ngọc Hân lao ra khỏi văn phòng và điện thoại ngay cho ba mẹ mình.

Một lúc sau tới bệnh viện V, sau khi hồi y tá thì Ngọc Hân tới phòng Ngọc Lan đang nằm. Bác sĩ nói với cô rằng, Ngọc Lan bị ngất do cơ thể suy nhược, còn lại thì không có gì nghiêm trọng cả. Ngọc Hân không an tâm nên bảo bác sĩ kiểm tra lại cho kỹ. Bác sĩ nhìn cô với ánh mắt thông cảm, ông bảo rằng đã cho chụp và chạy tất cả những gì cần thiết rồi.

Cảm ơn bác sĩ xong, Ngọc Hân vào trong phòng nhìn Ngọc Lan. Em cô đang thiếp đi trên giường. Chỉ mới đây em cô còn đi du lịch ở thành phố Đ kia mà, cô nghĩ có khi nào do vậy mà em cô bị bệnh không. Hay là do thời gian gần đây Ngọc Lan lao lực làm việc nên dẫn đến suy nhược. Cô nghĩ chắc là vậy, vì cả văn phòng ai cũng đều nói cả.

Vài phút sau thì mẹ cô tới, ba cô thì tới trễ hơn. Ngọc Hân nhìn hai người rất lo lắng cho Ngọc Lan, họ cứ thở dài liên tục. Mẹ bảo cô về nhà lấy chút vật dụng đem lên cho Ngọc Lan, lúc này vợ quá nên mẹ cô quên mang đi. Vâng lời đi ngay, cô kêu tài xế chở ngược về lại nhà.

Lao lên phòng, Ngọc Hân mở tủ quần áo của Ngọc Lan ra. Cô lấy một vài bộ áo quần mà em mình hay mang, nội y và những thứ lặt vặt khác. Cô vô tình thấy những chiếc áo sơ mi đen, hình như đó là áo nam. Cô thắc mắc vì sao Ngọc Lan lại treo áo của con trai trong tủ của mình.

Ngọc Hân đi tới bàn và lấy đồ trang điểm của em cô, vừa mở ngăn kéo ra thì cô thấy một đồng hình và cuốn sổ màu kem nằm trong đó. Đó là những bức hình của Ngọc Lan và cậu trai hôm nọ trong laptop. Ngọc Hân quay mặt qua tủ áo quần và cô đoán những chiếc áo đó là của cậu trai này. Ngọc Hân thở dài rồi đi ra khỏi phòng.

Nhiều giờ sau thì Ngọc Lan tỉnh dậy, Ngọc Hân lắc đầu rồi nhìn em mình với ánh mắt trách móc. “Em làm gì mà để suy nhược cơ thể đến như vậy chứ.” Cô thở dài.

Ngọc Lan thều thào. “Không sao đâu chị. Em khỏe lại rồi.”

“Khỏe cái đầu em ấy. Lo nằm nghỉ bệnh đi. Chừng nào chị cho phép thì em mới được đi làm lại.” Ngọc Hân ra lệnh cho em mình.

Ngọc Lan khẽ cười. “Em khỏe lại thật mà. Chị không tin em sao.”

Ngọc Hân bĩu môi. “Chị tin.” Cô mỉm cười. “Nhưng chị vẫn thích bảo em làm như vậy.” Cô thắc mắc. “À mà em, sao em lại giữ áo quần cậu trai đó trong tủ áo quần của mình vậy.”

Ngọc Lan sững sốt. “Chị mở tủ của em ra xem sao.”

“Chị mang vật dụng của em tới đây nên phải vào phòng em lấy. Chứ em nghĩ chị là lục phòng em để làm gì.” Ngọc Hân thanh minh.

Ngọc Lan thở dài. “Ý em không phải vậy.” Ngọc Lan gương ngồi dậy. “Em chỉ thắc mắc là sao chị biết thôi.”

“Mà em trả lời chị đi. Sao em lại giữ đồ của cậu ta.” Ngọc Hân tò mò muốn biết.

Ngọc Lan đỏ mặt. “Em không nói đâu.”

Ngọc Hân cù lét em mình. “Không nói sao. Giờ thì có nói cho chị biết không.”

Ngọc Lan bật cười la lớn. “Không. Em không nói đâu.”

Vài ngày sau thì Ngọc Lan ra viện. Ngọc Hân nghĩ nên để em mình ở nhà tịnh dưỡng thêm vài hôm nữa rồi mới cho đi làm lại. Những buổi trưa thì cô hay tranh thủ về thăm em mình, tối thì cô qua ngủ chung với nhau.

Một hôm, Ngọc Hân đi chơi với Quốc Hưng về trễ, lúc qua phòng thì cô thấy Ngọc Lan đang nghiêng đầu tựa vào tường nhìn ra ban công. Thấy tiếng động vang lên, Ngọc Lan quay đầu nhìn lại cô với gương mặt buồn thảm, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

Ngọc Hân đi nhanh tới rồi ngồi xuống ôm Ngọc Lan vào lòng. “Sao em lại khóc. Có chuyện gì nói cho chị nghe.”

“Em nhớ anh ấy.” Ngọc Lan thút thít.

“Ai, anh ấy là ai.” Ngọc Hân thắc mắc với nỗi lo lắng trong lòng.

Ngọc Lan vẫn nói trong tiếng khóc. “Em nhớ anh ấy. Em phải làm sao đây hả chị. Em nhớ anh ấy quá.”

Ngọc Hân như hiểu ra vấn đề. “Là cậu ta sao. Thôi em đừng buồn nữa, có chị đây rồi.” Cô cũng bật khóc khi thấy Ngọc Lan như vậy. Cô nghĩ phải để em mình đi làm lại thôi. Có vậy thì cô mới chăm sóc được cho Ngọc Lan tận tình hơn được.

“Em muốn đi gặp anh ấy.” Ngọc Lan nói trong tiếng nức.

Ngọc Hân xoa đầu Ngọc Lan. “Thôi nào, có chị đây rồi. Em đừng buồn nữa.” Cô nói trong ghen ngào. “Em như vậy sẽ làm chị buồn theo đó.”

Một vài phút sau thì Ngọc Lan ngừng khóc. Ngọc Hân dịu em mình lên giường rồi nằm bên cạnh vút ve. Cô kể chuyện kể cho Ngọc Lan nghe để vơi đi nỗi buồn. Từ chuyện của Quỳnh Hương cho đến chuyện của Thảo Vân. Rồi cô hỏi chuyện về Hữu Kim và Tuấn Thanh. Sau khi Ngọc Lan đi vào giấc ngủ, thì cô cũng thiếp đi. Gió bên ngoài thổi mạnh, đêm thanh vắng trở lại như chưa có chuyện gì.

40. Chương 39: 550d

Hôm nay là sinh nhật của Ngọc Hân và Văn Vũ lại không có mặt như lần trước. Anh cũng bỏ đi và mặc cho cô đau khổ trong ngày vui của mình. Ngọc Hân đã mạnh dạn nhắn tin cho Văn Vũ, cô bảo rằng hôm nay là sinh nhật của mình và cô hy vọng anh sẽ nhớ tới, cô ước gì anh có mặt bên cạnh mình ngay lúc này. Và cũng như mọi lúc trước, Văn Vũ chẳng bao giờ hồi âm.

Đêm nay là một đêm rất đặc biệt, ngoài việc Ngọc Hân tổ chức sinh nhật cho mình, thì đêm nay cũng là đêm chia tay Hồng Loan, ngày mai cô ta sẽ xuất cảnh sang Pháp để tu học. Mọi người đã gắng hỏi nhưng Hồng Loan lại chẳng thèm bật mí thêm là học cái gì.

Không như lần trước được Quốc Hưng tổ chức, lần này thì Ngọc Hân tự đứng ra đảm nhận để khỏi phải phiền anh ta. Sau khi cô từ chối lời cầu hôn của Quốc Hưng thì hai người vẫn hay gặp nhau. Mặc dù tần suất không nhiều như lúc trước nhưng chừng đó cũng đủ duy trì mối quan hệ. Quốc Hưng nghĩ Ngọc Hân cần thời gian ở một mình nên anh cũng ngại làm phiền tới cô.

Ngoài ba người bạn của mình, Ngọc Lan và Quốc Hưng, thì Ngọc Hân còn mời thêm Tuấn Thanh với Hữu Kim. Giờ thì Ngọc Hân mới biết được Thảo Vân và Tuấn Thanh đã quen nhau từ trước. Bạn thân của Tuấn Thanh là người yêu hiện tại của Thảo Vân, cô nghĩ lại mà thấy thật trùng hợp.

Sau khi sửa soạn xong, Ngọc Hân chở Ngọc Lan đi đón Hữu Kim và Tuấn Thanh. Sau một vài phút rong ruổi trên đường, cuối cùng thì cô cũng đã tới nhà hàng C. Đêm nay cô thuê một căn phòng VIP ở đây để tổ chức tiệc của mình. Mọi thứ đều được bài trí đơn giản, không cầu kỳ như lúc Quốc Hưng tổ chức cho cô.

Đúng giờ, mọi người đều đã tới, chỉ có Quốc Hưng báo rằng sẽ tới trễ một chút. Ngọc Hân bắt đầu khai tiệc, mọi người cùng ly chúc mừng sinh nhật cô và chúc Hồng Loan lên đường mạnh khỏe.

“Tôi chúc bà ngày càng xinh đẹp và anh chàng thơ sẽ quay lại với bà.” Hồng Loan sau khi nốc vài ly rượu thì bắt đầu không giữ được sự bình tĩnh của mình.

“Cảm ơn bà nha. Tôi chúc bà thành công trong chuyến đi sang Pháp.” Ngọc Hân mỉm cười chúc lại Hồng Loan.

Thảo Vân đứng dậy nhìn Ngọc Hân nói lớn. “Tôi chúc bà sẽ hạnh phúc trong cuộc sống.” Thảo Vân nhìn sang Hồng Loan. “Còn tôi chúc bà sớm được thoát ế.”

Hồng Loan trợn mắt nhìn Thảo Vân. “Chúc gì vô duyên vậy bà.”

Quỳnh Hương mỉm cười rồi cùng ly với Ngọc Hân. “Chúc bà vui vẻ và hạnh phúc mãi mãi.” Quỳnh Hương nhìn sang Hồng Loan. “Còn tôi chúc bà sớm thành công để quay về tụ tập với lũ này.”

Hữu Kim và Tuấn Thanh cùng đứng dậy. “Chúc Hân sinh nhật vui vẻ.” Hai người quay sang Hồng Loan. “Chúc Loan sớm tìm được hoàng tử của mình.”

Hồng Loan hớn hỏ. “Cái này được này. Cảm ơn Kim với Thanh nha.” Cô nàng nốc cạn ly rượu.

Ngọc Hân nhìn sang em mình. “Em không chúc chị sao.”

Ngọc Lan nghe xong liền ngại ngùng. Cô kề miệng vào tai chị mình thì thầm. “Chúc chị và anh rể sẽ tìm được nhau và mãi mãi hạnh phúc về sau.” Ngọc Lan nói xong thì ôm lấy Ngọc Hân. Sau đó Ngọc Lan đứng dậy nhìn Hồng Loan. “Em chúc chị lên đường mạnh khỏe và sớm đạt được thành công.”

Sau đó mọi người tặng quà cho Ngọc Hân. Hạnh phúc ngập tràn, Ngọc Hân mở quà ra xem trước mặt mọi người. Thảo Vân tặng cô một chiếc ví hàng hiệu, Quỳnh Hương thì tặng cô một bộ nội y, Quỳnh Hương bảo ngực cô ngày càng to nên phải đổi size lớn hơn, cô phải đổ mồ hôi vì ngực. Hồng Loan thì tặng cô một bộ trang điểm. Hữu Kim thì tặng cô một chiếc móc khóa, cậu ta thì thầm với cô rằng, cái còn lại đã đưa Văn Vũ từ lâu. Tuấn Thanh thì tặng cô một cây son. Ngọc Lan thì tặng cô cây bút, Ngọc Lan hy vọng cô sẽ thành công trong công việc.

Một lúc lâu sau thì Quốc Hưng mới đến. Vội chào hỏi mọi người xong, Quốc Hưng tặng cô một chiếc phong bì, anh ta dặn cô hãy về phòng rồi mở ra xem. Ngọc Hân hơi tò mò nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Mọi người ở bên nhau hò hét đến khi cả bọn say mềm thì dìu nhau ra về. Ngọc Hân thấy mọi người đêm nay rất vui, cô mở điện

thoại của mình lên xem và vẫn không thấy tin nhắn từ Văn Vũ gửi lại. Niềm vui thoáng chốc vội tan biến, cô không biết giờ này thì Văn Vũ đang làm gì và ở đâu. Nước mắt cô lại khẽ rơi xuống.

Về tới phòng, sau khi tắm rửa xong, Ngọc Hân nhớ lại phong bì mà Quốc Hưng tặng mình. Vội mở ra xem, Ngọc Hân vô cùng sửng sốt khi thấy những thứ bên trong, là những bức hình của Văn Vũ. Những bức hình chụp anh ta đang làm việc tại một cửa hàng tiện lợi nào đó. Cô nhìn anh trong hình ngày càng gầy và xanh xao, gương mặt anh teo hóp lại. Ngọc Hân liền lấy điện thoại gọi cho Quốc Hưng.

“Em xem hình rồi đúng không.” Quốc Hưng nói trong điện thoại.

Ngọc Hân nói giọng run run. “Sao anh lại có những bức hình này.”

Quốc Hưng chậm rãi nói. “Với mối quan hệ rộng, cùng với quyền thế và giàu có như anh. Thì việc tìm kiếm tung tích của một người chả khó khăn gì. Anh có ghi địa chỉ cửa hàng Văn Vũ làm việc, nơi anh ta sống ở đằng sau bức hình. Em xem thử đi.”

Ngọc Hân lật mọi tấm hình ngược lại để xem. Và đúng là có một bức ghi mọi thông tin như Quốc Hưng vừa nói. “Tại sao anh lại đưa những thứ này cho em.”

Quốc Hưng bật cười. “Hôm nay là sinh nhật em mà. Anh đã cho người tìm kiếm Văn Vũ từ trước để tặng món quà này cho em. Anh hy vọng em sẽ vui trong ngày sinh nhật của mình.”

Ngọc Hân sửng sốt. “Vì sao.”

“Vì anh muốn em đưa ra quyết định cho hạnh phúc của mình. Hãy đi tìm anh ta một lần nữa. Hoặc em sẽ hạnh phúc, hoặc nếu không thì anh vẫn ở đây đợi em.” Quốc Hưng khẳng khái nói.

“Em cảm ơn anh.” Ngọc Hân vui mừng trong khi bật khóc.

Quốc Hưng nhanh chóng an ủi. “Em phải vui lên chứ. Hôm nay là ngày vui của em kia mà. Em hãy nghỉ sớm cho khỏe, mai còn phải lên đường nữa.”

Ngọc Hân cảm ơn Quốc Hưng liên hồi rồi cúp máy. Sau đó cô lao qua phòng Ngọc Lan. Cô đưa hết những tấm hình và kể lại mọi chuyện cho em mình nghe. Thật sự thì Ngọc Lan thực chất không biết Văn Vũ ở đâu. Cô nhóc chưa dám hỏi Văn Vũ vì vụ việc lần trước ở thành phố N. Cô muốn đợi thêm một thời gian nữa rồi mới ngỏ lời, lúc đó cô sẽ ra thăm anh.

Ngọc Hân thật sự rất hạnh phúc nhưng cô cũng vô cùng lo lắng và hồi hộp. Không phải là cô chưa nghĩ đến việc thuê người tìm Văn Vũ. Quỳnh Hương đã gợi ý và giới thiệu cho cô một công ty dịch vụ chuyên làm những việc này. Cô đã nhờ họ giúp nhưng đến giờ thì họ vẫn chưa hồi âm được tin tức gì.

Sáng hôm sau, Ngọc Hân mang chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean đen, cô lao ra sân bay để đi tới thành phố QĐ tìm Văn Vũ. Lần này thì Ngọc Hân tự hứa với lòng mình, rằng cô sẽ không bao giờ để Văn Vũ vụt mất nữa. Tới nơi, cô bắt taxi tới cửa hàng Văn Vũ đang làm việc. Cô thấy anh đang ở bên trong sắp xếp hàng hóa lên kệ.

Văn Vũ đang loay hoay thì nghe thấy tiếng bước chân. Anh ngược mặt lên chào. “Chị cần gì...” Chưa kịp nói hết câu thì Văn Vũ nhận ra đó là Ngọc Hân. *Sao cô ta biết mình đang ở đây*, Văn Vũ nghĩ thầm rồi đứng dậy bước đi.

Ngọc Hân vội nắm lấy tay Văn vũ. “Anh định trốn em nữa sao.” Văn Vũ không nói lời nào, anh gỡ tay cô ra rồi quay lưng đi. Ngọc Hân thấy vậy nên liền lao tới ôm anh từ phía sau. “Anh đừng bỏ em đi nữa được không.”

“Tôi đang làm việc. Cô tránh ra đi.” Văn Vũ lạnh lùng nói.

“Không. Em không tránh.” Ngọc Hân đáp nhanh lại. Cô bật khóc trong vô thức.

Sao cô cứ ôm tôi hoài vậy, Văn Vũ cố gắng kéo tay Ngọc Hân ra nhưng càng kéo thì cô ta càng ôm chặt lại. Văn Vũ bất lực nên nói lớn. “Cô không thấy tôi đang làm việc sao.”

Ngọc Hân nói trong ghen ngào. “Nếu em bỏ anh ra, lỡ anh bỏ em đi nữa thì sao.”

“Cô không thấy ở cửa hàng có một mình tôi à. Tôi bỏ đi thì cửa hàng ai giữ.” Văn Vũ nói giọng bực tức. *Người gì mà lì ác nhưn*, Văn Vũ mắng thầm trong đầu.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ nói đúng nên đành thả tay ra. Văn Vũ vẫn tiếp tục làm việc mặc cho cô đứng bên cạnh. Ngọc Hân cảm thấy mình như người vô hình. Sau một hồi sắp xếp hàng hóa lên kệ thì Văn Vũ cầm cây ra lau nhà, rồi lại tới quầy thu ngân tính toán lại tiền bạc.

Định ở đây đến khi nào. Tôi đã về đây trốn cô rồi, vậy mà cô còn không buông tha cho tôi nữa sao, Văn Vũ nghĩ thầm rồi nhìn Ngọc Hân. “Cô ra đây làm gì.”

“Tìm anh chứ làm gì.” Ngọc Hân đứng nhìn anh.

Văn Vũ hứ lên một tiếng. “Tìm tôi làm gì.”

Ngọc Hân không đáp lại, cô đi tới ôm chầm lấy Văn Vũ. Mặc cho anh né tránh hay vùng vẫy. “Anh đừng né tránh em nữa được không.” Cô nói lớn.

“Cô đang làm gì vậy. Đây là quầy thu ngân, ai cho cô vào đây.” Văn Vũ nói nhanh một loạt rồi cũng đẩy Ngọc Hân ra được. Anh ta chỉ tay về phía trước. “Cô ra kia đứng đi.”

Ngọc Hân đành lòng nghe theo lời Văn Vũ. Khách bắt đầu ra vào mua hàng, cô cứ đứng đó nhìn Văn Vũ như bảo vệ đang canh giữ phạm nhân. Anh cũng chẳng màng lấy cô, cứ hết thanh toán cho khách thì anh ta lại đếm tiền. Cô thấy chỉ có nhiều đó thôi mà đếm đi đếm lại mấy lần.

“Em đói bụng.” Ngọc Hân giả vờ nũng nịu.

Văn Vũ không thèm nhìn mà buông một câu như muốn cửa sâu vào trái tim cô. “Mặc xác cô.”

Ngọc Hân nghe xong thì cảm thấy lồng ngực mình đau thắt. Nước mắt cô tự nhiên tuôn trào. Văn Vũ thấy cô như vậy nên đi vào trong. Ngọc Hân liền đi theo sau như sợ mất Văn Vũ lần nữa.

Văn Vũ quay lại trợn mắt nhìn cô. “Sao cô cứ lèo đèo theo sau tôi hoài vậy.”

Ngọc Hân ngược nhìn anh Văn Vũ với gương mặt đầy nước mắt. Văn Vũ nhìn cô rồi cắn chặt môi mình lại, anh lạnh lùng quay lưng đi tiếp. Cô cũng không nói gì mà cứ như vậy đi theo sau.

“Ăn mỳ tôm không.” Văn Vũ nói lớn.

“Dạ có.” Ngọc Hân khẽ đáp lại. *Thì ra anh ta đi lấy mỳ cho mình*, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Văn Vũ cầm ly mỳ tôm đi tới lại quầy. “Tám ngàn.”

Anh ta kêu mình trả tiền sao. Không phải là mua cho mình ăn à, Ngọc Hân nghĩ ngợi rồi giả vờ nói. “Em hết tiền rồi.”

Văn Vũ liếc mắt nhìn cô như muốn nhào tới xé toạc người cô ra. Sau đó không nói không rằng, cô thấy anh nghiêng răng cầm ly mỳ tôm lao đi. Anh đổ nước sôi trong phích vào ly mỳ tôm rồi đổ các gói gia vị vào.

“Xong rồi đó.” Văn Vũ lại nói lớn.

Ngọc Hân biết ý nên tới ngồi ăn ngon lành. Vừa ăn cô lại vừa nhìn anh. Ăn xong thì cô vút vào thùng rác rồi lại tới đứng trước mặt Văn Vũ. “Em khát nước.”

“Bộ mù sao mà không thấy thùng nước bên cạnh.” Văn Vũ nhìn vào màn hình máy tính nói lớn.

Ngọc Hân cảm thấy mình ngu ngơ nên liền chống chế. “Em không thích uống nước đó. Em thích uống nước ngọt cơ.”

“Thích thì tự mua mà uống.” Văn Vũ nói nhanh.

Ngọc Hân lắc đầu nũng nịu. “Em không có tiền. Anh mua cho em uống đi.”

Văn Vũ thở dài một tiếng rõ to. Anh lao đi tới tủ lạnh rồi lấy một chai nước suối đưa cho cô. “Uống hay không thì tùy cô.” Anh sợ uống nước ngọt sẽ không tốt cho sức khỏe.

Ngọc Hân ngồi đó đợi Văn Vũ thêm một lúc nữa thì đến lúc anh ra về. Sau khi giao ca với nhân viên ca chiều xong, Văn Vũ lao ra khỏi cửa hàng mà chẳng thèm gọi cô một tiếng. Ngọc Hân thấy Văn Vũ hình như không đi xe. Cô nảy ý đi bộ theo sau anh.

“Cô đi đâu vậy.” Văn Vũ quay lại nhìn Ngọc Hân. *Bám tôi như vậy chưa đủ sao*, Văn Vũ nói thầm.

Ngọc Hân cúi mặt xuống. “Em đi theo anh.”

“Theo tôi làm gì.” Văn Vũ hỏi lại.

Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn. “Anh đừng như vậy với em được không.”

Văn Vũ không nói, cứ thế quay mặt đi. Sao khi rảo qua nhiều đoạn, Văn Vũ đi tới một quán nhậu vỉa hè nằm trên lề đường. Anh ngồi xuống bàn và lát sau thì cô chủ quán đem bia và mời nhậu ra. Ngọc Hân bất ngờ khi thấy anh lấy ra bao thuốc ra và ngồi hút tĩnh bơ. Anh rót bia uống liên tục, đĩa lạc rang và trứng cút trên bàn vẫn còn nguyên. May mà cô chủ quán đem ra hai cái ly, chứ Ngọc Hân không biết là Văn Vũ có rót bia cho mình uống hay không.

Ngọc Hân cũng gắng hít một hơi thật sâu rồi ngồi uống cùng Văn Vũ. Hai người vẫn không nói với nhau một lời nào. Cô cũng chẳng dám hỏi anh, lúc nào mở lời ra cũng bị anh mắng chửi hoặc nặng lời lại nên cô sợ. Trời dần về tối và cô thấy anh uống rất nhiều.

“Sao anh uống bia với hút thuốc nhiều vậy. Ngày xưa anh đâu có như vậy.” Cuối cùng thì Ngọc Hân cũng lên tiếng.

Văn Vũ nhếch môi cười. “Liên quan gì đến cô.”

“Tại sao anh lại như vậy.” Ngọc Hân gặng hỏi.

“Tôi mệt mỏi lắm rồi. Tôi muốn đi gặp ba mẹ tôi.” Đôi mắt Văn Vũ đỏ hoe khi nhắc đến ba mẹ. *Con mệt mỏi quá mẹ ơi, con phải làm sao đây.*

Ngọc Hân thắc mắc. “Đi gặp ba mẹ anh thì liên quan gì đến việc này.”

Văn Vũ nhìn Ngọc Hân, lần đầu tiên anh nhìn trực diện vào mắt cô. “Sáng cô đừng ăn. Trưa thì chỉ cần

ăn qua loa. Tối chiều tối thì cứ liên tục nốc bia và đốt thuốc như tôi.” Văn Vũ nhếch môi cười. “Cô sẽ sớm đi đoàn tụ thôi.”

Mắt Ngọc Hân cay xèo. “Tại sao anh lại hành hạ mình như vậy.”

“Hành hạ gì, tôi đang rất hạnh phúc.” Văn Vũ liếc mắt nhìn cô. “Cô đừng đến đây và cướp mất nó đi.”

Ngọc Hân hít một hơi thật sâu rồi đưa tay bốc lấy gói thuốc trên bàn. Cô đưa lên miệng một điếu và bật lửa để hút. Văn Vũ thấy vậy nên nhanh tay giật phăng điếu thuốc trên miệng của cô.

Cô đang làm gì *vậy, cô bị điên rồi sao,* Văn Vũ nghĩ rồi nghiêng rằng. “Cô làm gì vậy.”

“Em cũng muốn đi cùng anh.” Ngọc Hân nhìn Văn Vũ trong đau khổ.

Văn Vũ nhếch môi cười. “Muốn đi thì tự cô đi đi. Đừng động đến đồ của tôi. Đã ăn chùa rồi mà còn tự tiện.”

Ngọc Hân tức giận nên nốc cạn ly bia. Văn Vũ liếc mắt thấy nhưng không nói gì. Một lúc sau thì Văn Vũ tính tiền rồi đi về. Ngọc Hân cũng đi theo sau. Đi được một đoạn thì anh ta rẽ vào một khu chung cư. Phòng của Văn Vũ nằm trên lầu ba như thông tin Quốc Hưng tìm được. Ngọc Hân sợ Văn Vũ vào trong sẽ nhốt cô ở bên ngoài, nên khi Văn Vũ vừa mở cửa, cô liền đẩy mạnh anh tới trước vào rồi lao vào bên trong.

“Cô làm cái quái gì vậy.” Văn Vũ quay lại trợn mắt nhìn cô.

Ngọc Hân không nói không rằng, cô tới ngồi trên tấm nệm. Văn Vũ bực tức đóng rầm cánh cửa lại. Sau đó anh đi vào nhà vệ sinh. Rõ lâu sau thì Văn Vũ bước ra, cả đầu anh dính đầy nước. Văn Vũ bước tới lấy khăn lau khô đầu mình rồi nhìn sang Ngọc Hân.

“Cô đi về đi, chứ ngồi đây làm quái gì.” Văn Vũ liếc mắt.

Ngọc Hân lắc đầu. “Em không đi, em đợi đến khi nào anh đi với em mới thôi.”

“Cô bị điên à. Đi theo cô làm quái gì.” Văn Vũ nhả mặt.

“Vậy thì em sẽ ở lại đây với anh.” Ngọc Hân đáp nhanh.

“Ai cho cô ở lại đây mà cô nói như đúng rồi thế.” Văn Vũ cắn chặt môi lại.

Ngọc Hân nhìn Văn Vũ trong vô vọng. “Em sẽ ở lại đây. Anh làm gì em thì làm đi.”

Văn Vũ tiến tới đẩy cô nằm xuống nệm. Sau đó anh đè lên người cô rồi vừa hôn lên cổ, anh vừa cởi chiếc áo sơ mi của cô ra. Lúc đầu thì cô còn chống cự và nói Văn Vũ dừng lại. Sau đó thì cô nằm yên và ôm ngược hôn lại Văn Vũ.

Văn Vũ biết mình có giả vờ làm vậy thì cũng không thể nào làm Ngọc Hân thay đổi ý định và bỏ đi được. Anh liền đứng dậy rồi buông một câu xanh rờn. “Tôi không thích dùng hàng xài rồi.”

Ngọc Hân bực tức khi nghe Văn Vũ nói như vậy. “Cho dù em có là hàng xài rồi đi chăng nữa, thì vẫn đáng giá gấp ngàn lần những món hàng khác.”

“Mặc xác cô.” Văn Vũ nói lớn rồi đi tới mở tủ lạnh ra. Anh ta khui bia và ngồi xuống bên cạnh tủ lạnh tiếp tục uống.

Ngọc Hân thấy vậy nên đi tới ngồi xuống trước mặt Văn Vũ. “Anh đừng uống nữa được không.”

“Uống hay không thì kệ tôi. Liên quan gì đến cô.” Văn Vũ tiếp tục uống.

Ngọc Hân tức giận hơn nên liền giật chai bia trên tay Văn Vũ, rồi cô đưa lên miệng mình uống. Văn Vũ thấy vậy nên liền giật lại rồi ném mạnh vào bờ tường đối diện. Chai bia vỡ tung ra, nhiều mảnh thủy tinh văng ra khắp nơi trên sàn.

Văn Vũ đứng dậy bỏ đi, Ngọc Hân thấy vậy nên liền bật khóc. Cô không biết tại sao Văn Vũ cứ đối xử như vậy với cô. Trong một giây phút đau khổ tột cùng, cô lết tới cầm một miếng thủy tinh trên sàn, rồi cô gạch mạnh lên cổ tay trái của mình. Máu bắt đầu tuôn ra như nước.

Văn Vũ quay lại và thấy máu chảy đầy trên tay Ngọc Hân, anh vội vớ lấy chiếc khăn treo gần đó, rồi lao tới gào thét. “Em bị điên à.” Văn Vũ lấy miếng thủy tinh trên tay phải Ngọc Hân vứt đi.

Ngọc Hân không đáp lại, cô chỉ nhìn Văn Vũ với ánh mắt căm phẫn. Lần đầu tiên cô thấy Văn Vũ bật khóc. Anh cầm tay trái của cô đưa lên, rồi anh thì thăm gì đó trong miệng mà cô không nghe rõ. Sau đó thì anh cầm chiếc khăn lau sạch máu trên tay cô. Lạ thay, tay cô không còn chảy máu nữa.

Văn Vũ bảo Ngọc Hân đứng dậy rồi anh dắt cô tới ngồi trên nệm. Anh đi lấy hộp thuốc để trên tủ lạnh. Sau đó đổ oxy già lên tay cô để khử trùng rồi băng bó lại vết thương.

Văn Vũ nhìn Ngọc Hân với ánh mắt đầy thương xót. “Em có thấy đau không.”

Ngọc Hân lạnh lùng. “Có đau bằng vết thương anh tạo ra cho em không.”

Văn Vũ nhăn mặt rồi ấn nhẹ vào vết thương của cô. “Không đau thật ư.”

“Nhìn em trông như đang nói đùa sao.” Ngọc Hân nghiêm mặt lại.

Sau khi băng bó xong thì Văn Vũ khẽ nói. “Thôi em ngồi đây đi. Anh đi dọn mấy miếng thủy tinh đó đã.”

Sau khi quét dọn rồi lau nhà, Văn Vũ tiến tới nằm trên nệm. Anh nhường cho Ngọc Hân chiếc gối của mình, còn anh thì lấy đồng sách để kê đầu mình lên. Ngọc Hân nằm xuống bên cạnh Văn Vũ, cảm giác lúc này cô không còn thấy đau nữa.

Anh cầm tay trái cô đặt lên ngực mình, rồi sau đó anh lại quay lưng về phía cô. Nhân cơ hội đó, cô xích lại như đang ôm anh từ phía sau. Tay cô có thể cảm nhận được nhịp tim từ lồng ngực Văn Vũ đang đập. Cô nẩy ý kê miệng mình hôn lên gáy Văn Vũ, đã rất lâu rồi cô mới được hôn anh. Cô thấy người Văn Vũ run lên, cô nghĩ chắc anh đang khóc.

“Sao anh lại khóc.” Ngọc Hân lo lắng.

“Anh mệt mỏi quá.” Văn Vũ nói khẽ nhưng cô vẫn nghe được.

Sau đó Văn Vũ quay lại ôm Ngọc Hân bật khóc. Cô phải vỗ về anh như người mẹ đang vỗ về con mình. Một vài phút sau thì anh cũng ngưng, lúc này cô mới khưi chuyện ra để nói.

“Lúc nãy anh nói gì mà tay em lại ngưng chảy máu vậy.” Ngọc Hân tò mò.

Văn Vũ quay lưng lại với cô. “Anh có biết gì đâu. Tự nhiên máu ngưng chảy thôi.”

Ngọc Hân không chịu nên gắng hỏi tiếp. “Làm gì có. Rõ ràng là em thấy miệng anh lấp bắp gì đó. Vừa dứt thì máu tự nhiên ngưng chảy luôn.”

Văn Vũ khẽ cười. “Em đừng làm như vậy. Anh nhột.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Em làm gì mà anh nhột.”

“Đó.” Văn Vũ lại nhún vai mỉm cười. “Em kê miệng vào bên gáy làm anh nhột.”

Thì ra đây là điểm nhột của anh, giờ thì em biết rồi nha, Ngọc Hân nghĩ thầm rồi kê miệng vào chỗ đó hôn một cái. “Chỗ này đúng không.”

“Em đừng làm vậy được không.” Văn Vũ nhích người tới rồi quay mặt lại nhìn cô. Sau đó bỗng dưng anh

đưa miệng tới hôn cô, đây là lần đầu tiên anh chủ động, một nụ hôn nhẹ nhàng và thắm thiết.

Văn Vũ đỏ mặt rồi lại quay lưng về phía Ngọc Hân. Hạnh phúc vô cùng, cô tiếp tục nhích tới ôm sát anh rồi thì thầm liên tục vào tai. Văn Vũ bảo Ngọc Hân ngừng lại vì cảm thấy nhột. Tất nhiên là cô không ngừng rồi.

41. Chương 40: 551d

Sáng hôm sau thức dậy, Ngọc Hân không thấy Văn Vũ nằm bên cạnh. Đang định đứng dậy đi tìm thì cô thấy anh đang đeo ba lô từ trong nhà vệ sinh bước ra.

“Anh đi đâu vậy.” Ngọc Hân nhìn với ánh mắt thắc mắc.

Văn Vũ quay lại. “Em dậy rồi sao.”

Ngọc Hân cảm thấy hình như Văn Vũ đang lén cô bỏ đi. “Anh định đi nữa sao.”

Văn Vũ ừm một tiếng. “Nếu vậy thì em có đi tìm anh không.”

Ngọc Hân cảm thấy choáng váng. “Em mệt mỏi rồi. Nếu lần này anh lại đi, thì em sẽ không đi tìm anh nữa đâu.” Ngọc Hân cúi mặt xuống. “Em sẽ đi tự tử cho anh vừa lòng.”

“Em bị khủng à.” Văn Vũ nói lớn. “Mới sáng đã nói bậy cái gì vậy.”

“Vậy thì anh đừng đi.” Ngọc Hân ngược mặt nhìn anh như van xin. “Anh ở lại với em đi.”

Văn Vũ đi tới ngồi đối diện với Ngọc Hân. “Khùng dễ sợ. Anh đi làm mà. Em nghĩ gì trong đầu vậy.” Anh bấu nhẹ má cô.

Nãy giờ mình nghĩ làm cho anh sao, Ngọc Hân thầm nghĩ rồi nhìn Văn Vũ thắc mắc. “Nếu anh đi làm, thì sao lại hỏi em có đi tìm anh hay không để làm gì.”

“Bởi vậy anh mới hỏi. Anh định nói em có gì tới cửa hàng tìm anh.” Văn Vũ bật cười. “Em nghĩ gì trong đầu vậy.” Anh chỉ tay về phía bếp. “Thức ăn sáng anh làm sẵn rồi. Chút nữa em ăn thì hâm lại cho nóng.”

Thế là Văn Vũ đi làm, chứ không phải là anh bỏ cô đi. Giờ ở phòng một mình chán quá nên cô gọi điện cho Ngọc Lan kể lại mọi việc. Lúc tối cô có điện thoại cho em mình nhưng cô chỉ kể sơ là đang ở phòng Văn Vũ.

Nói chuyện xong với Ngọc Lan, thì cô nhắn tin cho Hồng Loan xin lỗi vì không thể ra sân bay để tiễn. Kế

tiếp là cô điện cho Quỳnh Hương để tám chuyện về cuộc gặp gỡ ngày hôm qua với Văn Vũ.

Ăn sáng xong, món mỳ xào với trứng và xúc xích Văn Vũ làm, cô nghĩ người gì đâu mà nấu ăn ngon dễ sợ. Cảm thấy chả có việc gì làm, cô nảy ý giúp anh dọn dẹp nhà cửa, như người vợ đảm nhận mọi việc trong gia đình. Có điều cô chưa bao giờ quét và lau nhà lần nào, cho nên làm mãi mà vẫn chả thấy sạch.

Đến gần trưa thì cô định nấu ăn đem cho Văn Vũ, cô muốn làm anh bất ngờ. Cầm điện thoại lên mạng tìm hướng dẫn cách nấu ăn. Cô hớn hở và trào dâng hạnh phúc trong lòng. Cũng là lần đầu tiên nấu ăn nên cô thái ngay vào tay mình. Máu tuôn ra, cô vứt dao rồi lao đi băng bó. Chưa nấu xong thì Văn Vũ bất ngờ đi về. Thấy cô đang đứng trong bếp nên anh khẽ cười đi tới. Cô vừa quay qua khẽ cười thì anh nhìn cô với ánh mắt rất đáng sợ.

Văn Vũ nói lớn. “Em làm gì vậy. Không làm mình bị thương thì không chịu được sao.”

Ngọc Hân run lên nhìn Văn Vũ với biểu cảm e sợ. “Em chỉ muốn nấu ăn cho anh thôi mà.”

Văn Vũ thở dài. “Anh xin lỗi.”

“Anh ghét em lắm đúng không. Suốt ngày anh cứ ăn hiếp, rồi la mắng em hết lần này đến lần khác.” Ngọc Hân nũng nịu.

Văn Vũ ôm cô vào lòng. “Anh xin lỗi được chưa. Tại anh lo cho em thôi.”

“Anh có yêu em không.” Ngọc Hân tò mò.

“Tất nhiên là có rồi. Hối khùng.” Văn Vũ nói khẽ.

Sau đó Ngọc Hân đứng nhìn Văn Vũ nấu ăn, thấy vẻ mặt anh chăm chú nên cô rất thích. Văn Vũ hết thái cái này rồi đến thái cái khác. Anh chả khác gì một bà nội trợ thực thụ, cô nghĩ mình phải cố gắng nhiều hơn để cho bằng Văn Vũ mới được.

Văn Vũ nhìn điệu bộ chăm chú của Ngọc Hân, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt thì ngạc nhiên mở to, đôi môi thì chum lại. Văn Vũ thấy hình ảnh đó mà tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ để cô cực khổ và đau buồn nữa.

“Nước sôi rồi anh kia.” Ngọc Hân nhìn Văn Vũ.

Văn Vũ giật mình lại rồi cho hỗn hợp rau củ quả, đủ các thứ của Ngọc Hân thái ra mà chẳng biết làm món gì. *Chiên cũng không được, luộc cũng không xong, thôi thì ráng nấu chín rồi ăn đại chứ sao giờ*, Văn Vũ bật cười trong suy nghĩ.

Ăn cơm xong thì Ngọc Hân dành rửa chén, mặc dù Văn Vũ không cho nhưng cô nằng nặc đòi nên anh đành chịu. Văn Vũ chỉ cô cách rửa ra sao, rồi phải để ở đâu cho ráo nước. Sau một hồi thì cô cũng làm xong.

“Em không định đi về sao.” Văn Vũ nhìn Ngọc Hân.

Ngọc Hân lắc đầu. “Em ở đây với anh. Sao anh lại đuổi em đi.” Cô giả vờ buồn bã.

“Không phải như vậy.” Văn Vũ khẽ cười. “Anh hỏi để biết thôi. Nếu em ở đây thì chút nữa chúng ta đi mua áo quần.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Vì sao.”

Văn Vũ liếc mắt nhìn. “Chứ em mang đồ anh, thì lấy đâu đồ anh mang.” Văn Vũ tiến tới bên cạnh cô. “Cởi áo quần anh ra.”

Ngọc Hân thấy Văn Vũ làm bộ cởi đồ của mình, nên cô liền nhanh trí. “Cho anh cởi đó. Anh cởi đi.” Cô thấy anh đi một hơi tới nệm ngồi xuống.

Ngọc Hân mỉm cười rồi tới ngồi bên cạnh. “Sao lúc anh thấy em ở thành phố N thì lại bỏ đi.”

Văn Vũ ngạc nhiên. “Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này.”

“Em muốn biết.” Ngọc Hân nói lớn.

Văn Vũ ầm ừ giây lát. “Thì anh thấy báo đăng em với Quốc Hưng sắp kết hôn. Nào là muôn đăng hậu đối, rồi thanh mai trúc mã. Do vậy anh nghĩ mình nên tránh em.”

“Em đã nhắn tin kể mọi chuyện cho anh rồi kia mà. Sao anh còn tránh em nữa.” Ngọc Hân muốn biết rõ vì sao.

Văn Vũ gượng cười. “Anh không tin và anh cũng không muốn chúng ta quay lại với nhau. Anh vẫn nghĩ mình nên rời xa, để em tìm được người tốt hơn và sống hạnh phúc hơn.” Văn Vũ thở dài đầy u sầu. “Không phải là anh không biết em sẽ nghĩ rằng, nào anh là hạnh phúc của đời em, anh đã tước đoạt hay anh đã mang nó đi, vậy mà còn chúc em hạnh phúc hơn nữa sao.”

“Anh thật đáng sợ.” Ngọc Hân ngạc nhiên vô cùng khi Văn Vũ biết hết những gì cô nghĩ. “IQ của anh là bao nhiêu.” Cô đã thắc mắc về vấn đề này từ lâu.

Văn Vũ nghĩ ngợi giây lát. “Anh cũng không chắc nữa. Ngày xưa thì mấy sư cô có cho anh test thử, hình như đạt một trăm năm mươi thì phải.”

Ngọc Hân há lên một tiếng rõ to rồi nói. “Ghe thật.” Cô nhú mày. “Vậy tóm lại là trước giờ anh vẫn không tin rằng em yêu anh thật lòng.” Cô thấy Văn Vũ gật đầu nên liền nói tiếp. “Vậy giờ anh tin chưa.”

Văn Vũ lại gật đầu. “Anh tin rồi.”

“Anh còn định bỏ em đi nữa không.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

Văn Vũ lắc đầu. “Không, anh hết chỗ đi rồi. Từ giờ anh sẽ bám em đến suốt đời.” Văn Vũ bấu nhẹ má cô.

Hai người tiếp tục nói chuyện với nhau về những vấn đề mẫu thuẫn ngày xưa. Giờ thì cô đã hiểu tất cả mọi chuyện. Ngay từ lúc đầu cô và anh đã xảy ra quá nhiều hiểu lầm. Anh tưởng cô quen anh cho vui, anh thấy cô đi chơi rồi cười đùa với người ta nên anh quyết định rời đi trong âm thầm. Anh bỏ cô lên thành phố Đ. Anh cố tình nói dối cô các kiểu, anh cố ý nói nhầm ngày sinh nhật của cô, chỉ để muốn cô tin rằng sự thật là anh lừa cô. Sau đó thì cô lên thành phố Đ và hiểu lầm anh với Ngọc Lan. Trách móc anh nặng lời nên anh bỏ đi tiếp tới thành phố N. Báo mạng đưa tin cô với Quốc Hưng chuẩn bị kết hôn, nên anh lại tiếp tục bỏ đi.

Sau khi tâm sự với nhau thì Văn Vũ dẫn Ngọc Hân đi mua quần áo và nhiều thức ăn với thức uống khác. Lúc đi ngang qua hàng dành cho nam giới, cô lén bốc một hộp durex bỏ vào giỏ, anh thấy được nên cô đỏ mặt lao đi. Lúc tính tiền thì cô thấy đến bốn hộp. Thấy cô ngạc nhiên nên anh chẳng nói gì, chỉ ngẩng mặt lên cười và bộc lộ vẻ nham hiểm. Cô cảm thấy anh thật đáng sợ, cô nghĩ mình phải cảnh giác anh mới được.

Văn Vũ dành trả tiền hết mọi thứ, mặc dù cô khẳng định với anh là mình có tiền. Rồi Văn Vũ đem rửa sạch và thái rau củ ra từng loại, sau đó anh bỏ vào những hộp nhựa khác nhau. Thịt ra riêng, rau ra riêng, củ quả ra riêng, anh làm sẵn như vậy để cho cô khỏi thái vào tay mình nữa.

Rồi anh chỉ cho cô các loại công tắc điện ở trong phòng, chỗ để đồ gia vị ở đâu, tủ nào đựng quần áo, tủ nào đựng nội y. Chỗ nào phơi quần áo, hộp cứu thương ở đâu, nếu cần note lại vấn đề gì thì lấy giấy dán lên tủ lạnh. Anh hướng dẫn cho cô mọi thứ, hai người chẳng khác gì một đôi vợ chồng trẻ mới cưới, cô thấy thích thú vô cùng. Mọi thứ đều ổn, chỉ điều thiếu cái máy giặt, thế là cô lén anh lên mạng để đặt mua.

Đúng như Ngọc Hân dự đoán, Văn Vũ liếc mắt nhìn như cô vừa mới gây ra một vụ đại họa nào đó. Cô phải làm nũng là mình không biết giặt đồ nhưng không muốn anh giặt, nên cô mới đặt cái máy này về để mình có thể làm việc đó. Văn Vũ nghe xong liền thở dài, rồi lắc đầu nhìn cô như cạn lời. Hai người sửa soạn lại mọi thứ trong phòng, từ đây cuộc sống vợ chồng của hai người chính thức bắt đầu.

42. Chương 41: 559d

Những ngày tiếp theo, lúc Văn Vũ làm sáng thì Ngọc Hân dậy sớm cùng anh, rồi hai người cùng nhau nấu ăn. Sau đó cô quét dọn phòng rồi lấy laptop ra xem phim cho đỡ chán, lâu lâu thì điện thoại tám chuyện với bạn hoặc với Ngọc Lan.

Ngọc Hân đã biết được Văn Vũ trồng hoa để làm gì nên cô hay chăm sóc chúng giúp anh. Cô cũng đọc hết cuốn sổ tâm sự của Văn Vũ, thật sự khi đọc xong thì cô mới thấy thương Văn Vũ vô cùng, cuộc đời của anh quá ư là khổ. Ngọc Hân ước gì cô có thể đọc được sớm hơn thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Cũng từ đây, cô cũng bắt đầu mua một cuốn sổ cho riêng mình và bắt đầu viết những lời tâm sự vào đó.

Đến trưa thì Ngọc Hân nấu một vài món đơn giản, rồi đón taxi đem ra cửa hàng để cùng ăn với Văn Vũ. Sau đó cô ngồi đợi đến lúc Văn Vũ tan ca. Tối về thì hai người lại nấu ăn với nhau, rồi đi xem phim hoặc Văn Vũ chở cô đi dạo.

Những lúc Văn Vũ làm chiều, thì buổi sáng hai người đi uống cà phê và ăn sáng với nhau. Trưa về thì nấu ăn rồi đánh một giấc tới chiều. Tối thì cô đem cơm cho anh, rồi chờ anh đi về. Văn Vũ hay chở cô đi ăn khuya, có một quán bán hủ tiếu rất ngon gần chung cư của hai người.

Ngọc Hân nhớ lại có bữa cô bị đau bụng, thế là Văn Vũ vội lấy thuốc đưa cho cô uống. Rồi anh bắt cô nằm trên nệm, anh ngồi bên cạnh lấy tay xoa bụng cô để cho dễ chịu hơn. Một vài phút sau thì cơn đau bụng qua đi nhưng cô không thích nói, cứ nằm giả vờ như vậy. Khẽ mở mắt nhìn, cô thấy Văn Vũ vừa ngồi chống cằm, vừa liên tục xoa bụng cô. Cằm thấy thích thú nhưng cô vô tình khẽ cười nên bị phát hiện.

“Nãy giờ em giả vờ đúng không.” Văn Vũ nói lớn.

Ngọc Hân biết mình bị lộ nên giả vờ than vãn. “Đâu có, nãy giờ em đau bụng thật mà. Giờ vẫn còn đau này.”

“Đau hả.” Văn Vũ cù lét bụng cô. “Em còn đau nữa không. Dám lừa anh sao.”

Thế là Văn Vũ cù lét cô đến mức nước mắt tuôn ra, mặc cho cô van xin nhưng anh vẫn không ngừng. Cô nghĩ đàn ông gì mà ăn hiếp phụ nữ dễ sợ.

Rồi có bữa Văn Vũ rủ cô đi chơi nhưng lúc thay quần áo xong thì anh không thấy điện thoại của mình đâu cả. Văn Vũ bảo cô điện giúp anh xem thử. Cô bấm máy gọi, một vài giây sau thì điện thoại anh đổ chuông, thì ra là nó nằm lẫn lóc dưới gối. Cô vui mừng cầm điện thoại giơ lên, lúc đó cô thấy Văn Vũ lưu tên cô là “Pet”.

Ngọc Hân liếc mắt. “Tại sao anh lại lưu tên em là Pet.”

Văn Vũ thản nhiên đáp. “Anh thích vậy. Một là em làm Pet của anh. Hai là anh nuôi em như Pet. Em chọn đi.”

Ngọc Hân há hốc nhìn Văn Vũ. “Vậy thì có khác gì nhau.”

“Ừm, bộ em tưởng mình được lựa chọn sao.” Văn Vũ khẽ cười. “Đi chơi thôi.”

“Không, em không đi.” Ngọc Hân phồng má lên.

Văn Vũ mỉm cười. “Pet của anh không đi ư. Anh định rủ Pet đi xem phim.” Văn Vũ nhún vai. “Vây mà.” Văn Vũ quay đi. “Thôi anh đi xem phim một mình vậy.”

Ngọc Hân bật dậy. “Pet cũng muốn đi nữa.” Cô không biết vì sao mình lại chấp nhận làm Pet.

Kể từ đó thì Văn Vũ hay gọi cô là Pet. Nhưng cô ghét nhất là Văn Vũ ép cô uống sữa mỗi tối. Lúc nào cũng sữa, sữa cả. Cô nghĩ mình đâu còn là con nít nữa đâu mà phải uống. Đúng là anh nuôi cô chả khác gì nuôi Pet.

Trở lại với thực tại, hôm nay là một ngày đặc biệt, Ngọc Lan vừa điện cho cô bảo mẹ sắp ra thành phố QĐ. Ngọc Hân không biết vì lý do gì, cô cũng đã nói với ba mẹ mình là cô sẽ ở đây một thời gian, mặc cho ba mẹ cô không đồng ý nhưng cô nhất quyết là sẽ bay về thưa chuyện sau. Ngọc Hân nghĩ chắc có lẽ vì sốt ruột nên mẹ cô mới bay ra đây để tìm hiểu cho kỹ. Văn Vũ chở cô tới quán R để ngồi ăn trưa với mẹ mình. Đây là lần đầu tiên cô cùng anh tới quán R này, nơi đây là cửa hàng ngày xưa anh từng làm việc. Ngọc Hân với Văn Vũ ngồi đợi một lúc thì mẹ cô cũng tới.

“Sao mẹ lại ra đây.” Sau khi chào hỏi xong thì Ngọc Hân muốn tìm hiểu lý do.

Bà Ngọc Liên nhíu mày. “Mẹ ra thăm con không được sao. Mẹ vừa ra thành phố NH thăm bạn, nhân tiện lúc về thì mẹ ghé qua đây để xem con như thế nào.” Bà nhìn sang Văn Vũ. “Người yêu con đây sao.”

Không đợi Văn Vũ trả lời, Ngọc Hân liền nói nhanh. “Chồng sắp cưới của con đây mẹ.”

Bà Ngọc Liên nhìn Văn Vũ như đang soi xét từng li, từng phân trên người. “Cậu là người đã gây đau khổ cho con Hân trong một thời gian dài vừa rồi đó sao.”

“Mẹ nói gì vậy.” Ngọc Hân lại chen vào. “Sao mẹ lại trách chồng con.”

Bà Ngọc Liên liếc mắt. “Mẹ có trách gì đâu.” Bà nhìn sang lại Văn Vũ. “Cậu mà gây đau khổ cho con bé nữa là tôi giết cậu đó.”

Văn Vũ cúi mặt xuống ngại ngùng. “Dạ con biết rồi ạ.”

“Sao mẹ lại hù dọa chồng con như vậy.” Ngọc Hân nhìn mẹ mình với ánh mắt không thích.

“Hù cái gì. Bộ không đúng sao. Thời gian vừa qua con đau buồn gấp mấy trăm lần lúc thằng Hưng đi du học.” Mẹ cô nhếch môi.

Sau đó mọi người ăn uống và trò chuyện với nhau. Mẹ bảo cô và Văn Vũ phải thu dọn lại vào thành phố H ngay lập tức. Với lý do ở gần ba mẹ, với lại có chuyện gì thì mẹ cô còn tới thăm được. Việc hai người ở tận thành phố QĐ khiến cho mọi người xa cách và trắc trở trong việc liên hệ với nhau. Ngọc Hân thì thăm với Văn Vũ để hỏi ý kiến, anh đáp lại là cô đi đâu thì anh bu theo đó. Nghe xong tự nhiên cô thấy cứng anh dễ sợ.

Cuối cùng Ngọc Hân bảo với mẹ mình rằng, cho cô và anh vài ngày để chuẩn bị thu xếp. Mẹ cô đồng ý và nói phải nhanh lên. Giờ thì hai người phải thanh lý mọi vật dụng mới mua trong phòng. Văn Vũ xin Ngọc Hân đem chiếc máy giặt mới mua tặng cho ngôi chùa ở gần nhà anh lúc trước. Ngọc Hân vui vẻ và nói mọi việc tùy Văn Vũ quyết định, miễn anh ở bên cô là được rồi.

Buổi chiều, Văn Vũ chở Ngọc Hân đi thăm chùa ở gần nhà anh. Văn Vũ dẫn Ngọc Hân vào trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Sau một hồi trò chuyện thì sư trụ trì nhìn Văn Vũ với ánh mắt đầy lo lắng. Sư liên tục thở dài và bảo anh hãy cẩn trọng.

Tối đó hai người tiếp tục nấu ăn với nhau, cô rửa chén, còn anh đi đổ rác. Anh tắm xong thì tới lượt cô. Lúc Ngọc Hân ra thì thấy Văn Vũ đang cầm laptop chat với Ngọc Lan. Cô ngồi bên cạnh vừa xem hai người nói chuyện với nhau, vừa sấy tóc. Được một vài phút thì Quỳnh Hương điện thoại tới. Thế là cô phải dừng lại để tám chuyện với bạn mình.

Đang say sưa nói chuyện thì đột nhiên Ngọc Hân thấy tóc mình đang được sấy. Cô quay lại nhìn thì ra đó là Văn Vũ. Tầm tì cười trong vui sướng, Ngọc Hân cố tình kéo dài cuộc trò chuyện để cho Văn Vũ sấy tóc cho cô.

Ngọc Hân tắt điện thoại rồi nhìn Văn Vũ. “Từ nay về sau anh phải sấy tóc cho em.”

Văn Vũ ngạc nhiên. “Vì sao.”

“Sao cái gì mà sao.” Ngọc Hân trợn mắt nhìn anh. “Sấy tóc cho Pet mà kêu ca cái gì.” Cô mỉm cười bêu má Văn Vũ.

Một vài phút sau thì Ngọc Hân thấy Văn Vũ đi tới phía tủ lạnh. Cô cảm thấy hình như có gì đó không ổn. Y chang như vậy, Văn Vũ thò tay vào và đem ra một hộp sữa. Ngọc Hân không biết tại sao Văn Vũ lại bắt cô uống thứ đó.

“Uống sữa đi em.” Văn Vũ đưa hộp sữa cho cô.

Ngọc Hân úp mặt xuống gối. “Không. Em không uống.”

“Sao lại không uống.” Văn Vũ hỏi.

Ngọc Hân nũng nịu đáp. “Không uống. Em lớn rồi mà sao anh lại bắt em uống sữa.”

“Tùy em vậy.” Văn Vũ đặt hộp sữa bên cạnh cô.

Ngọc Hân ngồi dậy thì thấy Văn Vũ đang ngồi chơi laptop. Cô cầm ống vào rồi hút nhanh một phát. Sau đó cô tới bên cạnh Văn Vũ. “Pet uống xong rồi, anh vứt cho Pet đi.”

Văn Vũ liếc mắt nhìn cô rồi cầm hộp sữa đi vứt rác. Ngọc Hân xem thử Văn Vũ đang làm gì trong laptop, cô nhận ra là anh đang chat với Ngọc Lan. Cô thử kéo lên xem thử Văn Vũ nhắn gì với em mình.

“Em khỏe không.” Tối nào cũng hỏi câu này cả.

“Em ăn gì chưa.” Ngọc Hân thấy cũng vẫn vậy.

“Em đang làm gì.” Vẫn như cũ.

“Anh với chị sắp vào lại thành phố H.” Cô thấy cái này mới.

“Sắp được gặp lại em rồi, nhớ em quá.” *Gì đây, dám nhắn nhớ em gái tôi sao*, Ngọc Hân liếc mắt nhìn Văn Vũ như muốn nhào tới cắn xé.

Văn Vũ ngồi xuống bên cạnh Ngọc Hân và hình như hiểu ra vấn đề. Anh nhếch môi cười. Cô thấy thật là đáng sợ, sao anh có thể đọc được suy nghĩ và ý đồ của cô kia chứ.

Ngọc Hân cắn vào tay Văn Vũ cho bõ ghét. Anh á lên một tiếng rồi nhìn cô, sau đó anh lại cù lét. Ngọc Hân ghét bị anh hành hạ như vậy, cô không biết thứ người gì đâu mà suốt ngày ăn hiếp cô. Mặc cho cô van xin như thế nào thì Văn Vũ cũng không ngừng lại. Phải đợi đến khi nào cô bật dậy bỏ chạy thì anh mới thôi.

Vài ngày sau, hai người đã chuyển đồ đạc đi cho những người khác. Văn Vũ cũng đã xin nghỉ việc xong. Anh cũng dẫn Ngọc Hân lên nghĩa trang để thăm mộ ba mẹ mình. Thấy cô thắc mắc nên anh cũng đã giải thích vì sao hai ngôi mộ lại nằm xa nhau. Văn Vũ giới thiệu Ngọc Hân là vợ của mình. Anh xin phép được chuyển vào thành phố H sinh sống. Khi nào có dịp thì anh sẽ lại ra thăm ba mẹ. Thấy Văn Vũ khóc mà Ngọc Hân cũng không cảm được lòng.

Rồi hai người bay vào lại thành phố H, Ngọc Lan ra đón hai người ở sân bay. Vừa thấy anh chị mình thì Ngọc Lan đã hôn hờ vẫy tay rồi mỉm cười. Ngọc Lan đi tới ôm chầm lấy chị mình, rồi cô nhìn Văn Vũ.

“Không ôm anh sao.” Văn Vũ khẽ cười.

Văn Vũ dang hai tay ra, Ngọc Lan nhìn chị mình rồi ôm Văn Vũ trong e thẹn. Thật ra thì Ngọc Hân biết là Ngọc Lan ngại cô nên mới như vậy. Thật tình thì cô muốn Ngọc Lan cứ tự nhiên, chẳng có gì mà cần phải ngại cô cả. Cô thương em mình không hết kia mà.

Sau đó Ngọc Hân nhờ chị Ba chở tới chung cư của nhà cô nằm ở quận A. Cô và Văn Vũ quyết định sẽ không sống chung với gia đình, cô muốn sống riêng với anh, như vậy thì hai người mới sinh hoạt thoải mái, cô có thể làm người vợ đảm đang và là một bà nội trợ của gia đình được. Với lại chung cư này cũng gần khu nhà cô sống, nếu thích thì cô và Văn Vũ vẫn qua ăn cơm và ngủ lại.

Một lúc sau thì tới chung cư, phòng của Ngọc Hân và Văn Vũ nằm ở tầng ba. Nói đúng ra thì khu chung cư này thuộc tập đoàn T của nhà cô xây dựng lên. Ngoài những block chung cư thì vẫn có một vài ngôi villa nữa, nhưng Ngọc Hân chỉ thích sống cùng Văn Vũ trong một diện tích nhỏ. Do vậy cô đã từ chối mọi lời khuyên nghị của ba mẹ mình và chọn căn phòng này. Cô cố tình chọn phòng ở tầng ba, vì cô muốn giống như phòng chung cư ở thành phố QĐ.

Sau khi bỏ tạm hành lý ở phòng. Ngọc Hân, Văn Vũ và Ngọc Lan cùng nhau đi ăn. Ngọc Hân có gọi thêm Hữu Kim, Tuấn Thanh và Quỳnh Hương nữa. Thảo Vân thì đang bận đi chơi với người yêu nên sẽ tới sau. Ngọc Hân muốn đãi mọi người một bữa thật thịnh soạn, cô muốn giới thiệu với mọi người chồng sắp cưới của cô, anh chàng thơ, người tình trăm năm, hoàng tử da đen, người khiến cô mất ngủ nhiều đêm. Suýt nữa thì cô quên mất, là ông chủ của cô nữa, vì cô là Pet của anh kia mà.

43. Chương 42: 574d

Sau khi dọn về phòng mới, Ngọc Hân và Văn Vũ chỉ thay bộ rèm cửa thành màu trắng, còn lại thì vẫn giữ nguyên như ban đầu. Ngọc Hân định nhờ vào thế lực của gia đình mình để xin Văn Vũ vào làm lại cửa hàng R, nhưng Văn Vũ lại không chịu. Văn Vũ bảo rằng anh đã bỏ đi mất dạy như vậy, thì không còn mặt mũi nào mà quay lại làm nữa. Ngọc Hân nghĩ Văn Vũ có đưa đơn xin nghỉ việc kia mà, sao anh lại nghĩ mình mất dạy kia chứ.

Vì Văn Vũ không chịu nên Ngọc Hân ngỏ ý anh vào làm chung công ty với cô. Văn Vũ cũng lắc đầu, anh nói mình học vị thấp, không có bằng cấp cũng như kinh nghiệm, anh không muốn mình ngồi vào một vị trí mà chẳng thể làm được gì. Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, Ngọc Hân giả vờ nổi giận.

Thế là Văn Vũ xòa tới an ủi. “Thôi Pet anh đừng giận nữa.” Anh nằm xuống ôm cô từ phía sau. “Em có thể xin cho anh làm việc ở trung tâm thương mại được không. Vừa gần nhà, vừa tiện lợi cho đủ thứ.”

Ngọc Hân quay lại nhìn. “Tất nhiên là được. Trung tâm thương mại của nhà em mà. Anh về làm trùm ở đó nha.”

Văn Vũ nhìn cô lắc đầu. “Không, anh chỉ muốn xin vào làm tạp vụ, nhân viên gì đó thôi.”

Ngọc Hân nhú mày tỏ vẻ tức giận. “Vì sao.”

“Công việc đó hợp với anh.” Văn Vũ dịu mặt xuống. “Nếu khó quá thì để anh xin vào làm mấy cửa hàng tiện lợi ở gần đây cũng được.”

Ngọc Hân bật dậy với tâm trạng bức bối hơn, lúc này là thật chứ không giả vờ nữa. “Anh nghĩ gì vậy.” Cô hét lên.

Văn Vũ bật dậy. “Không có gì hết.” Rồi anh bỏ đi ra khỏi phòng.

Hình như anh đang giận mình thì phải, Ngọc Hân sợ Văn Vũ như vậy nên liền lao theo. “Anh giận em sao.”

“Không.” Văn Vũ đáp mà không nhìn mặt cô. Anh tiến tới chỗ tủ lạnh.

“Anh giận em đúng không.” Ngọc Hân gặng hỏi.

Văn Vũ lấy một lon bia từ trong tủ lạnh ra. “Không, anh không giận gì hết.” Anh khui lon bia ra rồi uống ngon lành.

Ngọc Hân tức giận thái độ đó của Văn Vũ nên liền hứ lên một tiếng rồi đi về lại phòng. Cô đóng mạnh cửa một cái, tiếng phát ra rõ to rồi lao lên giường nằm với sự hậm hực trong lòng. Ngọc Hân muốn xem thử Văn Vũ có vào dỗ mình hay không nhưng nằm mãi cô vẫn không thấy. Lo lắng nên liền đi ra và Ngọc Hân không thấy Văn Vũ đâu cả. Lục tung cả căn phòng nhưng cũng chẳng thấy, cô càng sốt ruột hơn. Lúc đi ngang qua tủ lạnh thì Ngọc Hân thấy có tờ giấy dán trên đó. Cô liền quay lại lấy ra xem, Văn Vũ bảo rằng anh đi đây có chút việc, chút nữa sẽ về lại.

Hoảng hốt, Ngọc Hân lao vô phòng lấy điện thoại gọi cho Văn Vũ ngay lập tức. Cô hoảng sợ đến phát khóc, cô sợ Văn Vũ lại bỏ cô đi. Một cuộc không được, cô điện Văn Vũ lần thứ hai, chuông đổ một hồi thì anh ta cũng bắt máy.

“Anh đang ở đâu vậy.” Ngọc Hân khóc trong máy. “Sao anh lại giận em rồi bỏ em đi vậy. Anh không yêu em nữa sao.”

Văn Vũ nói giọng lo lắng. “Sao em lại khóc.”

“Anh về đi. Anh về nhanh với em đi.” Ngọc Hân gào khóc to hơn.

Văn Vũ đáp nhanh. “Anh về giờ, em ở yên đó.”

Một lúc sau thì Văn Vũ về, anh thấy Ngọc Hân đang ngồi trước cửa phòng ngủ. Anh nhìn cô lo lắng tốt

độ, anh vút bịch gì đó xuống sàn rồi chạy nhanh tới.

“Sao em lại khóc. Nói anh nghe nào.” Văn Vũ quỳ xuống nhìn Ngọc Hân. Tay anh nâng cằm cô lên.

Ngọc Hân ôm chăm lấy Văn Vũ. “Sao anh lại bỏ em đi. Em có làm gì sai đâu. Em chỉ muốn anh sung sướng thôi mà. Em không muốn anh phải cực khổ.” Cô nói một loạt câu, tiếng thì rõ, tiếng thì rè.

“Anh chỉ đi mua chút đồ về nấu ăn thôi. Chứ anh đâu có bỏ em đi đâu. Sao em lại hoảng sợ như vậy.” Văn Vũ vút ve lưng Ngọc Hân. “Anh đã hứa với em là anh sẽ không bỏ đi nữa rồi mà.”

Ngọc Hân nhìn anh. “Vậy là anh đi mua đồ chứ không phải là bỏ em đi sao.”

Văn Vũ khẽ cười. “Ừm, sao anh lại bỏ Pet của anh ở đây một mình được.”

Ngọc Hân biết mình đã nghi lầm Văn Vũ nên liền đẩy anh ra rồi lao vô phòng. Cô lấy chăn trùm kín lại vì quá ngượng ngùng. Rồi Văn Vũ leo lên giường ôm cô. Giả vờ đang giận nên cô đẩy Văn Vũ ra, cô cự quây không cho Văn Vũ ôm bằng được.

“Sao Pet lại giận anh.” Văn Vũ muốn ôm cho được.

Ngọc Hân hét to trong chăn. “Ai thêm giận anh chứ.”

Văn Vũ không ôm nữa, anh chỉ gác tay qua người cô. “Anh nghĩ rồi. Anh không đi làm nữa.”

Ngọc Hân đập chăn ra khỏi người mình. “Vì sao.”

Văn Vũ thở dài nhìn lên trần. “Anh không đi làm nữa.” Anh quay qua nhìn cô. “Anh sẽ ở nhà làm nội trợ để em nuôi anh.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Vậy tại sao lúc đầu em ngỏ ý như vậy, thì anh lại không chịu.”

“Thì lúc đó anh nghĩ mình nên đi làm.” Văn Vũ đưa tay bóp nhẹ mũi Ngọc Hân. “Giờ anh nghĩ lại rồi. Ai đời chồng của Trương tiểu thư mà đi làm tên lao công.” Anh lại bấu má cô. “Như vậy thì mất thể diện chết.”

Thế là Văn Vũ quyết định ở nhà không đi làm nữa. Nhưng Ngọc Hân lại không chịu như thế. Cô nghĩ có chồng làm lao công hay nhân viên thì đã sao, bộ như vậy là xấu lắm sao. Ngọc Hân quyết định điện thoại cho tên sếp tổng để sắp xếp cho Văn Vũ vào làm việc.

Văn Vũ nghe vậy nên liền cản Ngọc Hân, anh bảo chỉ muốn âm thầm làm việc thôi, đừng có nên thị uy quyền lực như vậy. Cuối cùng, Văn Vũ dắt Ngọc Hân đi xuống trung tâm thương mại của khu chung cư để nộp đơn xin việc, rồi nhân tiện mua luôn vài thực phẩm và thức uống khác, trong đó có sữa.

Vài ngày sau thì Ngọc Hân cũng bắt đầu đi làm như ý muốn trước giờ của ba cô. Trước mắt thì cô sẽ thực tập liên tục từ bộ phận này đến bộ phận khác, rồi mới chính thức nhậm chức giám đốc điều hành. Ngọc Hân khoe với Văn Vũ trong bữa ăn rằng, với tấm bằng tốt nghiệp đại học R loại giỏi của cô thì làm chức vị đó là bình thường, ý cô muốn nói với Văn Vũ rằng, cô không phải là kẻ không biết gì mà lên nắm giữ chức vị đó.

Văn Vũ chỉ đáp lại một câu ngắn gọn rằng, bằng đó có mua không. Ngọc Hân nghe xong mà thấy tức điên lên. Cô giả vờ giận rồi buông chén cơm xuống không ăn nữa. Thế là Văn Vũ phải nhích tới đút cho cô ăn. Ngọc Hân nghĩ té ra làm nũng cũng tốt để sợ, cô nghĩ mình sẽ làm nũng mãi thôi.

Ngọc Hân cố tình bí mật bố trí cho Văn Vũ làm giờ hành chính giống cô. Để hai người có thể đi làm và tan ca cùng với nhau cho tiện. Mỗi bữa sáng thì Văn Vũ sẽ chở cô đi làm trước, rồi anh về đi làm sau. Chiều thì Văn Vũ tan ca trước rồi tới đón cô về. Cuộc sống hạnh phúc như vậy trôi qua trong êm đềm.

Có bữa tối Ngọc Hân tâm sự với Văn Vũ. “Anh.” Cô chấp tay ra sau lưng nhìn anh nấu ăn. “Ồ chỗ em làm á. Có thằng cha đó hình như không biết em là ai nên dám tới tán tỉnh em.” Cô cao giọng lên. “Cha đó nghĩ mình là ai kia chứ, dám mời em đi ăn rồi nói là, thời này phải tìm cho được một tấm chồng thật tốt, nào là phải chu cấp được cho vợ con.” Cô hứ lên một tiếng. “Ý cha đó là đang tự đề cao mình để muốn em quen cha ấy.” Ngọc Hân mỉm cười. “Anh sao vậy.”

Văn Vũ đỏ mặt. “Hả, anh có làm gì đâu.”

Ngọc Hân bắt trúng điểm chết của Văn Vũ. “Không làm gì mà sao nãy giờ anh bỏ vào nồi nước đến nửa hủ đường rồi.” Cô cố tình chọc ghẹo. “Anh ghen đúng không.”

“Làm gì có. Chẳng qua là anh quên thôi.” Văn Vũ đáp nhanh.

Ngọc Hân bật cười. “Anh còn chối nữa sao.” Cô ôm Văn Vũ từ phía sau. “Anh ghen đúng không.”

“Nhột.” Văn Vũ bật cười. “Em đừng làm như vậy ở sau gáy anh.”

Một hôm khác cũng đang trong lúc nấu bữa tối. Ngọc Hân đứng bên cạnh Văn Vũ tâm sự. “Anh biết không. Lúc sáng có một tên thấy anh chở em đi làm. Tối bữa trưa thì hắn ta xề tới chỗ em bảo mời em đi ăn cơm. Nào là anh biết có nhà hàng này nổi tiếng, anh đánh xe tới rước em nha.” Cô tức giận. “Anh biết không, ý hắn ta là bảo mình đi xe ô tô, còn chê anh đi xe máy tồi tàn, hắn dám ngổ lời với em như vậy sao.” Cô hậm hực. “Hắn dám chê chồng em sao. Để đó đi, chỉ còn vài tuần nữa là em nhậm chức. Em sẽ đuổi việc hết. Dám chê chồng bà sao.”

“Pet của anh đừng giận. Họ nói đúng với thực tế mà.” Văn Vũ vừa nấu canh, vừa buông lời.

Ngọc Hân nói lớn. “Thực tế cái gì. Ngày mai anh chở em đi làm bằng xe đạp đi. Để xem còn ai dám chê chồng em nữa.”

Văn Vũ trở mắt nhìn Ngọc Hân. “Đi xe đạp sẽ vừa lâu, vừa xa, mà anh vừa mệt nữa đó em.” Anh bấu nhẹ má Ngọc Hân. “Thôi Pet anh bớt giận nào. Em đi tắm đi rồi ra ăn cơm. Anh nấu sắp xong rồi.”

Nghe Văn Vũ nói vậy thì Ngọc Hân mới hạ lửa. Cô nghe lời anh đi tắm. “Để đó, sáng mai em sẽ đánh xe chở anh đi làm. Để cho bọn họ trở mắt ra nhìn. Biết chồng bà là ai không, phu quân của Trương đại tiểu thư này đó.” Cô vừa lấy đồ trong tủ, vừa nói lớn. Văn Vũ nghe thấy nên sắc, Ngọc Hân nghĩ chắc là do Văn Vũ bỏ cay quá, nên lúc anh ném thữ mới như vậy.

Sau nhiều bữa hẹn nhau ở nhà hàng thì trưa nay, Ngọc Hân và Văn Vũ mời Ngọc Lan tới phòng ăn cơm. Ngọc Hân và Văn vũ cùng nhau chuẩn bị một bữa thật thịnh soạn. Nói vậy thôi chứ thật ta thì cô chỉ đứng nhìn và bốc ăn vụng. Lâu lâu thì rửa giúp Văn Vũ một vài thứ gì đó.

Ngọc Lan thấy chị mình và Văn Vũ bưng thức ăn ra để dưới đất thì ngạc nhiên. “Sao có bàn ghế mà anh chị không ăn. Lại đi ăn ở dưới đất.”

Ngọc Hân mỉm cười. “Anh chị thích ăn như vậy.”

“Vì sao.” Ngọc Lan đánh ánh mắt thắc mắc.

Ngọc Hân vui vẻ trả lời. “Vì ngồi ăn như thế này mới hạnh phúc và đầm ấm.”

Văn Vũ chen vào. “Chị em bảo ăn trên bàn không thích. Ăn ở dưới này có gì thì cho anh dễ nuốt.”

“Anh nuốt chị em ăn sao.” Ngọc Lan bất ngờ nói lớn.

Ngọc Hân đỏ mặt. “Em đừng nghe anh ấy.”

“Anh nói thật mà.” Văn Vũ khẳng khái nói.

Thế là Ngọc Hân xấu hổ với Ngọc Lan. Cô nghĩ may Ngọc Lan là em mình, chứ nếu không thì cô có chui xuống đất cũng không che hết được sự nhục nhã này.

Tối nay anh biết tay tôi, Ngọc Hân nói thầm.

Thức ăn được bày ra xong, mọi người bắt đầu chinh chiến. Ngọc Lan ăn một vài đĩa thì đột nhiên nước mắt rơi. Ngọc Hân thấy

vậy nên đừng đùa.

“Sao vậy em.” Ngọc Hân lo lắng nên hỏi.

Ngọc Lan lắc đầu không nói. Văn Vũ lập tức chen vào. “Chắc là do anh bỏ nhiều ớt quá. Để anh đi lấy giấy lau.”

Ngọc Hân nhắm thử nhưng không thấy cay. Văn Vũ đưa giấy cho Ngọc Lan để lau nước mắt, rồi anh cũng dịu mặt xuống kể từ đó. Suốt bữa ăn Văn Vũ chỉ chen vào vài lời, còn lại thì toàn cô và em mình nói chuyện với nhau.

Tối đó Quỳnh Hương với Thảo Vân rủ hai người đi ăn. Văn Vũ bảo với Ngọc Hân là mình có hẹn với bạn nên đi không được. Nhìn mặt Văn Vũ có vẻ buồn nên Ngọc Hân cũng không nài ép nữa. Cô chỉ dặn Văn Vũ nhớ đừng uống say và tranh thủ về sớm.

Ngọc Hân và bạn mình đi ăn ở một nhà hàng sang trọng nằm ở trung tâm thành phố. Suốt buổi trò chuyện, hai người họ chỉ toàn hỏi về cuộc sống trước hôn nhân của cô và Văn Vũ. Rồi sau đó họ rủ cô đi bar C, vì lâu ngày Ngọc Hân cũng ít đi chơi với bạn mình, lại thấy còn sớm nên cô cũng gật đầu đồng ý. Ngọc Hân nghĩ giờ này thì Văn Vũ cũng chắc chưa về.

Lúc Quỳnh Hương đánh xe đi tới quán bar C, thì Ngọc Hân vô tình thấy bên đường có một cặp nam nữ rất quen, cô chợt nhận ra đó là Văn Vũ và Ngọc Lan. Cô bất ngờ khi thấy Văn Vũ ôm Ngọc Lan vào lòng, rồi Ngọc Lan khẽ cười nhìn Văn Vũ.

Sao anh nói với mình tối nay có hẹn với bạn mà. Chẳng lẽ nào anh lén lút mình đi gặp Ngọc Lan, Ngọc Hân chợt nghĩ.

Ngồi được một lúc thì Ngọc Hân ngỏ ý đi về trước, Quỳnh Hương muốn chờ về nhưng cô khẽ cười từ chối. Về tới phòng, thay quần áo xong, Ngọc Hân nằm vắt vẻo trên giường, hình ảnh vừa rồi cứ thoáng hiện lên trong đầu khiến cô rất mệt mỏi. Lúc sau thì Văn Vũ cũng về tới, anh tắm rửa xong thì leo lên giường ôm cô.

“Anh đi chơi vui không.” Ngọc Hân giả vờ hỏi.

Văn Vũ vút ve lưng cô. “Cũng vui. Còn em thì sao.”

Ngọc Hân đáp lại cho có. “Em cũng vui.” Cô gắng hỏi tiếp. “Anh đi chơi với bạn vậy có uống bia nhiều không.”

Văn Vũ thở dài. “Không, anh không có uống bia.”

Ngọc Hân cũng chẳng quan tâm nữa. Cô ôm chặt lấy Văn Vũ rồi muốn chìm vào giấc ngủ. Văn Vũ thì liên tục thở dài, cô định hỏi nhưng sợ anh phiền lòng nên thôi. Ngọc Hân nghĩ nếu Văn Vũ có chuyện gì thì đã ắt nói với cô rồi. Hai người đã từng hứa với nhau là sẽ không giấu bất cứ chuyện nữa kia mà.

Văn Vũ trầm ngâm một lát rồi khẽ nói. “Anh mới đi gặp Ngọc Lan về.”

Ngọc Hân ngạc nhiên vì sao anh lại nói. “Ừa không phải anh hẹn với bạn sao.”

“Không, tối nay anh chủ động hẹn Ngọc Lan.” Văn Vũ tiếp tục thở dài. “Thật ra Ngọc Lan đang buồn trong người. Lúc trưa anh thấy nhưng anh chẳng thể làm được gì. Do vậy tối nay anh mới hẹn Ngọc Lan để nói chuyện.”

“Anh nói chuyện gì vậy?” Ngọc Hân tò mò.

Văn Vũ nắm tay cô rồi đưa lên miệng hôn. “Ngọc Lan nghĩ rằng anh không thương con bé nữa. Do vậy anh mới khẳng định với Ngọc Lan rằng, anh vẫn là anh như lúc ở thành phố Đ. Bất cứ lúc nào Ngọc Lan cần thì anh sẽ có mặt. Nếu Ngọc Lan muốn thì anh vẫn sẽ dắt nó đi chơi, nấu cho nó ăn và có thể cho nó mượn anh để ôm hoặc dựa dẫm.” Anh lại thở dài. “Ngọc Lan sợ anh ở bên em nên quên nó, không thương nó như trước nữa.”

Ngọc Hân ngồi lên người Văn Vũ rồi nhẹ nhàng hôn anh, sau đó cô gục đầu lên ngực Văn Vũ. “Anh phải quan tâm và thương Ngọc Lan như em vậy. Được không anh.”

“Tất nhiên là được rồi.” Văn Vũ lấy tay xoa nhẹ đầu Ngọc Hân. “Anh thương Ngọc Lan như em gái của mình vậy. Mỗi lần nó buồn thì anh thấy đau lòng lắm.”

Ngọc Hân tò mò. “Vậy em buồn thì anh có đau lòng không.”

Văn Vũ đáp nhanh. “Không, em buồn là anh không muốn sống nữa.” Anh hét lên. “Em làm gì vậy, anh nhột lắm.”

“Em đang buồn.” Ngọc Hân bật cười.

“Em buồn thì tại sao sờ tay vào ngực anh.” Văn Vũ cười lớn. “Nhột anh.” Anh hét lên. “Ấy, mới hôm qua rồi mà.”

Ngọc Hân thản nhiên đáp. “Hôm qua ăn cơm rồi thì hôm nay anh có nhịn hay thấy ngán không.”

Văn Vũ đỏ mặt vì ngượng ngùng, Ngọc Hân ngồi trên người anh cười ha hả. Rốt cuộc thì cũng có cái cô hơn anh. Không thể nào mà cô mãi là người thua cuộc được. Tiếng la hét kêu cứu của Văn Vũ vang lên liên tục.

44. Chương 43: 607d

Từ sau đêm Văn Vũ tâm sự với Ngọc Hân về Ngọc Lan, thì anh ngỏ ý bảo cô nên quan tâm đến Ngọc Lan nhiều hơn. Vậy là hai người bàn bạc với nhau sẽ thường xuyên về nhà và mời Ngọc Lan tới phòng nhiều hơn.

Những ngày về nhà thì mỗi tối Văn Vũ sẽ ngủ ở phòng Ngọc Hân, còn cô thì sang phòng Ngọc Lan để ngủ với em mình. Ngọc Lan tỏ ý không chịu nhưng đành chịu thua trước sự cương quyết của hai người. Những bữa Ngọc Lan sang chơi thì nó ngủ với cô trong phòng, còn Văn Vũ thì sang phòng khác ngủ hoặc ra phòng khách nằm. Ngọc Lan cũng tâm sự với chị mình rằng, có phải là do cô nên hai người như vậy không. Ngọc Hân bảo rằng không phải, chỉ là hai người thích như vậy thôi.

Rồi những ngày làm ở công ty cũng suôn sẻ. Nhiều gã đàn ông làm cùng cũng đã ít tán tỉnh cô hơn. Ngọc Hân nghĩ chắc là vì mấy gã thấy cô chuyển sang nhiều bộ phận khác nhau nên tự ngầm hiểu cô là người thân của chủ tịch. Nếu biết cô là con gái của chủ tịch thì họ sẽ ra sao nhỉ. Cô nghĩ chỉ có nước độn thổ thôi, dấm tán tỉnh cô sao.

Tiền lương của Ngọc Hân cũng chả có nhiều, vì đang thực tập nên chỉ có chút đỉnh. Cô đang nằm tính toán sinh hoạt phí mỗi tháng. Cô cần phải tính toán thật kỹ vì phải dành dụm tiền tiết kiệm để nuôi con sau này nữa.

Ngọc Hân quay sang nhìn Văn Vũ. “Tiền lương tháng này của anh đâu.” Cô chìa tay ra. “Đưa đây cho em.”

Văn Vũ ngạc nhiên rồi cũng đi vào phòng lấy ví. “Họ chuyển tiền vào thẻ của anh. Mật khẩu là ngày sinh của em.”

Ngọc Hân khẽ cười. “Chồng ngoan. Như vậy mới được chứ.”

Văn Vũ lẩm bẩm trong miệng. “Cưới vợ gì không biết. Tiền lương thì bị lấy, nhà cửa, nội trợ mình cũng phải làm, đến cả tắm thân này thì mỗi tối đều bị lấy ra xài xể. Sao tôi khổ vậy trời.”

Văn Vũ thì thầm nhưng Ngọc Hân nghe được, cô liền liếc mắt nhìn anh. “Anh nói cái gì đó.”

“Anh có nói gì đâu.” Văn Vũ giật mình đáp nhanh rồi lủi đi một hơi.

Từ khi chuyển sang bộ phận lễ tân rồi đến văn thư thì mỗi ngày Ngọc Hân phải di chuyển rất nhiều. Cô không còn được ngồi tại một chỗ nữa. Cô thấy người ta làm văn thư thì ngồi trước máy tính và tài liệu. Còn cô thì được nhận nhiệm vụ phải đi giao nhận cho mọi nhân viên trong tòa nhà, cô thấy mình bị đối xử thật bất công.

Với việc di chuyển nhiều, cộng với việc mang giày cao gót nên khiến chân Ngọc Hân mỏi rã rời, có khi là đau nhức nữa. Có bữa cô đang ngồi xoa chân mình thì Văn Vũ thấy được. Thế là Văn Vũ đi tới cầm cặp chân cô bỏ lên đùi mình, sau đó anh nắn bóp cho cô, tự nhiên cô lại thấy cưng anh dễ sợ.

Văn Vũ lầm bầm rằng sao Pet của anh khổ vậy. Từ đó mỗi khi Ngọc Hân tắm xong, thì Văn Vũ sẽ sấy tóc rồi nắn bóp chân cho cô. Ngọc Hân thấy cuộc sống có Văn Vũ sướng thật, nhiều bữa cô nghịch, cô cố tình lấy chân ịn lên mặt Văn Vũ. Thế là anh quay lại liếc mắt nhìn cô, sợ mình gây ra lỗi lớn nên liền bẽn lẽn. Chưa kịp xin lỗi thì Văn Vũ đã cầm cái chân cô vừa đạp cù lét liên tục. Ngọc Hân cảm thấy Văn Vũ thật đáng ghét, chỉ tổ ăn hiếp cô là giỏi thôi.

Có bữa Ngọc Hân cố tình dành nấu ăn, Văn Vũ thấy thế nên đành ngồi chơi laptop. Đến bữa cơm, khi vừa cầm chén lên thì Văn Vũ sững người. Anh thấy nào là tôm, thịt dê, hào, tim cật xào hành tây. Ngọc Hân thấy Văn Vũ ngược mặt lên nhìn mà không đụng đũa, cô liền đỏ mặt rồi chạy vào phòng.

“Anh thật đáng sợ.” Ngọc Hân nói lớn trong phòng.

Văn Vũ đi vào. “Còn dám nói anh đáng sợ sao.” Anh lôi cô ra ăn cơm cho bằng được.

Ngọc Hân vừa ăn cơm, vừa đỏ mặt vì ngượng ngùng. Văn Vũ biết ý nên liền ăn nhiều cho cô vui, mặc dù anh chả thích chút nào. Lâu lâu anh lại ngược mặt nhìn Ngọc Hân, anh thấy cô mỉm cười như đạt được mục đích. Văn Vũ vẫn không hiểu, rõ ràng anh là người bị hại kia mà, sao giờ anh giống như người phạm tội vậy.

Ngoài những bữa ăn cơm ở phòng thì Ngọc Hân và Văn Vũ cũng hay hẹn Ngọc Lan, Tuấn Thanh và Hữu Kim đi nhậu. Lâu lâu thì Quốc Bảo và Mỹ Lệ mới tham gia, vì hai cô cậu đang tranh thủ kiếm tiền để làm đám cưới.

Mỹ Lệ được Ngọc Hân giới thiệu vào làm trong một quầy bán nữ trang ở trung tâm thương mại. Tiền lương ở đây nhiều hơn so với việc phục vụ ở cà phê R. Còn Quốc Bảo thì được Ngọc Hân giới thiệu vào thực tập ở một công ty con thuộc tập đoàn của cô. Tính chất công việc này phù hợp với ngành học của cậu ta.

Hữu Kim thì vẫn làm ở cà phê R, Hữu Kim không muốn chuyển đi đâu hết. Khi nào học đủ kinh nghiệm thì cậu sẽ ra mở một quán cà phê nhỏ, rồi vừa làm chủ, vừa làm nhân viên luôn. Ngọc Hân định tài trợ tiền cho Hữu Kim nhưng Văn Vũ bảo khoan, anh muốn cùng cô tâm sự với Hữu Kim trước, chứ với tính cách của Hữu Kim thì anh biết rằng cậu ta sẽ từ chối ngay lập tức. Thấy Văn Vũ nói cũng đúng nên Ngọc Hân liền đồng ý. Tất cả những việc giúp đỡ này đều do anh nhờ vả cô.

Ngọc Hân thấy Văn Vũ hình như không thích công việc hiện tại. Khi Ngọc Hân hỏi thì Văn Vũ bảo rằng, tất cả đều tại cô cả, quản lý và mấy cấp trên chả bao giờ dám đụng hay giao việc cho anh. Họ hề thấy mặt anh là tới bắt chuyện rồi bảo anh cố gắng các kiểu. Văn Vũ biết ngay là có sự tác động của Ngọc Hân nên mới như vậy. Ngọc Hân cảm thấy những người có IQ cao thật đáng sợ, nhất là Văn Vũ, chưa kịp nói thì anh đã biết cô nghĩ gì, nói câu đầu là anh đã biết những câu sau.

Ngọc Hân rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại, cô chẳng cần điều gì lớn lao hơn nữa. Giờ cô chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa thì sinh con là đẹp. Có bữa đang nằm ngủ, Ngọc Hân liền hỏi Văn Vũ về chuyện đặt tên con. Văn Vũ bảo cô nên xem lại gia phả của gia đình mình rồi hãy suy nghĩ sau.

Ngọc Hân thắc mắc. “Vì sao.”

Văn Vũ khẽ cười. “Vì anh sợ đặt tên con bị trùng.” Anh xoa lưng cô. “Giống như em với Ngọc Lan vậy đó.”

Ngọc Hân trầm ngâm giây lát. “Tên em với tên bé Lan hay mà. Nhà em cũng đâu có ai tên đó đâu.”

“Nhà em thì không có nhưng tên em với tên bé Lan bị phạm húy.” Văn Vũ nói khẽ. “Tên hai người giống tên của hai vị công chúa ngày xưa.”

Ngọc Hân nũng nịu. “Cái này do ba mẹ em đặt chứ bộ.”

“Bởi vậy giờ chúng ta mới nên tránh đi.” Văn Vũ khẽ cười.

“Nếu bị phạm húy thì sao.” Ngọc Hân tò mò.

Văn Vũ ầm ừ giây lát. “Thì khổ các kiểu vậy đó. Thôi khuya rồi ngủ đi em.” Anh muốn nói tránh.

“Em không muốn ngủ.” Ngọc Hân nói giọng nham hiểm.

Văn Vũ ngạc nhiên. “Chứ không ngủ thì em.” Anh nhìn sững Ngọc Hân khi chưa nói hết câu. “Thôi nha.” Anh nói lớn rồi định bật dậy chạy khỏi giường.

Nhưng Văn Vũ đâu nhanh bằng Ngọc Hân được, cô nhanh trí trèo lên người anh đè xuống. Mặc cho Văn Vũ kêu van cô ăn hiếp anh, rồi anh xin cô ngừng lại. Ngọc Hân cười lớn như cô vừa đạt được mục đích gì đó. Sao cô có thể ngừng được kia chứ.

45. Chương 44: D188

Sau bao nhiêu ngày hẹn hò thì cuối cùng Ngọc Hân cũng quyết định đi đến hôn nhân với Quốc Hưng. Cả nhà cô ai cũng vui mừng vì việc đó, họ nói rất cuộc thì cũng đã tổng cổ được cô ra khỏi nhà. Cô nghe thấy mà phát oán.

Hôm nay là ngày cô và Ngọc Lan đi thử áo cưới ở tiệm L, một studio chuyên cung cấp áo cưới và chụp hình nổi nhất Việt Nam. Ngọc Hân bàn với Quốc Hưng rằng sẽ làm lễ đính hôn trước, sau đó thì mới tổ chức lễ kết hôn. Cô muốn mình tập dượt trước khi hành lễ chính thức.

Sau một hồi thử hết tất cả áo cưới ưa thích tại cửa hàng thì Ngọc Hân cũng chọn được một bộ. Ngọc Lan nhìn cô khẽ cười như ưng ý. Nhìn cô nhóc vui hơn mọi bữa nên Ngọc Hân cũng thấy mừng.

“Thấy chị bị tống cổ đi.” Ngọc Hân nhìn em mình. “Chắc em vui lắm nhỉ.”

Ngọc Lan mỉm cười. “Chị có biết là em chờ ngày này lâu lắm rồi không.”

Ngọc Hân há hốc ngạc nhiên. “Em mong chị bị đuổi đi đến mức vậy sao.”

“Em mong chị hạnh phúc mà.” Ngọc Lan đứng dậy ôm chị mình từ phía sau. “Em chờ ngày chị kết hôn với anh Hưng lâu lắm rồi.”

Ngọc Hân nhìn Ngọc Lan qua tấm gương phía trước. “Chị kết hôn rồi thì em cũng lo lấy chồng đi. Chị muốn nhìn thấy em lên xe hoa.”

Ngọc Lan thở dài. “Em đợi chị kết hôn xong thì sẽ đi du lịch một chuyến.”

“Em đi đâu.” Ngọc Hân sực nghĩ. “Em đi tìm cậu ta sao.”

Ngọc Lan khẽ cười. “Dạ, em sẽ đi tìm anh ấy.”

Ngọc Hân nhúu mày thắc mắc. “Em vẫn quyết định không trút bỏ hình ảnh của cậu ta ra khỏi người mình sao.”

“Dạ, em yêu anh ấy. Em sẽ đi tìm và ở cạnh bên anh ấy.” Ngọc Lan rơi nước mắt. “Dù cho anh ấy ở phương nào hay ở bất cứ đâu, em sẽ luôn vì anh ấy mà tìm đến.”

Ngọc Hân thở dài thương xót cho em mình. “Chị hy vọng em sẽ hạnh phúc với những gì mình chọn.”

Sau đó hai người đi ăn lót bụng rồi về nhà. Tối nay Ngọc Hân sẽ đi chơi với nhóm bạn mình để mừng ngày Hồng Loan từ Pháp trở về. Đúng như hẹn, cô được Quỳnh Hương đánh xe tới rước rồi sau đó qua đón Thảo Vân. Nhân vật chính là Hồng Loan sẽ tới sau.

Tới nhà hàng C quen thuộc, Ngọc Hân và hai người bạn ngồi nhấp rượu đợi Hồng Loan. Mọi người kể về những chuyện xưa kia, rồi bàn về chuyện hôn nhân của cô sắp tới. Đang say sưa nói chuyện rôm rả thì Hồng Loan bước vào, cô bận bộ váy màu xanh dương, mái tóc được búi cao lên, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhìn Hồng Loan chả khác gì tiên nữ giáng trần.

“Đù.” Quỳnh Hương thốt lên. “Lâu ngày không gặp đẹp dữ vậy bà.”

Hồng Loan lạnh lùng bĩu môi. “Đừng nên nói điều như vậy.” Hồng Loan bật cười. “Tôi nhớ mấy bà quá.”

Thế là bốn người ôm nhau rồi hò hét vang cả phòng. Hồng Loan bắt đầu kể về cuộc sống thời gian qua của mình ở bên Pháp. Những chuyện mà Hồng Loan không nhắc tới trong lúc nhắn tin với mọi người. Rồi Hồng Loan hỏi thăm về mọi người, từng người, từng người kể cho nhau nghe về chuyện của mình.

Rượu vào thì lời ra, mọi người say sưa nói chuyện quên cả đất trời. Thảo Vân thì sang năm sẽ cưới chồng. Quỳnh Hương thì sau vụ chia tay người yêu, đến giờ thì vẫn đang hẹn hò với một doanh nhân trẻ tuổi, tên là Thái. Hồng Loan thì về đây và chuẩn bị cưới một cậu trai nhỏ hơn Hồng Loan đến hai tuổi, cậu ta là du học sinh, lúc ở bên Pháp thì hai người tình cờ gặp nhau và tình yêu chớm nở từ đó. Ngọc Hân thì kể vài tuần nữa sẽ đính hôn với Quốc Hưng, mối tình đầu của cô lúc trước.

Nhậu đến khi say khướt thì Hồng Loan ôm Ngọc Hân. “Chúc mừng bà nha.” Hồng Loan nhìn với ánh mắt đỏ hoe. “Cuối cùng sau bao nhiêu năm thì bà cũng tìm được hạnh phúc cho mình.” Hồng Loan thút thít. “Kể từ khi chồng bà đi, thì tôi luôn cầu nguyện cho bà sẽ sống thật vui vẻ.”

Ngọc Hân ngạc nhiên. “Bà vừa nói cái gì, chồng tôi đi là sao.”

Quỳnh Hương chen vào. “Nó say rồi nên nói bậy ấy mà.”

“Ý bà Loan nói là từ khi anh Hưng bỏ bà đi á. Nên nó luôn cầu mong cho bà sống hạnh phúc. Giờ anh Hưng quay lại rồi đó.” Thảo Vân nói lớn.

Ngọc Hân nhìn qua ánh mắt của bọn họ, cô biết họ đang giấu cô chuyện gì đó. Hồng Loan ngưng khóc và quay sang uống rượu tiếp. Quỳnh Hương thì đang cố đánh lạc hướng sang chuyện khác. Ngọc Hân nghĩ rất cuộc là sao, cô nhìn thấy vẻ mặt Hồng Loan đang e sợ, giống như vừa đại miệng nói tuốt ra chuyện gì đó. Không lý nào mà tự nhiên bọn họ lại hòa nhau nói với cô như vậy, Ngọc Hân nghĩ mình cần tìm hiểu mọi việc cho bằng được, cô thấy ánh mắt của ai cũng đầy sự giả dối.

Tác giả: Dành cho những bạn chưa biết. Nếu đọc đến đây mà các bạn cảm thấy ngỡ ngàng, thì thật ra từ đầu truyện đến giờ có hai dòng thời gian. Một là hiện tại và một là tương lai. Chỉ cần chú ý một chút là các bạn có thể nhận ra ngay. Nếu cảm thấy tò mò thì các bạn có thể đọc thêm bài ở trang blog của mình. Cuối cùng, “Where’s Van Vu?” - Chúc các bạn một ngày vui vẻ.

46. Chương 45: Dđ

Cuộc sống của Ngọc Hân và Văn Vũ rất hạnh phúc và viên mãn. Cô và anh dự định sẽ kết hôn với nhau. Ngọc Hân thì muốn vài tuần nữa, còn Văn Vũ thì bảo đợi ra tết rồi hẵng cưới. Cuối cùng hai người quyết định chọn quãng thời gian giữa khoảng cách đó, nghĩa là hơn một tháng nữa thì đám cưới sẽ diễn ra.

 Ngọc Hân điện thoại cho gia đình và bạn bè để thông báo cho họ biết. Rồi cô tâm sự với Ngọc Lan về cảm giác hiện giờ của mình. Ngọc Lan chúc mừng hai người và muốn ngỏ ý làm phù dâu, Ngọc Hân đồng ý ngay tức khắc.

Sau đó Ngọc Hân hỏi Văn Vũ ai sẽ là phù rể và anh bảo rằng là Hữu Kim. Ngọc Hân nghĩ vậy cũng hay, thật sự nếu Hữu Kim thích con gái thì cô đã tạo cơ hội cho Ngọc Lan và Hữu Kim đến với nhau, đằng này thì.

Dứt ra khỏi suy nghĩ, hôm nay là ngày cô và Văn Vũ được nghỉ. Do vậy Ngọc Hân mới ngỏ ý bảo Văn Vũ chở mình đi chơi. Hai người sẽ sang quận B và làm một chuyến picnic nho nhỏ. Sau khi chuẩn bị một vài thứ để đem theo, cô và Văn Vũ đã sẵn sàng xuất phát.

Tự nhiên Ngọc Hân lại nảy ra ý muốn chở Văn Vũ, cô muốn biết cảm giác chở anh trên xe máy sẽ như thế nào. Văn Vũ lắc đầu không chịu, cô phải làm nũng các kiểu thì anh mới miễn cưỡng đồng ý. Sáng giờ Ngọc Hân nhìn Văn Vũ cứ buồn bực làm sao, cô nghĩ chắc là vì lúc tối anh gặp ác mộng.

Nói đến chuyện này thì Ngọc Hân mới nhớ, lúc tối là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt Văn Vũ như vậy. Đang ngủ thì anh bật dậy, người anh toát mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt anh đầy căng thẳng và lo sợ. Bị Văn Vũ đánh thức nên cô liền hỏi han như thế nào. Anh bảo không sao và nằm xuống ngủ tiếp. Cô không biết anh mơ thấy gì mà lại bị như vậy, chắc điều gì đó kinh khủng lắm.

Ngọc Hân bắt đầu đập nỏ máy, Văn Vũ ngồi sau ôm eo cô. Ngọc Hân hôn hờ vút ga lao đi với cảm giác thật tuyệt trong người. Hai người bắt đầu bon bon trên đường, lúc này thì Văn Vũ mới vui lên được một chút. Ngọc Hân kể cho anh nghe về chuyện thực tập ở công ty, rồi cô tâm sự với anh về những chuyện khác.

“Anh định nói câu gì trong lễ kết hôn của mình.” Ngọc Hân tò mò muốn biết.

Văn Vũ đỏ mặt rồi lắc đầu. “Anh sẽ im lặng.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Vì sao.”

Văn Vũ trầm ngâm giây lát. “Vì mọi vật phải im lặng trước vẻ đẹp của em.”

Ngọc Hân đỏ mặt vì e thẹn, cô thấy miệng lưỡi của anh ngày càng ghê thật. “Anh thôi đi.”

“Em không thích như vậy sao.” Văn Vũ tò mò hỏi cô.

“Không, em không thích.” Ngọc Hân giả vờ nói láo.

Văn Vũ âm ừ. “Vậy em thích anh nói cái gì.”

Ngọc Hân đáp nhanh. “Em thích anh nói, anh yêu em đến suốt đời, suốt kiếp.”

“Tuởng gì.” Văn Vũ khẽ cười. “Dù còn sống hay là đã chết, từ kiếp này cho đến kiếp sau, anh sẽ mãi mãi yêu em đến không ngừng.”

Ngọc Hân phát ngượng vì Văn Vũ. “Em thích anh nói như vậy.” Cô cười lớn.

Rồi một âm thanh chói chói vang lên, người Ngọc Hân lơ lửng trong không trung, cảm giác của cô như đang bay, cô không cảm nhận được cơ thể của mình nữa, hình ảnh cuối cùng cô nhận biết là một màu đen, màu của bóng tối.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Văn Vũ lúc này đang gượng mở mắt ra, từng hơi thở của anh ngày càng yếu đi, mặt anh đang áp trên mặt đường, tay phải anh bị bẻ gãy sang một bên, máu me chảy lênh láng khắp nơi. Một bên mắt của Văn Vũ không thấy gì, máu từ trên đầu chảy xuống đã che lấp hết con mắt đó. Bên mắt kia thì Văn Vũ chỉ thấy những hình ảnh mờ mờ.

“Ông đi xe như cái quần vậy.” Tiếng đàn ông vang lên.

“Đâu phải do tôi. Tự nhiên con bé lao nhanh xe qua mà.” Một tiếng đàn ông khác. “Tôi đạp thắng rồi nhưng không phanh kịp.”

“Gọi cứu thương đi.” Tiếng của một người trung niên. “Gọi nhanh đi. Con bé ngất rồi.”

“Trời ơi, con bé chảy máu nhiều chưa kìa.” Tiếng của một phụ nữ khác.

Văn Vũ bật khóc khi nghe được những lời nói đó. Anh cố gắng đưa mắt nhìn Ngọc Hân, cô đang nằm đối diện với anh. Văn Vũ hoảng hốt khi thấy gương mặt cô đang nằm trên một vũng máu. Bất chấp đau đớn tột cùng, Văn Vũ cố gắng dùng cánh tay trái còn lại bám víu trên mặt đường để lết tới. Những chiếc xương từ lồng ngực của Văn Vũ bị gãy vụn, nó đâm vào phổi, khiến anh cảm thấy khó thở hơn.

“Xem cậu ta kìa.” Tiếng của một bà cô vang lên.

“Ai đó gọi cứu thương đi.” Một người đàn ông hét lớn.

“Cha tài xế xe tải đó đi đúng mà. Là do con bé này chạy ẩu thôi.” Một người khác nói.

“Xe cứu thương tới chưa. Tôi không thấy con bé thở, mạch nó cũng không đập nữa rồi.” Một người đàn ông sốt sắng nói.

“Tông như vậy thì sống sao nổi.” Tiếng một phụ nữ thì thầm.

Văn Vũ nghe hết, anh nghe tất cả mọi lời nói vang lên, nước mắt anh rơi không ngừng. Anh liên tục hỏi tại sao, tại sao lại như vậy. Văn Vũ không còn cảm giác đau đớn nữa. Anh đã lết người tới gần chỗ Ngọc Hân hơn. Qua hình ảnh mờ nhòe của con mắt, Văn Vũ thấy Ngọc Hân đang nằm bất động.

Dậy đi em. Đừng nằm như vậy. Chúng ta chuẩn bị làm đám cưới kia mà. Em phải làm cô dâu của anh nữa chứ, Văn Vũ đau đớn trong suy nghĩ.

Văn Vũ vẫn gắng hết những sức lực cuối cùng để lết tới, anh càng ngày khó thở hơn, máu từ trong miệng anh tuôn ra. Văn Vũ không thể xích lại gần được nữa, anh đã tuyệt cùng mọi sức lực của mình. Văn Vũ cố gắng đưa cánh tay với tới, anh cố gắng dang dài cánh tay của mình ra, chỉ còn một vài phân nữa thôi nhưng anh không thể chạm tới tay Ngọc Hân được.

Một chút thôi, một chút nữa thôi là anh sẽ chạm được tay em rồi. Em không nghe lời anh ư, em dậy đi, dậy với anh nào. Đừng nhắm mắt như vậy nữa, chúng ta còn phải đi picnic, đi thử áo cưới với nhau, rồi còn chụp hình cưới và đi đăng ký kết hôn nữa. Chả phải chúng ta từng hứa với nhau sẽ mãi mãi luôn ở bên cạnh nhau hay sao, Văn Vũ nghĩ thầm trong khi nước mắt liên tục chảy xuống.

Anh khóc trong ghen ngào, khóc trong đau đớn tuyệt vọng. Văn Vũ cắn chặt môi mình lại gần như toát máu, những tiếng khóc của anh không phát ra tiếng nhưng tựa như muốn xé nát cả không gian. Ngọc Hân vẫn bất động nằm đó, cô úp mặt xuống đường như Văn Vũ. Anh nhìn cô, tha thiết gọi tên cô trong đau đớn nhưng cô vẫn không hồi đáp lại.

Trời đất ơi, xin hãy chứng giám cho con. Xin hãy lấy tính mạng con, để đổi lấy tính mạng của Ngọc Hân. Xin trời đất hãy để cho Ngọc Hân được sống và để con chết thay cho cô ấy, Văn Vũ khấn nguyện trong đầu.

Tiếng còi hú của xe cứu thương vang tới và Văn Vũ cảm thấy mắt mình nặng trĩu, anh cố gắng mở mắt ra nhưng không thể. Văn Vũ muốn nhìn Ngọc Hân, anh muốn nhìn gương mặt của cô, dù chỉ một lần nữa thôi, nhưng tất cả đã quá muộn, mọi thứ đều dần chìm vào bóng tối.

47. Chương 46: D1

Không khí im lặng đến đáng sợ, Ngọc Lan có thể nghe rõ từng tiếng thở dài của mẹ mình. Ngọc Lan không biết mình đã khóc nhiều đến mức nào và dài trong bao lâu. Cô chỉ biết rằng giờ đây, cô không còn nước mắt để rơi nữa.

 Lúc mới nghe tin Ngọc Hân và Văn Vũ bị tai nạn, Ngọc Lan như chết đứng ở phòng, chiếc điện thoại trên tay cô rớt xuống đất trong sự bất lực của bản thân. Cô không tin vào những gì mình nghe được, cô tự huỷ hoại bản thân đó chỉ một trò đùa ác ý của ai đó, hoặc mọi việc chỉ là cô đang mơ mà thôi. Ngọc Lan muốn mình bật dậy, cô không muốn đắm chìm trong giấc mơ này nữa, một giấc mơ khổ nạn và đáng ghét.

 Mẹ cô là người đã khiến cô chấp nhận đó là sự thật, mẹ cô lao lên phòng và kéo cô chạy nhanh vào bệnh viện. Ba cô cũng tới, về mặt ông trong sầm nã đến không ngờ. Hữu Kim và Tuấn Thanh cũng có mặt sau khi cô điện thoại. Ngọc Lan cố gắng bình tĩnh cùng Hữu Kim và Tuấn Thanh bước vào trong nhà xác của bệnh viện. Giây phút cô gỡ tấm vải che mặt ra là giây phút cô gào thét trong tuyệt vọng. Ngọc Lan đã la hét không ngừng, cô không tin rằng người đang nhắm mắt đó là Văn Vũ, cô hét lớn lên trước sự nghiệt ngã đó, cô đập mạnh vào người Văn Vũ để mong anh thức tỉnh nhưng anh cứ nằm đó, đôi mắt anh vẫn nhắm kín lại.

 Bảo vệ và bác sĩ phải nhanh chóng chạy tới giữ Ngọc Lan lại để ngăn cho cô không đập phá mọi thứ và đặc biệt là ngăn cản cô ngừng tác động lên thân xác của người đã khuất. Ngọc Lan sau đó ngất đi, mọi người nhanh chóng bế cô vào phòng và tiêm cho cô một mũi thuốc an thần.

 Giờ đây sau khi đã thức dậy, Ngọc Lan ngồi trên ghế trước phòng phẫu thuật. Người cô yêu nhất đã chết và người cô thương nhất thì đang nằm trong đó. Chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ một khoảnh khắc nhỏ thôi, Ngọc Lan tự dừng mắt hết tất cả, mất hết những gì cô từng quý trọng, nâng niu và yêu thương nhất.

 Ngọc Lan thấy ba mình đang bước tới. Từ lúc ở trong bệnh viện, ba cô liên tục thở dài và không ngừng ra ngoài rít thuốc. Ngọc Lan chưa bao giờ thấy ba mình hút thuốc nhiều như vậy, kể từ lúc ông đòi ly thân với mẹ cô. Ba cô ngồi xuống bên cạnh rồi ôm cô vào lòng như an ủi.

Một lúc sau thì các bác sĩ đi ra. Ngọc Lan vội ngược mặt lên nhìn. Ba mẹ cô ngay lập tức chạy tới với vẻ hốt hoảng.

“Sao rồi thưa bác sĩ. Con tôi như thế nào rồi. Nó đã qua khỏi chưa.” Bà Ngọc Liên liên tục hỏi. Ông Văn Quân đứng bên cạnh cũng thắc mắc không kém.

Vị bác sĩ đó khẽ nở một nụ cười. “Anh chị yên tâm. Con bé đã qua cơn nguy kịch rồi. Thật tình mà nói thì điều này hết sức thần kỳ. Lần đầu tiên tôi thấy trong đời có một sự may mắn như vậy.” Bác sĩ vỗ vai ba cô. “Tôi không biết các anh chị có mê tín hay không, nhưng tôi nghĩ anh chị nên về nhà cúng một lễ tạ là vừa.”

Nói xong thì vị bác sĩ lao đi. Mẹ cô định lao theo để hỏi nhưng chị y tá bảo nên để cho ngài ấy nghỉ ngơi, ngài ấy đã đứng nhiều giờ đồng hồ để thực hiện ca phẫu thuật rồi.

Sau đó Ngọc Hân được đẩy vào phòng hồi sức đặc biệt. Ba mẹ và Ngọc Lan chỉ được đứng bên ngoài cửa nhìn vào. Phải đợi thêm một thời gian nữa thì mọi người mới được vào thăm.

Ngọc Lan đi ra ngồi lại trên ghế và thấy Hữu Kim với Tuấn Thanh đang đi tới. Cô thấy về mặt Hữu Kim ngơ ngác và tay phải Hữu Kim đang được băng bó. Tuấn Thanh nhìn Ngọc Lan lác đác nên cô ngầm hiểu ra mọi việc, Hữu Kim đã hành hạ bản thân mình, cái chết của Văn Vũ là quá lớn đối với anh ta.

Sau khi Ngọc Hân tỉnh lại và nhận thức được thì bác sĩ bắt đầu cho mọi người vào trong. Trước khi vào thì

bác sĩ căn dặn rằng không nên nói đến việc Văn Vũ mất, vì điều đó sẽ khiến Ngọc Hân hoảng loạn và kích động, gây nhiều nguy hiểm cho việc hồi phục sau này, nhất là sau khi Ngọc Hân vừa mới phẫu thuật xong.

Ngọc Lan bước vào cùng ba mẹ mình, cô nhìn Ngọc Hân đã tươi hơn nhiều. Ngọc Hân nhìn ba mẹ và cố gắng gượng cười, đôi môi hơi nhếch lên. Mẹ cô bật khóc trong vui sướng. Ngọc Lan cũng khẽ cười vì mừng cho chị, ít nhất thì chị cô vẫn còn sống.

“Tại sao con lại nằm đây. Sao mẹ lại cắt tóc ngắn.” Ngọc Hân thều thào nói. “Sao trông ba bữa nay già vậy.”

Bà Ngọc Liên bất ngờ nhưng vẫn thút thít đáp lại. “Con vừa mới bị tai nạn xong.”

Ngọc Hân nhìn sang Ngọc Lan một hồi mới nói. “Sao trông em lớn vậy.”

Ngọc Lan bất ngờ khi nghe chị mình nói, cô chỉ nhất thời đáp lại. “Dạ.”

Lúc này bác sĩ mới nhận ra vấn đề. Ông đến bên cạnh Ngọc Hân và sau khi kiểm tra bằng các thủ thuật của mình, ông biết rằng cô đã bị chứng mất trí nhớ tạm thời. Vị bác sĩ quay ra sau thì thầm với cô y tá chuyện gì đó, sau đó cô y tá gật đầu đi ra khỏi phòng.

“Thực ra con năm nay đã hai mươi bảy tuổi rồi.” Vị bác sĩ nhìn Ngọc Hân. “Do tai nạn vừa rồi làm thần kinh con chấn động mạnh, nên con tạm thời mất trí nhớ. Nghỉ ngơi một thời gian là con sẽ nhớ lại mọi chuyện thôi.”

Ngọc Hân nhìn mọi người ngạc nhiên. “Con đã hai mươi bảy tuổi rồi sao.” Cô thều thào.

Sau đó bác sĩ bảo mọi người lui ra để Ngọc Hân nghỉ ngơi, ông ra hiệu mọi người đi theo mình. Ngọc Lan cùng ba mẹ đi theo bác sĩ vào trong một căn phòng, nơi đây đã có nhiều bác sĩ khác đang ngồi trong đợi sẵn.

Ngọc Lan và ba mẹ cô nghe các bác sĩ trình bày về tình trạng của Ngọc Hân. Dù phẫu thuật thần kinh thành công nhưng do bị chấn động mạnh nên Ngọc Hân bị chứng mất trí nhớ tạm thời. Hiện tại mọi ký ức của Ngọc Hân từ năm mười chín tuổi đến lúc tai nạn đã tạm thời bị mất đi. Ngọc Hân hiện tại chỉ nhớ những ký ức trước năm mười chín tuổi.

Do vậy trong thời gian này bác sĩ yêu cầu gia đình Ngọc Hân phải tâm sự với Ngọc Hân hoặc dẫn cô tới những nơi từng đến, để khơi lại những ký ức bị mất đó. Có như vậy thì Ngọc Hân mới nhanh chóng khỏi bệnh và lấy lại hoàn toàn những ký ức của mình được. Nếu không thì phải mất một thời gian khá lâu. Đặc biệt là không khơi gợi hay nhắc đến những việc có thể gây tổn hại cho việc hồi phục của Ngọc Hân. Sau khi nghe các bác sĩ chẩn đoán xong. Bà Ngọc Liên ra một quyết định khiến Ngọc Lan vô cùng tức giận.

“Chuyện chị con và Văn Vũ quen nhau có tất cả mấy người biết.” Bà Ngọc Liên hỏi.

Ngọc Lan trầm ngâm giây lát. “Anh Hưng, bạn của chị Hân và bạn anh Vũ.”

“Con phải lập tức nhanh chóng thông báo họ không được nhắc đến Văn Vũ trước mặt Ngọc Hân.” Bà Ngọc Liên nói nhanh. “Phải làm cho chị con chưa từng biết đến Văn Vũ là ai.” Bà nghĩ việc Ngọc Hân mất trí nhớ là một điều rất tốt. Như thế con gái bà có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới tốt đẹp hơn và bên một người chồng có gia thế tốt hơn. Trước giờ bà chẳng thích Văn Vũ một chút nào.

Ngọc Lan sững sốt nói lớn. “Vì sao.”

Bà Ngọc Liên thở dài. “Con hãy nghĩ đi. Nếu chị con biết được Văn Vũ đã chết thì sẽ như thế nào. Mẹ chắc chắn rằng chị con sẽ bị chấn động mạnh và chưa kể là chị con sẽ nghĩ quẩn nữa.” Bà giả vờ chống chế đủ điều.

“Tại sao mẹ lại có suy nghĩ như vậy. Sao mẹ có thể xem anh Vũ như người vô hình như vậy được. Mẹ rũ bỏ anh Vũ ra khỏi chị Hân như vứt đi một món đồ hư hỏng vậy.” Ngọc Lan tức giận, cô không tin rằng mẹ mình là người như vậy.

Ông Văn Quân chen vào. “Ba nghĩ riêng chuyện này thì ba đồng tình với mẹ con. Nếu chị con biết Vũ đã chết thì sẽ rất là nguy hiểm. Con biết tính chị con như thế nào mà.” Ông vỗ về Ngọc Lan. “Con hãy giúp ba mẹ đi, giúp chị con sống vui vẻ trong quãng đời còn lại đi. Chị con đã khổ nhiều rồi.”

Ngọc Lan cắn răng tức giận nhưng cô không thể từ chối, cô biết rằng ba mẹ cô nói đúng. Chỉ có điều Ngọc Lan không muốn mọi người xem Văn Vũ như một người không quen biết, như một người bỏ đi như vậy. Rồi Ngọc Lan được ba cô dẫn đi tới một nơi. Lúc này thì Ngọc Lan mới biết rằng mình đang ở trước trụ sở công an thành phố H.

Nhờ sợ quen biết, Ngọc Lan được ba cô dẫn vào bên trong rồi bước vào một căn phòng. Sau đó ba cô nhờ người mở một đoạn video lên. Đó là đoạn băng camera giao thông thu được. Đoạn băng ghi lại tất cả sự việc tại nạn của Ngọc Hân và Văn Vũ. Ngọc Lan như chết lặng, cô biết được sự thật là Ngọc Hân là người chở, là người phóng nhanh qua đường và bác tài xế xe tải không có tội gì cả. Đau đớn hơn cả là đoạn Văn Vũ từ từ lết tới chỗ Ngọc Hân. Ngọc Lan òa khóc với trái tim như đang bị bóp nát, cô không tin vào những gì mình vừa thấy.

Ngọc Lan được ba mình ôm vào lòng an ủi. “Ba không phải là một người tốt.” Ông thở dài. “Nhưng ba biết rằng Vũ là một người đàn ông tốt, cậu ta xứng đáng được hưởng nhiều điều tốt đẹp hơn.”

Ngọc Lan ngược mắt nhìn ba mình. “Ba đã xem đoạn băng này từ trước rồi sao.”

Ông Văn Quân gật đầu. “Tất nhiên rồi. Ba cũng đã chi tiền lo mọi hậu sự cho Vũ. Mộ cậu ta nằm ở bên quận H.”

“Ba và mẹ đã lo xong mọi việc rồi sao.” Ngọc Lan ngạc nhiên.

“Không, mẹ con không biết chuyện này. Đây là bí mật giữa cha con mình.” Ông Văn Quân khẽ cười.

Giờ thì Ngọc Lan hiểu rằng ba mình không như những lời mẹ cô nói. Sự thật thì chuyện trước đây giữa ba và mẹ cô thì ai đúng, ai sai, giờ đây thì cô cũng đã hiểu. Ngọc Lan sau khi xin lấy đoạn video đó, cô được ba dẫn sang quận H để thăm mộ của Văn Vũ. Ngôi mộ mới được xây xong.

Ông Văn Quân bảo lúc ông tới làm hậu sự, thì Văn Vũ đã được bên an táng đưa đi thiêu theo yêu cầu của vợ ông. Không khó để đoán rằng vợ mình muốn đưa tro cốt của Văn Vũ vào trong chùa để vớt bỏ. Ông liền quyết định chi ngầm tiền để lấy lại tro cốt của Văn Vũ, rồi nhờ luôn bên an táng chịu trách nhiệm xây lên mộ này luôn.

Dù đau lòng nhưng Ngọc Lan vẫn làm như lời mẹ cô dặn, cô thông báo cho mọi người đừng nói về Văn Vũ với Ngọc Hân. Khi mọi người vào thăm, thì chỉ có Quỳnh Hương là Ngọc Hân nhận ra, đơn giản là hai người này chơi thân nhau từ nhỏ. Hồng Loan và Thảo Vân lúc đầu cũng buồn vì Ngọc Hân không nhớ đến mình, nhưng sau đó cũng mừng vì Ngọc Hân đã thoát nạn.

Hữu Kim, Tuấn Thanh, Quốc Bảo và Mỹ Lệ cũng vào thăm và Ngọc Hân cũng không nhận ra họ. Ngọc Lan phải kể cho chị mình rằng, mọi người là bạn tâm giao của chị. Tất cả đều khẽ cười thông cảm, duy chỉ Hữu Kim là lắc đầu không thích.

“Kim thông cảm cho chị Lan nha.” Ngọc Lan khẽ nói.

“Lan yên tâm. Kim sẽ không bao giờ gặp Hân nữa đâu.” Hữu Kim nhếch môi.

Ngọc Lan ngạc nhiên. “Sao Kim lại làm vậy?”

Hữu Kim nhìn Ngọc Lan với nước mắt lưng tròng. “Vì mỗi lần gặp chị Hân thì Kim lại nhớ đến anh ấy. Kim không muốn gặp chị Hân nữa. Dù sao chị Hân cũng không nhớ và mẹ Lan cũng không muốn mọi người nhắc tới rồi còn gì.”

Ngọc Lan ôm Hữu Kim. “Kim đừng buồn quá nha.”

Sau đó Ngọc Lan kể cho Hữu Kim về ngôi mộ của Văn Vũ bên quận H. Quốc Hưng lúc sau cũng tới. Ngọc Lan đã kể mọi chuyện cho Quốc Hưng nghe nên anh cũng đã chuẩn bị trước tâm lý.

“Anh tới đây làm gì.” Ngọc Hân tức giận thêu thào, vì trong trí nhớ của cô thì Quốc Hưng đã bỏ cô đi du học.

Quỳnh Hương chen vào. “Anh Hưng về lâu rồi. Bà với anh Hưng đã gặp nhau rồi còn gì. Bà quên mình đang mất trí nhớ sao.”

Ngọc Hân ngượng ngùng nhìn Quốc Hưng khẽ nói. “Em xin lỗi. Tại em cứ tưởng.” Cô nghĩ chắc mình đã làm hòa với anh ấy.

Quốc Hưng chen lời vào. “Anh biết mà. Em thấy khỏe hơn chưa.”

Nhìn mọi người, nhìn Ngọc Hân mỉm cười vui vẻ, Ngọc Lan bỗng dịu mặt xuống. Văn Vũ của cô đâu, chẳng ai nhắc tới cả. Anh lặng lẽ ra đi cũng như lúc anh bước tới. Chẳng ai quan tâm và ngó ngang đến anh cả. Giờ đây khi mọi người đang hạnh phúc thì anh đang nằm lạnh lẽo ngoài kia. Ngọc Lan bỗng dưng bật khóc trong nỗi đau đớn tận cùng.

48. Chương 47: D24

Sau nhiều ngày cố gắng dần lòng không đến phòng của Văn Vũ và Ngọc Hân để dọn dẹp. Giờ đây thì Ngọc Lan bắt buộc phải đến, chị cô sắp ra viện và mẹ cô đang hối thúc phải xóa sạch mọi thứ.

 Ngọc Lan mở cánh cửa vào trong, không gian mọi thứ vẫn nguyên vẹn như lúc trước, chỉ có điều là Văn Vũ không còn nữa. Ngọc Lan bước vào phòng ngủ, cô nhanh chóng mở tủ quần áo và thu xếp mọi thứ vào trong vali. Ngọc Lan thần thờ sờ tay lên những chiếc áo của Văn Vũ, những chiếc áo sơ mi đen mà cô còn nhớ lúc anh ấy mặc. Ngọc Lan ngồi bệt xuống đất và gào thét. Cô nhớ Văn Vũ, nhớ đến vô cùng, đến giờ thì cô vẫn không tin rằng Văn Vũ đã ra đi.

 Ngọc Lan bật khóc, tim cô như muốn vỡ tung, cô gào lên đến khan cả cổ. Cô không ngừng kêu lên tại sao, tại sao trời đất lại cướp Văn Vũ của cô đi mất. Ngọc Lan ghen ngào hơn, khi cô nhớ về những kỷ ức mà Văn Vũ cùng với mình ở trên thành phố Đ. Lúc anh mỉm cười, lúc anh ôm cô vào lòng hay công cô đi dưới mưa. Chỉ mới đó thôi, chỉ như mới vừa hôm qua thôi, Văn Vũ vẫn còn ở đây, giờ chỉ trong chớp mắt thì anh đã vội tan biến như làn sương mờ ảo.

 Ngọc Lan leo lên nằm trên giường, cô muốn vùi mặt mình thật sâu vào tấm nệm, cô muốn những gì của Văn Vũ còn vương đọng lại trên nó, sẽ theo hơi thở của cô đi vào lòng mình.

 “Tại sao anh lại bỏ em đi. Anh còn hứa với em rằng, anh sẽ dẫn em đi ra thành phố QĐ chơi mà.” Ngọc Lan nói trong tiếng khóc. “Anh hứa sẽ dẫn em đi ăn lẩu. Tại sao anh lại nuốt lời. Anh hãy trả lời em đi.” Ngọc Lan nấc thành từng tiếng. “Anh hãy quay lại với em đi. Em sẽ không nũng nịu với anh nữa đâu. Em sẽ không bắt anh công em nữa đâu. Anh quay lại đi, quay lại với em đi.” Ngọc Lan liên tục van xin Văn Vũ quay lại, rồi cô thiếp đi lúc nào không hay.

 Đến khi Ngọc Lan tỉnh dậy thì trời đã chập tối, cô bỏ hết mọi vật dụng cần thiết vào vali rồi khép cửa đi về. Ngọc Lan thẫn lén đem tất cả những gì của Văn Vũ lên phòng mình. Từ những chiếc áo sơ mi, đến chiếc mũ len, đôi găng tay mà cô

cùng với anh mua ở trên thành phố Đ. Ngọc Lan để cuốn sổ của Văn Vũ và cuốn sổ của chị mình trong một chiếc hộp, rồi cô cất sâu vào trong tủ quần áo của mình.

 Ngọc Lan mở laptop lên và chuyển những bức hình của cô và Văn Vũ chụp chung sang chiếc USB, sau đó cô đem tới tiệm để in ra. Rồi Ngọc Lan tới nhà sách mua một cuốn sổ màu kem, cô bắt đầu ghi vào đó những lời tâm sự của mình.

 “Em nhớ anh.” Những dòng chữ đầu tiên của Ngọc Lan ghi vào cuốn sổ.

 Kể từ đó, Ngọc Lan mỗi khi nhớ Văn Vũ thì cô mang những chiếc áo của anh vào, mở hình của anh ra xem và nghe những bản nhạc anh thích. Ngọc Lan đi lại những nơi mà hai người từng tới, ăn những món mà hai người từng ăn. Ngọc Lan đi tới chùa, ngôi chùa mà cô hay tới cùng với Văn Vũ bên quận B. Cô ghi tên của anh vào để cầu nguyện cho anh ở thế giới bên kia. Ngọc Lan cũng không trách mẹ mình nữa. Bởi vì cô nghĩ tới Văn Vũ, cô sẽ đi tìm anh.

 Rồi một thời gian sau thì Ngọc Hân cũng xuất viện. Sau khi tịnh dưỡng một thời gian ở nhà thì Ngọc Hân bắt đầu đi làm lại, cô đảm nhận chức vụ giám đốc điều hành ở tập đoàn. Ngọc Lan cũng vào thực tập ở tập đoàn theo ý nguyện của ba cô. Ông bảo rằng Ngọc Lan nên vào đó làm, vừa phát huy sự nghiệp, vừa chăm sóc cho chị mình.

 Ngọc Lan thỉnh thoảng hay gọi Hữu Kim đi ăn. Đối với Ngọc Lan thì Văn Vũ chỉ thật sự tồn tại ở hai người, đó là cô và Hữu Kim. Ngọc Hân cũng hay thắc mắc về Hữu Kim và Tuấn Thanh, do vậy Ngọc Lan cũng mời Tuấn Thanh đi ăn với chị mình, riêng Hữu Kim thì Ngọc Lan biết rằng cậu ta sẽ không tới.

 Ngọc Hân tuy không lấy nhanh lại được ký ức nhưng cô cũng biết được các mối quan hệ và những việc xảy ra trong những năm vừa rồi, tất cả là qua những lời thuật lại của mọi người. Duy chỉ Văn Vũ là không được ai nhắc tới và Ngọc Hân cũng không biết đến sự tồn tại của anh.

49. Chương 48-1: Ed - Phần 1

Sau khi nghe những lời Hồng Loan nói thì Ngọc Hân nảy lên những suy nghĩ trong đầu. Cô biết chắc chắn rằng mọi người đang giấu cô chuyện gì đó. Ngọc Hân biết mình bị tai nạn và mất đi nhiều mảng ký ức, cô nghĩ chồng mình cũng có thể nằm trong đó. Dù có nghi lắm đi chăng nữa thì Ngọc Hân vẫn thà làm rõ mọi chuyện, còn hơn là cô cứ thắc mắc trong lòng.

Ngọc Hân định qua phòng Ngọc Lan để hỏi nhưng cô thấy em mình đã ngủ say và em cô lại mang chiếc áo đen của cậu trai đó. Cô nghĩ Ngọc Lan phải chắc yêu cậu ta hơn cả bản thân mình.

Sáng cố gắng thức dậy sớm, Ngọc Hân chủ động điện thoại cho Hồng Loan đi cà phê. Cô suy nghĩ để tìm

mọi cách cho Hồng Loan nói thật với mình. Ngọc Hân tới quán R bên quận B ngồi trước, lúc sau thì Hồng Loan cũng tới. Vào trong thấy chỉ một mình Ngọc Hân nên Hồng Loan cũng ngạc nhiên.

Sau khi đợi Hồng Loan kêu món xong thì Ngọc Hân giả vờ lạnh lùng. “Bà có nhớ những chuyện bà nói với tôi hôm qua không?”

Hồng Loan ngơ ngác. “Chuyện gì?”

Ngọc Hân đoán hình như Hồng Loan không nhớ gì nên cô liền giả vờ đánh động. “Tối qua bà đã kể chuyện của chồng tôi.”

Hồng Loan ngạc nhiên đến mức xém phụt nước ra khỏi miệng. “Bà nói gì vậy. Chồng nào kia chứ.” Hồng Loan tiếp tục nói láo.

Ngọc Hân biết Hồng Loan đang giả vờ nên liền nói. “Chồng tôi chứ chồng nào. Tôi đã biết hết rồi. Tôi chỉ muốn bà kể cho tôi nghe, là có những ai biết chuyện này nữa.”

Hồng Loan cúi mặt xuống rồi thở dài. “Lúc tối tôi say, tôi đã kể gì cho bà vậy.”

“Chả gì nhiều. Đủ để tôi biết về chồng tôi.” Ngọc Hân tiếp tục giả vờ. “Tôi cần biết những ai biết đến chuyện này.” Cô thở dài. “Dù sao anh ấy cũng đi rồi mà. Tôi chỉ muốn báo đáp những người thân của anh ấy thôi.”

“Thật sự thì lúc bà xảy ra tai nạn thì tôi đang ở Pháp.” Hồng Loan chậm rãi kể. “Lúc tôi về thì mọi người bảo tôi giấu chuyện của chồng bà. Tôi cũng sưng sốt khi nghe anh ấy mất. Chẳng qua là mọi người lo cho bà thôi.”

Anh ấy mất. Vậy là chồng tôi đã chết rồi sao, Ngọc Hân nghĩ thầm rồi gắng bình tĩnh lại. “Tôi biết là mọi người quan tâm cho tôi. Nhưng trí nhớ của tôi có thể hồi phục mà. Bà biết người thân của anh ấy không.” Cô vẫn gắng bình tĩnh, hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Hồng Loan khựng lại khi nhân viên bưng thức uống ra. “Thật sự thì chuyện bà chỉ có Quỳnh Hương là biết rõ nhất. Tôi với Thảo Vân không biết được gì nhiều. Ngoài chuyện chồng bà từng làm nhân viên quán R thì tôi không biết được gì nữa.” Hồng Loan thắc mắc. “Sao bà không hỏi bé Lan.”

Ngọc Hân khẽ cười rồi nói láo. “Ngọc Lan đang đau buồn nên tôi không tiện làm phiền nó.”

Sau đó Ngọc Hân giả vờ nói sang chuyện khác rồi điện thoại cho Quỳnh Hương, rồi hai người hẹn nhau ở quán R ở bên quận A. Bước vào trong thì Ngọc Hân đã thấy Quỳnh Hương tới trước. Khẽ bình tĩnh ngồi xuống, cô cần phải suy nghĩ kỹ trước khi nói, vì cô biết Quỳnh Hương rất khó để lừa như Hồng Loan.

“Mày có phải là bạn thân của tao hay không.” Ngọc Hân lạnh lùng nhìn Quỳnh Hương.

Quỳnh Hương ngơ ngác. “Hôm nay mày bị gì vậy.”

“Mày trả lời tao đi.” Ngọc Hân gặng hỏi. “Mày có phải là bạn thân của tao không.”

Quỳnh Hương bật cười. “Tất nhiên rồi. Sao mày lại hỏi vậy.”

Ngọc Hân bắt đầu đi vào câu chuyện. “Vậy tại sao mày giấu chuyện chồng tao mất.”

“Mày nói gì vậy. Chồng mày nào. Mất cái gì.” Quỳnh Hương giả vờ ngạc nhiên rồi ngơ ngác.

Ngọc Hân liền giở trò. “Mày còn định lừa tao đến khi nào nữa. Mày định giấu việc chồng tao mất đến khi nào.” Cô nhả mắt lại nhìn Quỳnh Hương. “Hay là mày đợi tao nói anh ấy từng làm việc ở đây, rồi anh ấy như thế nào nữa.”

“Mày nói gì tao không hiểu.” Quỳnh Hương tiếp tục đưa bộ mặt giả ngơ.

Ngọc Hân biết là không thể khai thác được chuyện từ Quỳnh Hương, nên cô liền chơi đòn cuối cùng. “Vậy thì mày cứ không hiểu đi.” Cô giả vờ liếc mắt rồi tức giận bỏ đi.

Quỳnh Hương đứng dậy kêu lớn. “Khoan đã.”

Ngọc Hân nhếch môi cười khi biết mình đạt được mục đích. Cô giả vờ lạnh lùng quay lại. “Sao.”

Quỳnh Hương dịu giọng. “Thôi được rồi. Mày ngồi xuống đi. Tao sẽ kể cho mày mọi chuyện.”

Ngọc Hân bước tới ngồi xuống. “Rồi đó, giờ mày kể đi.”

Quỳnh Hương nhìn cô. “Thật sự thì tao biết mày chưa nhớ lại. Chỉ là ta nghĩ sớm muộn gì mày cũng nên biết. Tao không nói thì mày cũng sẽ đi hỏi quanh thôi.”

Rồi Quỳnh Hương kể lại cho Ngọc Hân những chuyện mình biết. Tất cả đều do Ngọc Hân lúc trước tâm sự lại với cô. Vừa nghe, Ngọc Hân vừa khóc, mặc dù cô vẫn không có một ký ức nào về Văn Vũ. Cô không biết tại sao, cô chỉ thấy mình và Văn Vũ quá khổ qua những gì Quỳnh Hương kể.

Sau khi nghe mọi chuyện xong, Ngọc Hân khẽ nói. “Tao và anh ấy có hạnh phúc không.”

“Rất hạnh phúc.” Quỳnh Hương ứa nước mắt. “Vô cùng hạnh phúc là đằng khác. Đến nỗi tui tao phải phát ghen.” Quỳnh Hương nhìn ra cửa sổ. “Những gì mày kể khiến tao cũng muốn có được.”

“Giờ anh ấy ở đâu.” Ngọc Hân phát hoảng.

Quỳnh Hương lắc đầu. “Tao không biết. Mọi việc tao kể đều là do mày tâm sự với tao. Chuyện giữa mày và anh ấy thì chỉ có hai người là rõ nhất. Một là bé Lan và hai là Hữu Kim.”

“Mày biết cậu Hữu Kim đó ở đâu không.” Ngọc Hân hỏi nhanh.

Quỳnh Hương đưa mắt nhìn quanh. “Tao cũng không rõ nữa. Hữu Kim từng làm nhân viên ở đây nhưng đã nghỉ việc rồi. Mày hỏi chị Ngân xem thử.”

“Chị Ngân nào.” Ngọc Hân không nhớ gì hết.

“Chị Ngân quản lý ở đây. Ngày xưa mày với chị Ngân quen nhau mà. Chị cũng biết chuyện của Văn Vũ và mày.” Quỳnh Hương bưng ly nước uống.

Ngọc Hân tạm biệt và cảm ơn Quỳnh Hương. Sau đó cô hỏi nhân viên và đi lên lầu tìm chị Ngân. Thấy cô bước tới thì chị Ngân ngưng gõ phím và nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên.

“Chào chị.” Ngọc Hân nhìn chị ta. “Em là Hân. Em muốn hỏi chị một chút chuyện.”

Chị Ngân nhìn cô rồi thở dài. “Em nhớ lại mọi chuyện rồi sao.”

Ngọc Hân cúi mặt xuống. “Cũng đủ để đau lòng.” Cô ngẩng mặt lên. “Chị có biết Hữu Kim giờ đang ở đâu hay không.”

Chị Ngân thắc mắc. “Em tìm Kim có việc gì.”

“Em muốn hỏi một chút chuyện về anh Vũ.” Ngọc Hân nói thật.

Chị Ngân trầm ngâm giây lát rồi ghi địa chỉ của Hữu Kim lên một tờ giấy. “Đây là địa chỉ của Kim.”

“Dạ em cảm ơn chị.” Ngọc Hân quay đi.

Chị Ngân nói vọng theo. “Chị nghe em sắp đám cưới.”

“Chắc bây giờ thì không nữa rồi chị.” Ngọc Hân không ngờ mình lại nói thật với chị ta.

“Chị nghĩ em nên làm đám cưới đi. Đó cũng là điều mà Vũ muốn ở em.” Chị Ngân khuyên nhủ cô.

“Sao chị biết được anh ấy muốn như vậy.” Ngọc Hân thắc mắc vì sao chị ta nói như hiểu Văn Vũ lắm.

Chị Ngân nghiêm mặt lại. “Vì sao ư. Vì muốn em hạnh phúc nên Vũ đã hy sinh rất nhiều.” Chị Ngân nhếch môi cười. “Khi chị hỏi nó vì sao lại đánh đổi như vậy. Em biết nó trả lời sao không. Nó bảo rằng tất cả mọi thứ nó đánh đổi cũng không thể bù đắp lại được những mất mát của em.” Chị Ngân thở dài. “Chị nghĩ em nên tiếp tục sống hạnh phúc, điều mà Vũ luôn hằng ao ước cho em.”

Ngọc Hân khẽ cười khi nước mắt đang rơi. “Em cảm ơn chị. Dù em vẫn chưa lấy lại trí nhớ hoàn toàn, nhưng em nghĩ hạnh phúc của em đã đi theo anh ấy rồi.”

Ngọc Hân chào chị Ngân rồi lao đi thật nhanh. Cô đánh xe đi tìm Hữu Kim trong khi nước mắt không ngừng chảy. Ngọc Hân nghĩ tại sao cô lại mất trí nhớ như vậy và tại sao mọi người lại giấu cô. Một lúc sau thì cô cũng tới nơi, địa chỉ mà chị Ngân đưa là một tiệm xăm. Vào trong thì cô hơi bất ngờ khi thấy Tuấn Thanh, cô chợt quên Tuấn Thanh là thợ xăm của mình. Một lúc sau, Hữu Kim đi mua thức ăn về cho mọi người thì gặp Ngọc Hân. Biết ý nên cậu bảo cô ra một tiệm cà phê gần đó ngồi.

Sau khi đợi Hữu Kim rít một hơi thuốc, Ngọc Hân liền mở lời. “Chị đã biết mọi chuyện. Chị muốn gặp em để hỏi về anh Vũ.”

Hữu Kim nhếch môi cười. “Chị muốn biết chuyện gì.”

Ngọc Hân không ngờ cậu ta lại dễ bắt chuyện như vậy. “Chị muốn biết mộ anh ấy nằm ở đâu.”

Hữu Kim cười khẩy như khinh bỉ. “Cái đó chị nên về hỏi Lan thì sẽ rõ hơn.”

Sợ Hữu Kim phiền lòng nên Ngọc Hân liền chuyển sang câu khác. “Anh ấy còn người thân nào nữa không.”

“Còn một người duy nhất thôi.” Hữu Kim ngược nhìn Ngọc Hân. “Đó là vợ anh ấy.”

“Em nói rõ hơn được không.” Ngọc Hân muốn biết rõ.

Hữu Kim lắc đầu khẽ cười như ngao ngán. “Anh ấy chả còn người thân nào cả, ngoài người vợ sắp cưới của anh ấy. Nhưng mọi chuyện đâu có ngờ được, anh ấy mất và vợ anh ấy lại chẳng nhớ anh ấy là ai.”

Ngọc Hân biết Hữu Kim đang trách móc mình. “Chị xin lỗi nhưng chị cũng đâu có muốn như vậy.”

Hữu Kim nói lớn. “Chị có thể quên bất cứ ai nhưng tại sao chị lại quên đi người yêu chị nhất và cũng là người mà chị yêu nhất kia chứ.” Hữu Kim khẽ cười. “Chị còn muốn hỏi gì nữa không.”

Ngọc Hân đành nói thật. “Đến giờ thì chị vẫn chưa biết mặt anh ấy. Em có thể cho chị nhìn bức hình nào đó của anh ấy được không.” Tại sao mọi người bạn của cô đều không có hình của Văn Vũ.

Hữu Kim khẽ cười rồi móc điện thoại ra. Lướt một lúc thì cậu đưa cho Ngọc Hân. “Anh ấy là người mặc áo sơ mi đen ấy.”

Ngọc Hân sửng sốt khi thấy người Hữu Kim mô tả. Cô thật sự bất ngờ khi biết Văn Vũ là cậu trai chụp hình chung với Ngọc Lan. Người mà Ngọc Lan luôn kêu nhớ và bảo là người yêu.

Ngọc Hân nhìn Hữu Kim rồi nói giọng run run. “Đây là anh Vũ sao.”

Hữu Kim thở dài. “Đúng rồi, lạ quá sao hả chị.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Nhưng sao Ngọc Lan nói với chị.” Cô ghen ngào. “Đây là người yêu của nó.”

“Vì Lan cũng yêu anh ấy.” Hữu Kim nhìn Ngọc Hân. “Yêu nhiều hơn chị.” Hữu Kim lắc đầu. “Giá như Ngọc Lan ích kỷ, thì có lẽ bây giờ anh ấy và Ngọc Lan có thể đang sống vui vẻ với nhau.”

Ngọc Hân lặng người đi, bấy lâu nay cô đã nhiều lần nhìn thấy Văn Vũ nhưng tại sao cô lại không nhận ra kia chứ. Cô nghĩ mình thật sự đáng chết và đáng nguyên rủa. Tại sao đến chồng cô, mà cô còn không nhớ, thì cô sống làm gì nữa.

Ngọc Hân bật khóc khi đang lái xe về nhà. Cô phải tìm Ngọc Lan và bắt nó phải kể lại mọi chuyện với mình. Lao lên phòng nhưng Ngọc Hân không thấy Ngọc Lan đâu cả. Cô bắt đầu cuống lên và điện thoại cho em mình. Cô vừa khóc, vừa ra lệnh cho Ngọc Lan phải về nhà ngay lập tức.

Ngọc Hân cúp máy và nảy ý lực tung căn phòng của Ngọc Lan để tìm những dấu tích của Văn Vũ. Ngọc Hân nhớ lại những tấm hình, cô kéo ngăn tủ ra và cầm nó trên tay.

Đây là gương mặt của anh ấy ư. Tại sao mình lại quên mất anh ấy kia chứ, Ngọc Hân suy nghĩ trong đau khổ rồi quy xuống.

Ngọc Hân nhìn tấm hình và cố gắng lật tung bộ não của mình lên để tìm kiếm những ký ức về Văn Vũ. Nhưng lạ thay, cô cố gắng đi thế nào chẳng nữa thì vẫn không tìm thấy được gì, dù chỉ là một mảnh ký ức nhỏ thôi. Ngọc Hân gào thét trong đau đớn. Nhiều người giúp việc chạy lên nhưng bị ánh mắt của cô liếc nhìn nên đành im lặng lui xuống.

50. Chương 48-2: Ed - Phần 2

Một lúc sau thì Ngọc Lan về, nghe mọi người thuật lại nên Ngọc Lan hoảng hốt chạy lên phòng. Vừa bước vào thì Ngọc Lan thấy Ngọc Hân đang ngồi bệt trên sàn, gương mặt chị cô đầy đau khổ và tuyệt vọng. Những lớp trang điểm lòa ra bởi những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống.

Ngọc Lan thấy chị mình như vậy nên rất đau lòng. “Chị sao vậy. Anh Hưng ăn hiếp chị sao.” Ngọc Lan nghĩ chỉ có như vậy mới làm chị mình đau khổ thôi.

Ngọc Hân nhìn lên Ngọc Lan với ánh mắt đầy oán trách. “Tại sao em lại giấu chị. Em là em gái của chị kia mà.”

“Em giấu chị chuyện gì.” Ngọc Lan không hiểu chị mình nói gì.

“Chuyện gì sao.” Ngọc Hân hét lên. “Chuyện của chồng chị.”

Ngọc Lan giờ mới bình tĩnh lại, lúc này cô mới thấy chị mình đang cầm những tấm hình trên tay. Đó là hình của cô và Văn Vũ. “Chị đã biết rồi sao.”

“Nếu chị không biết thì em còn định giấu chị đến khi nào.” Ngọc Hân nghiêng rằng.

Ngọc Lan thở dài. “Em chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ giấu chuyện của anh Vũ cả.” Ngọc Lan cắn chặt môi. “Chẳng qua là mẹ bảo muốn tốt cho chị nên mới bày ra như vậy. Mẹ sợ chị đau buồn, sợ chị bị chấn động và sợ chị sẽ nghĩ quẩn.”

Ngọc Hân như hiểu ra. Cô nhìn Ngọc Lan như muốn van xin. “Em nói cho chị biết đi. Giờ mộ của anh ấy ở đâu.”

Ngọc Lan lắc đầu rồi nước mắt lăn dài trên gò má. “Mất rồi. Mộ của anh ấy không còn nữa rồi.”

“Tại sao lại không còn.” Ngọc Hân thắc mắc. “Em nói đi, không còn là như thế nào.”

Ngọc Lan nhìn chị mình trong đau khổ. “Mộ của anh ấy nằm trên cái dự án mà chị đã phê duyệt bên quận H.” Ngọc Lan trách móc. “Em đã từng nói gì, bộ chị quên rồi sao.” Ngọc Lan cười khẩy. “Rằng chị sẽ hối hận về việc này.”

“Tại sao lúc đó em không nói với chị. Nếu em nói thì mọi chuyện đâu có thành như vậy.” Ngọc Hân trách ngược lại em mình.

Ngọc Lan nhếch môi cười. “Nói với chị sao. Chị âm thầm cho người triển khai. Đến khi báo chí phanh phui ra mọi chuyện thì lúc đó em mới biết.” Ngọc Lan cắn chặt môi. “Chỉ có một vài ngôi mộ được xây kang

trang để che mắt dư luận, còn lại thì tất cả đã bị san lấp ngay trong đêm. Giờ đây anh ấy đang nằm đâu đó sâu thẳm dưới hàng tấn bê tông. Có thể là dưới mặt đường, mặt sân và hay cũng có thể là trong nhà vệ sinh chẳng hạn.”

Ngọc Hân không tin mình đã làm một việc vô cùng thất đức và đầy bất nhân như vậy. Ngọc Hân không ngờ chồng mình bị chính tay cô đối xử như rác rưởi. Ngọc Hân nấc lên thành tiếng, nước mắt, nước mũi cô chảy ra thành dòng.

Ngọc Hân nói giọng đứt quãng. “Em có thể kể mọi chuyện cho chị biết được không. Chị muốn em kể hết mọi thứ, dù là nhỏ nhất.”

Ngọc Lan lắc đầu. “Chuyện của chị và anh ấy rất dài. Làm sao em biết hết mà có thể kể.” Ngọc Lan đứng dậy bước đi.

“Em đi đâu vậy.” Ngọc Hân nhìn theo.

“Em muốn cho chị xem thứ này.” Ngọc Lan đi về tủ đồ của mình. Cô lôi ra một chiếc hộp giấy. Trong đó có một cái điện thoại, cuốn sổ tâm sự của Văn Vũ và cuốn sổ ghi chép của Ngọc Hân.

Ngọc Lan cắm sạc pin vào điện thoại rồi ngồi xuống đối diện chị mình. “Đây là chiếc điện thoại của chị. Em vẫn lén mẹ giữ đến bây giờ. Trong lúc chờ sạc thì em sẽ kể chị nghe những gì mình biết.”

Ngọc Lan hít một hơi thật sâu rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Ngọc Hân. Nước mắt cô cũng rơi xuống chả kém chị mình, chỉ có điều cô đau đớn hơn khi phải hình dung và nhớ lại mọi chuyện.

“Vậy thật sự thì em với anh ấy có quen nhau thật không.” Ngọc Hân thắc mắc.

“Em yêu anh ấy nhưng anh ấy thì luôn yêu chị. Chính vì sự hiểu lầm như vậy nên anh ấy lại bỏ ra thành phố N. Chị cũng ra đây tìm nhưng anh ấy lại rời đi. Chị tiếp tục ra thành phố QĐ. Chị bảo rằng dù anh ấy đi đâu thì chị vẫn luôn tìm đến.”

Ngọc Hân nhớ lại lời Quỳnh Hương nói nên chen vào. “Rồi chị tự tử nên anh ấy quay lại.”

Ngọc Lan lắc đầu. “Anh ấy vẫn luôn yêu chị nhưng chỉ là anh ấy muốn chị hạnh phúc thôi. Cuối cùng thì chị và anh ấy ở bên nhau từ lúc đó, hai người sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Ngày kết hôn cũng đã được định sẵn nhưng chưa kịp gì thì chị và anh ấy gặp tai nạn.” Ngọc Lan cố gắng kìm nước mắt lại. “Chị sống, còn anh ấy chết.” Ngọc Lan quay ra sau khởi động điện thoại lên. “Trong này có chứa những hình ảnh của chị và anh ấy. Chị xem đi.”

Ngọc Hân bắt đầu vút màn hình và những bức ảnh của cô với Văn Vũ hiện ra. Những bức hình mà hai người chụp chung ở nhà hàng, rạp phim, quán cà phê. Ngọc Hân lấy tay che miệng lại để kìm lại tiếng khóc. Cô tiếp tục lướt tới, những hình ảnh của hai người chụp trong bữa ăn, lúc Văn Vũ đang đứng trong bếp,

lúc anh đang quét nhà. Rồi đến một đoạn video, cô đang mặc một chiếc áo dây màu trắng. Cô đang phồng má lên rồi khẽ cười. Mái tóc cô đang tung xòa trước mặt.

“Ngồi im để anh sấy tóc nào.” Tiếng của Văn Vũ trong đoạn video phát ra.

Ngọc Hân khẽ cười. “Đây là chàng hoàng tử của em. Anh ấy đang sấy tóc cho người yêu của mình.” Ngọc Hân nói lớn. “Anh nhìn vào camera đi.”

Văn Vũ khẽ cười rồi nói. “Pet của anh ngồi im đi nào. Động đây hoài sao anh sấy tóc em được.”

Ngọc Hân không tin được những gì mình vừa xem. Cô ở trong đoạn video đó vô cùng vui vẻ. Ngọc Hân không ngờ những khoảnh khắc hạnh phúc như vậy, mà cô lại không thể nhớ nổi. Ngọc Hân lướt tiếp tới, một đoạn video khác lại khởi chạy. Lần này là hình ảnh Văn Vũ đang xoa bóp chân cho cô.

“Anh ơi nhìn em đi.” Ngọc Hân nói trong video.

Văn Vũ nhăn mặt. “Em lại quay cái gì nữa vậy.”

“Sao anh lại mắng em.” Ngọc Hân nũng nịu. “Anh ăn hiếp em.”

“Anh thương Pet anh không hết mà ăn hiếp cái gì.” Văn Vũ mỉm cười.

Ngọc Hân giơ chân lên in vào má của Văn Vũ rồi bật cười sung sướng. Văn Vũ túm lấy bàn chân đó rồi lấy tay cù lét. “Dám chọc anh ư.”

Ngọc Hân cười lớn. “Anh tha cho em đi. Em không dám nữa đâu.”

Những tiếng cười tiếp tục vang lên, Ngọc Hân cảm thấy mình không thể nào chịu nổi, cô phải bịt miệng lại ngăn lại tiếng khóc. Cô cố gắng lướt qua, một đoạn video nữa lại khởi chạy. Lúc này cô đang nhìn camera nhu miệng ra rồi lại mỉm cười. Cô bắt đầu đi lui lại phía Văn Vũ, lúc này anh đang đứng nấu ăn. Cô quàng tay ôm ngang bụng Văn Vũ.

“Anh yêu ơi, anh có yêu em không.” Giọng Ngọc Hân từ video phát ra.

“Nhột, đừng cù lét anh. Để anh nấu ăn đi mà.” Văn Vũ bật cười vì nhột.

Ngọc Hân giả vờ nũng nịu. “Anh không yêu em nữa sao.” Cô giả vờ khóc, miệng cô nhu lên trong đoạn video.

Văn Vũ thấy vậy liền ngừng lại, anh lại ôm Ngọc Hân từ phía sau rồi hôn lên má cô. “Anh yêu Pet của anh nhất.”

“Thật không.” Ngọc Hân hớn hờ khẽ cười.

Văn Vũ nhìn camera gật đầu. “Thật.”

“Anh nói anh yêu em đi.” Ngọc Hân hỏi thúc.

Văn Vũ không nói mà anh quay mặt Ngọc Hân lại rồi hôn thắm thiết. Ngọc Hân vẫn đang cầm điện thoại mở camera trước để quay phim.

Văn Vũ hôn xong thì Ngọc Hân đỏ mặt nói lớn. “Em có nói anh hôn em đâu.”

Ngọc Hân biết mình không thể nào xem được nữa. Cô buông điện thoại xuống và ôm mặt khóc nức nở.

Ngọc Lan liền nhích tới ôm chị mình. “Chị đừng như vậy.” Ngọc Lan muốn chị mình ngừng đau khổ lại.

“Sao chị có thể quên được anh ấy kia chứ.” Ngọc Hân nói trong nghẹn ngào. “Tại sao chị lại sống khi không thể nhớ anh ấy là ai. Chị sống để làm gì kia chứ. Sao không để chị chết theo anh ấy luôn.”

Rồi Ngọc Hân được Ngọc Lan dìu về phòng, sau khi cô xem đoạn video tai nạn giao thông của mình và khóc ngất đi. Giờ đây Ngọc Hân ngồi trước bàn trang điểm ngơ ngác. Cô biết rằng dù mình không thể nhớ gì nhưng chừng đó cũng đủ để trái tim cô tan nát thành ngàn mảnh vụn. Cô tiếp tục nén đau giở cuốn sổ tâm sự của Văn Vũ ra đọc. Rồi đến cuốn sổ ghi chép của cô. Trong đó là những trang giấy tính toán tiền chi tiêu của hai người, những dòng nhật ký của cô.

Ngọc Hân cứ thế lật từng trang và đọc từng chữ. Từ những con số chi tiêu, mua cái này đến dự định sắm cái kia. Những công thức nấu các món ăn mà Văn Vũ ưa thích. Những lời tâm sự viết vào những ngày cô vui lẫn buồn.

“Nếu mình sinh con trai thì mình sẽ đặt tên Nguyễn Trương Văn Thành. Nếu sinh con gái thì mình sẽ đặt tên Nguyễn Trương Ngọc Vân. Không biết anh ấy có thích không nhỉ, mình cũng chưa hỏi anh ấy nữa. Cứ mỗi lần nghe đến việc con cái là anh ấy lại bay mất khỏi giường. Nghĩ lại mà thấy đáng ghét, để xem tới nay anh ấy có bay được nữa hay không.” Những dòng nhật ký trong cuốn sổ của Ngọc Hân.

Cô tiếp tục giở sang trang kế tiếp. “Trưa hôm nay anh ấy lén đem cơm cho mình. Gần tới văn phòng thì trời đổ mưa và cả đoạn đường chẳng ai bán áo mưa cả. Mặc kệ cả người ướt đầm nước mưa, anh ấy vẫn mỉm cười đưa hộp cơm rồi dặn mình phải ăn hết. Thế là mình ăn cơm chang với nước mắt. Thật sự mình thấy thương anh ấy dễ sợ. Anh ấy có thể thôi ngừng làm mình yêu anh ấy hơn được không.”

Ngọc Hân tiếp tục bật khóc. Cô tiếp tục đọc cho tới trang cuối cùng của cuốn sổ. “Đêm qua mình mới nhận ra được một việc. Vô tình bật dậy giữa đêm khuya, mình thấy phòng tắm sáng đèn. Lúc đi tới thì mình thật sự chết lặng khi thấy anh cầm cúi giặt đồ. Giờ thì mình mới biết, hầu như đêm nào anh ấy cũng lên mình giặt đồ cả. Anh ấy bảo, có những chỗ của quần áo mà máy giặt không thể giặt sạch. Mà anh ấy không muốn mình cực khổ nên đêm nào cũng lên dậy giặt tay. Nếu mà giặt ban ngày thì chả khác nào gọi việc cho mình. Thật sự lúc đó mình chỉ biết ôm anh bật khóc, mình không biết phải nói gì. Mình chỉ biết rằng, nếu một ngày nào đó anh ấy biến mất, thì mình cũng sẽ đi theo anh ấy, mình không muốn sống nữa. Anh ơi, Văn Vũ của em ơi, đừng bỏ Pet đi nhé. Pet sợ lắm cô đơn lắm, Pet sợ thiếu anh, Pet sợ phải sống một mình và không được nhìn thấy gương mặt của anh. Do vậy anh đừng bỏ Pet đi nhé. Nếu đi đâu thì hãy dẫn Pet đi với. Yêu anh, Nguyễn Văn Vũ, chàng trai đáng yêu của Pet.” Ngọc Hân đóng sập cuốn sổ lại trong nghẹn ngào. Cô đưa tay lên miệng cắn chặt lại để kìm lại sự đau đớn tột cùng của bản thân.

Ngọc Hân kéo ngăn tủ ra để bỏ chiếc điện thoại và hai cuốn sổ vào. Giờ đây thì cô biết mình phải làm gì, mặc cho ký ức của cô chỉ là một tờ giấy trắng. Ngọc Hân bất ngờ thấy được một cái danh thiếp màu vàng nhạt, trên đó chỉ ghi tên Tam và số điện thoại. Ngọc Hân tò mò nên lật sang mặt sau. Cô thấy một hàng chữ, “dành cho những ngày tuyệt vọng và đau khổ nhất”, đây là nét chữ của cô.

Ngọc Hân ngạc nhiên vì trước giờ cô từng ngồi đây trang điểm, cũng từng mở ngăn tủ ra tìm danh thiếp nhưng sao bây giờ mới thấy cái này. Ngọc Hân trầm ngâm giây lát rồi quyết định lấy điện thoại của mình quay số trên tấm danh thiếp đó.

“Alo.” Một giọng nam vang lên trong điện thoại.

Ngọc Hân âm ừ. “Anh là Tam.”

“Tất nhiên tôi là Tam rồi. Ai vậy.” Anh ta khẽ cười.

“Tôi là Ngọc Hân. Tôi không biết vì sao mình lại có danh thiếp của anh.” Ngọc Hân nói thẳng với anh ta.

Tam bật cười ha hả trong điện thoại. “Hân phải không, Hân bạn của Tuấn Thanh đúng không.”

Ngọc Hân nhớ mình quen anh chàng thợ xăm Tuấn Thanh nên liền đáp. “Đúng rồi anh.”

“Sao.” Tam nói giọng hờn hờ. “Lại thất tình đúng không. Chịu không nổi nên mới điện cho Tam chứ gì. Nể Hân là bạn của Thanh nên Tam lấy giá rẻ cho.”

Ngọc Hân vẫn không biết anh Tam này làm nghề gì và bán cái gì. “Anh bán hàng gì.”

“Còn hàng gì nữa.” Tam ầm ớ giây lát. “À tôi hiểu ý Hân rồi. Hàng tôi dạng viên. Đảm bảo chất lượng nên Hân đừng sợ.”

Ngọc Hân thắc mắc. “Hàng gây nghiện sao.”

“Gì mà gây nghiện.” Tam bất ngờ nên nói lớn. “Hàng này giống như thuốc an thần nhưng liều lượng cao hơn. Đảm bảo không gây hại cho sức khỏe, chỉ có điều dùng nhiều, nếu không sẽ mất mạng như chơi.”

Ngọc Hân đã hiểu ra anh chàng tên Tam này bán thứ gì. Cô nhanh chóng khẽ cười. “Vậy anh bán cho tôi đi.”

Sau khi ghi nhớ địa chỉ anh ta đọc, Ngọc Hân lao ra khỏi phòng. Những người giúp việc thấy cô đi xuống nên lo lắng hỏi han. Ngọc Hân bảo đi có chút việc sẽ về lại giờ. Ngọc Hân đánh xe lao đi, cô ngạc nhiên khi đang buổi chiều mà trời lại tối sầm như vậy. Gió bắt đầu nổi lên thổi bụi bay khắp nơi, những chiếc lá bên lề đường bay tứ tung, đâu đó là hình ảnh người ta tấp vào lề mang áo mưa.

Ngọc Hân lao xe đi gặp anh chàng Tam để mua thuốc. Sau khi nghe anh ta nói thì Ngọc Hân đã quyết định ngay, cô thật sự không muốn sống nữa. Nếu giống như những gì anh ta nói, Ngọc Hân chỉ cần uống nhiều thuốc thì cô sẽ được gặp lại Văn Vũ.

Đường xá vắng vẻ, trời lại đang mưa. Ngọc Hân nhấn mạnh chân ga, cô không muốn mình Văn Vũ phải đợi mình lâu hơn nữa. Cô cần phải xuống nhanh với anh ấy.

Dù anh ở bất cứ nơi đâu, em sẽ luôn vì anh mà tìm đến, Ngọc Hân nghĩ thầm với nụ cười nở trên môi.

Giây phút cô đang nở nụ cười trên môi thì cũng là lúc một âm thanh vang lên như xé nát không gian ở đó. Ngọc Hân thấy người mình như quay cuồng. Tiếng gương bể, tiếng va chạm, tiếng la hét vang lên.

Sau khi lao nhanh qua ngã tư với một tốc độ cực nhanh, Ngọc Hân bị xe container tông mạnh tới. Chiếc xe của cô đập nát rồi xoay mấy vòng, trước khi nằm im bên vệ đường. Ngọc Hân gục đầu trên vô lăng, máu trên đầu cô chảy xuống khắp mặt. Cú va chạm ngay bên ghế tài xế nên khiến cô bị thương tích rất nặng nề.

Ngọc Hân mất cảm giác toàn thân nhưng trí óc cô lại không như vậy. Vụ va chạm đã làm chấn động đến thần kinh của cô. Ngọc Hân đang nhớ lại mọi chuyện, hàng loạt những hình ảnh, những ký ức bị mất của cô đang đồng loạt ùa về. Tất cả những một thước phim đang lướt qua trong đầu. Giống như việc sao chép từ usb sang máy tính, vì có quá nhiều dữ liệu được dung nạp nên khiến cô cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

Mặc cho bên ngoài la hét như thế nào. Ngọc Hân đang dần nhớ lại mọi chuyện, cô đã nhớ Văn Vũ, cô nhớ mình và anh ấy đã quen nhau như thế nào và hạnh phúc ra sao. Đường như vì quá hạnh phúc nên Ngọc Hân không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Những tiếng thở của Ngọc Hân ngày càng ít đi, máu chảy xuống ngày càng nhiều hơn. Ngọc Hân cảm thấy đôi mắt mình đang nặng trĩu, cô cố gượng hết những sức lực còn lại của mình để nở một nụ cười, một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện.

Ngọc Hân biết mình sắp được gặp lại Văn Vũ. Những giọt nước mắt cuối cùng của cô đang lăn xuống từ

khóe mi. Đôi mắt Ngọc Hân khẽ khép lại và mọi thứ chìm vào bóng tối như vốn dĩ của nó.

51. Chương 49: Fd

Khẽ mở mắt ra, Ngọc Hân cảm thấy mình đang bị bao phủ bởi một màu ánh sáng trắng. Gắng bước tới trong vô thức, Ngọc Hân cuối cùng cũng thoát khỏi không gian khó chịu đó.

Ngọc Hân cảm thấy dưới chân mình có gì đó rất lạ, cô đưa mắt nhìn xuống và nhận ra mình đang đi trên cỏ. Tiến thêm nhiều bước nữa thì giờ đây Ngọc Hân có thể nhận biết rõ mọi vật ở xung quanh và cô đang mặc một chiếc váy màu trắng.

Ngọc Hân không biết mình đang ở đâu, cô chỉ biết rằng mình đang đi trên một cánh đồng cỏ xanh mướt và mùi hương của biển đang phảng phất trong gió. Ngọc Hân bị ánh mặt trời làm chói mắt, cô khẽ đưa tay lên che mặt. Ngọc Hân thấy một người nào đó qua những khe hở giữa các ngón tay. Một chàng trai mang một bộ áo quần màu trắng, chàng trai đang đứng nhìn về phía chân trời. Ngọc Hân thấy đáng anh ta rất quen, những làn gió nhẹ thoảng qua làm mái tóc anh lay nhẹ.

Không còn lạ gì nữa, Ngọc Hân mừng rỡ kêu lên. “Văn Vũ.”

Chàng trai quay lại và nhìn cô. “Hân.”

“Là anh thật sao.” Ngọc Hân lao tới.

Văn Vũ cũng chạy tới. “Pet của anh.”

Hai người ôm chầm lấy nhau. Văn Vũ ôm Ngọc Hân xoay một vòng trong vui sướng. “Em đến rồi sao.”

“Là anh thật sao. Có phải là anh thật không.” Ngọc Hân thắc mắc. Cô sờ lên mặt Văn Vũ.

“Là anh đây. Ông chủ của Pet đây.” Văn Vũ ôm chầm lấy Ngọc Hân.

Ngọc Hân khóc trong vui sướng. “Tại sao anh lại bỏ em đi. Anh đã hứa là không rời xa em nữa rồi kia mà. Sao anh lại lừa dối em.”

Văn Vũ vút ve lưng Ngọc Hân. “Anh xin lỗi vì đã bỏ em đi.” Anh hôn nhẹ lên má Ngọc Hân. “Nhưng anh không lừa dối em. Anh vẫn ở đây đợi em mà.”

“Anh ở đây một mình để đợi em sao.” Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn Văn Vũ. “Anh đợi em lâu không.”

Văn Vũ lắc đầu nhìn Ngọc Hân âu yếm. “Dù có lâu đến mức nào đi nữa, thì anh vẫn sẽ ở đây đợi em.”

“Anh sẽ không bỏ em đi nữa chứ.” Ngọc Hân nhìn Văn Vũ với ánh mắt long lanh.

“Anh sẽ mãi ở bên cạnh em.” Văn Vũ khẽ cười. “Ở bên cạnh Pet của anh.”

Ngọc Hân ôm Văn Vũ. “Anh đừng bỏ em đi nữa nha. Em sợ lắm, em không muốn anh đi, em không muốn thiếu vắng anh.”

“Anh xin lỗi vì đã để em một mình. Anh thật sự có lỗi với em. Pet tha lỗi cho anh nha.”

Ngọc Hân thút thít. “Pet không giận anh đâu, Pet chỉ muốn anh ở bên Pet thôi.”

Văn Vũ bất chợt nói lớn. “Pet nhìn kìa.” Văn Vũ chỉ tay về phía mặt trời. “Pet thấy đẹp không, là hoàng hôn mà chúng ta từng hẹn ước với nhau đi xem đó.”

Ngọc Hân quay sang nhìn và mỉm cười. “Đẹp anh ha.”

Văn Vũ ôm Ngọc Hân từ phía sau. Anh hôn lên đầu của cô. “Pet của anh ngốc lắm.”

Ngọc Hân đứng nhìn một lúc thì cất tiếng. “Anh ơi.”

“Anh đây.” Văn Vũ khẽ đáp.

“Liệu đây có phải là giấc mơ không.”

“Nếu đây là một giấc mơ hay một thực tại nào đó, thì anh cũng không bao giờ muốn chúng ta thức tỉnh lại.”

Một giây lát sau.

“Anh ơi.”

“Anh đây.”

“Anh có bỏ em đi nữa không.”

“Anh sẽ không bao giờ bỏ em đi và cũng không cho em rời xa anh nữa.”

Một giây lát sau.

“Anh ơi.”

“Anh đây.”

“Anh có yêu em không.”

“Tất nhiên là có rồi, Pet ngốc của anh.”

Một giây lát sau.

“Anh ơi.”

“Anh đây.”

“Không có gì hết. Chỉ là em thích kêu anh như vậy thôi.”

“Anh yêu Pet ngốc của anh.”

Ánh mặt trời vẫn chiếu xuống, gió vẫn nhẹ thoảng qua, mọi vật bắt đầu chìm vào không gian huyền ảo và bất biến.

52. Chương 50: Pd

Ánh chiều tà khẽ buông xuống, những làn gió nhẹ nhàng thoảng qua. Từng dòng người hối hả đi trên đường, những đàn chim bồ câu khẽ đáp xuống mặt đất rồi lại tung bay, mọi thứ rất nhộn nhịp và sôi động.

 Trên bờ biển, một chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế đá, cậu ta vừa khóc, vừa uống bia liên tục. Bên cậu chàng trai đó, cách khoảng một mét, một cô nàng cũng đang ngồi trên ghế đá và bật khóc. So với chàng trai, người khóc trong im lặng, thì cô gái lại khóc trong đau đớn tột cùng, tiếng khóc của cô tựa như một khúc bi oán đầy đau khổ và thảm thiết.

 Hai người cứ ngồi trên ghế và nước mắt cứ rơi, họ chẳng quan tâm đến mọi vật xung quanh. Họ cũng chẳng thắc mắc người bên cạnh mình vì sao khóc và liệu có khóc giống mình hay không.

 Chàng trai đó là Văn Vũ và cô gái đó là Ngọc Hân. Văn Vũ khóc vì mẹ anh mới vừa qua đời. Người thân duy nhất còn lại và là người anh thương yêu nhất đã bỏ anh mà đi. Ngọc Hân khóc vì Quốc Hưng đã bỏ đi du học và để lại trong lòng cô những vết thương sâu thẳm của một mối tình đầu đầy mơ mộng. Hai con người đau khổ với hai tình cảnh khác biệt. Họ đã gặp nhau từ lúc đó, tại thành phố QĐ và năm đó họ mới mười tám tuổi.

 Định mệnh đã cho họ gặp nhau nhưng lại không cho họ ở bên nhau.

 Phải chăng giống như những gì Văn Vũ từng nói và suy nghĩ, chuyện tình của họ thật sự hạnh phúc, nếu chỉ dừng lại việc anh yêu cô đơn phương.

 Có thể là đúng như vậy. Cũng có thể là khác.

 Văn Vũ nguyện chết để Ngọc Hân được sống và Ngọc Hân cũng muốn tìm đến cái chết để đi gặp Văn Vũ. Cái chết khiến họ phải xa cách nhau nhưng cũng chính cái chết đã đưa họ đến lại với nhau.

 Hạnh phúc là khi chúng ta tìm được thấy nhau, nhưng sẽ hạnh phúc hơn, nếu chúng ta ở mãi bên nhau và không xa cách rời.

 Đừng để mọi hiểu lầm khiến tình yêu của ta cách trở và lụi tàn. Phải tin tưởng và cùng nhau vượt qua mọi gian khó và thử thách chông gai. Như vậy thì ta mới có thể cùng nhau đi đến cuối đoạn đường, đến ngưỡng cửa của hạnh phúc.

 Hãy luôn chân thành và trân trọng tình yêu của mình. Vì biết đâu một ngày nào đó, chúng ta chợt nhận ra mọi thứ đã quá muộn.

53. Chương 51: Ngoại Truyện - Hết

Ngọc Lan: *Nợ em một chữ tình*

Thế là Văn Vũ và Ngọc Hân đã ra đi, giờ đây thì Ngọc Lan đang cô đơn giữa ngôi nhà đầy hiu quạnh và lạnh lẽo. Cô ngồi trong phòng và bắt đầu lúi cuồn sổ tâm sự của mình ra viết.

Ngọc Lan bật khóc khi đang suy nghĩ, cô chẳng biết mình sẽ phải viết gì. Lần đầu tiên gặp Văn Vũ thì cô đã biết mình yêu thầm anh. Ngọc Lan không thể kìm chế lại được tình cảm của mình. Cô biết rằng đó không phải là một thứ tình cảm đúng đắn và cô cảm thấy có lỗi với chị mình.

Ngọc Lan nhớ lại những kỷ niệm của cô với Văn Vũ, từ những chuyến đi chơi ở thành phố Đ và cả những lần gặp nhau ở thành phố H. Cô biết rằng Văn Vũ luôn yêu chị mình và cô cũng chỉ muốn mình yêu anh đơn phương vậy thôi. Ngọc Lan luôn hy vọng rằng Văn Vũ và chị của cô sẽ đến được với nhau, rồi sống hạnh phúc đến cuối đời.

Nhưng mọi việc đâu có ai ngờ, Ngọc Lan ước gì cô thật ích kỷ thì tốt biết bao. Cô dự định sẽ ra thành phố N thăm Văn Vũ, nhưng rồi khi nghe chị mình từ chối lời cầu hôn của Quốc Hưng, thì cô quyết định từ bỏ hạnh phúc của mình. Ngọc Lan ước rằng giá như, giá như lúc đó cô không nhường Văn Vũ cho chị mình, thì có lẽ giờ đây anh vẫn còn sống và cô có thể đang ở bên cạnh anh.

Khi nghe tin chị mình nói đã tìm được Văn Vũ và hai người đang sống hạnh phúc. Lúc đó trái tim Ngọc Lan như muốn vỡ nát, cô đã òa khóc và đau đớn trong lòng biết bao nhiêu. Cô cố gượng và kìm hãm nỗi đau của mình lại và thật lòng chúc phúc cho hai người họ.

Lúc tại phòng của hai người, cô bật khóc ngay lần đụng đũa đầu tiên. Không phải là vì thức ăn cay, cô biết rằng Văn Vũ đã chống chế giúp mình. Cô bật khóc là vì cô nghĩ đến những bữa ăn mà Văn Vũ nấu cho cô ở thành phố Đ. Cô biết rằng từ bây giờ thì niềm hạnh phúc đó đã không còn nữa.

Ngọc Lan rất bức tức khi mẹ cô quyết định giấu chuyện của Văn Vũ. Nhưng Ngọc Lan nghĩ rằng, nếu chị cô không biết, nếu chị cô vẫn còn sống, thì cô sẽ đi gặp Văn Vũ và cô sẽ ở bên anh, mà không phải tranh giành với chị mình. Do vậy nên Ngọc Lan mới chấp nhận thực hiện những gì mẹ cô nói.

Để rồi khi nghe tin mẹ Văn Vũ bị san lấp, cô vô cùng đau buồn và hờn trách Ngọc Hân. Cô cũng đã chạy đi tìm ba mình và ba cô cũng vô cùng ngỡ ngàng giống như cô. Ba cô cứ nghĩ rằng bên dự án sẽ lo chu đáo mọi việc, mẹ của Văn Vũ sẽ được dời đi nơi khác, nhưng ông không ngờ bọn họ lại làm như vậy.

Sau đó Ngọc Lan biết chị mình sắp kết hôn với Quốc Hưng. Mặc dù ba cô không đồng ý tán thành chuyện đó. Ba cô bảo rằng Quốc Hưng không phải là người đàn ông tốt và Quốc Hưng không xứng với chị cô. Nhưng Ngọc Lan lại rất vui mừng, vì cô biết rằng mình sắp có thể gặp lại Văn Vũ.

Ngọc Lan sợ rằng, nếu cô đi gặp Văn Vũ trước khi Ngọc Hân kết hôn, thì cô sẽ làm chị mình đình lại chuyện đám cưới, chị cô sẽ phải quá tuổi. Ngọc Lan phải đợi chị cô kết hôn xong, lúc đó thì cô sẽ đi tìm Văn Vũ mà không ảnh hưởng đến ai cả. Cô có thể an tâm mà ra đi.

Ngọc Lan ước gì mình ích kỷ, cô chỉ cần ích kỷ một lần cho bản thân thôi, thì cô không phải ngồi đây bật khóc trong đau đớn như vậy. Việc Ngọc Hân, chị cô mất đi, đã làm cho mọi ao ước của cô tan theo mây gió. Tại sao, Ngọc Lan đã nhiều lần hét lên là tại sao, tại sao cô luôn là người đến trễ. Tại sao cô và Văn Vũ phải hẹn đến kiếp sau, tại sao cô luôn đến sau chị mình.

Nguyện chết để người yêu mình hạnh phúc là một điều không quá khó. Nhưng phải sống và nhìn người yêu mình chết là một điều đau đớn đến tận cùng thân tâm.

Giờ đây Ngọc Lan biết rằng mình không thể đi theo Văn Vũ được nữa. Vì cô biết rằng chị mình đang ở dưới đó cùng anh. Ngọc Lan không thể đi theo và giành Văn Vũ với chị mình được. Cô phải tiếp tục sống

và tiếp tục nhớ đến Văn Vũ trong nỗi niềm đau thấu tâm can.

Cô vẫn hay mang áo của Văn Vũ trên người, đến những nơi mà anh và cô thường hay đi. Ngồi những quán ăn hay những quán cà phê mà hai người từng đến. Cô bắt đầu ghi những dòng tâm sự của mình, cô hy vọng anh có thể tới thăm cô và đọc những lời đó. Ngọc Lan cũng đi lên lại thành phố Đ, cô đi qua những đoạn đường mà cô với anh thường đi. Cô vẫn đứng dưới chỗ đợi xe buýt, vẫn ăn những tô hủ tiếu cay, vẫn đạp xe dạo quanh góc phố, vẫn lên đồi T để ngắm cảnh, nhưng chỉ là một mình. Mọi nơi, mọi nẻo đường in dấu chân của cô và Văn Vũ, Ngọc Lan đều đi lại và không ngừng bật khóc.

Ngọc Lan nhớ lại lời Văn Vũ từng nói với cô, khi nào thì cô dẫn người yêu ra mắt anh. Ngọc Lan bật khóc không ngừng khi nhớ lại câu nói đó. Khi nào, khi mà tình yêu của cô đã theo anh mà đi.

Ngọc Lan không biết liệu rằng Văn Vũ có dõi theo cô hay không. Như những gì Văn Vũ hứa với cô ở trên thành phố Đ, rằng anh sẽ mãi theo sau cô, đến khi nào cô không cần nữa thì mới thôi.

“Em nhớ anh vô cùng.” Ngọc Lan viết vào cuốn sổ. “Anh sẽ đợi em chứ.”

Ngọc Lan ngưng bút, cô đặt cuốn sổ bên chậu hoa nhỏ. Cô thấy ngoài trời đang âm u và chuẩn bị mưa. Cô đứng dậy và định đi ra khỏi phòng. Bất ngờ Ngọc Lan thấy lưng mình như đang có gió thổi vào. Ngọc Lan quay lại và thấy những ngọn gió đang thổi nhẹ qua, chúng làm lật những trang giấy của cuốn sổ, hình ảnh giống như ai đó đang lật từng trang ra xem.

Cảm ơn trời đất đã tạo ra gió. Vì em đã biết anh đến với mình, Ngọc Lan mỉm cười khi nước mắt đang rơi, những giọt nước mắt chứa đầy hạnh phúc.

Ngọc Lan biết Văn Vũ đã đến và cô biết mình sẽ không còn cô đơn nữa. Vì cô biết anh đang đợi cô.

Tác giả: Đây là cuốn truyện đã kết thúc. Và đây là cái kết cuối cùng mình chọn lựa trong những cái kết khác. Nếu các bạn muốn đọc những đoạn kết kia thì vào trang: <https://tacgiammt.blogspot.com/2018/11/giai-ma-abed-cai-ket.html>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-bo-em-di>